

tg:@novaebook

MERYEM SOYLU

GÖLGİNİN GÜNEŞİ

Parola

Hayallerine ulaşan cesur bir asker olarak ilk görev yerime atandığımda, verdiğim savaşı kazanmış olmanın haklı gururu vardı üzerimde. Ancak daha ilk günden ekipte istenmediğimi öğrenmek hayallerimi yıkmak için yetmişti.

Kazandığım zaferin göstermelik olduğunu yeni bir savaşın içine girdiğimde anladım. Tüm söylenenlere inat mesleğimden ödün vermemek için dimdik ayakta dururken, kapımı çalan aşka karşı hazırlıksızdım. Beni istemeyen bir adama âşık olacak kadar da aptaldım. Zorlu görevler, korkusuz bir ekip, gözü kara bir adam, saklanan sırlar ve acılarla dolu hayatın içine hızlı bir giriş yaptığımda artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Canımız yanacak ama alışacaktık... Biz bu meslekte en çok bunu öğrenmiştik.

“Tan vakti,” dedim hayranlıkla. Geç de olsa anlamıştım; bu manzarayı görmemi istemişti. Tan vakti, güneşin doğduğu zamandı. Kara gözleri beni bulduğunda gülümsedi. “Doğma vaktin geldi Güneş.”

MERYEM SOYLU

GÖLGENİN
GÜNEŞİ

PAROLA YAYINLARI: 656

Roman: 215

Eser Adı: Gölgenin Güneşi 1

Yazar: Meryem Soylu

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Özge Tataroğlu

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İllüstrasyon: Seda Turgul

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı

Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-53-3

1. Basım: 2023

© Meryem Soylu 2023

© Parola Yayınları 2023

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

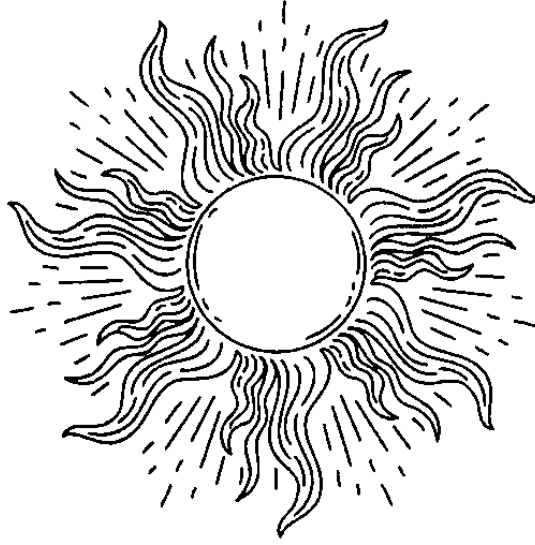
Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

MERYEM SOYLU

GÖLGENİN
GÜNEŞİ

Bir ateŖe düŖtüm. Yandıkça yanasım geliyordu.
En son küllerimi verecektim avuçlarına.
Belki kalbine savururdu da mezarım
mükâfatım olurdu.

KIDEM

16 Ekim...

Hepimizin bir çocukluk hayali vardır. Çocukken bir meslek seçeriz ve o yolda ilerleriz. Kimileri için bir çocukluk hayali olarak kalan bu durum kimilerimizin gerçek yaşantısı olur.

Ben de çocukluğumdan beri kurduğum hayale kavuşmak üzereydim. Çok uğraşmış, çok ter dökmüştüm ama değmişti doğrusu. Her konuda aileme ve ülkeme ilkleri yaşıyor olmak hem gurur verici hem de çok özeldi.

Ben kim miyim?

Çiçeği burnunda, rütbesine yeni kavuşmuş Üsteğmen Bahar Aksoy.

Peki, bu yetmiş miydi? Hayır. Benim hayalim yalnız asker olmak değil de bordo bereli bir asker olmaktı, tıpkı babam gibi: Albay Cihangir Aksoy.

Kendisi vaktizamanında ünlü bir bordo bereliydi. Ünlü dediysem, ismi pek bilinmese de lakabı hem orduda hem de düşmanlar tarafından çok duyulmuş, büyük bir ün salmıştı. Bu aralar emekliliğini beklemekle meşguldü. İstese çoktan emekli olmuştu ama yaşlı kurt bir türlü ocağını bırakmıyordu.

Eee, koskoca Gölge'ydi ne de olsa. Ben de babamdan hâllice, naçizane Gölge'nin Güneş'i oluyordum.

Sakın babamın bana destek olduğunu düşünmeyin. O hiçbir zaman benim asker olmamı, özellikle de bordo bereli olmamı istemedi. Her zaman önüme taş koydu. Bir sınava gireceksem onun sayesinde iki sınava tabi tutuldum. Bir ders alacaksam iki ders aldım. Herkes uygulamada bir aşamadan geçerken ben iki aşamadan geçtim.

Bana her zaman destek olan kişi sadece Akın amcam olmuştu. O da emeklilik yolunda bir albaydır, söylemeden geçemeyeceğim. Henüz ben bebekken verdiği bir sözden dolayı her daim destekçim olmuş, arkamda durmuştu.

Tüm bunların yanında TSK'nin bordo bereli kadrosuna kadın asker alımı yapmıyor oluşu da önümü kaparken, bundan yaklaşık dört yıl önce, yeni mezun bir teğmenken deneme amacıyla tekrar alım yaptıklarında kadroya girdim. Benim gibi beş kadın asker daha başvurmuş ancak ilk üçü ön elemelerde, diğer ikisi de son elemelerde sınırın altında kalarak elenmişlerdi.

Şimdi içimi kaplayan sevinçle küçük, siyah valizimi omzuma atmış, yeni görev yerime gidiyordum. Ayağımdaki siyah botlar, altımdaki siyah kot pantolon ve üzerimdeki deri ceketle uyum içindeydim. Havarun da soğumaya başlaması büyük etkendi tabii. Sarı saçlarımı atkuyruğu yapmış, mavi gözlerimin ön planda olduğu yüzüme abartısız bir makyaj yapmıştım. Ben annemin bire bir kopyasıydım. Sırf bu yüzden bile babamın ikinci aşkı oluyordum. O da benim ilk ve tek aşkımdı.

Sınır bölgesinde konuşlandırılmış dört kişilik bir ekibe katılmama saatler kalmıştı. Fakat önce birimime teslim olmadan bir yerlerde biraz ısınmak ve karnımı doyurmak istiyordum. Bulunduğum yerde gözüme kestirdiğim kafeye doğru adımladım. Bir anda yüzüme vuran sıcaklıkla gülümsedim. Küçük ve samimi bulduğum yerde en köşedeki masa dikkatimi çekti. Adımlarım oraya doğru giderken vazgeçerek hemen onun çaprazındaki, cam kenarında olan masaya oturdum. Burası daha iyi bir seçenektir.

Elimdeki valizi karşımdaki sandalyenin üzerine bırakarak önümdeki sandalyeyi çekip oturdum. Ahşap masanın üzerine telefonumu bıraktığımda etrafa bakınmaya başladım. Yanıma gelen garsonla kendime bir tost ve çay söyleyerek dışarıyı izlemeye başladım. Hafif esen rüzgârla kış ufaktan kendini göstermeye başlamıştı bile. Dar görünen kaldırımın üzerinde tek tük insanların geçişini izlerken telefonum çaldı. Bakışlarım masaya bıraktığım telefona iliştiğinde beklediğim bir arama olduğunu gördüm. Telefonu sakince elime alarak açtım.

“Efendim anne?”

İçimi ısıtan sesi anında kulaklarımı doldurdu. “Seni merak ettim kızım, neredesin?”

Garson yanıma gelerek çayımı ve tostumu bırakırken cevap vermek için onun gitmesini bekledim. Küçük bir tebessümle yanımdan uzaklaştı.

“Merak etme anne, iyiyim. Bir kafeye girdim şimdi.”

Annem de bu mesleği seçmemi hiç istememişti. Ancak bana hiçbir zaman kıyamazdı. Bir zaman sonra vazgeçmeyeceğimi anladığında sessiz kaldı ancak endişesi bitmiyordu, ne de olsa anne yüreği idi.

“Kızım, diyorum ki hâlâ vaktin varken vaz...”

Hemen annemin sözünü kestim. Bu cümleleri artık ezberlemiştim. “Lütfen anne. Bu konuyu defalarca konuştuk.”

Kızgın sesiyle azarlamaya başladığında çayıma uzandım. “Bana da yazık değil mi? Babanı bekledim, tam emekli olacak derken şimdi de sen çıktın başıma. Sizin yüzünüzden kalbim dayanmayacak.”

Çayın verdiği sıcaklık mideme doğru içimi ısıtarak ilerliyordu. Elimdeki bardağı bırakıp dirseğimi masaya yasladım. Annem siteminde sonuna kadar haklıydı ama bendeki de vatan sevdasıydı işte.

“Anne, ne olur böyle konuşma. Bak, çok üzülüyorum o zaman. Hani kızını özgür bırakacaktın?”

Ağladığını anlasam da belli etmek istemezcesine güldü. Ben onun ilk göz ağrısıydım ve aynı adama hayran olan en yakın arkadaşıydım.

“Ben onu meslek için demedim ki, aşk için dedim.” Sesi sitemliydi. Bir anda durgunlaşan havayı dağıtmak ister gibi toparladı. “Aman neyse, bir şey demiyorum. Sen iyi ol da... Dikkat et kendine Bahar, babanı da beni de üzme.”

Bile isteye onları hiç üzmemiştim. Belki böylesi zor bir meslek seçmiş olmam onları kızdırıyordu ancak üzmemeliydi. Hem babamın kızmaya da hakkı yoktu. Ne de olsa benim için en büyük örnekti kendisi.

“Tamam anne, görüşürüz.”

“Görüşürüz kızım.”

Telefonu kapattığımda ister istemez gözlerim doldu. Daha fazla konuşursam annem daha çok ağlar, ben de ona dayanamazdım. O yüzden konuşmaları kısa tutuyordum. Kendimi toparlayıp tostumdan koca bir ısırık aldım. Çayımınla birlikte yemeye devam ederken yolun karşısındaki üç adam dikkatimi çekti. Birbirleriyle uğraşarak karşıya geçiyorlardı. İlk gözüme çarpan, birinin belindeki silah olurken gözlerim kısıldı. Diğerinin üzerine atlamaya çalıştığı için ceketini sıyrılmaya çalışırken silahı görünmüştü.

Dudaklarına odaklandığımda konuşmalarını anlamaya çalışıyordum. “Lan yapma,” diyerek biri gülerken öbürü ters bir bakış attı. Bir diğeri ise başını yana çevirerek konuştuğu için anlayamasam da en son döndüğünde “komutanım” kelimesini yakalayabildim. Meraklı bakışlarım üzerlerinde gezerken üçü de kafeye girdi. Neşeli bir şekilde hemen çaprazındaki masaya oturdular ve çay söylediler. Tiplerinden askeri andırırsalar da emin olamamakla birlikte tekrar önüme döndüm. Dikkat çekmek istemiyordum.

Tostumdan bir ısırık daha aldığımda üçlüden birinin bakışlarını üzerimde hissettim. Kumral, yeşil gözlü, orta boylu, yakışıklı diyemesem de fazlasıyla karizmatik ve çapkın

olduğu her hâlimden belli olan adamla göz göze geldiğimizde küçük bir tebessüm sundu. Bu durum karşısında ufak bir şaşkınlık yaşasam da üzerimde gezen gözlere alıştım. Bunu umursamayarak tekrar önüme döndüm.

Bir süre tostumu yiyerek son lokmamı ağızıma attım. Çayımдан aldığım koca bir yudumun arkasından hem ısınmış hem de karnım doyunca daha bir mutlu olmuştum. Tam bu sırada çaprazımdaki masada yine bir hareketlilik vardı. Mera-kıma yenilerek çaktırmadan tekrar onları izlemeye başladım. Kumral olan iki yüz lira, onun yanındaki beyaz tenli olan da hemen aynı miktarda para çıkararak masaya bıraktılar. Gözlerim kısılmış hâlde onları izlerken esmer, uzun boylu olan ters bir şeyler söylemiş olacak ki kumral olan önce bozulmuş, sonra hemen toparlayarak konuşmaya başlamıştı. "Abi, sen hiç benim tavlayamadığım kız gördün mü? Vallahi bu son."

Kaşlarım havalanmıştı. Dudaklarını okurken, esmer olan bir şeyler daha söyledi. Arkası dönük olduğu için onun dudaklarını okuyamasam da el hareketlerinden ve diğerlerinin ona olan bakışlarından bunu kolayca anlıyordum. Bu sefer de diğer adam konuştu.

"Oğlum, bırak ya. Bu sefer kız dişli duruyor, kaybedeceksin."

Üçü de bakışlarını bana çevirdiğinde hemen önüme döndüm. Yok artık! Şaka mı yapıyordu bunlar? Başımı tekrar kaldırdığımda kumral olanla göz göze geldik. Bana tekrar gülümsediğinde kaşlarım havalandı hemen. Tepkimi görünce göz kırptığında dayanamayıp güldüm. Belli ki üzerime iddia-ya girilmişti. O zaman küçük bir oyun fena olmazdı herhâlde.

Adam gülüşümle keyiflenirken diğer arkadaşını dürttü. Dudakları kıpırdanırken kelimesi kelimesine anlamıştım ne dediğini. "Oğlum, bu iş bende. Numaramı alır giderse, kazandım sayarım."

Hayretle izliyordum onları. Nasıl da emindi kendinden, her şey bu kadar kolay mıydı yani? Ufaktan toparlanmaya

başladığımda kumral olan adam garsonu çağırdı. Garsonun görüntüyü kapatmasıyla ne olduğunu anlayamasam da kısa süre sonra garson yanıma geldi.

“Hanımefendi, bunu size şuradaki beyefendi gönderdi,” derken masadaki üçlüden kumral olanı işaret ediyordu.

Uzattığı kâğıdı alarak gülümsedim. İlk defa böyle bir durum yaşıyordum ama eğlenceli gelmişti. Yanımdan uzaklaşmasıyla kâğıda baktığımda numara yazıyordu. Bakışlarımı tekrar kumral olana diktim; pürdikkat beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde yine gülümsedi. Aynı şekilde karşılık vererek elimdeki kâğıdı masaya bıraktım. Ayağa kalkarak siyah spor çantamı ve masada duran küçük kâğıdı aldım. Telefonumu çoktan cebime atmıştım. Onlara doğru yürümemle, tam masalarının önüne gelince durdum.

“Merhaba beyler.”

Esmer olan başını bile kaldırmazken, dikkatimi ilk o çekmişti. Ona kısa bir bakış atıp diğer ikiliye döndüm. İkisi de sadece başını salladı. Sanırım vereceğim tepkiden dolayı biraz tedirginlerdi. Elimdeki kâğıdı acele etmeden birkaç parçaya böldüm. Masanın üzerine bıraktığımda hepsi sessizdi. İki parmağımınla kâğıtları kumral olana doğru iterek hafifçe eğildim. Kaşlarım havalandığında dudaklarımda eğreti bir gülümseme vardı.

“Bence bu sefer iddiayı kaybettin. Ne dersin?”

Suratı düştü, biraz önceki kendinden emin tavrı bir anda soluverdi. Geriye çekilmeden, ortada duran iki yüzlüklerden birini alarak bakışlarımı diğer adama çevirdim. “O kadar yardımcı oldum. Bu da benim payım olsun.”

Yanlarından geçip giderken şaşkın olduklarını biliyordum. Onları öyle bırakmış olmak beni keyiflendirmişti. Kasa ya yaklaşıp borcumu ödedim. Kapıdan dışarı çıktığımda hemen bir iki adım ilerideki ağacın önünde duran çocuğa doğru yaklaştım. Tam önünde durduğumda başını kaldırarak bana baktı. Bu soğukta üzerindeki ince hurkayla peçete satı-

yordu. Ona gülümsediğimde hemen elindeki peçeteyi uzattı.

“Bir tane vereyim mi abla?”

Elindeki peçeteye uzandığımda yüzümde saf bir tebesüm vardı. “Ver bakalım.”

Bana uzattığı peçeteyi alarak cebime koydum. Elimdeki iki yüzlüğü uzattığımda gözleri parladı ancak kayboluşu da uzun sürmedi. Utangaç bir gülümsemeyle parayı almadı. “O çok abla. Hem ben onu bozamam ki.”

Parayı eline tutuşturup geri çekildim. Hafifçe omuz silk-tim. “Bozma sen de.” Zaten bozsun diye de vermemiştim. İddia için ortaya koyulan parayı faydalı bir şeye harcamak istiyordum.

Kaşları havalandı. Bunu beklemediği açıktı. “Ama bu çok,” dedi masum bir tonlamayla.

Yanağından küçük bir makas aldım. “O zaman şöyle yapalım.” Pastanedeki üçlüyü elimle işaret ederek gülümsedim. Üçü de içeriden beni izliyordu. “Şurada oturan üçlüyü görüyor musun?” Başını sallamasıyla devam ettim. “Buradan çıktıklarında onlara da para almadan birer peçete ver, anlaşılmaz olur mu?”

Dişlerini göstererek gülümserken başını salladı. “Oldu bil abla.”

Hafifçe saçlarını okşadım. Çocuğa doğru eğilerek, beni iyi anlaması için gözlerinin içine bakıyordum. “Peçeteleri verince onlara de ki: ‘Çok ağlamayacakmışsınız.’” Gözleri pastanede, başını sallarken “Anlaştık o zaman,” diyerek olduğum yerde doğruldum.

Ufaklığın yanından ayrılarak ilerlerken derin bir nefes aldım. Bir süre çarşıda gezerken ortamı tanımaya çalışmış, bulunduğum ve ileride de sık sık bulunacağım yeri hafızama kazımıştım. Açık alanda bulunan parkın banklarına oturduğumda artık karargâha gitmem gerektiğini biliyordum. San-ki birileri bunu anlamış gibi telefonum çaldı. Turan Albay’ın

aradığını görünce yayıldığım banktan ayağa kalkarak hemen açtım.

“Emredin komutanım.”

Turan Albay fazlasıyla sert bir sese sahipti. “Neredesin Bahar?”

Teyit etmek adına etrafıma bakındım. “Çarşıdayım komutanım. Bugün teslim olacağım.”

“Tam adres ver,” dediğinde etrafımda beni kolay bulmaları için söyleyeceğim bir şeyler arıyordum. “Üç askerimiz çarşıda, seni oradan alacaklar.”

Arayışım bir anda kesilirken kaşlarım havalandı. Hemen ardından yüzümde küçük bir tebessüm oluştu. Anlaşılan, biraz önceki üçlüyle yine karşılaşacaktık. Daha ilk günden bu kadar eğleneceğimi hiç düşünmemiştim ama beni gördükleri anda yüzlerinin alacağı ifadeyi merak ediyordum, özellikle de kumral olanın.

“Emredesiniz komutanım.”

Açık adresimi Turan Albay’a bildirip telefonu kapattım. Tekrar banka oturduğumda keyifli bir bekleyişin içine girdim. Hatta fırsat bulmuşken cebimden bir tane çikolata çıkardım, onları beklerken keyif yapacaktım.

Bana doğru gelen üçlüyü fark etmem geç olmadı. Üçü de elindeki peçeteleri sallamakla meşguldü. Onların bu hâline gülümserken, beni ilk fark eden, esmer, uzun boylu oldu. Fazla sert bir mizaca sahipti ve çok soğuk duruyordu ama beni gördüğünde dudaklarında minik bir kıvrım yakalamıştım. Arkasından diğerleri de gördüklerinde iyice bana yaklaşmışlardı. Ayağa kalkarak gülümsedim. Artık beni tanımaları gerekiyordu.

“Ben de sizi bekliyordum,” dedim sevecen sesimle. “Ben Üsteğmen Bahar Aksoy.”

Kumral olanın çoktan rengi atmıştı bile. Diğer beyaz tenli gülmeden duramamıştı. “Lan yok artık!” Bakışlarımız birleş-

tiğinde hemen kendini toparladı. "Hoş geldiniz komutanım. Ben Astsubay Aykut Namı." "

Başım la küçük bir selam vermemle esmer olan elini uzattı. "Hayırlı olsun komutanım. Teğmen Gökhan Görgün." Sesi tok çıkmıştı. Elini sıktım. Fena bir adama benzemiyordu.

Sona kalan kumralla bakışlarımız kesiştiğinde, içine kaçan sesiyle kendini tanıttı. "Teğmen Emirhan Ünal."

Onu da başım la selamlamam la Aykut yolu gösterdi. "İsterseniz gidelim komutanım."

Çantamı aldım ve peşlerine takıldım. Fazla sessiz geçen kırk dakikalık bir yolculuğun ardından sonunda karargâha ulaşmış tık. İÇeri girdiğimizde ise yollarımızı ayırmış olduk. Üst kata çıkarak Turan Albay'ın odasına ulaştığımda yükselen sesler dikkatimi çekti. Bir albayın odasından bu tarz yüksek seslerin gelmesi normal değildi. Kapı hafif aralık olduğu için her şey rahatlıkla duyuluyordu. İster istemez adımlarım yavaşladı.

"Yapmayın komutanım. Hem eğitimini yeni tamamlamış hem de kadın diyorsunuz. Benim ekibimde böyle birine yer yok."

Odanın içinde yankılanan sert sesin sahibi kendinden oldukça emindi. Merak duygusuna engel olamayarak kapıyı çalamadım. Bu konuşmayı bölmek istememiş tım.

"Özel eğitimle gelmiş bir askerimizden bahsediyoruz üstteğmenim. Kendisinin başarıları göz kamaştırıyor."

Turan Albay'ın sesini hemen tanımış tım. Karşısındaki adam her kimse onu yatıştırmak ister gibiydi ancak o pek de ikna olmuş gibi değildi.

"Fark eder mi komutanım? O bir kadın. Masa başında ne yapıyorsa yapsın. Hatta eğitimlerle bizzat o ilgilensin ama sahada ve benim ekibimde ona yer yok."

Ne kadar da keskin konuşuyordu böyle. Sabahtan beri yüzümde oluşan tüm tebessümü silip atmış tı. Daha karargâha

adım atar atmaz duyduklarımın şaşkınlığını yaşarken, Turan Albay da ufaktan sinirlenmeye başladı. “Kadın veya erkek, emir emirdir Pala! Sorgulamaman gerektiğini biliyorsun.”

Pala... Suratımda küçümser bir gülümseme oluştu. Şimdiden kendime rakip olarak seçmiştim onu. Belli ki burada da birilerine bazı şeyleri göstermem gerekecekti. Sevimsizlerle uğraşmak hep bana düşüyordu.

“Amacım emre itaatsizlik değil komutanım fakat deneme yapacak yer mi kalmadı? Neden sınır bölgesi ve benim ekibim? Birilerinin torpiliyle küçük bir kız çocuğunu mu avuta-cağız?”

Duyduklarımın suratım asıldı. Ellerim çoktan yumruk olmuştu. Gerçekten tim komutanım, içeride hakkımda atıp tutan bu adam mıydı? Nasıl torpille geldiğimi düşünürdü? Kim torpille sınıra gelirdi ki? Nasıl saçma bir düşünceydi bu? Turan Albay’ın yüksek çıkan sesi, yanımdaymış gibi etkiliydi. “Üsteğmen Yağız Pala, ağzından çıkanlara dikkat et! Bir daha bu konu tekrarlanmayacak. Şimdi, hemen odamı terk et!”

Birkaç sert adım duyduğumda hemen kendimi toparlayıp dik bir konum aldım. Benim de bir adım atmamla kapı açılmıştı. Karşı karşıya geldiğim adam beni görünce durmak zorunda kaldı. İkimiz de kapının tam önünde duruyorduk. Biraz önce ısrarla beni istemeyen adamın koyu kahverengi, siyaha çalan gözlerine kendimden emin bir şekilde baktım. Öfkeli görünüyordu. Fazla kalıplıydı. İri bedenini saklayan kamuflaj, üzerine tam oturmuş, kavruk teni siyah saçlarıyla uyumlu görünüyordu. Kalın kaşlarını çatarak geriye gitmemi beklerken, ona yol vermeyi düşünmüyordum.

Belki farkında değildi ama bundan sonra bu kas yığınının en büyük rakibi bendim. Kadından nasıl iyi bir bordo bereli olur, ona gösterecektim. Ben bu ünvana ulaşana kadar çok ter dökmüştüm. Sırf kadın olduğum için iki misli eğitime tabi tutulmuştum ve kimse hakkımda böyle konuşarak beni küçümseyemez, hele ki asılsız iddialarda asla bulunamazdı. Şimdiye

kadar ne torpile başvurmuş ne de tanıdığım birinden yardım istemiştim. Hatta babam bile bana engel olmak için elinden geleni yapmıştı.

Babam ve arkadaşlarının bana yaptığı tek yardım eğitme-leri oldu. Her konuda önce onların eğitimlerinden geçmek zorunda kaldım. Bu ekibe bile üstün başarımla sayesinde birçok erkeği geride bırakarak kabul edilmişken, bütün hayallerimi bir kişinin yersiz konuşmalarıyla yıkacak değildim.

Biz hâlâ kapının önünde birbirimize ters bakışlar atarken, Turan Albay seslendi. "Bahar Üsteğmen'im, gel."

Karşımdaki adamın, duyduğu isimle gözleri kısıılırken üzerimde göz gezdirerek küçümser bir şekilde gülümseme- si daha da canımı sıktı. Kaşlarımı biraz daha çatığımda bir adım geri çekilerek geçmeme mecburen izin verdi. Ona ters bir bakış atıp Turan Albay'ın tam önünde durdum. Hazır ola geçerek selam verdim.

"Üsteğmen Bahar Aksoy, Ankara. Emredin komutanım."

Turan Albay küçük bir tebessümle başını eğdi. "Otur Bahar."

Ben yerime otururken Yağız Komutan çoktan çıkmıştı.

Turan Albay'la birlikte ekibin yanına inerken biraz heyecanlı biraz da tedirgindim. Odaya girmeden önce duyduklarım canımı sıkıyordu. Her ne kadar umursamamaya çalışsam da ilk günden bu tarz bir şey duymak moral bozucu oluyordu.

Kapının önünde duraksadığımız oda muhtemelen dinlendikleri alandı. İçerideki muhteşem dörtlü oturup rahat bir şekilde sohbet ederken, biz içeri girdiğimizde bir anda hepsi ayağa kalkarak hazır ola geçti. Turan Albay elleri arkada yanlarına yürürken, ben de elimdeki valizimle peşinden gidiyordum.

O durduğunda kendimi olduğum yere sabitledim.

“Çocuklar komutanınızla tanıştınız sanırım ama ben yine de kulağınıza küpe olsun diye kendim söyleyeyim.” Dördü de hazır ol vaziyetinde Turan Albay’ı dinlerken ben de onları izliyordum. Bakışlarımı Yağız Üsteğmen’e çevirdiğimde onun da bakışları benim üzerimde geziyordu. Kendisinin beni küçümsemiş olmasını bir türlü kabullenemiyordum. Turan Albay kafede karşılaştığım üçlüye bakarak sözlerine devam etti. “Bahar Üsteğmen bundan sonra sizin ekipte. Kendisinin komutanınız olduğunu unutmayın.”

Hafifçe başımı eğdiğimde hepsi aynı anda “Emredesiniz komutanım,” dediler.

Turan Albay bana dönerek Yağız’ı gösterdi. Sıra onunla olan resmî tanışmamıza gelmişti. “Bahar, ekibin komutası Yağız Üsteğmen’imde. Onun sorumluluğunda olduğunu unutma. Sormak istediğin bir şey olursa kendisine danışabilirsin.” Benden aldığı bakışlarını Yağız’a çevirirken oldukça ters bakıyordu. İtiraz istemediği çok belliydi. “Yağız Üsteğmen’im sana her konuda yardımcı olacaktır.” Bir anda sert ifadesi kaybolurken sıcak bir tebessüm sundu. “Hayırlı olsun üsteğmenim. Başarılar dilerim.”

Hemen hazır ola geçtim. “Sağ olun komutanım.”

Başıyla küçük bir selam verip odadan çıktı. Gitmese iyiydi ama okula yeni gelen çocuklar gibi yeni sınıfıma müdür tarafından getirilmiş olmam yeterliydi sanırım. İşte şimdi yeni ekibimle baş başa kalmıştık. Kalmıştık kalmasına ama hayal ettiğim gibi olmamıştı hiçbir şey. Hevesim kırılmıştı bir kere. Moralim bozulmuştu. Yine de bunu belli etmeyecektim. Ben bunun da eğitimini almıştım. O zaman güçlü duracaktım.

Yağız denen sevimsiz, kalktığı tekli koltuğa tekrar oturarak arkasına yaslandı. Bakışları üzerimde dolaşıyordu. Artık neyimi beğenemediyse incelemesi bir türlü bitmemişti. Rahat oturuşu belli ki kıdem olarak üstte olmasından sebepti. Fakat rütbe olarak eşittik ve benden çok da farklı değildi.

Karşımda duran üç adamla ayakta dikilmiş hâlde birbirimize bakarken, sonunda Aykut gülümseyerek hemen yanımda duran koltuğu işaret etti. Onlar ben oturmadan oturamıyordu. "Buyurun komutanım. Hayırlı olsun."

Aykut beyaz tenli ve hafif yapılıydı. Koyu kumral saçları kısa olmasına rağmen üst kısmını özenle yaptığı belli oluyordu. Sinekkaydı tıraşıyla beyaz cildi parlamış, daha bir pürüzsüzlük kazanmıştı. Boyu neredeyse benimkiyle aynıydı. Bebeksi bir yüzü vardı ama yakışıklıdan çok sempatik bir görünüme sahipti. Bakışları sıcak duruyordu. Herhâlde aralarında en genç olanıydı.

"Sağ ol Aykut."

Aykut'un gösterdiği yere oturduğumda tıpkı karşımdaki adam gibi arkama yaslanarak rahat bir konum aldım. Benim oturmamla diğer üçlü de yerlerine oturmuştu. Rütbe böyle bir şeydi işte. İlk tanışmada herkes kurallara uyuyordu fakat samimiyet eninde sonunda taviz verirdi ki zaten biz bir ekip olacağımız için bu bir ihtiyaçtı. Tabii ki en güzeli dozunda olanıydı.

Emirhan'ın kaçamak bakışlarını arada yakalarken o sonunda dayanamamış olacak ki boğazını temizledi. "Komutanım, bugün olanlar için..." Devam etmesine izin vermedim. "Bugün olanlar yaşandı ve bitti. Beni bayağı bir güldürdün."

Derin bir nefes alıp, üst kısmını uzattığı kumral saçlarını eliyle geriye savurdu. "Oh be! Vallahi rahatladım komutanım."

Hafif öne doğru eğilerek "Sahi, bu numaralarına kanan kızlar oluyor mu?" diye sordum. Memnun bir ifadeyle otuz iki diş sırtmaya başladı. "Ohoo, komutanım, daha bir iddia bile kaybetmemiştim ben. İlk sizde tosladık işte."

Usul usul başımı salladım. Bu konuda deneyimli olduğu belliydi. Yerinde duramayışı, etrafta gezen bakışları da bunu açıkça belli ediyordu. "Dua et de son olsun."

Kendinden emin bir şekilde bakarken yüzünde yine çapkın

bir gülümseme vardı. İlk izlenimim Emirhan üzerineydi; çapkın ve iddiacıydı. "İstisnalar kaideyi bozmaz komutanım."

Onun gülüşüyle ben de tebessüm ettim. Garip bir enerjisi vardı. İnsanı bir şekilde etkisi altına alarak güldürüyordu. Belki de bunun nedeni fazla öz güvendi.

Aykut, arkadaşına omzunu geçirerek bakışlarımı ona çevirmeme sebep oldu. "Siz boş verin onu, Bahar Komutan'ım. Nerede kalacaksınız? Ayarladınız mı bir yer?"

Ufaktan başımı salladım. Buraya gelmeden önce hallettiğim işlerden biriydi. "Evet. Bir arkadaşım burada. Onunla kalacağız."

Bu konuşma en çok onun ilgisini çekmiş olacak ki Emirhan atıldı. "Bekâr mı? Sizin gibiyse güzeldir de."

Yüzüm buruşurken başımı iki yana salladım. Bir düzeltme yapmak gerekirse, Emirhan aşırı çapkındı. "Bekâr olmasına bekâr da..." Ben cümlemi tamamlayamadan odanın kapısı açıldı. Meraklı bakışlar oraya düştüğünde beklediğim kişi göründü.

"Bahar!"

Dudağımdaki kıvrımla ayağa kalktım. İki adımda birbirimize kavuştuk. "Meriç." Coşkulu bir sarılmanın ardından yanağından öptüm. "Tam senden bahsediyorduk biz de."

Kaşları havalanırken ekibe kısa bir göz attı. Hepsine küçük bir baş selamı verdi. Belli ki hepsini tanıyordu. "Benden mi?"

Gülerek başımı Emirhan'a çevirdim. "Hıhı. Emirhan seni merak etmiş de."

Aykut dayanamayıp kahkaha atarken, Emirhan'a bir tane geçirmeyi ihmal etmedi. "Ulan bir Meriç'e asılmadığın kalmıştı."

Bu sefer Gökhan da gülüyordu. Belli ki ev arkadaşımın erkek olabileceğini düşünmemişlerdi. Emirhan ise yine bozulmuştu ama bu adamın her bulduğuna asılmaması gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Yağız Üsteğmen ise yine somurtmakla meşguldü. Bu adamın derdi neydi böyle? Onu umursamadan Meriç'e odaklandım. "Gidiyor muyuz?" Uzun zamandır özlediğim yeşil gözlerinin içi gülüyordu. "Gidiyoruz tabii."

Onun cevabıyla siyah çantamı alarak Yağız'ın önüne geçtim. "Başka bir şey yoksa bana müsaade, komutanım."

Suratında tek bir mimik oynamadan, emir veren soğuk sesiyle dudakları kıpırdandı. "Sabah erkenden burada ol."

Mecburen onayladım. "Emredersiniz komutanım."

Meriç de kısa bir baş selamı verdiğinde odadan çıktık. Bahçeye ulaştığımızda otoparka ilerleyerek arabaya bindik. Bir süre devam eden yolculuğun ardından Meriç daha fazla tutamamıştı kendini. "Bizimkiler nasıl?"

Ona bakarak gülümseyip tekrar yola döndüm. "İyiler. Annemler çok selam söyledi sana. Çantamda senin için küçük bir paket var. Burçak teyzem sana gönderdi."

Meriç'in dudaklarının kıvrıldığını biliyordum. Annesinin kendisine ne kadar düşkün olduğunu bilirdi. "Anam benim be. Sarma mı gönderdi bana?"

Bilmesine şaşırmadım. Anasının kuzusuydu ne de olsa. "Evet. 'Oğlum çok sever,' diye diye tutuşturdu elime."

İkimiz de sessizliğe gömülürken Meriç'in ailesini özlediğini biliyordum. Aslında ara ara görüşüyorlardı ama Burçak teyzem Meriç'e çok düşküncü. Hele Giray amcam oğluyla hep gurur duyardı.

Meriç tıp fakültesinden yeni mezun olmuştu ve ilk zorunlu görev yeri burasıydı. Fakat hastane yerine, annesinin mesleğini babasının mesleğiyle birleştirerek askeriyede doktor olarak çalışıyordu. Benden önce gelmişti buraya. Muhtemelen zorunlu görev süresi dolar dolmaz gidecekti. Zaten Tıpta Uzmanlık Sınavı'na (TUS) hazırlanıyordu. Yine de onun burada olması benim için büyük şanstı.

Eve gelmiş olmalıyız ki Meriç, cadde üzerindeki bir

apartmanın önünde durdu. Dikkatli bir şekilde binayı incelemeye başladım. Üç katlı yapı fena görünmüyordu. Buralarda evler gördüğüm kadarıyla en fazla dört ya da beş katlıydı. Giriş kat biraz yukarıdan başlıyordu. Birlikte merdivenleri çıktık. En üst kata geldiğimizde toplamda altı daire vardı. Her dairede kimin oturduğunu fazlasıyla merak ediyordum. Meriç anahtarını çıkararak kapıyı açarken karşı daireyi gözetlemekle meşguldüm.

“Kim oturuyor dairelerde?”

Ayakkabısını çıkararak içeri girdiğinde onu taklit ettim. Eve girdiğimde elimdeki valizi hemen kapının yanına bıraktım. Onu taşımaktan sıkılmışım.

“Bu binanın sahibi yaşlı bir teyze. Kimsesi yok. Giriş katta oturuyor.” Ben Meriç’i merakla dinlerken, o kapıdan girişte hemen sağa dönerek karşı odaya girdi. Ben de peşinden girdim. Hem onu dinliyor hem de salon olduğunu anladığım odayı inceliyordum. “Sağ olsun, askerleri çok sever. Burada lojmanlar hemen dolunca da daireleri bizlere kiralyor.”

Merakla kaşlarım havalanırken bulduğum ikili koltuğa oturdum. “Öyle mi?”

Kendisi de yandaki tekli koltuğa oturarak gülümsedi. “Senin ekip de burada.”

Bir bu eksikti zaten. “Yaa,” derken hüznüme biraz şaşkınlık katmışım.

Başıyla beni onayladı. Bu durumdan memnun görünüyordu. Demek ki biraz önceki rahat tavırları da buna dayanıyordu. “Sevdin mi ekibini?”

Umursamazca omuz silktim. Üçlünün gideri vardı elbet ama tim komutanı hakkında aynı şeyi söyleyebilmek benim için oldukça zordu. “İyi gibiler. Yani iyiler de aslında ama...” Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. “Ama...” diyerek beni tekrar ettiğinde yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Üzerimdeki deri ceketini çıkarırken stresli olduğumu belli ediyordum. “Şu Yağız Üsteğmen... Biraz sevimsiz geldi.”

Aslında "biraz" dan fazla sevimsiz gelmişti ama duyduklarımı anlatmak niyetinde değildim. Parmakları çenesine giderken hafifçe okşadı. Meriç, annesi gibi kıvırcık saçlı fakat babası gibi yeşil gözlü, beyaz tenli, sarışınlıkla kumrallık arasında gidip geliyordu. Yine annesininki gibi gözleri iri, bakışları ise babasınıninki gibi yumuşaktı. Biz Meriç'le kardeş gibi büyümüştük. Ben yirmi altı yaşımıdaydım, Meriç'se benden sadece iki yaş küçüktü.

"Öyledir..." dediğinde dudaklarımı büktüm. Anlaşılan, adamın doğası buydu ki Meriç bile yadırgamıyordu söylediğimi. "Yani öyle görünür ama iyi adamdır. İşinde fazla iyidir Pala."

Sinirle kaşlarımı çattım. İyi mi değil mi, görecektik. "Beni küçümsüyor, ön yargılı biri. Nasıl iyi olabilir?"

Gülümseyerek ayağa kalktı. "Anlaşılan, seni sinirlendirmiş."

Meriç'i daha rahat görebilmek için başımı geriye atarken suratımı astım. "Fazlasıyla..."

Elimden tutarak beni de ayağa kaldırdı. "Hadi, sana odanı göstereyim. Aç mısın?"

Peşine takılmış giderken, "Hayır," dedim mırıldanarak. Bazıları yüzünden fazlasıyla doymuştum.

Beraber koridorda ilerlerken salonun yanındaki kapıyı gösterdi. "Burası mutfak." Biraz ileride, tam köşede duran kapıyı işaret etti. "Burası benim odam." Dış kapının yanına bıraktığım valizimi alarak peşine takıldığımda, L şeklinde uzanan koridoru dönmeden yan yana duran iki kapıyı gösterdi. "Burası tuvalet ve banyo." Köşeyi dönerek koridorun sonundaki tam karşı odaya geldiğimizde ise kapıyı açıp gülümsedi. "İşte burası da senin odan." Merakla peşinden odaya girdiğimde çok da bir şey bulamadım. Çift kişilik bir yatak, iki kapaklı bir kıyafet dolabı ve yatağın yanında duran küçük bir komodinden ibaretti. "Eksikler var, biliyorum ama istersen bugün birlikte çıkıp alabiliriz."

İçeri geçip küçük siyah çantamı yatağın yanına bıraktım.

“Alsak iyi olur sanırım. Daha sonra zamanım olur mu, bilemiyorum.”

Çantamın fermuarını açarak Burçak teyzemin koyduğu küçük paketi Meriç’e uzattım. Eline aldığı gibi saklama kabının kapağını açar açmaz sarmalardan birini ağzına attı. Ağzı dolu dolu, “Annemi aramalıyım,” dedi. Eline aldığı bir sarmayı da benim ağzıma tıktı. “Hadi bendensin.”

Gözlerimi devirerek ağzımdakini yuttum. “Nasıl da düşüncelisin!”

Odadan çıkarken ağzı dolu bir şekilde konuşmaya devam etti. “Annemi arayayım, sonra çıkalım.”

Yatağa oturduğumda boş bakışlarımı odanın kirli duvarlarında gezdirdim. Yeni bir yer, yeni bir hayat, başlangıçta insanı az da olsa tedirgin ediyordu. Şimdiye kadar uğruna savaştığım hayallerime kavuşmuşken, bir yandan da sudan çıkmış balık gibi hissediyordum kendimi. Ancak kendimden emindim. Ben bu yolda başarılı bir şekilde yürüyecektim. Telefonumu çıkararak babamı aradım. Ona da haber vermeliydim. Babam yine ilk çalışında telefonu açmıştı.

“Prenses.”

Duyduğum sesle içim sıcacık oldu. Neşeyle gülümsedim. “Babacığım.”

“Neredesin Bahar? Bir sıkıntı var mı?” Hemen başlamıştı sorguya. “Merak etme baba, her şey yolunda. Şimdi Meriç beni eve getirdi.”

Açıklamam onu rahatlatmıştı ancak ben buradayım diye dertleri bitmiyordu. “İyi bakalım. Dikkatli ol Bahar. O Meriç denilen haytayı da odana alma hatta canını sıkarsa eve bile alma.”

Dudaklarım kıvrıldı. Ah babam... Hem Meriç’le kalmamı istemiş hem de bu durumdan hiç memnun olmamıştı. Kardeş gibi büyüdüğümüzü biliyordu ama yine de içi rahat değildi. “Baba, yapma lütfen, Meriç’ten bahsediyoruz.”

Sesi biraz daha sert çıktı. "Babasını bilirim ben onun. Erkek erkektir, Bahar."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Kimseye güvenmemek babamın âdetiydi. Anneme de bu konuda çok kızardı. Ona göre insanlara çabucak güvenmek zayıflık göstergesiydi. "Anlaşıldı komutanım."

Sert sesi bir anda yumuşarken biraz önceki sinirinden eser kalmadı. "Seni seviyorum kızım."

Dudaklarımı birbirine bastırıp serbest bıraktım. Kaç yaşına gelirse geleym, şu kontrolcü huyundan vazgeçmeyecekti ama bana olan sevgisi de hiç değişmemişti. "Seni seviyorum baba."

Telefonu kapatarak sessizliğe büründüm. Ailemi şimdiden çok özlemiştim. Babamın kocaman kalbi, annemin sıcacık yüreği ve parçam olan kardeşim benim vazgeçilmezlerimdi. Onlardan ayrı kalmak benim için işin en zor kısmı olacaktı.

Meriç'le evden çıkarak birlikte uzunca bir alışveriş yaptık. Yeni nevresim, yastık, boy aynası, birkaç askı, küçük bir halı, havlu, diş fırçası, şampuan, battaniye, yorgan derken bayağı uzun bir alışveriş sürecine girmiştik. Meriç benimle geldiğine geleceğine pişman olsa da başka bir seçeneği yoktu. Gelirken yanımda ihtiyacım olabilecek birkaç kıyafet dışında hiçbir şey getirmemiştik. Buradan aldıklarımı da geri götürmeyecektim.

Alışverişi bitirip güzel bir yemek yedik. Tekrar eve döndüğümüzde Meriç paketleri sırtlanarak yukarı çıkarıyordu. Bazı ürünleri eve sipariş ettiğimiz için rahattım. Yoksa hepsiyle aynı gün içerisinde uğraşamazdım ve eve taşımakta zorluk çekebilirdik ki birileri zaten bu zorluğu çekiyordu.

"Hay alışverişe beraber çıkalım diyen aklıma ben..."

Merdivenleri çıkarken kendi kendine homurdanan Meriç'in iki basamak gerisinden gidiyordum. Elimde ise hafif poşetler vardı.

"Aşk olsun Meriç. Duyan da büyük bir şey yaptın sanacak."

Duraksadığı anda arkasını dönerek ters ters baktı. "Yaşlandım, yaşlandım."

Kaşlarımı çatmamla onu iterek önüne geçtim. "Yaşlı değil, mızumsuzsun. Eğitimlerde ne yapıyordun sen?"

Merdivenleri çıktığımda göğsünü kabartarak peşimden gelmeye devam etti. "Güzelim, doktorum ben. Kas değil beyin lazım bizde, anlıyor musun?"

Kapı önüne gelmemizden sebep, elimdeki poşetleri bırakarak Meriç'in bana verdiği yedek anahtarla kapıyı açtım. Arkamı döndüğümde ise hemen dibimdeki adamın yanaklarını sıkıştırmaya başladım. Benden küçük olduğu için yapıyordum bunu. Birbirimizle uğraşmayı hep severdik. Belki arkadaş gibi takılıyorduk ama durum ciddiye bindiğinde abla kardeşten farksızdık. O da bunu iyi bilirdi. Çünkü her ne kadar onun daha önce buraya gelişi bizi ayrı bırakmış olsa da çocukluğumuz birlikte geçmişti.

"Bak bak, nasıl da tatlı. IQ seviyesi tavan yapmış yeşil gözlü kıvrırcığım benim."

Sırf uyuzluk olsun diye Meriç'le uğraşırken, başımı çevirmemle bakışlarım merdivenlerin aşağısında bizi izleyen iki adama takıldı. Biraz şaşkınlıkla öylece donup kaldığımda, Meriç benim aksime gülümseyerek selam verdi.

"Merhaba komutanım."

Gökhan ve Yağız bizim onları fark etmemizle duraksamalarına son vererek yarım kalan merdivenleri tırmandılar. Gökhan da benim gibi Meriç'in yanaklarını sıkıldığında dayanamayıp kıkırdadım. "Merhaba yeşil gözlü kıvrırcık."

Meriç ise Gökhan'a ters bakışlar atarak elini itti. "Abi yapma Allah aşkına ya."

Onların bu yakınlığı beni şaşırtırken Yağız kapıyı açtığı gibi içeri girmiş, arkasından da Gökhan giremeden küt diye kapatmıştı. Gökhan bana küçük bir baş selamı vererek kapıyı açıp eve girdi. Meriç de paketleri alıp içeri girerken, benim bakışlarım hâlâ karşı kapıdaydı ve homurdanmakla meşguldüm. “Neyin tribini yapıyor, anlamıyorum ki. Kendini beğenmiş, kadın düşmanı, sevimsiz şey...”

Homurdanmaya devam ederken kapının bir anda tekrar açılmasıyla öylece kalakaldım. Bu kadar çabuk tekrar açmalarını beklemiyordum. Yağız ifadesizce yüzüme bakarken, “Bir sorun mu var üsteğmenim?” diye sorunca alt dudağımı dişlemeye başladım. Ne cevap vereceğimi bir an bilemedim. Omuz silkerek itiraz ettim. “Yo. Ne sorunu olabilir ki?” Ciddi duruşum sözlerimi desteklerken karşı savunmaya geçmeyi de ihmal etmedim. “Asıl siz söyleyin, sorun ne?”

Gözleri kısılarak öne doğru bir adım attığında yine tam karşıma dikildi. İkimizin de duruşunda altta kalmayacağımızı belli eden bir hava vardı. “Seninle ilgili bir sorunum olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi alayla. Ses tonu yine küçümser çıkmıştı. “Kendini fazla önemseme asker.”

Ben de öne doğru bir adım atarak, onun yaptığı gibi gözlerimi kısıtım. Bana sıradan bir askermişim gibi hitap etmesi sinirimi bozuyordu. Belki de sinirim bozulsun istiyordu çünkü pek de öyle masum bir görüntüye sahip değildi. “Üsteğmen Bahar Aksoy! Kulağa sizin rütbenizle aynı geliyor, değil mi üsteğmenim? Ayrıca sorunu bireysel algılamadım. Anlaşılan o ki sizin derdiniz askeriyedeki bütün kadınlarla. Hatta belki de dünyadaki bütün kadınlarıdır.”

Sert bakışları yüzümü yalayıp geçerken dudağının kenarını kıvırdı. “Yarın sabah eğitimle başlayacağız asker. Görelim bakalım marifetlerini.” Belli ki beni denemek istiyordu. Benim için fark etmezdi çünkü ben çok denenmişim. Tam eve gireceği sırada tekrar bana döndü. “Bu arada Bahar, kıdem olarak senden üstte olduğumu ve aynı zamanda

komutanın olduğumu bir daha hatırlatmam gerekirse bu kadar kibar olmam.”

Cevabımı beklemeden içeri girdiğinde suratıma kapanan kapıya yine aynı terslikle baktım. “Senden korkan senin gibi olsun!”

Hayatta herkes bir şeyleri başarmak ister. Hepimiz bir amaca hizmet eder, bir amaç için çalışırız. Kimimiz karın doyurmanın derdine düşeriz, kimimizin ise gözü hep yükseklerdedir. Ben çok şükür ki annem ve babam sayesinde çok rahat bir hayat sürdüm. Annemin çalışkanlığı, babamın akıllı yatırımları her daim rahat yaşamamızı sağladı. Fakat bu hayatta benim beklentilerim hep daha farklı oldu. İçimdeki vatan sevgisi, askerlere olan ilgim beni sürekli subaylığa itti.

Babamın yüksek başarısı her zaman ona hayran olmama sebep olurken, Akın amcamın öz güveni ve Giray amcamın yetenekleri subay olmak için isteğimi daha da arttırmıştı. Fakat hayalleri gerçekleştirmek, zaman aldığı kadar başarıyla da doğru orantılı olduğu için her şey zor oldu. İlkokul hayatımdan beri babam sayesinde spora gittim. Bana her zaman, ne olursa olsun kendimi savunmayı öğrenmem gerektiğini söylerdi. Dediği gibi de oldu. Liseye başladığımda kendi seviyemdeki bir rakibimin kolaylıkla üstesinden gelebiliyordum. Liseyle birlikte daha profesyonel çalışmaya başlamış, yakın dövüşte kendimi fazlasıyla geliştirmiştım.

İnsan neye eğilirse onda ustalaşıyor. Ben de istediğim konunun fazla üzerine gidiyordum.

Sabah gözlerimi açtığımda başımı yana çevirdim. Hava biraz kapalı olsa da fena gözüküyordu. Bulunduğum odanın yabancılığını çekmedim. Ne de olsa evim dışında çok yerde kalmıştım. Hele bir de daha önce kaldığım yatakhaneleri düşününce bu yatak hayli rahattı.

Yataktan çıktığım gibi kendimi banyoya attım. Erken kalkmıştım, Meriç muhtemelen uyuyordu. Kısa bir düşün ardından yanımda getirdiğim kıyafetleri üzerime geçirdim. Saçlarımı kurutup dişlerimi fırçaladım. İşlerim bittiğinde banyodan çıktım. Tekrar odama geçerek saçlarımı toplamış, çok az da makyaj yapmıştım. Hazır olduğumda mutfağa geçerek çayı koydum. Buzdolabında birkaç kahvaltılık bularak mutfaktaki masayı hazırladım. Yumurtaları çıkarıp tezgâha koyduğum sırada elinin ayasıyla gözünü ovan Meriç karşımda belirirken oldukça tatlı duruyordu.

“Sabah sabah nesen kızım sen?”

Gülümseyerek dolaplarda tava aramaya başladım. “Git elini yüzünü yıka. Sonra da kahvaltı yapalım.”

Gözlerini devirse de gülümsüyordu. “Pekâlâ anne.” Bulamayacağımı anlamış gibi alt dolabı işaret etti. “Alta bak.”

Benimle dalga geçerek arkasını döndüğünde onu umursamadım bile. Gösterdiği dolaba baktığımda tavayı bulmam da pekâlâ daha kolay oldu.

Kahvaltıyı hazırladıktan sonra kendime çay alarak yerime oturdum. Meriç üzerini değiştirmiş hâlde içeri girdiğinde tezgâha yöneldi. Benim yaptığım gibi kendine çay alarak karşıma oturduğunda biraz önceki huysuzluğu kaybolmuştu. “İyi ki geldin. Özlemişim seninle kahvaltı yapmayı.”

Gülümseyerek çayımı yudumladım. “Ben de. Huysuzluklarını bile özledim, düşün artık.”

Meriç kahvaltılıklarla doldurduğu ağzını sadece çiğneme için kullanabiliyordu. Bu yüzden ters bir bakış atmakla yetindi fakat onun bu hâli bile beni güldürmeye yetiyordu.

Kahvaltımızın bitmesiyle masayı toplama işini Meriç’e bıraktım. O homurdanarak ortalığı toplarken, ben deri ceketi giyerek üniformamı aldım. Kapıyı açıp botlarımı ayağıma geçirdiğimde karşı kapı açıldı. Karşımda Yağız ve Gökhan’ı görmemle olduğum yerde doğruldum. İkisi de ince kazaklarının üzerine baharlık montlarını geçirmiş; birinin altında

mavi, diğzerinin altında ise siyah pantolon vardı. İki birden beni göz hapsine almıştı. Ben de onlardan çok farklı değildim aslında. Üzerimdeki ince V yaka kazak, altımdaki siyah pantolon ve deri ceketimle dünden kalma duruyordum. Elimde ise kıymetlim olan üniformam vardı fakat o siyah bir kılıfın içindeydi. Bugün ilk iş günümdü ve yıldızlarımla göz kamaştıracaktım.

“Günaydın.” Düz çıkan sesime karşılık sadece baş selamı verdiler. Aslında sadece Gökhan vermiş de olabilirdi. Yağz’ınki bana arada kalmış gibi geldi.

“Bahar bak, beni böyle alıştırırsan her gün senden kahvaltı isterim ama bir daha ben toplamam, haberin olsun.” Meriç konuşarak kapıya çıktığında başımı ondan tarafa çevirdim. Gözlerimi devirdiğimde ayakkabısını giymeye çalışıyordu. “Abartma Meriç. Kölen mi var senin?”

Beni duymazdan gelerek, karşı kapıda hâlâ bizi izleyen adamlara gülümsedi. “Ooo günaydın komutanım.”

Yağz yine başıyla selam verirken, Gökhan gülümsemişti. Ben onları es geçerek merdivenleri inerken Gökhan’ın sesi geliyordu. “Bize aydığı yok da sana aymış anlaşılan.”

Onları geride bırakarak apartmandan çıktığımda Emirhan ve Aykut’u arabaya yaslanmış hâlde beklerken buldum. Aykut beni görünce neşeyle gülümsedi. “Günaydın Bahar Komutan’ım.” Emirhan da başıyla küçük bir selam verdiğinde, “Günaydın,” dedim tebessümle.

Meriç’in arabasının anahtarını aldığım için ondan önce soför koltuğına geçtim. Kısa sürede o da gelerek yanıma oturduğunda apartmanın girişinde keskin bakışlarıyla beni izleyen Yağz’ı fark ettim. Tehlikeli görünüyordu. Sanki avına ulaşmadan önce onu tanımak ister gibiydi. Sanıyorum ki şu an hakkımda gözlem yaparak fikir sahibi olmaya çalışıyordu. Hâlbuki bana sorsa söyledim. Bir süre baktıktan sonra onu umursamadan arabayı çalıştırdım. Bu bakışmadan çekinecek ya da korkacak değildim.

Karargâha geldiğimizde Meriç'le ayrılmak zorunda kaldık. Bana gösterdiği odaya girerek üzerimdekileri değiştirip üniformamı giydim. Bozulan sarı saçlarımı tekrar sıkı bir atkuyruğu yaptım. Dudaklarım kıvrılmış hâlde karşımdaki aynada kendime bakarken derin bir iç çektim. Sonunda hayallerime kavuşmuştum. Elimi kaldırarak gururla omzumdaki yıldızlara dokundum. Nasıl da güzel görünüyorlardı. İşte tam olması gerektiği yerdelerdi. Telefonumu çıkarıp birkaç fotoğraf çektim. Hemen fotoğrafı annemle babama, bir de sevimsiz ama bir o kadar da tatlı, biricik kardeşime gönderdim. Çok mutlu olacaklarına emindim. Bir hayli oyalandığımı düşünerek, hemen toparlandım ve silahımı kılıfına yerleştirdiğimde artık hazırdım.

Giyinme odasından çıkarak dinlenme odasına girdiğimde kimse yoktu. Nereye gideceğimi bilemiyordum. Koltuğa oturup telefonumu kurcalarken içeriye ilk Emirhan girdi. Arkasından giren Aykut ve Gökhan da koltuğa yerleştğinde Yağız gözüküyordu ama bu durum çok da uzun sürmedi. Aradan beş dakika geçmişti ki Yağız Üsteğmen hışımla odaya girdi. Gözleri kısa süre avını ararcasına dolaşırken beni bulduğu anda kükremişti.

"Bahar Üsteğmen!"

Ayağa kalkarak hazır ola geçtim. "Emredin komutanım."

Beni formayla görmesinden midir bilinmez, bir an duraksadı. Uzunca bir süre bakışlarını üzerimde gezdirdi. Sanki bu onu daha da öfkeliendirmiş gibi çatık kaşları, sert duruşuyla azarlarcasına devam etti. "Senin ne işin var burada? Çabuk yanıma gel!"

Daha karargâha adım atar atmaz despot bir kimliğe bürünmüştü bile. Hayır yani ilk günden nerede olacağımı nasıl bilebilirdim? Ancak karşı çıkma hakkına sahip değildim.

"Emredersiniz komutanım."

Sadece benimle de yetinmedi ama sesi her nedense biraz yumuşamıştı. "Gökhan, gel."

Yağız odadan çıktığında yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım. Ben bu adamın elinde ne yapacaktım?

“Sevimsiz!”

Gözlerimi kısmış homurdanırken, Gökhan çoktan ayaklanmıştı bile. Beni duymuş olacak ki gülümsedi. “Öyledir.”

Elimde olmadan ben de tebessüm ettim. Ne güzel, böyle düşünen bir ben değildim. Birlikte odadan çıkarak Yağız Üsteğmen’in peşine takıldık. Ben önde, Gökhan arkada, odaya girdik. Geniş bir odada Yağız çoktan koltuğuna oturmuş, masadaki dosyaların arasında bir şeyler arıyordu. Umursamaz bir hâlde, elindeki dosya ile yanda duran masayı işaret etti.

“Bahar, yandaki masa senin, geç otur.”

Yine emir veren ses tonuyla konuştuğunda itiraz etmeden yerime oturdum. Koyu kahve tonlarındaki masamın üzerinde bilgisayar, sümen takımı, küçük bir bayrak ve üzeri boş bir isimlik vardı. Koltuğa sırtımı yasladığımda dudaklarım kıvrıldı. Tek istediğim, görevimi hakkıyla yerine getirmektir.

Başımı kaldırdığımda karşılaştığım kara gözlerle kıvrılan dudaklarım yerini anında düz bir çizgiye bıraktı. Hâlâ benim hakkımda söyledikleri yankılanıyordu kulaklarımda. “*Birinin torpiliyle küçük bir kız çocuğunu mu avutacağız komutanım?*” demişti. Bana ne inanıyor ne de güveniyordu. Bakışlarından bile beni istemediği o kadar belliydi ki...

Bakışmamız ona yetmiş olacak ki başıyla Gökhan’a oturmasını işaret etti. Fırsat bulmuşken ben de iki adamı izlemeye başladım. Gökhan, masanın önündeki sandalyeye oturup Yağız’ın uzattığı evrakı aldı. Bir süre inceledikten sonra kendi aralarında sohbet etmeye başladılar, sanki ben yokmuşum gibi. Gökhan arada gülüyor, bazen de Yağız’a ufak şakalar yapıyordu. Çok fazla konuşmasa da Yağız’ın yanında fazlasıyla rahattı. Güldüğünü nadir gördüğüm Yağız ise Gökhan’a arada tebessüm ediyor, bazen de ters bakışlar atıyordu. Belli ki bu adam bir tek bana karşı böyle davranıyordu. Gökhan ayaklandığında çıkamadan Yağız onu durdurdu.

“Yarım saat sonra herkes spor odasında olsun.”

Gökhan onaylayan bir tavırla başını eğdi. “Emredersiniz komutanım.”

Odadan çıktığı anda büyük bir sessizlik oluştu. Karşımdaki adamla öylece kaldık. Aslında kapıdan girince onun masası tam karşıda, benimki ise sol taraftaydı. Çaprazımda duran adama her ne kadar bakmak istemesem de benim haricimde odadaki tek canlı varlık oydu. Buradaki en büyük sorunun bu olacaktı sanırım. Bütün gün beni ezmek için uğraşan bu adama katlanamazdım ki. En sonunda patlardım tabii.

Dakikalardır izlediğim adam başını kaldırıp bir defa bile yüzüme bakmadı; beni görmezden gelmeye çalıştığını biliyordum. İçimdekini ona sorma hissi büyüyüp giderken daha fazla dayanamadım. Sesimi de duymuyor gibi yapamazdı ya, illaki cevap verecekti.

“Neden benim torpille sizin ekibinize geldiğimi düşünüyorsunuz?”

Sanki beni ilk defa görüyor gibi başını kaldırdı. Ona olan dik bakışlarımı gördüğünde kaşları havalandı. Sert mizacını bozma niyetinde değilken, bir anda dudağının kenarı ukalaca kıvrıldı. “Kapı dinleyen bir üsteğmen diyorsun yani. Belki de bundandır.”

Şimdi konuşmaları tamamen duyduğumu anlamıştı. Zeki olduğu kadar da saygısızdı. “Ben kapı dinlemedim üsteğmenim. Sesiniz odanın dışına taşıyordu, tesadüfen duydum. Siz beni kadın olduğum için küçümsediniz. Torpil çok ağır bir itham.”

Gerilen bedenim, öfkeli hâlim, çatık kaşlarımla içimdekileri hemen kusmuştum. Bence doğru olan da buydu. İçimde kurup ekleme yapmaktansa direkt sormak daha iyiydi.

“Seni küçümsemedim asker. Sadece sahada çalışmanı istemedim ki hâlâ düşüncemin arkasındayım.” Biraz öne eğilerek parmağıyla masayı gösterdi. “Bulunduğun yerde ne istiyorsan yap ama daha fazlası yok.”

Sinirle ayağa kalktım. Ben daha fazlası için buradaydım. Masa başı istiyor olsaydım hiç buraya gelmez, Ankara'da kalırdım. "Buna hakkınız yok!"

Rahat bir şekilde arkasına yaslanarak dudağının kenarını kıvırdı. Sanki benim öfkeli hâlim ona zevk veriyordu. "Tim komutanı olarak buna ben karar veririm Bahar Üsteğmen'im."

Yumruğumu masaya vurduğumda oldukça ciddiydim. "Ben bu masa için bordo bereli olmadım!"

Sesim sert ve yüksek çıktığında cevap vermek yerine uzun uzun gözlerime baktı. Hadsizlik ediyordum. O benim üstümdü ve daha dikkatli konuşmalıyım ancak beni en hassas yerimden vuruyordu. Tam dudaklarını araladığında kapı çaldı. İçeriye giren Aykut küçük bir selam verdi. "Komutanım, eğitim için hazırız."

Yağız başıyla onayladığında Aykut odadan çıktı. Ayakla nırken kapıyı işaret etti. "Eğitime, Bahar..."

Dişlerimi birbirine bastırarak çıktım odadan. Bu burada bitmeyecekti. Soğuk havalarda eğitim ve spor için kullanılan salona girdiğimde herkesi ısınma yaparken buldum. Belli ki savunma çalışacaktık. Dudaklarımdaki kıvrımla ben de ufaktan ısınma hareketlerine başladım. Kısa süre sonra Yağız da geldiğinde yarım saat kadar ısınma, şınav, mekik gibi hareketlerle devam ettik. Hepsi aktif ve çok rahattı. Sürekli çalıştıkları belliydi. Fakat ben de onlardan geride değildim. Çünkü eğitimlerimi yeni tamamlamıştım.

Mekik çekerken Yağız başımda dikildi. Bir an duraksadığımda dudaklarında yarım bir tebessüm vardı. "Görelim bakalım marifetlerini."

Yerimden kalkarak karşısına dikildim. Sonunda sıra bana gelmişti. "Görelim komutanım."

Diğerleri sanki bunu bekliyor gibi duraksadığında biraz ilerleyip ortaya geçtim. Başıma gelecekleri biliyordum. Beni ilk denemeye kalkan kişi Yağız değildi. Bana güvenmeyen herkesin ilk işi beni denemek oluyordu.

Yağız Üsteğmen, Aykut'a seslendiğinde dikkatimi onlara verdim. Yağız'a odaklandığımda dudaklarından çıkan kelimelerle kaşlarımı çattım. Her ne kadar sesini duymasam da dudaklarını okumak benim için zor değildi. *"Fazla üzerine gitme. Ders alsın yeter,"* diyordu. Şaka gibiydi. Bu adam gerçekten beni küçümsüyordu. Ben ona gösterecektim dersi.

Aykut karşıma geçtiğinde önce küçük bir selam verdi. Diğerleri ise yan tarafa geçmiş, merakla bizi izliyordu. Aynı şekilde küçük bir baş selamı verip eğildim. *"Elinden geleni ardına koyma Aykut."*

Gülümsemekle yetindi. Oysa ben ciddi söylemiştim. Biliyordum ki beni değil, Yağız'ı dinleyecekti. O zaman olacaklardan ben sorumlu değildim.

Küçük darbelerle üzerime gelirken sadece savunma yaparak onu geri püskürttüm. Birkaç kroşenin ardından baktı ki beni çekemeyecek, daha fazla üstüme gelmeye başladı. En son attığı tekmeyle eğilerek diğer bacağına vurduğumda bir anda kendini yerde buldu. Gülümseyerek ayağa kalkmasını bekledim. Biliyordum, bu Aykut'un tüm gücü değildi. Hep böyle olurdu zaten. Kadın olduğum için kendilerince bana kibarlık yapıyorlardı.

Aykut bakışlarını komutanına çevirdiğinde Yağız hafifçe başını eğdi. Belli ki şiddetin dozu artacaktı. Tekrar kendimi savunmaya alarak karşıma geçmesini bekledim. Aykut'un daha sert darbeleriyle savunmada kalmış, ilk fırsatta ise onu tekrar yere sermiştim.

Üçüncü kez karşıma geçtiğinde çok daha hırslıydı. Sert bir yumruğu bana savurduğunda elimle yakaladım. Bir an bunun şaşkınlığını yaşarken çok sert olmayacak şekilde kafa attım. Aykut sersemleyen fırsatı kaçırmadan karnına attığım tekmeyle tekrar yere düştü.

Gökhan ve Emirhan beni alkışlarken bir yandan da Aykut'la dalga geçiyorlardı. Emirhan'ın ısıklarıyla küçük bir reverans yapmaktan alamadım kendimi. Fakat komutanım belli ki memnun olmamıştı.

“Gökhan!”

Hepsinin susmasıyla Gökhan hemen toparlandı. “Emre-
din komutanım.”

Başıyla benim olduğum tarafı işaret ederek “Sen geç,”
dedi.

Yağız, Gökhan’a ortayı işaret ettiğinde elimle durdurdum.
Herkesin bakışları bana dönerken, ben karşımda tek bir kişiyi
istiyordum. “Komutanım, siz karşıma geçmez miydiniz?”

Öz güvenim onu etkilemiş olacak ki tek kaşı havalandı
fakat bu hareket bir anlıktı. “Gökhan!”

Uyarıcı sesiyle tekrar Gökhan’a baş işareti yaptığında
gözlerimi kıstım. “Bir kadına yenilmekten mi korkuyorsunuz
yoksa?”

Gökhan sırtarak attığı adımı geri aldığında Yağız’a kaş-
larıyla beni gösterdi. Emirhan yine uzun bir ısıklık çalarken
Aykut biraz önce yere serildiğini unutmuştu bile. “Ooo... Bu
lafın altında da kalınmaz komutanım.”

Yağız bana alıcı gözle bakıp dudaklarını kıvırdı. Tam kar-
şıma geçtiğinde kabul etmeliyim ki iri bedeni, kararan bakış-
ları, siyah saçları ve keskin yüz hatlarıyla korkutucu duru-
yordu. Bir de ayağımızdaki botlar her zaman çok can yakardı.

Yine de korkmam için yeterli değildi. Akın amcamdan
alıştım ne de olsa. Hiçbir zaman acımazdı. Babamın bile,
kızı olmamdan sebep kıyamadığı anlar olsa da Akın amcam
her zaman sert ve acımasızdı. Bir gün düşmanın eline düşer-
sen bil ki sana kimse acımayacak, derdi. Her zaman en zayıf
noktalarım saldırır, savunmamı güçlendirene kadar üzerime
gelmekten vazgeçmezdi.

Yağız gelmemi işaret ettiğinde gözlerimi devirdim. Ki-
barlık yapıyordu herhâlde. İlk kroşemi indirdiğimde beni
kolayca savuşturarak geri püskürttü. İkinciye denediğimde
yine kolay bir şekilde savunma yaparak beni yere savurdu.
Aykut’a yaptığım şeyi şimdi de o bana yapıyordu. Yerimden

kalkarak karşısına tekrar geçtiğimde derin bir nefes aldım. Sakin olmam gerekiyordu. Yakın dövüşte önemli olan cüsse değil, zekâ ve çeviklikle birleşen profesyonellikti. Fakat karşımdaki de en az benim kadar iyi görünüyordu. Tekrar bir yumruk savurduğumda beni geçiştirmesiyle sert bir tekme attım. Karnına isabet ettiğinde yüzü buruşurken geriledi. Fırsat vermeyerek sert bir yumruğu çenesine geçirdim. Son darbeme hazırlanırken kendini toparlayıp yumruğumu savurduğum an havada yakaladı. Atik bir hareketle beni çevirerek sırtımı göğsüne yasladığında kolu çenemin altında, hareketimi engelliyordu. İkimiz de derin nefesler alırken kulağıma fısıldadı.

“Bu kadar mısın Bahar?”

Dişlerimi birbirine bastırdığımda karnına dirseğimi geçirdim. İki büküm olduğu an kolunu bükerek çevirdiğimde şimdi de ben onun arkasıdaydım. Diz boşluğuna attığım tekmeyle önümde çökmek zorunda kaldı. Diğerleri beni alkışlayarak tezahürat etmeye başladı. Dudaklarım kıvrılmış hâlde ona doğru eğildim.

“Bu kadarı yeterli mi komutanım?”

Başını benden tarafa çevirdiğinde bir an kalakaldım. Kara gözlerini mavi gözlerime öyle bir dikmişti ki içimde hissettiğim ürpertiye engel olamadım. Çok yakınımdaydı, bir nefes kadar dibimde duruyordu. O ise bunu fırsat bilmiş olacak ki bir anlık boşluğumdan faydalanarak elini arkaya attı. Bir güreşçi edasıyla sırtımdan formamı kavradığı gibi beni üzerinden geçirerek yere fırlattı. Sırtımın yerle temasıyla yüzüm buruşurken yalnız değildim. Bütün ekibin de benim gibi yüzü buruşmuştu. Saçlarım bile bu darbeye dayanamazken açılarak etrafa serildiğinde bu durumdan sadece Yağız etkilenmeyerek üzerime çıktı. Beni kısıtlayarak ellerimi hapsettiğinde öfkeyle yüzüne bakıyordum. Asıl öfkemse kendimeydi. Nasıl kendimi savunmasız bırakırdım?

Ben hâlâ sık nefesler alırken, üzerimdeki adam bana

sırtarak bakıyordu. Belli ki şu hâlim fazla hoşuna gitmişti. Bir de üzerimde duruyordu dağ ayısı. İnmesi adına biraz da burnumu havada tutmaya çalışarak "Yeriniz rahattır inşallah," dedim.

Üzerimden kalkmak şöyle dursun, biraz daha eğilerek fısıldadı: "Bir kadından korkacağımı düşünmen büyük aptallıktı doğrusu."

Zafer gülümsemesi, yüzünde her geçen dakika daha da büyürken ben de gülümsedim. Aslında çok sinirliydim ama yine de gülümsedim. Tıpkı onun yaptığı gibi...

"Komutanım," dedim düz tutmaya çalıştığım sesimle. "Bir gün yine eğitimdeyken Akın amcama, eğer bir erkek sırf beni kadın olduğum için küçümserse ne yapmam gerektiğini sormuştum."

Söylediklerim ilgisini çekmiş olacak ki yüzümün tamamını görmek ister gibi biraz geri çekildi. "Ne dedi?"

Dudaklarımda muazzam bir kıvrım şekillendi. "Dedi ki... Sen de durumu eşitle."

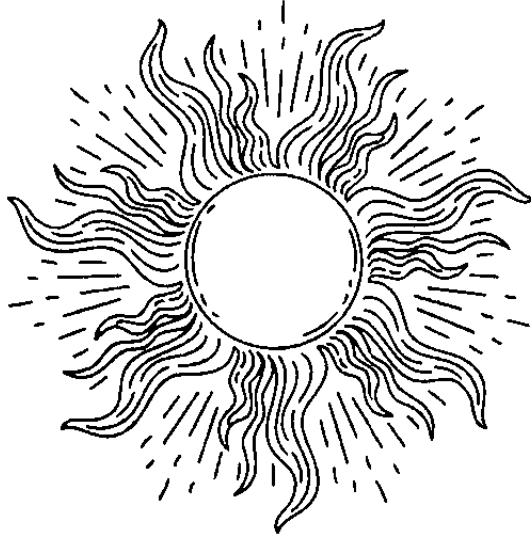
Bana boş bakışlarla bakarken anlamasına izin vermeden sert bir tekmeyi kasıklarına geçirdim. Gözleri büyürken, geç kalışından sebep iniltiyle karışık kükreyerek adım dökülmüştü dudaklarından: "Bahar!"

Gökhan'ın yüzü buruşmuştu, Yağız'ın çektiği acıyı hissediyordu sanki. "Of be Bahar Komutan'ım." Emirhan'ın da aynı şekilde yüzü buruşmuştu. "O değil de küçük Pala'ya yazık oldu lan." Aykut da düşünceli görünüyordu. "Abi, ben çok hafif yırtmışım, şükrettim hâlime."

Büyük bir acıyla yan tarafa düşen Yağız'a eğilerek fısıldadım. "Nasıl komutanım? Eşitlendik mi?"

Elleri kasıklarında, iki büklüm hâlde yatarken zor da olsa dişlerinin arasından tısladı: "Bunu ödeyeceksin Bahar!"

Ödeyecektim... Ama en azından içime su serpilmişti.

GÜNEŞ OPERASYONU

23 Ekim...

İki cambaz bir ipte oynayamaz derler. Gerçekten bu söz doğru mu? Peki, bu cambazlar aynı ipte karşı karşıya gelmek yerine ardı sıra gitseler ne olurdu? Fakat bu çok zor değil mi? İkisi de eşitse kim önden gidecek?

Günler ardı ardına geçiyordu, buraya geleli tam bir hafta olmuştu. En son yaşanan olaydan sonra büyük bir darbe beklerken, Yağız'ın günlerdir ne sesi ne de soluğu çıkıyordu.

Size bir şey söyleyeyim mi? Asıl korkutucu olan da buydu.

Eğer Yağız hemen bir tepki verip hıncını almaya çalışsaydı en fazla fiziksel bir acı yaşardım. Fakat onun sessizliği çok da hayra alamet gibi durmuyordu. Bir bordo bereli sessizliğe gömülüyorsa, işte o zaman ondan korkmalıydınız. Nefesini ensenizde hissedeceğiniz zamanı asla kestiremezsiniz. Bir de intikam soğuk yenen bir yemektir tabii. Yağız Üsteğmen de yemeğini derin dondurucuya koymuş olacak ki bana uğramıyordu.

Ya da ben öyle sanıyordum...

Bir hafta boyunca beni yok saydı; ne gördü ne de duydu. Odada bile yüzüme bakmadı. Belli ki kıymetlisiydi küçük Pala, çok zoruna gitmişti. Fakat yine de bu şekilde cezalandırıyor

diye düşündüm. Beni yok sayarak intikam almaya çalışıyor dedim. O ise daha derin bir planın içindeymiş.

İstemsizce evrak işine gömülmüştüm. Askeriyede evrak işi saçma geliyor kulağa ama bizde bir adım atmak istesen resmî evraka çarpıyordun ve ben bu aralar Yağız Üsteğmen sayesinde daha da gömülmüştüm. Herhâlde gelmiş geçmiş bütün evrak işlerini bana kilitlemişti. Niyetinin beni meşgul etmek olduğunu düşünmemiştim. Daha çok ayak işlerini bana yaptırıyor gibi gelmişti. Meğer durum pek de öyle değilmiş. Çıkacakları operasyon için fırsat kolluyormuş.

Sabah aynı rutinle işe gelmiş, yarım kalan işlerime odaklanmıştım. Yağız ise bir türlü gelmedi. Ben de bitmeyen işlerden aşağı inemedim. Bir saat, iki saat, üç saat derken baktım ki odaya uğramıyor, öğle yemeğini de bahane ederek onları aramaya başladım. Bütün karargâhın altını üstüne getirdiğimde operasyona çıktıklarını öğrendim. Meğer sabah erkenden, daha ben gelmeden çıkmışlar. Beni yok sayarak, haber bile vermeden...

Oysa ilk defa bordo bereli olarak göreve gidecektim. Ben ilk defa hayallerimle kendi gerçekliğime ulaşacaktım. Ama o sevimsiz ne yaptı? Beni bırakıp gitti, aptal yerine koydu, kandırdı...

İntikamı fiziksel olmasa da duygusal açıdan ağır olmuştu. Neye üzüleceğimi, neye sinirleneceğimi bilemedim. Kendime kızdım çoğunlukla. Nasıl ruhum bile duymamıştı? Fakat operasyonlarda gizlilik esastı. Çok az kişi bilirdi zaten. Sonra ona kızgındım. Nasıl bir kadın düşmanlığıydı bu? Üzgündüm. Çünkü kendi ekibimde dışlanıyordum. Kırgındım. Ona ne kadar çok istediğimi belirtmiştim. En önemlisi de o kadar öfkeliydim ki... Gelmesini sabırsızlıkla bekleyecektim. Öyle de yaptım.

Bekledim, bekledim, bekledim...

Üç gün... Üç gün sonunda nihayet döneceklerini öğrenmiştim.

Masamda oturmuş, sabırsızlıkla onları bekliyordum. Askerler geldiklerinde bana bilgi vereceklerdi. Elimdeki kalemi sıkmaktan bütün boğumları renk değiştirmişti. Ayağımı ritmik olarak yere vururken sabırla haber bekliyordum. Dakikaları saymaya başlamıştım artık. Öfkemi kontrol etmek değil, tam aksine serbest bırakmak istiyordum. Odamın kapısı çalındığında heyecanla başımı kaldırdım.

“Gir.”

Gelen nöbetçi asker küçük bir selam verdi. “Komutanım, Kartal Timi karargâha giriş yaptı.”

“Neredeler?”

Asker biraz çekingen bir şekilde “Alt katta, giyinme odasındalar komutanım,” dediğinde yerimden fırladım. Rüzgâr gibi geçtim yanından. Alt kata inerek giyinme odasının önüne geldiğimde sert bir şekilde kapıyı açtım. Birbirleriyle güle-güle sohbet ederken üzerini değiştiren ekip beni gördüğünde öylece kalakaldı. Şaşkınlıkla, biraz da öfkemin farkındalığıyla bana bakarlarken ben tek bir kişiyi arıyordum. Onlara da kızgındım ama belli ki Yağız onları iyi tembihlemişti. Zaten tembihlemese bile emrin dışına çıkamazlardı.

Ayağındaki asker botları, yeşil kamuflaj pantolonu ve üzerindeki yeşil tişörtüyle Yağız’la göz göze gelirken benim öfkeli hâlime karşın o dudağının bir kenarını kıvrırmış, intikamının zaferiyle bakıyordu.

Tam karşısında durduğumda, “Nasıl olur da operasyondan beni haberdar etmezsiniz?” dedim. Bu da yetmez gibi cevap vermesini beklemeden yumruğumu omzuna geçirdim. “Buna hakkın yok.” Bir kez daha geçirdim. “Ben de bu ekipteyim. Beni yok sayamazsın.” Üçüncü kez yumruğumu geçirdiğimde hiçbir şekilde karşılık vermiyor oluşu daha da öfkelenmeme sebep oluyordu.

O ses çıkarmadan sabırla beni beklerken Gökhan, “Yapmayın komutanım,” dedi. Öfkeli bakışlarımı ona çevirdiğimde

Yağz sonunda konuşmuştu ama muhatabı ben değildim. "Sen karışma Gökhan."

Kaşlarımı çatarak tekrar Yağz'a baktığımda yeşil tişörtündeki ıslaklık dikkatimi çekti. Yumruğumu tekrar tekrar geçirdiğim omzundaki ıslaklığı anlamam geç olmadı zira koldan sızmaya başlayan kan her şeyi açıklıyordu.

O yaralıydı...

Yüzüne baktığımda aynı ifadesiz bakışları vardı. Bir mi-miği dahi oynamıyordu. Fakat ben yaptığım şeyin üzüntüsünü yaşamaya başladım bile.

"Yaralısın..."

Diğerlerine küçük bir baş hareketi yaptığında hepsi ufaktan odayı terk etmeye başladı. En son Gökhan çıkarak kapıyı kapatırken, ben daha ne olduğunu anlayamadan yakamdan kavradığı gibi yaralı koluyla beni demir dolabın kapağına yapıştırdı. Sırtımın temasıyla gürültülü bir ses çıkmıştı.

"Şımarık bir kız gibi davranmayı bırakacak mısın Bahar? Bir daha sakın üstüne saygısızlık etme."

Doğru söylüyordu. Yani pratikte olmasa da teoride haklıydı. Üstünüze asla karşı gelemezsiniz. Askeriyede bir gün bile kıdem yaratırken, komutanınıza yapacağınız saygısızlık uyarıdan disipline kadar giderdi. Bir de komutana yumruk atmak olacak iş değildi. Yani canınıza susamadıysanız bunu yapmazdınız. Fakat pratikte baktığınızda ben onun ekibindeydim ve o beni yanında götürmesi gerekirken intikam için geride bırakmıştı. Ekipteki herkes birbiriyle kardeş gibiyken benim suçum kadın olmak mıydı ki dışlanıyordum?

"Bu yaptığın haksızlıktı. Sessiz kalacağımı mı sandın?"

Başını iki yana salladı. Sert solukları yüzüme çarpıyordu. "Hâlâ ne istiyorsun Bahar? Sınırdasın işte, sevgilinin yanında. Daha ne?"

Şaşkınlıkla bakıyordum ona. Her seferinde söyledikleriyle beni hayrete düşürüyordu. "Ne?"

Sırtım hâlâ dolaba yaslanmış vaziyetteydi. Bakışları sadece gözlerimdeyken aramızdaki mesafe çok yakındı. "Meriç için sınıra kadar gelebilmen etkileyici ama dağda işler bu şekilde yürümüyor Bahar Aksoy."

Hayretle dudaklarım aralandı. Delirmiş olmalıydı. Başka açıklaması olamazdı. "Neden hiç hak ederek geldiğimi düşünmüyorsun?"

Dudağının kenarını kıvırdı. O kadar alaycı bakıyordu ki kesinlikle inanmıyordu bu duruma. Gözlerinden okuyordum bunu. "Albay kızısun. Her nedense senin mezun olduğun tarihte özel kuvvetlere kadın asker alımı yapılıyor. Sen buradan başarıyla çıkıyorsun. Birçok erkek askerden daha başarılı oluyorsun ve nasıl oluyorsa Meriç'le aynı yere görevlendiriliyor. Fazla gerçek dışı bir kurgu değil mi?"

Kaşlarım havada dinlemiştim onu. Dediği gibi dile getirince ben bile kendimden şüphe edecektim neredeyse ama gerçeği biliyordum. Başımı yana yatırarak gözlerimi gözlerinden ayırmadan fısıldadım: "Bir gün bu söylediklerinin hepsine pişman olacaksın ama çok geç olacak Yağız Üsteğmen'im."

Yanından sert bir şekilde geçerek odadan dışarı çıktım. Daha fazla katlanamayacaktım bu duruma. Söyledikleri akıl kârı değildi. Kaç yıl aldığım eğitimi heba ediyordu, hem de canımı yaka yaka.

Gün bitene kadar bir daha Yağız Üsteğmen'le karşılaşmadık. Ne odaya gelmişti ne de ben odadan dışarı çıkmıştım. Zaten yaralı olduğu için muhtemelen evine gitmişti.

Mesai bitiminde Meriç'le eve dönerken yüzüm bir kere bile gülmedi. Neşemi kaybetmişim. Meriç'e durumu anlattığımda Yağız'la konuşmak istese de kabul etmedim. Eve gelir gelmez mutfığa girerek Meriç'le yemek yapmış, sonra da karını doyurup odama geçmişim.

Yatağıma uzanmış kitap okurken odamın kapısı çaldı. "Bahar, ben dışarı çıkıyorum, işlerim var. Sen de gelmek ister misin?"

O görmese de omuz silktim. "İstemiyorum ama bana çikolata al. Bitter olsun."

Gülme sesini duyabiliyordum. "En sevdiğinden..."

Evet, çok severdim. Hatta vazgeçilmezlerim arasındaydı. Dudaklarım kıvrıldığında cevap verme gereği duymadım. Bizim ailede herkes benim sevdiğim çikolatayı bilirdi.

Dakikalar birbirini kovaladı. Telefonum çaldığında arayanın kim olduğuna baktım. Baytar yazısını görünce vakit kaybetmeden açıp kulağıma götürdüm. Biricik kardeşimi bekletmemeliydim.

"Sarışın." Bana hep babamın anneme seslendiği gibi seslenirdi. Abla demek zor geliyordu kardeşime.

"Baytar." Ben de ona babamın sırf annemi sinir etmek için kullandığı kelimeyi kullanırdım.

"Kızım, deme şöyle ya." Alparslan'ın homurtularıyla kırdadım. Birbirimizle uğraşmayı seviyorduk.

"Neden, sen veterinerlik okumuyor musun?"

Beni hemen geçiştirdi. "Bırak şimdi bunları. Nasılsın? Özledim seni." Sanki zorla okuyordu.

Evet, Alparslan veteriner hekimlik okuyordu sözde. Yani bu bölümü sırf annem için seçmişti ama bana pek de inandırıcı gelmiyordu. Alparslan çok zeki ve akıllı daha farklı mesleklerde olan biriydi. Fakat her nedense annemi kırmayarak veterinerlik okumaya başlamıştı. Annemi ne kadar kandırırsa da beni kandırması zordu. Mesleğinin veterinerlik olmaya-
cağına emindim. Babam gerçeği biliyordu elbet ama o da sessiz kalıyordu. Zaten annem birimizin daha böyle bir meslek seçtiğini öğrenirse hepimizi ipe dizerdi. Evdeki komuta zincirinin başında annem vardı. Babamın bile birçok kez annemin karşısında kıvranışına şahit olmuştum. Yine de babam

akıllı bir adamdı. Annemi bir şekilde etkilemeyi başarırdı.

“İyiym. Sen nasılsın? Ben de seni özlüyorum.”

Derin bir iç çekti. Dertliydi yine. “Tatilde yanına geleceğim. Hem Meriç’i de özledim.”

Elimdeki kitabı kenara bıraktım. “Gel tabii. Belki iznim olursa ben de gelirim.” Kapının çalmasıyla dikkatim dağılırken toparlandım. O konuşmadan devam ettim. “Kapı çalıyor baytar. Görüşürüz.”

Kısa konuşmamızdan memnun olmasa da diretmedi. “Görüşürüz sarışın, fırsat buldukça ara beni.”

“Tamam,” diyerek telefonu kapatıp ayağa kalktım. Meriç’in anahtarı olduğu için gelen kişinin o olduğunu düşünmüyordum. Aynada kendime baktım ve üzerimdeki kazağı düzelttim. Altımdaki eşofmanın sıyrılan paçasını da diğer ayağımla indirirken, ev topuzu saçlarımın durumunu umursamadan kapıya ilerledim.

Kapıyı açtığımda karşımda yarı çıplak bir hâlde Yağız’ı görmeyi beklemiyordum. Eline aldığı gazlı bezi yaralı omzuna bastırırken pek iyi görünmüyordu. “Doktor yok mu?”

Bir yandan onu incelerken omuz silktim. “Yok.”

Bir süre uzayan bakışmamızın ardından bir şey söyleyecek gibi olsa da arkasını döndü. Daha fazla benimle muhatap olmak istemiyor olacak ki birkaç adımda evine girerek sert bir şekilde suratıma yine ve yeniden kapıyı kapattı. Gözlerimi devirerek ben de onu taklit edip sert bir şekilde kapıyı kapattım. Aptal adam... Egosu yüzünden yardım bile isteyemiyordu.

Koridorda birkaç adım atmıştım ki duraksadım. Bir adıma daha zor da olsa attığımda yumruklarımı sıktım. Belli ki yarası yine kanıyordu. Muhtemelen baş edemeyerek Meriç’e gelmişti. İlk yardım konusunda iyiydik oysa. Durumunun ağır olma ihtimali vardı. Dişlerimi sıkarak gözlerimi kapattım. “Bu iyi niyetimden nefret ediyorum.” Kendime saydırarak Meriç’in odasından acil müdahale çantasını aldım.

Anahtarımı da alarak kapıyı açtığımda hâlâ kendi kendime konuşuyordum. "Bırak ne hâli varsa görsün Bahar. Eşek kadar adam, kendi yapabilir."

Beynimin komutlarını dinlemeyen ayaklarım karşı kapıya ulaştığında derin bir nefes alarak kapıyı çaldım. Kısa sürede açılmasıyla yine aynı şekilde belden üstü çıplak, omzundaki sargı bezini tutan adamın davetini beklemeden içeriye girdim. Bizim evin hemen hemen aynısı olduğu için salona geçerek bulduğum ilk koltuğa oturdum. Dikkatli bakışlarım evde dolaşırken ortadaki sehpa üzerinde duran ilk yardım malzemeleri ve kanlı bezler dikkatimi çekmişti. Bayağı beceriksiz bir iş çıkarmışa benziyordu. Kan kaybettiği de açıktı.

Kısa süre sonra karşımda belirdiğinde elimdeki ilk yardım çantasını sehpanın üzerine koyarak içinden gazlı bez ve tentürdiyot çıkardım. Uslu bir çocuk gibi yanıma oturarak omzundaki bezi çektiği an suratım buruştu. Muhtemelen kurşun sıyırmıştı ve dikişlerden biri patlamıştı. Bunun bir sebebi de ben olabilirdim. Sıkı yumruklar geçirmiştım.

Yarasını güzelce temizleyip, bileğimde sarılı olan siyah kumaştan bilekliği çıkararak ağzına uzattım.

"Sadece bir dikiş."

Derin bir nefes alarak bana kısa bir bakış atıp elimde katladığım bilekliği ısırdı. İpiyle birlikte hazır bulunan cerrahi iğneyi derinin üzerinden tek seferde geçirdiğimde bedeni gerilirken iniltisi salonda yankılandı. Hızlıca düğüm atıp işimi bitirerek makasla fazla kısmı kestım. Tekrar temizlemenin ardından güzelce sargı beziyle sararak sabitledim. Ağzındaki bilekliği çıkarmış beni izlerken yine sessizdi. Enteresan bir şekilde, ben ona yardım ederken uysal birine dönüşmüştü. İşim bittiğinde ise ortalığı toplarken bana doğru döndü. "Doktor sana işini iyi öğretmiş anlaşılan."

Ona ters bir bakış attım. Teşekkür ediyordu anlaşılan. Herkes gibi ben de ilk yardım ve acil müdahale eğitimi almıştım ama o inatla bunu da olmayan sevgilime bağlamıştı.

“Daha çok baytarlık eğitimi aldım diyelim. Görünen o ki işe de yarıyor.”

Anında suratı asıldı. “Ne demek istiyorsun Bahar?”

Şirince gülümsedim. Oysa zeki bir adama benziyordu. “Ne diyebilirim ki üsteğmenim? Annem veteriner hekim. On-
dan bahsediyordum sadece.”

Bana ters bakışlar atıp tekrar önüne döndüğünde suratı-
mı buruşturdu. Ne diyor olabilirdim acaba? Öküz olduğ-
nu vurgulamıştım sadece. Sevimsiz şey...

Kalkmaya hazırlanırken merakıma yenik düşerek “Nasıl
oldu?” diye sordum.

Kara gözleri beni bulurken kolundan bahsettiğimi anla-
mıştı. “Ellerindeki rehine kaçmaya kalkışınca onu korumak
isterken oldu.”

Usulca başımı salladım. Belli ki rehine kurtarma operas-
yonundalardı. Sıcak temasta olacaklarını bildiği hâlde beni
götürmemişti.

“Rehine kadındı herhâlde.”

İmalı sözlerimle başını iki yana salladı. “Kadın düşmanı
olduğumu düşünüyorsun.”

Doğru tespitti. Hatta fazlası vardı, eksiği yoktu. “Farklı
bir yol çizmedin.”

Suratı buruştu. Acıdan mıydı yoksa söylediğime karşı
verdiği bir tepki miydi bilemiyorum. “Derdim kadınlar değil.
Yapınız gereği narin ve duygusal olmanız,” dedi açıklama ya-
par gibi. Oysa ben bu durumdan emindim. “Derdim bu mes-
leği seçmen de değil fakat sahada yapamazsın. Ne sanıyor-
sun, her şey eğitimlerdeki gibi mi? TSK neden kadınları saha
görevinden muaf tutuyor sence? Her göreve gittiğimizde bir
de seni mi düşünüyüm?”

Hırçın bir şekilde dik bir konum aldım. Kimseden bakı-
cılık yapmasını beklemiyordum. Beni düşünmesini istediğim
kimse de yoktu. “Neden bana güvenmiyorsun? Söylediklerin

yine aynı şeye geliyor. Senin aldığın her eğitimi ben de aldım. Hepsinden ben de geçtim. TSK bana bu hakkı tanurken, sen nasıl engellersin?"

Biraz önceki sakın sesi yerini öfkeye bırakırken bakışları yine kararmaya başladı. "Hâlâ anlamak istemiyorsun. Söylesene, uzun menzilli silah kullanabiliyor musun? Geriye teptiğinde seni ne kadar savurur, haberin var mı? Kaç metreye kadar nokta atışı yapabilirsin? Kaç ay dağda, karakolda kalabilirsin? Banyo yok, yatak yok, bazen, belki de çoğu zaman yemek yok... Ola ki pusuya düştük ve rehin alındın, ne yapacaksın? Yaralı olacaksın belki de. Güçsüz ve zayıf... Sana yapabileceklerini tahmin edebiliyor musun? Kadınsın diye ilk akıllarına gelecekleri düşündün mü hiç? Söylesene Bahar, değer verdiğin her şeyi bir çırpıda feda edebilir misin?" Başlangıçta onu sabırla dinlerken sona geldiğinde bir parça haklı oluşundan sebep, dolan gözlerimi saklamak için öfkeyle ayağa kalktım. Evet, haklılık payı vardı ancak kırıncı ve saygısızdı. Üslubu o kadar ağırdı ki ezmek ister gibiydi. İyi bir şeyler söylüyor olsa dahi kulaklarım her şeyi yanlış duyuyordu. Karşıma dikildiğinde bakışlarındaki ifadeyi çözemiyordum ama bu sefer gerçekten canımı yakmıştı. Arkamı dönüp gideceğim sırada sağlam koluyla bileğimden yakaladı. Tekrar göz göze geldiğimizde daha fazla kırmaya çalışır gibiydi. "Yine görevini yap ama masa başında, eğitimlerde göster hünerlerini. Eminim, sevgilin de bunu ister. Tehlikesiz, sorunsuz bir askerlik kulağa hoş gelmiyor mu? Seni idare edeceğimden emin olabilirsin."

Bileğimi elinden kurtararak arkamı döndüm. Bu adamın zırvalıklarına daha fazla katlanamayacaktım. Utanmadan beni idare edebileceğini söylüyordu bir de. Beni daha fazla nasıl küçük düşürebilirdi ki? Peki ya ben neden sessiz kalıyordum onun karşısında?

Bir adım daha atmıştım ki geri döndüm. Aramızdaki mesafeyi yeniden kapatarak yanağına sert bir tokat atacağım

sırada elimi havada yakaladı. Bakışlarımız kesişirken, "Bu sefer olmaz," dedi fısıltıyla.

Gözlerimdeki bütün ışığı karartan adama kırgınlıkla baktım. Ben de tıpkı onun gibi fısıldadım. "Bu söylediklerini sakın unutma çünkü ben unutmayacağım."

Kırılmamam gerektiğini öğrenmek ve yine de kırılmak, benim zayıflığım değil de insan olmamın bir getirisi sadece.

İnsanlar tüm duygularından soyutlanıp ruhsuz bir karaktere dönüşebilir mi? Dönüşür elbet fakat en önemli organı ve inançları yok etmek gerekir. Peki, bunu herkes yapabilir mi? Bunu bir asker yapabilir mi?

Biz ağır bir psikolojik eğitim alıyorduk. Duygusuz, kalpsiz olmak ne demek, öğreniyorduk. Fakat yine de askerler kalpsiz olamaz, askerler merhametsiz olamaz, askerler inançsız da olamaz. Çünkü kalbimiz olmasaydı, vatan sevgisini nerede yetiştirecektik? Biz merhametsiz olursak, masumları nasıl kurtaracaktık? Peki ya biz inançsız olursak Türk askeri dediklerinde herkesin güvendiği, sığındığı, düşmanın bile, "Teslim olursak bir şey yapmaz," dediği mertebeye nasıl ulaşacaktık?

Bordo bereliler duygusuz, kalpsiz sanmayın. Bizim de bir kalbimiz, duygularımız vardı. Sadece biz bunları nasıl geri plana atacağımızı, nasıl yöneteceğimizi çok iyi biliyorduk. Bunun için eğitiyorlardı bizi. Yine de insandık. Normal yaşamımızda ruhsuz olamazdık. Öfke ise bizim için ağır basan bir duyguydu. Sonuçta intikamı öfke besler, akıl güçlendirirdi.

Yağız'ın evinden nasıl çıktım, kendi evime nasıl geldim, bilmiyordum. Çok sinirliydim, çok kırgındım. Yüzüme sert bir şekilde vurulanlar canımı yaktığı kadar öfkemi de arttırmıştı. Bana sanki bu meslekten habersizim gibi davranıyordu. Oysa ben bu mesleği seçerken her şeyi düşünmüştüm. Bütün

ihtimalleri göze almıştım. Sadece ben de değil; babam, amcalarım, komutanlarım başıma gelebilecekleri, nelerle karşılaşabileceğimi defalarca yüzüme vurmuşlardı. Hem de Yağız'ın sözlerinden daha ağır bir şekilde öğrenmiştim hepsini. En çok da babam bu konuda sert davranmıştı. Şimdi ise o Yağız denen sevimsiz, babamın bile bir kere olsun yapmadığı şekilde beni kendince sahadan uzakta tutarak korumaya çalışıyordu.

Ben ondan öyle bir şey istememiştim ki...

Benim korunmaya ihtiyacım yoktu. Ben zaten kendimi bildim bileli bodyguard gibi adamlar tarafından korunuyor ve eğitiliyordum. Tek istediğim, özgürce görevimi yapmaktı. Başıma gelebilecekleri ben de biliyordum ama bu hayatta neyin garantisi vardı ki? Yaşayacağımız her şey bir ihtimalden ibaret değil miydi? Ben olasılıkları zayıflatmak için yeterince eğitim görmüştüm zaten. Kimsenin bana bakıcılık yapmasını beklemiyordum. Bunun için de bordo bereli olmamıştım.

Yatağında dolu dolu gözlerimle ağlamamak için kendimi sıkmam kapım çalana kadar sürdü. "Bahar, çikolatanı getirdim."

Meriç'in sesiyle hemen kendimi toparladım. Beni en çok ele veren gözlerimi, ellerimle hava yaparak serinlettim. Meriç olanları öğrenirse Yağız'ın kapısına dayanmaktan çekinmezdi. Geçen seferki olayı da bildiği için bu durumun altında kalmazdı. Bazı kardeşler vardır, dayak yiyeceğini bilse de sizinle o kavgaya girer. Meriç de öyle biriydi işte.

"Gel Meriç."

Kapıyı açıp kafasını uzatarak gülümsedi. "Kızım, bu oda yasaklı bana."

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. "O nereden çıktı?"

Yeşil gözlerini devirerek kapıyı biraz daha araladı. Fakat eşikten içeri adım atamıyordu. "Neden olabilir Bahar? Baban sanki evin diğer bölümlerinde bir araya gelmiyormuşuz gibi, beni arayıp odaya girersem yapacaklarını anlattı. Yalvarsan girmem."

Biraz önceki hüzünlü hâlimi kenara bırakıp kahkaha attım. Babam fazla korumacı bir adamdı. Fakat hayatımda gördüğüm en merhametli, en melek babaydı. Onun bu hâlini bile çok seviyordum. Ayağa kalkarak kapının önüne kadar yürüdüm. Meriç'in eşikten taşan ayağına vurup tek kaşımı kaldırdım. "Sınırı geçiyorsun bak, söylerim."

Ayağını geriye çekip çikolatayı neredeyse suratıma attı. "Yemedik odanı." Kollarımı göğsümde birleştirerek kapıya yaslandığımda arkasından seslendim. "Korkma bu kadar be Meriç, Giray amcam korur seni."

Çikolatamı açmış yerken bana ters bir bakış atarak koridoru döndü. Kendisini göremesem de sesi geliyordu. "Korur tabii. Babanla birlik olup bir yumruk da o indirmezse iyidir."

O görmese de omuz silktim. Giray amcam Meriç'i çok se verdi. Oğlu için her şeyi yapardı, tabii haklı olduğu sürece. Ama konu ben olduğumda durum değişebilirdi. Sonuçta ben herkesin ilk göz ağrısı ve prensesi oluyordum. Canımı sıkarsa bunu kullanırdım.

Aradan geçen üç günün ardından sabah yine erkenden uyandım. Rutine binen işlerimi hallederek güzel bir duş aldım. Saçlarımı bağlayıp üzerime ince, gözlerimin renginde bir kazak geçirdim. Her zamanki gibi yeşil gözlü kıvrıncığım, kahvaltı hazırladığımda fazlasıyla memnun hâlde masaya oturdu.

İkimiz de kahvaltımızı yaptıktan sonra masayı toplayıp evden çıktık. Sevimsizi görmemiş olmak beni mutlu etse de mutluluğum karargâha gelene kadar sürdü. Giyinme odasına gireceğim sırada, gömleğinin cebini düzelterek yürürken önüme çıktı. Beni görünce duraksadı. Bakışlarımız birleştiğinde kara gözleri yine ifadesizdi. Bendeki mavilerse olabilirdiğince soğuktu. Ona hâlâ o kadar kızgındım ki uzun bir süre de böyle olacak gibiydi.

Onu umursamadan odaya girdim. Üzerimi değiştirip üst kattaki odama çıktığımda yine onunla karşılaşacaktım ama

alışmıştım bu duruma. Sonuçta üç gündür aynı döngünün içindeydik. Birbirimizi görüyor, duyuyorduk fakat mecburi olmadıkça ne konuşuyor ne de başımızı çevirip birbirimize bakıyorduk. O da bu durumun tersi olması için bir şey yapmıyordu zaten. Arada bana bakışlarını yakalıyordum, o kadar. Sadece duygularımızı geri plana itmiş ve resmiyete bürünmüştük.

Belki de bunu en başında yapmalıydık ama ekip demek askerlikte canından, kanından demektir. Emir komuta devam etse de herkes birbirine canını emanet edecek kadar bağlanırdı. Kimse kimseden şüphe etmez, sonsuz güven beslerdi. Çünkü özel seçilirdik biz. Tamam, gönüllülük esastı ama rastgele de kimseyi bordo bereli yapmazlardı. Hayatımızda ne varsa, gelmiş geçmiş, soyumuz sopumuz hepsi araştırılır, iğne deliğinden geçirilirdi. O ise beni hem dışlamış hem de otoritemi sarsmıştı.

Hiç böyle hayal etmemiştim... Fakat pes edecek de değildim.

Odama gideceğim sırada dinlenme odasından gelen sesler dikkatimi çekti. Meraklı bir şekilde o tarafa yöneldiğimde, aralık kapıyı biraz daha iterek içeri girdim. Aykut ve Gökhan bilek güreşi yaparken, Emirhan da tezahürat yapıyordu. "Hadi abi, yen şunu da görsün diklenmek ne demek."

Aykut, zorlandığı fazlasıyla belli olurken yine de ipi bırakmıyordu. "Bir gün yeneceğim abi seni."

Gökhan fazla rahattı, dudaklarını kıvırdı. Aykut onu zorluyordu ama yeterli değildi. Sert bir şekilde Aykut'un elini masaya yapıştırdığında gülümsemesi daha da büyüdü. "O gün, bugün değil kardeşim."

Emirhan coşkuyla Aykut'un omzuna vurdu. "Ulan yine kaybettin. Ver paramı."

Gökhan ters bir bakış attı. "Lan yine mi iddia? Akıllanmayacaksınız siz."

Aykut suratı asık hâlde bakarken hafif boğazımı temiz-

ledim. Beni görmeleriyle hemen ayaklanırlarken oturmalarını işaret ettim.

"Seni kimse yenemiyor mu Gökhan?"

Gökhan'dan önce Aykut atıldı. "Yağız Komutan'ımdan başkası bileğini bükebilmiş değil."

Yanlarına gelerek tam Gökhan'ın önünde durdum. Bu durum fazlasıyla ilgimi çekmişti. Madem ortada yenilmez bir adam vardı, o zaman şansımı denemeden olasılık yaratamazdım. İhtimal küçük de olsa eğlenceli olacağı benziyordu. "Görelim bakalım bükülmez bileğini."

Dudakları kıvrılan Gökhan hafif başını eğdi. Belli ki cesaretim onu memnun etmişti. Aslında iri kalıbı onun ne kadar güçlü olduğunu belli ediyordu ancak yine de denemekten zarar gelmezdi.

"Memnuniyetle komutanım."

Gökhan'ın karşısına geçmemle Emirhan heyecanla atıldı. "Abi, ben bahsi teğmenimden yana kullanıyorum." Başımı Emirhan'a çevirerek ters bir bakış atmamla sevimlice gülümsedi. "Bahisler kapanmıştır."

Aykut kıs kıs gülerken derin bir nefes alıp, dirseğimi masaya yasladım. Gökhan da aynı şekilde koyarak elimi kavradığında Emirhan saymaya başladı.

"Üç, iki, bir, başla!"

Sert bir şekilde uyguladığım kuvvete karşılık Gökhan da fazlasıyla iyiydi. İkimiz de birbirimizin elini oynatamazken Gökhan beklemiyor olacak ki bakışlarımız birleşti. Dudaklarım kıvrıldığında bir miktar daha kuvvet uygulamış olacak ki elim hafif eğilmişti. Dikkatimi toplayarak daha fazla kuvvet uygulamaya başladım. Aykut benden çok istiyordu kazanmaması. "Hadi Bahar Komutan'ım, gösterin gücünüzü."

Gökhan güçlü bir rakipti. Fakat ben de iyiydim. İkimiz de birbirimize karşı nötr kalırken, tek çıkışım Gökhan'ın dikkatinin dağılmasıydı. Yoksa muhtemelen ben kaybedecektim

çünkü hâlâ onun tüm gücünü kullandığını düşünmüyordum. Biz birbirimize odaklanmış, yenmek için çabalarken bir anda odanın kapısı açıldı.

“Ne oluyor burada?”

Yağız’ın kükreyerek odaya girişiyle herkes panikle toparlanmaya çalışırken benim için doğru zamandı. Yağız’ın sesini umursamadan Gökhan’ın elini masaya yapıştırmamla Gökhan ne olduğunu anlayamadı.

“Ooo... Bahar Komutan’ım vurdu, gol oldu.” Aykut alaylı bir sesle konuşurken, Emirhan da gülüyordu. “Abi, yerlerdesin resmen.”

Gökhan kendini koruma derdindeydi. “Dikkatim dağıldı lan.”

Gülerek onları izlerken bize yaklaşan adımlardan haberdar olsam da görmezden geldim. Gökhan’a dostane bir şekilde elimi uzattım. “Bir bordo berelinin dikkati dağılır mı Gökhan?”

Hafif gülümseyerek elimi sıktı. “Dağılmaz komutanım. Helal olsun, ne diyelim.”

Eminim ki Gökhan’ın dikkati dağılmasaydı beni yenerdi ama bu fırsatı kaçıramazdım. Bir bordo bereli her anı fırsat bilmeliydi.

Yağız yanımıza kadar gelip başımda dikildiğinde diğerleri ayaklanırken, yerimden kalkmadan başımı kaldırdım.

“Belli ki çok eğleniyorsunuz üsteğmenim.”

Usulca ayağa kalkıp ellerimi pantolonuma sürttüm. “Sakıncası mı var üsteğmenim?”

Sert bakışları üzerimde geziyordu yine. Ona hâlâ dikleniyor oluşum hoşuna gitmiyordu. “Saha sevdanızı çabuk unutmuşsunuz.”

Kaşlarımı çatarak öne doğru bir adım daha attım. “Hayırdır komutanım, göreve gidiyorsunuz da yine benim mi habirim yok?”

Birbirimize meydan okurcasına ters bakışlar atıyorduk. Kimsenin geri çekileceği yoktu. Birbirimize meydan okumanın bitmeyeceğini düşünürken, açılan kapıyla içeriye giren asker selam verdi.

“Komutanım, Turan Albay herkesi toplantı odasında bekliyor.”

Yağız başıyla onayladığı an askerin çıkmasıyla hâlâ önümde dikilen adamı umursamadan yanından geçerek odadan çıktım. Toplantı odasına girdiğimde kendime bir sandalye çekerek oturdum. Arkamdan gelen Yağız hemen karşıma otururken, Gökhan da onun yanına oturmuştu. Emirhan benim yanıma, Aykut da Gökhan’ın yanına yerleşti. Kısa bir süre sonra Turan Albay geldiğinde hepimiz ayağa kalkarak hazır ola geçtik. Kendisi yerine otururken bize de oturmamız için işaret verdi. Yerlerimize geçmemizle Yağız söze girdi.

“Komutanım, operasyon mu var?”

Turan Albay hafif başını eğdi. “Evet üsteğmenim. İstihbarattan bilgi aldık. Sınır karakollarımızdan birinin pusuya düşürüleceği öğrenildi.”

Yanımdaki Emirhan homurdanarak yumruğunu sıktı. “Şerefsizler.”

Gökhan gayet ciddi duruyordu. “Ne zaman olacak komutanım?”

Turan Albay “Muhtemelen bu gece ya da yarın yapılacak. Fakat kesin bir saat bilgimiz yok,” dediğinde, Yağız öfkeyle araya girdi. “Ne yapmamız gerekiyorsa biz hazırız komutanım.”

Turan Albay’ın yüzünde gururlu bir tebessüm oluştu. Bizim bu kadar istekli olmamız onları daha da mutlu ediyordu. “Sizden istediğim, pusuyu sizin kurmanız. Tek bir askerimizin burnu kanamayacak.”

Hepimiz ayrı anda onayladık. “Emredersiniz komutanım.”

Turan Albay sıkıntılı bir nefes verip bakışlarını bana

çevirdi. Sanırım bundan sonra söyleyecekleri için düşün-
celiydi. "Bahar." Bakışlarımız kesiştiğinde içime bir endişe
düştü. Sen gitme, demezdi inşallah. Bu mücadeleye ortak
olmak benim de hakkımdı.

"Emredin komutanım."

Korkuyla dudaklarından dökülecekleri bekliyordum.
İkinci plana atılmak istemiyordum. Bu sefer olmazdı. Ben de
katılacaktım o operasyona.

"Operasyon sorumlusu sensin. Komuta sende olacak."

Turan Albay sözlerini sonlandırdığında gözlerim büyü-
dü. Doğru mu söylüyordu gerçekten? Ben doğru mu anlamış-
tım? Odayı bir sessizlik kaplarken, gelen itirazla doğru anla-
dığımı emin oldum.

"Bu ne demek oluyor komutanım?"

Turan Albay sert bakışlarını Yağız'a çevirdi. İkinci darbe
bu aralıkta gelmişti. "Bir daha emre itaatsizlik ederek ekip ar-
kadaşını göreve götürmezsen, bundan da fazlası olacak de-
mek Pala."

Yağız yumruklarını sıkarken dudaklarım kıvrıldı. Al-
lah'ım, işte adalet bu olmalıydı. İçimdeki kadın "İşte bu," di-
yerek âdeta dans ediyordu.

"Komutanım, acemi birine mi ver-" Yağız yine itiraz ede-
cekken Turan Albay devam etmesine izin vermeyerek tek
elini havaya kaldırdı. "Üsteğmenim, izin verseydiniz de tec-
rübelenseydi o zaman." Yağız'ın bakışları beni bulduğunda
surat ifadesi o kadar bozuktu ki yüzümdeki gülümseme daha
da büyüdü. Onun kızgın boğa gibi karşımda çaresiz kalışı çok
iyiydi. Gerçekten bana haksızlık ettiğini belki bu sayede gör-
me şansı yakalardı. Turan Albay'ın bakışları bana döndüğün-
de hemen kendimi toparladım. "Bahar, senden istediğim, gü-
zel bir planlama yaparak zayıtsız bir şekilde geri dönmeniz."

Dik bir konumda, kendimden emin bir hâlde duruyor-
dum. "Şüphenez olmasın komutanım."

Turan Albay'ın yanında bekleyen askere el işareti yapmasıyla karşımızdaki ekranda slayt açıldı. Bundan sonrasında uzunca bir süre operasyonun detayları hakkında konuşmuş, planlama yapmakla uğraşıyorduk. Çok kolay olmayacaktı elbet ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

Turan Albay'ın çıkmasıyla beni bekleyen ekibe tek tek baktım. Bundan sonrasında sadece görev vardı. Bunun onlar için de öyle olması gerekirdi. Duruşumu bozmadan ses tonumu korumaya çalıştım. "Herkes görevini anladı sanırım." Beni başlarıyla onayladıklarında ellerimi masaya koyarak hafifçe eğildim. Bu operasyonun ismi benim nazarımda çoktan konmuştu. "O zaman Güneş Operasyonu başlasın. Allah yâr ve yardımcımız olsun."

Hepsi birden, "Âmin," dediğinde yüzüme güzel bir tebessüm yerleşti. Yağız bile suratı ne kadar asık olursa olsun âmin dediye bir şeyler yolunda gidebilirdi.

Teçhizat odasına inerek bütün eksikleri tamamladığımızda içimde küçük bir heyecan kol geziyordu. Tek tek odayı terk etmeye başladıklarında silahımı kontrol ederken kapıyı kapatan adam dikkatimi çekti. Odada sadece Yağız ve ben kalmıştık ve ne yapmaya çalıştığımızı anlayamamıştım. Silahımı kılıfına yerleştirdiğim sırada tam önümde durdu. Sesi şaşırtıcı derecede uysaldı.

"Bahar..." Bana bu şekilde sakın ve adımla seslenmesiyle daha bir şaşırdım. Oysa ben öfkeyle beni küçümsemesini ve yerine geçtiğim için burnumdan getirmesini bekliyordum.

"Bir sıkıntı mı var üstegmenim?"

Siyaha çalan gözleri üzerimdeyken, dudaklarını ıslattı. Kaskımın duruşunu beğenmemiş gibi uzanarak kaba bir şekilde düzeltti. "Bak, daha acemisin ve bu ilk operasyonun. Bırak ben halledeyim."

Bu kadar kibar konuşması beni şaşırtıyordu doğrusu. Tam da beni azarlamasına alışmaya başlamışken, karşısında çelik gibi duruş sergilemek isterken.

“Biz ekip değil miyiz üsteğmenim? Bir hata yaparsam beni uyarırsınız.” İmalı bakışlarım onu bulduğunda dudağımın kenarını kıvırdım. “Merak etmeyin, sizi yanımda götürreceğim.”

Sert bakışlarına karşılık sessiz kaldığında yanından geçip gitmekti niyetim ama o, kolumu kavradığı gibi beni durdurdu. “Hata yapıyorsun.”

Diğer elimle kolumu tutan bileğini kavrayıp geriye çektim. “Emir komutanın bende olduğunu unutma!”

Sert tavrımla kaşları havalandı. Ters bir bakış atıp odadan çıktım. Ona tıpkı bana davrandığı gibi davranmıştım. Umam bu sefer beni anlardı.

Hepimiz pistte yerimizi aldığımızda helikopter bizi bekliyordu. Hızla binerek sırasıyla koltuklara oturduğumuz an helikopter harekete geçti. Bir süre helikopterle gidecek, sonra da sivil araç kullanacaktık. Yerel halk gibi görünerek karakola giriş yapmamız gerekiyordu. Destek geldiğini öğrenecek olurlarsa, operasyon iptal olurdu.

Helikopterden iniş yaparak bizim için ayarlanan alana geldik. Bizi karşılayan istihbarat görevlisinin verdiği kıyafetleri üzerimize geçirerek arabaya bindik. Aykut şoför koltuğuna geçerken ben de yanına oturdum. Arka koltuğa üç kişi zor sığmıştı ama yapacak bir şey yoktu. Bir süre devam eden yolculuğun ardından sorunsuz bir şekilde karakolun önüne geldik. Kapıdaki nöbetçinin bizi durdurmasıyla Gökhan’a küçük bir baş hareketi yaptım. Arabadan inerek askerin yanına ilerledi. Kısa bir bekleme süresinin ardından barikatın açılmasıyla içeri girdik. Askerlerin meraklı bakışlarıyla arabadan inerken karakol komutanı bizi karşılamak için kapıda bekliyordu.

İzlenme ihtimaline karşı çok oyalanmadan içeri girdiğimizde öncelikle bize ayrılan alanda üzerimizdeki kıyafetleri çıkardık. Asli formalarımıza kavuşmamızla komutanların odasına geçtik. Karşımdaki üsteğmen ve astsubaya selam vererek elimi uzattım.

“Üsteğmen Bahar Aksoy. Kolay gelsin üsteğmenim.”

İlgili bakışları merakla üzerimde dolaşırken gülümsedi. Belli ki o da özel kuvvetlerde bir kadın komutanla karşılaşmayı beklemiyordu.

“Üsteğmen Tarık Şanlı. Hoş geldiniz komutanım.”

“Hoş buldum.”

Aynı şekilde diğerleriyle de olan küçük bir tanışmanın ardından koltuklara oturduğumuzda hemen konuya girmekten niyetim. “Karakola yapılması muhtemel suikast için geldik. Ben bu gece yapacaklarını düşünüyorum. O yüzden hemen konuşarak ortak bir karar almamız gerekiyor.”

Karşımda rahat bir tavırla oturan Yağız müdahale etmeden yapamadı. “Yarın gece de olabilir.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken, onun muhalefetine karşı çıkmadım. Sonuçta olasılıktı. “İhtimal tabii ama gece konusunda hemfikiriz sanırım. Gündüz böyle bir şeyi tercih etmeyeceklerdir.” Emirhan’a işaret etmemle cebindeki haritayı çıkardı. Elime alarak ortadaki masaya serdim. Karakola ulaşacakları ihtimal dâhilinde olan yolu göstererek konuşmama devam ettim. “Bu güzergâhı kullanacaklardır. Başka ulaşma şansları yok.” Parmağımla üzerinde daire çizdiğim noktayı vurgulamak ister gibi bir iki kez vurdum. “Bu kısma bir gözcü koyarsak onlar gelmeden haberdar olabiliriz.” Parmağımı kâğıdın üzerinde biraz ilerlettim. “İlk atışı onların yapma ihtimali var, o yüzden karakolda kimse olmamalı. Askerler burada pusuya yatıp, kaçmak istediklerinde önlerine çıkacak. Bir keskin nişancı şu kısımda duracak. Muhtemelen roketatar kullanmak isteyeceklerdir. Bizim keskin nişancı ilk olarak onu etkisiz hâle getirmek zorunda. Onların da keskin nişancılarının olma ihtimali var, ikinci olarak da onu ortadan kaldıracacağız. Gerisi zaten kolay. Sağlam çıkacak biri olacağını sanmıyorum.”

Son cümlemlerle hepsinin dudakları kıvrılırken bir süre daha operasyon üzerinde konuştuk. Beni şaşırtan ise Yağız

oldu. Fazlasıyla sessiz ve olay çıkarmadan bana yardımcı oluyor, arada sorduğum soruları cevaplıyordu. Sahaya inmemizle tavırları da değişmişti. Gerçi bu duruma şaşımamam gerekiyordu. Sonuçta operasyon gerçektir ve kimse şu durumda kendi kişisel problemlerini ortaya koyamazdı.

Toplantı bittiğinde askerler bilgilendirildi. Bütün işlemler tamamlandığında havanın kararmasını beklemek kalmıştı sadece. Havanın kararmasıyla ilk askerler terk etmişti karakolu. Onlar pusuya yattığında Aykut'u şüphe uyandırmamak adına nöbet kulübelerinden birine bıraktık. Gece ayazında karanlıkta yürürken Emirhan'ı keskin nişancı olarak yerleştirdik ki onun işi buydu. Gökhan onların geliş güzergâhında bize haber vermek için yerini alırken, ben de Yağız'la uygun bir yerde pusuya yattım.

Saat gece yarısını geçtiğinde hâlâ ortada kimse yoktu. Her saat başı sorduğum soruyu yine tekrarladım. "Görüntü alan var mı?" Kulağımdaki kulaklıkta ilk Gökhan'ın sesi duyuldu. "Olumsuz." Arkasından Emirhan konuştu. "Olumsuz, komutanım."

Tekrar beklemeye başladığımızda başımı Yağız'a çevirdim. Onu yine bana bakarken bulmuştum. Suratım asık, kayalıkları işaret ettim. "Bana değil üstüğmenim, düşmana bakacaksınız."

Dudakları kıvrılırken başını iki yana salladı. Herhâlde düşman olarak beni görüyordu. Cevap verme gereğinde bile bulunmamıştı.

Tekrar sessizliğe gömüldüğümüzde saatler birbirini kovaladı. Üç buçuk dört arası ayaz iyice keskinleşirken derin bir nefes aldım. Aldığım nefes ciğerlerimi yakıp giderken bundan mustarip, suratım buruştu. Uykum yoktu fakat biraz üşümüştüm. Üzerimdeki kıyafetler termal olsa da dağın sırtında uzanıyor olmamdan sebep, ister istemez üşüyordum. Yer bile soğuktu.

"Aykut'un yerine sen geçmeliydin."

Bir süredir sessizce duran ve neredeyse varlığını unutmak üzere olduğum adamın sesiyle başımı ona çevirdim. "Nedenmiş o?"

Umursamazca beni gösterdi. "Üşüyorsun." Sesindeki soğukluk tam da ortama uygundu.

Kılı bile kıpırdamadan rahat bir şekilde duran adama ne diyeceğimi bilemedim. Üşüdüğüm doğrudu ama bunu dillendirmek zorunda değildim. "Sana öyle geliyor." Alt dudaklarını ısırarak başını salladığında resmen benimle alay eder gibiydi. Tabii canım, inandık, der gibi. "Beni rahat bırakmayı dener misin?" dedim huysuzca. "Karışma bana. Korumana da beni düşünmene de ihtiyacım yok."

Konu buraya gelince bir anda yüzü buz kesiyordu. Sanki illaki birilerini korumak zorunda gibiydi. "Benim ekibimde olduğun sürece bunu yapacağım."

Dişlerimi sıkarak anlık da olsa gözlerimi kapattım. Almıyordu kalın kafası. "Emir komutanın bende olduğunu unutuyorsun."

Huysuzca omuz silkti. Oldukça öz güvenli ve fazla emin-di. "Yine bana geçecek."

Çocuk gibi burada benimle iddialaşmayı planlıyordu galiba. Tam tekrar konuşacaktım ki Gökhan araya girdi. "Komutanım, bölüyorum ama hareketlilik var."

Mikrofonun açık olduğunu hatırladığımda çok geçti ancak şu an bizi dinlemiş olmalarını ikimiz de önemseyemedik. "Yön belirle," dediğimde Gökhan'ın cevabı çok uzun sürmedi. "Doğu kanadından yaklaşıyorlar."

Toparlanarak konum alırken Yağız'ın, "Sayı istiyorum," demesiyle Gökhan'dan kısa sürede karşılık geldi. "Kalabalık. On iki kişi saydım ama daha fazla da olabilir."

Hemen Emirhan'a seslendim. "Avcı, görüntü var mı?"

"Şu an yok."

Arkasından Aykut'u uyardım. "Sürü göründü, Poyraz.

Tedbirli ol." Onu orada bırakmak içime sinmiyordu ancak herhangi bir durumda kendini savunacağını biliyordum.

Ekte herkesin bir lakabı vardı ama en çok Gökhan'ınkini beğenmiştim. Yağız, "Kara, tekrar sayı ver," dediğinde Gökhan, "On beş oldu," dedi.

Arkasından araya Emirhan girdi. "Görüş serbest."

Kısa bir süre sonra bizim de görüş alanımıza girmeleriyle karakola yaklaşmışlardı. "Avcı, rakibini bul."

Emirhan bunu bekliyor gibi, "Yerleşiyor," dedi.

İstediğim noktaya geldiklerinde sessiz bir soluk bıraktım. Kimse zarar görmeden, alının akıyla üstesinden gelmek istiyordum. Bir süre tüfeğimin termal dürbünüyle onları izleyip, karar verdiğim ölçüde emirlerimi sıraladım. "Kara, roketçi ve arkasındaki senin. Avcı, keskin nişancı sende. Kendine birini daha seç. Pala, en öndeki ve onun arkasındaki senin. En arkadaki ikili benim. Boş atış istemiyorum, ikide iki aynı anda. Kalanları sırasıyla indirin."

Hep birlikte onayladılar. "Emredersiniz komutanım."

Sadece sevimsiz Pala'dan ses gelmedi. Başımı ona çevirmemle kaşlarımı çattım. Karanlık bizi tam netleştirmiyordu ama onu yine de görüyordum. Hafifçe başını eğdi. Hepimiz hedefe kilitlendiğimizde ciğerlerimi havayla doldurdum. "Atış serbest."

Aynı anda silahlarımızdan çıkan kurşunlar nokta atışı sağlarken, onlar daha ne olduğunu anlayamadan biz ikinci hedeflere nişan almıştık bile. Tekrar silahımızdan çıkan kurşunlar tam isabet ettiğinde sekiz kişi ortadan kalkmıştı. Geriye kalanlar duruma uyanmış, çil yavrusu gibi dağılırken etrafa rastgele ateş ediyordu. Hiçbirimizden karşılık gelmezken tekrar konuştum.

"Kimde görüş var?"

Emirhan'ın sesi keyifli geliyordu. "Biri bende." Karşı tarafın atış seslerinden ayırt edemesem de kısa süre sonra

Emirhan'dan teyit geldi. "Eksi bir." Bu da yetmez gibi tekrar sesi geldi. "Eksi iki."

Dudaklarım kıvrılırken silahımı alarak yana doğru ilerleyeceğim sırada Yağız kolumdan tutarak engel oldu. "Nereye?"

Kolumu kurtarıp sırtımı saklandığım kayaya yasladım. "Kaçmalarına izin mi vereyim?"

Silahını elinden bırakmazken kontrole devam ediyordu. "Etraflarını çevirdik. Bekle, hata yapacaklar."

Her işime karışmasına deli oluyordum. "Korktular, kaçacaklar ve sen beni dinleyeceksin."

Ben onlara yaklaşırken Yağız da peşime takıldı. Beni bırakması yoktu. Kısa süre sonra yakınımızdan geçen kurşunla Yağız beni tuttuğu gibi yere yapıştırdı. Yüzüstü toprakla bütünleşirken, bir kolu üzerimde, o da benimle aynı şekilde uzanıyordu. Dip dibe bakışlarımız birleştiğinde kaşları çatık ve yine öfkeliydi. "Sana bekle demiştim," derken dişlerinin arasından tıslamıştı ama ben görünmediğimden emindim. "Kör atıştı." Beni duymazdan gelerek Gökhan'a seslendi. "Kara, saat üç yönünde. İndir!" Sürünerek büyük bir kayanın arkasına ilerlerken Gökhan netti. "Hallettim."

Hemen ardından Yağız bize yaklaşan adamı indirdi. Silahının dürbünüyle bakarken bir süre sonra görüş aldığım da gülümsedim. "Biri bende."

Yağız da görüyor olacak ki yine bana karşı çıktı. "Nokta atışı için fazla uzak."

Hedef noktamı belirlerken nefeslerimi yavaşlattım. Gece görüşlü dürbünler bana onu net gösteriyordu fakat hedef Yağız'ın da dediği gibi uzaktı. Yine de bunu yapabilirdim. Daha önce de yapmıştım.

"Bismillahirrahmanirrahim."

Ve ateş...

Silahımdan çıkan kurşunu benim gibi Yağız'ın da takip

ettiğini biliyordum. Kısa bir süre sonra teröristin yere düşmesiyle ilk ses Yağız'dan gelmişti. "Tam isabet."

Gülerek bakışlarımı ona çevirdim. "Uzun menzil, nokta atışı, mesafe... Görüyor musun üsteğmenim?" Elimdeki silahı göstererek sırttım. "Sniper tüfeğim bile yok."

Dudağının bir kenarı kıvrılmış hâlde bakarken, sanırım kalan iki terörist pek de umurunda değildi. Yani ben öyle sanmıştım. Bakışlarını benden ayırmadan hepimizde sabit hâlde duran telsize konuştu. "Avcı, ikisi de senden tarafta, başlarını çıkardıklarında yok et."

Emirhan ise görüntü alamıyor gibiydi. "Görüş yok." Biz hâlâ birbirimize bakarken silah sesleri çoktan kesilmişti. Son ikili korkudan olduğu yere sinmiş olacak ki ses yoktu. Kısa süre sonra Emirhan, "Kara, sana doğru geliyorlar. Görüş net değil," dedi.

Yağız'la tekrar odaklandığımızda ikimiz de de görüntü vardı ancak yetersizdi. Bir silah sesi daha duyuldu ve ardından bir tane daha. Emirhan, "İyi işti kardeşim," derken Gökhan övgüyü kabul etmekte gecikmedi. "İşimiz bu kardeşim."

Merakla tekrar konuştum: "Görüş istiyorum."

Emirhan ilk konuştu: "Temiz."

Arkasından Gökhan'ın sesi geldi: "Temiz."

Derin bir nefes aldım. "Güneş Operasyonu başarıyla tamamlanmıştır. Hepinizi kutluyorum. Kontrollü olarak yerinizi terk edin."

Tedbirli bir şekilde tekrar karakola geldiğimizde küçük temizlik işlerini erlere bıraktık. Aykut fazlasıyla sıkılmış olduğunu belli etmekten çekinmedi. "Bütün eğlenceli kısmı sizdeydi. Sıkıldım lan burada."

Emirhan omzuna kolunu atarak gülümsedi. "Ne istiyorsun oğlum? Dinlendirdik seni." Nöbet kulübesini işaret ederek sırttı. "Özlemişsindir eski zamanları. Hasret giderseydin."

Aykut, Emirhan'ı üzerinden atmaya çalışırken bir yandan da homurdanıyordu.

Hepimiz karakolun bahçesinde durmuş, onların didişmelerini izlerken Gökhan bana doğru döndü. Yüzünde takdir eden bir gülümseme vardı. "Komutanım, o atış neydi öyle ya?"

Gülerek omuz silktiğimde konu Emirhan'ın ilgisini çekmiş olacak ki Aykut'u sıkıştırmayı bırakarak bize yaklaştı. "Oğlum, üç yüz metreden fazlaydı. Karanlıkta nokta atışı yaptı." Panikle gözlerini büyüttü. "Komutanım, bu ekibin avcısı benim bak, bu konuda anlaşılm. Lakabıma göz dikme."

Küçük bir kahkaha attığımda Yağız'ın sesi dikkatimi ona vermeme sebep oldu. "Seninkine ihtiyacı yok. O çoktan koydu lakabını. Bundan sonra Bahar'ın lakabı Güneş."

Gülerek onaylarcasına başımı eğdim. Bu zaten böyleydi. Sadece onlar yeni öğrenmişti...

Operasyon bittiğinde hissettiğim duyguları kelimelere dökmek benim için çok zordu. Yaşadığım mutluluğu bilemezsiniz. Ben sonunda bir bordo bereli olarak operasyona katılmış hatta o operasyonu kendim yöneterek başarıya ulaştırmıştım. Şu an sert bir subay olarak karargâhta bulunmasam çılgınlar gibi dans ediyor olabilirdim.

Yeni gelmiş, elimizdeki teçhizatı bırakarak dinlenme odasına geçmiştik. Hepimiz bütün gece uykusuz kalmıştık ama rapor vermek zorundaydık. Koltuğa oturmuş, ellerim göğsümde gözlerimi dinlendirirken Emirhan'ın sesini duydum. "Bahar Komutan'ım, ilk operasyonunuz çok iyiydi. Ben sizi takdir ettim. Ne yalan söyleyeyim, beklemiyordum."

Emirhan gerçekten muzır bir tipti. Düşündüklerini dışa vurmaktan da çekinmiyordu. Umursamaz bir havası vardı.

Anın tadını çıkaran çocuklar gibiydi. Sanki her şey onun için bir iddia ve oyundan ibaretti ki bu adam keskin nişancıydı. Tek gözümü aralayarak alayla dudaklarımı kıvırdım. "Beklentilerini yükselttiğime sevindim."

Aykut aralarında en sevdiğim kişiydi sanırım. Samimiyeti kadar uysal tavrı da beni mutlu ediyordu. "Ben sizden emindim komutanım. Harika bir iş çıkardınız."

Gülümseyerek göz kırptım. "Teşekkür ederim Aykut." Beni ekibe en hızlı kabul eden kişi oydu. Bu tavrı bile onu daha çok sevmeme sebep oluyordu.

Gökhan da arkadaşları gibiydi ama daha olgundu. Sert bir mizaca sahipti. Gökhan da Aykut da fazla konuşan tipler değildi ancak Aykut'ta gördüğüm sıcaklık ve yüzündeki yumuşak ifade Gökhan'da yoktu. Bakışları bile mesafeliydi. Duruşu sertti ve insanlara ona çok yaklaşmamaları gerektiğini belli eder bir hâli vardı. "Tebrik ederim komutanım."

Ufaktan başımı sallayıp gözlerimi tekrar kapattığımda sevimsiz de ekleme yapmasa olmazdı. En suratsızı muhakkak oydu. Asık suratı nadiren gülüyor, onda da az bir şey dudağı kıvrılıyordu. Onun dışında gözleri hep öfkeli ve değişik bir karanlığa sahipti. "Az kalsın vurulacaktın. Daha dikkatli olup söz dinlemeyi öğrenmen gerekiyor."

Hâlâ gözlerim kapalı, yanımda oturan adamın sözünün üstüne yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Bıkmıyordu eksiklerimi bulmaktan. Göz kapaklarımı aralayarak ağır çekimde ona doğru döndüm. "Bir kere olsun takdir edemez misin? Operasyon başarılıydı, sorun çıkmadı."

Kaşlarını çatı yine. Onu memnun etmek imkânsız gibiydi. Benden de inatçıydı. "Yaralanabilirdin!"

Sinirlenerek diklendim. "Ama yaralanmadım!"

Tıpkı benim gibi kolları göğsünde, biraz daha eğildi. "Sözümü dinlemedin." Suçlayıcı bakışlarına aldırmadım. Aynı şekilde ben de eğildim. "Dinlemek zorunda değildim."

Gözlerini kısıtı. Ona diklenmem hoşuna gitmiyordu. Ancak komik bir şekilde sitem etmeyi de ihmal etmedi. "Hata yaparsan uyarmamı istemiştin."

Aynı şekilde ben de gözlerimi kısıtım. Onu taklit ederken bir yandan da eşit olduğumuzu ve ondan çekinmediğimi göstermeye çalışıyordum. "Sen de uyardın ve bitti. Neden uzatıyorsun?"

İkimiz de birbirimize ters ters bakarken kapının açılmasıyla içeriye Turan Albay girdi. Hepimiz ayağa kalkarak hazır ola geçtik.

"Rahat ol asker."

Biz rahat bir konuma geçtiğimizde yüzünde memnun bir gülümseme vardı. "Hepinizi tebrik ediyorum. Yine bizi gururlandırdınız." Bakışlarını bana çevirdiğinde babacan bir tavırla "Aferin Bahar. İlk operasyonun göz doldurdu. Başarılarının devamını diliyorum," dedi.

Ciddi ifademle başımı diktim. "Sağ olun komutanım."

Ufak bir göz gezdirip bizi serbest bıraktı. "Bugün izinlisiniz. Gidin dinlenin."

Hepimizin dudakları kıvrılırken bu haberi beklediğimiz aşikârdı. Turan Albay'ın çıkışıyla üzerimizi değiştirmek için giyinme odasına gittik. Ben bu konuda hep tektim. Aslında bir yandan da güzeldi. Kendime ait özel odam vardı sanki.

Odadan çıktığımda önce Meriç'in yanına uğradım. Ona gideceğimi haber verdikten sonra dışarı çıkarak nizamiyeye doğru ilerlemeye başladım. Kendime bir taksi bulmam gerekiyordu. En azından nöbetçi askerlerden bunu isteyebilirdim.

Tam nizamiyeye ulaşmıştım ki yanımda duran arabayla başımı o tarafa çevirdim. Gökhan gülerek arkayı işaret etti. "Atla komutanım. Biz de eve geçiyoruz."

Bu durumdan pek hoşnut olmasam da o an avantajlı geldi. Pekâlâ aynı yere gidiyorduk ve beni götürmeleri işime

gelirdi. Her ne kadar arabaya binmek cazip gelse de şoför koltuğunda oturan adam hiç iç açıcı değildi.

Kısa bir kararsızlığın ardından Yağız'a ters bir bakış atıp arabaya bindim. O ise sadece yandan bir bakış atarak beni dikkate bile almamıştı. Anlaşılan o ki kendi arabamı bir şekilde buraya getirmem gerekiyordu. Yoksa bu adamı bir de iş dışında görmeye dayanamazdım.

Sessizlik içinde yol alırken çalan telefonumu cebimden çıkararak hemen açtım. "Anne."

Sesi oldukça telaşlı geliyordu. "Kızım, göreve gitmişsin. Nasılsın? Bir şey oldu mu?"

İşte bunu annemin bilmesini beklemiyordum. En azından bu kadar çabuk haberi olmamalıydı. "İyiyim anne de sen nereden biliyorsun göreve gittiğimi?"

Kimin söylediği belliydi aslında ama görevde gizlilik esastı. "Baban söyledi. Neden haber vermiyorsun Bahar?"

Dudaklarımı büktüm. Veremezdim ki. Yine de annemi anlıyordum; eğitimler haricinde ilk defa göreve çıktığım için merak ediyordu. Babam da muhtemelen bu sebeple söylemişti. "Sebebini biliyorsun anne. Meriç mi yumurtlamış babama yoksa?"

Bu sorunun cevabını gerçekten merak ettiğim sırada annem umursamazca dile getirdi. "Hayır kızım, Akın amcan."

Kaşlarım havalandırken öylece kaldım. Ön koltukta oturan adamların beni dinlediğini biliyordum ama çok da önemli değildi. Manasız bir şekilde annemi tekrar ettim. "Akın amcam mı?"

Annem için önemli olan kimin söylediği değildi. Onun tek endişesi bendim. "Evet, Bahar, lütfen kendine dikkat et."

Ederdim etmesine de belli ki zor olacaktı. "Merak etme anne. Kapatıyorum, sonra görüşürüz."

Telefonu kapatmamla başımı kaldırdığım an dikiz aynasından beni izleyen adamla göz göze geldik. Dudağını kıvırdı

hemen. Sanki emindi artık. Bu anı beklemiş de kozlar onun eline geçmiş gibiydi.

"Torpil böyle bir şey demek ki. Yerime de o sayede mi geçtin?"

Duyduklarıma inanamadım. Hâlâ aynı yerde miydik gerçekten? "Ne diyorsun sen?"

Yolu kontrol edip bakışları tekrar dikiz aynasından beni buldu. "Sana az kalsın inanıyordum."

Yanılıyordu; bugün az daha ben ona inanıyordum. Yüzümü basan ateşle bağırdım. "Durdur arabayı!"

Öfkem bedenimi sarmalamaya başlarken, o bana inat yapar gibi fazlasıyla sakindi. "Saçmalama Bahar."

Daha yüksek çıktı sesim. "Sana durdur dedim arabayı."

Yağız sert bir frenle arabayı durdurduğunda, Gökhan bana doğru döndü. "Komutanım, buradan taksi geçmez."

Hırsla kapıyı açarak arabadan indim. Umurumda bile değildi. "Başımın çaresine bakarım ben."

Öfkeli bir şekilde kapıyı kapatıp ilerlemeye başladım. Bir yandan sinirime hâkim olmaya çalışıyor, bir yandan da elimdeki telefonda Akın amcamı aramak için çabalıyordum. İkinci çalışta telefonu açtığı anda amcamın sesi o kadar yumuşaktı ki...

"Bordo prenses, ben de bugün tebrik etmek için seni arayacaktım."

Sakin kalamıyordum. Bir şeyler sakın kalmama engel oluyordu. "Operasyonun başına beni sen mi geçirdin amca?"

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. Olmamalıydı... "Nereden çıkardın kızım onu?"

O görecekmış gibi avuç içim karşıya bakacak şekilde elimi göğüs hizama getirdim. "Amca, lütfen."

Sert bir soluk sesi telefonun hoparlörüne çarptı. Ciddiyetimi anlamış olmalıydı. "Kızım, operasyona gidemediğin gelince kulağıma..."

Her kelimesinde biraz daha kırıldı kalbim. Kötü niyeti yoktu belki ama keşke beni düşürdüğü durumu da bilseydi. Sözünü bitiremeden cırladım. "Amca!"

Telaşla toparlamaya çalıştı. "Bahar, sadece uyardım. Kim-seden kontrolün sende olmasını istemedim."

Öfkemi bastırmak için dişlerimi sıktım. "Lütfen bir daha yapma amca, lütfen!"

Üzgün bir şekilde telefonu kapattım. Yürüdüğüm yolda nereye gittiğimi bilmezken, duraksayarak sırtımı yan taraf-taki duvara yasladım. Yanağıma süzülen yaşla başımı yana çevirdiğimde Yağız'ı gördüm. İki üç adım geride bekliyordu. Parmaklarımla yanağıma kuruladım. Ona tek bir gözyaşımı dahi göstermek istemiyordum. Yaslandığım duvardan sıyrı-larak arkamı dönüm. İlerlemeye başladığım sırada omzuma dokundu.

"Bahar."

İçimde daha fazla tutamadığım hırs ve öfkeyle ona doğru dönerek omzuna yumruğumu geçirdim. Tüm sinirimi ondan çıkarabilirdim. Akın amcamın yaptığını sindiremiyordum. Ben artık o arkasını kollaması gerektiği küçük kız çocuğu de-ğildim.

"Rahat bırak beni." Bir kere başlayınca arkası gelen göz-yaşlarımdan da nefret ediyordum. Bordo bereliydim ben, ağ-lamayı unutmam gerekirdi. Tekrar arkamı dönüp gideceğim sırada bileğimi tutarak kendine çekti. Göğsüne bastırmasıyla tekrar ittim. "Kendi emeklerimle geldim buraya. Beni böyle itham edemezsin." Ben ondan kurtulmak isterken sakinleş-tirmek ister gibi biraz daha sarıyordu. "Torpil ihtiyacım yok benim. Kimse bana torpil yapmadı. Duydun mu beni, kadın düşmanı aptal? Kimse... Bana... Torpil... Yapmadı."

Bir eli sırtımı genişçe kavramış, göğsüne bastırırken, di-ğeri bağladığım saçımda geziniyordu. Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak beni yatıştırmak için yumuşacık sesiyle her bir

kelimesini tek tek vurguladı. "Tamam, anladım. Özür dile-
rim, ağlama lütfen. Sana inanıyorum."

Hırsla kendimi geriye geçtim. Aksini kanıtlamak ister
gibi gözyaşlarımı silerek yine tersledim. "Ağlamıyorum ben.
Sinirden hepsi. Ayrıca özrünü de kabul etmiyorum."

Başını yana yatırdığında kara gözlerini gözlerime dikerek
gülümsedi. "Tamam... Haklısın, yanıldım. Tekrar özür dile-
rim. Hadi bin şu arabaya."

Biraz ötede duran arabaya ve içinde bekleyen Gökhan'a
takıldı bakışlarım ama umursamadan arkamı döndüm. Bin-
meyecektim! Adımlarımı ilerletirken arkama bakmadım.
Hızlı ve sert adımlar atıyordum. Tek istediğim eve gidip uyu-
maktı. Yanımdan hızla geçen Yağız'ın arabasıyla kaşlarımı
çattım. Hemen pes etmişti ökü. Arkalarına bakmadan beni
bırakıp gitmişlerdi.

"Aptal, ne olacak?" Kendi kendime mırıldanırken elimi
kaldırarak havada salladım. "Sevimsiz... Evet evet, tam bir se-
vimsizsin. Hatta kendini beğenmiş, ukala, ego yığını, çokbil-
miş, kadın düşmanısın. Duydun mu beni?"

Kendimi kaptırmış, büyük bir hırsla giderken bir yandan
da çoktan uzaklaşan arabanın arkasından bağırarak saydır-
makla meşguldüm. Fakat arkamda duyduğum sesle oldu-
ğum yere çivilendim.

"Duydum Bahar." Başımı arkaya çevirdiğimde bununla
yetinmeyip tüm bedenimle ona döndüm. Elleri cebinde ufak
adımlarla bana doğru geliyordu. Tam karşıma dikildiğinde
omuz silkti. "O kadar bağırıyorsun ki duymamak imkânsız."
Yüzündeki varla yok arasında gezen tebessümü usulca sili-
nirken yine ifadesiz bir hâl aldı. "Gidelim mi artık?"

Cevabımı beklemeden yanımdan geçip giden adamla şaş-
kınlıkla alt dudağımı dişleyerek tekrar yürümeye başladım.
Neler demiştim komutanıma öyle? Adam beni eğitimlerde
süründürsün diye yapıyordum sanki. Kendi ayağıma sıkıyor-
dum. Kaşınıyordum galiba. Yan gözlerle arada ona baksam

da yüzüme bile bakmadı. Adama bir sürü şey saymıştım gitti diye, tabii bakmazdı. Arkadan konuşmada da iyi olduğumu anlamıştı muhtemelen. Yanaklarıma dokundum usulca. Haklılık payım vardı elbet ama yine de utanmıştım sanırım.

“Hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

İlk defa meraklı olduğu kadar samimi bir ses tonu hissettim onda. Sözlerim onu incitmiş olmalıydı. Omuz silkdim.

“Evet... Yani hayır.” Attığı imalı bakışla kendi kendime gözlerimi devirerek topladım. Madem kendimi açık etmiştim, o zaman saklamayacaktım. “Tamam. Öyle düşünüyorum.”

Elleri cebinde, usul usul başını salladı. “Anladım.”

Düşünceli gibiydi. Başka da bir şey söylemedi. Sessiz sedasız ilerlerken ona kısa bir bakış atıp önüme döndüm. “Neden gitmedin?”

Başını yürüdüğü yoldan kaldırarak bana çevirdi. Değişik bir parıltısı vardı gözlerinin. Etrafımdaki renkli gözlere o kadar alışmıştım ki onun kara gözleri bir başka geliyordu. “Burası تنها. Ana yola kadar taksi de bulamazsın. Yalnız olmanı istemedim.”

Düz çıkan sesiyle kaşlarımı çatarak olduğum yerde durdum. Keşke düşünceleri de gözleri gibi etkileyici olsaydı ama her söylediği kelimeyle bam telime basıyordu. Katıksız odun olarak örnek bir kişilikti!

“Allah aşkına, ne sanıyorsun sen beni?” Elimi kaldırarak göğsüme vurdum. “Bak, ben bordo bereliyim. Dağda en az bir hafta yalnız başıma kalabilirim. Kendimi savunmayı biliyorum. Silahım belimde. Sırf kadınıym diye mi bütün bunlar?”

O da duraksadığında sabırla dinledi beni. Yüzü yine ifadesizdi. Başını iki yana salladı. Her ne kadar yüzündeki duyguları güzel saklasa da bakışları sahici duruyordu. Bıkın çıkan sesi anlamamı ister gibiydi. “Bahar, farkında mısın, sınırdayız. Kaldığımız bina gizli tutuluyor. İhtiyaç haricinde tek çıkmamaya özen gösteriyoruz. Bu yol güzergâhı sürekli

gözetleniyor ve sen benim arkanda olduğumu bile fark etmiyorsun. Kadın olman değil, acemi olman problem. Sadece yalnız olmanı istemedim."

Öfkeyle parmağımı havada salladım. Her türlü küçümse- niyordum. "Çünkü sen beni öfkeliendiriyorsun. Ayrıca sen de bordo berelisin. Belli etmemen normal."

Gözlerini kapatarak birkaç saniye bekledi. Öfkesini din- dirmek ister gibiydi. "Tamam... Ben seninle baş edemiyorum. Çok inatçı ve dikkafalısın." Oldukça uysal tutmaya çalıştığı sesiyle yolu gösterdi. "Şimdi lütfen ikimiz de konuşmadan eve gidelim."

Ters bir bakış attım. Benim de istediğim buydu. Ayrıca, belli ki kendi inadından da habersizdi. "İyi fikir."

Bundan sonrası fazlasıyla sessiz geçti. İkimiz birlikte aşağı yola kadar yürümüş, oradan da taksiye binerek eve gelmiş- tik. En üst kata çıktığımızda ikimiz de dairelerimize geçtik. Tek istediğim, sıcak bir duş alıp uyumaktı. Sadece dinlenmek ve kafamı dolduran ne varsa unutmak istiyordum.

Dediklerimi aynen uygulayarak sıcak ve uzun bir duş al- dım. Gevşeyen bedenim ve sinirlerimle öyle çok uyumak is- tiyordum ki hemen üzerimi değiştirerek pijamalarımı giyip, gözümüne fazlasıyla tatlı görünen yatağıma uzandım. Gözleri- mi kapattığımda tebessüm ettim. Her şeye rağmen nasıl da huzurluydum.

Ta ki telaşla uyandırılana kadar...

"Bahar, kalk çabuk. Hadi, acele etmemiz lazım."

Şaşkınlıkla gözlerimi araladığımda ne olduğunu anlama- ya çalışıyordum. Komodinin üzerindeki silahıma uzanırken başımı kaldırdım. "Ne oluyor Meriç? Hem senin bu odada ne işin var?"

Kolumdan tutmuş, beni yataktan kaldırmaya çalışırken bir yandan da laf yetiştiriyordu. "Geliyor, kızım. Seni görme- den gitmen lazım."

Ayağa kalkmamla sinirle ellerini ittim. Elimde kalacaktı şimdi. "Kim geliyor? Delirtme beni, mahvettin uykumu."

Yanda duran telefonumu elime tutuşturdu. O kadar telaşlıydı ki hâlâ beni yollama peşindeydi. "Selin."

Umursamazca omuz silktim. Daha önce hiç duymamıştım. "Selin kim?"

Telaşlı hâlde yeniden kolumdan çekmeye başladı. "Sevgilim."

Ağzım açık kalmıştı. "Oğlum, hani kimse yoktu?"

Odadan çıkarmak için beni sürüklerken oldukça başarılıydı. "Bu yeni. Söylemeye fırsatım olmadı."

Tekrar elimi ondan kurtarıp yüzüme dökülen saçlarımı geriye attım. "Eee, gelsin, tanışalım o zaman. Benden ne istiyorsun?"

Ellerini çaresizce başının iki yanına koydu. Ne derdi olduğunu anlamış değildim. Manyak herif, kafayı yemiş gibi davranıyordu. "Olmaz Bahar, çok kıskanç. Ben ona yalnız kaldığımı söyledim. Seninle aynı evde kaldığımı öğrenirse bana dünyayı dar eder."

Kollarımı göğsümde birleştirerek gözlerimi kısıtım. "Niye yalan söyledin kıza?"

Telaşla tekrar beni odanın dışına sürüklemeye başladı. "Söylemedim. O zaman yoktun ki sen."

Koridorda birbirimizi çekiştirirken çemkirdim. "Bana ne bundan? Ben nereye gidebilirim akşamın bu saatinde? Ayrıca kuzen sayılırsınız biz."

Dış kapıyı açarak beni sırtımdan ittiğinde kapıya koyar gibiydi. "Kızım, kırk yılın başı benim için bir şey yapacaksın. Ölü müsun be?"

Ne yaptığını anlayamadan karşı kapıyı çalmaya başladı. Hayretle bakıyordum ona. Bir kız için resmen beni ortadan yok etmeye çalışıyordu. "Sen delirmişsin! Üzerimi değiştireyim bari. Pijamalarım ile duruyorum."

Karşı kapının açılmasıyla Meriç'in telefonu çalmaya başladı. Ağzının içinde homurdanırken bir yandan da arkama geçerek tekrar beni karşı daireye itmeye başladı. "Vaktimiz yok. Geldi işte. Gözünü seveyim Bahar, yap kardeşine bir iyilik. Kızım, söz, ne istersen yaparım."

Kapıda şaşkınlıkla bize bakan Yağız ne olduğunu anlamamazken Meriç'i ittim. Sabrım kalmamıştı artık. "Evin içi benim eşyalarım ile dolu."

Beni tekrar tutarak Yağız'ın göğsüne itti. Suratında kurnaz bir sırıtiş vardı. "Şimdi onları da toplayacağım. Odana da sokmam, olur biter." Beni ikna etmiş gibi hemen arkamda duran Yağız'a dikti bakışlarını. "Abi, idare edin artık, kız meselesi. Önemli yani."

Yağız kaşları havalanmış, hayretle bizi izlerken usul usul başını salladı. "Önemli tabii."

Eminim ki şu an hiçbir şey anlamamıştı. Gözlerimi büyüterek, tekrar eve giden Meriç'e çemkirdim. "Seni söyleyeceğim hem babama hem de senin babana. Eve kız atıyor diye Burçak teyzeme ispiyonlayacağım, görürsün sen."

Suratıma kapanan kapıyla parmağım havada, kaşlarım çatık hâlde kalakaldım. Başımı çok az kaldırmamla, dudaklarını kıvrılan Yağız'ın beni izlediğini gördüm. Kolumdan tutarak içeri çekti. "Seni tınlamıyor sanırım."

Kapıyı kapatmasıyla yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım. "Şikâyet etmeyeceğimi biliyor çünkü."

Önde o, arkasında ben salona geçtiğimizde oturmam için koltuğu gösterdi. "Geçsene."

İşaret ettiği yere otururken dudaklarımı büktüm. "Hayır, yani ben anlamıyorum. Madem kızı benim odama almayacak, odamda da kalırdım ben."

Çaprazımdaki koltuğa oturduğunda alayla dudağının kenarını kıvrıdı. Bakışları her nedense fazla imalıydı. "Gece uzun olacaktır belki."

Boş boş ona bakarken bir anda gözlerim kocaman açıldı. "Oha!" Öne doğru kalçamı kaydırarak çemkirdim. "Meriç yapmaz öyle şey."

Söylediğim şey komikmiş gibi gülmeye başladığında omuzları sarsıldı. "Aramızda bu kadar çok takılırken erkekleri daha iyi tanıman gerekirdi."

Suratım düştüğünde ona ters bir bakış attım. "Erkekler demedim, Meriç yapmaz dedim."

Başını yana yatırdığında kaşları havalandı. "Meriç ne?"

Yanaklarımı şişirip nefesimi tutmaya başladığımda bir yandan da düşünüyordum. Meriç'ti bu yani, yapma ihtimali de vardı ama bu hiç hoş bir ihtimal değildi. Yapmazdı ya. Muhtemelen kısa süreliğine gelmişti kız. Yani nereden geldiğini de bilmiyordum ama o kadar da değildi. Daha önce Meriç hiç bu konularda bana bir şey belli etmemişti. Pis sinsi. O kadar da sormuştum sevgilin var mı diye. Ama buraya geldiğimden beri de hiç sorma gereğinde bulunmamıştım. Gerçi benim olsa ben de ona söylemezdim. İkimiz de bunu kullanıp ailelere söylemekle tehdit edebilirdik. Off... İkimizin de işi gücü kurnazlıktı ve bu bazen hiç hoş olmuyordu.

Düşüncelere dalıp gittiğimde nefesimi fazla tuttuğumu düşünerek sesli bir soluk verdim. "Bir de babam gibi 'Erkek erkektir Bahar,' de, tam olsun."

Tüm tribimi attığım karşımdaki adam beni ikiletmedi. "Erkek erkektir Bahar." Gözlerimi devirdiğim sırada dudaklarındaki kıvrımları yok ederek hafiften boğazını temizledi. "Sevgilin sanıyordum."

Huysuz tavrımdan eksiltmeden umursamazca omuz silk-tim. "Sen hep sanıyorsun zaten. Bana sorduğun yok ki. Kendin kurup kendin oynuyorsun."

Yine dudakları kıvrıldı. Belli ki laf sokmalarıma artık alışmıştı. "Bazen yanılmak da güzel. "

Gözlerinin içine bakarken bir süre onu anlamak için

çaladım ama bu çok kısa sürdü. Onu anlamak dahi istemiyordum. Arkama yaslanırken umursamazca dudak bük-tüm. "Bir özür borcun daha oldu."

Sıkıntılı bir nefes vererek öne doğru eğildi. Elleri dizleri-nin üzerinde, bakışları ciddi hâlde duruyordu.

"Özür dilerim."

Huysuzca omuz silktim. Özürleri, hataları tekrarlandığı-nda kıymet görmüyordu.

"Kabul edilmedi." Kısa bir sessizliğin ardından başımı ona çevirdiğimde onu yine beni izlerken buldum. Pişmiş kel-le gibi sırtıyordu. "Ne?" Benim bütün tersliğime rağmen yü-zündeki tebessümü bozmadı. "Neye gülüyorsun sen?"

Çenesiyle üzerimi işaret etti. "Ayıcık... Sevimli."

Eğilmemle yüzüme dökülen saçları geriye attım. Pija-mamın üzerindeki kocaman ayı baskısını görmemle suratım buruştu. Yani bence de sevimliydi ama bunu en son görmesi gereken kişi Yağız'dı. Yine de severdim ayıları. Annem sağ olsun...

"Bana bir hurka mı versen acaba?"

Gülerek arkasına yaslandı. "Bence iyi böyle. Sevimli du-ruyorsun."

Suratımı astım yeniden. Sevimsiz sevimli gelmiştim. Aynada kendine baksa kesin gülmeyi bırakırdı. "Gökhan nerede?"

Gülümsemesi bir anda solarken sesi de yüzü gibi ifade-sizleşti. "Çocukların yanında, gelir birazdan."

Telefonu zar zor tıktırdığım cebimden çıkararak saate baktım. Dokuz olmuştu. Ne çok uyumuştum. Karnım da çok acıkmıştı. "Yemek yediniz mi? Ben açım da."

Cebinden telefonunu çıkardı. "Ben de yemedim. Söyleriz bir şeyler."

Arkama yaslandım rahatça. Bendeki rahatlık da kimsede yoktu. "İyi olur."

Yağız telefonuyla sipariş için bir yerleri ararken kapı açıldı. İçeriye giren Gökhan salona geldiğinde duraksamadan edemedi. Bir bana bir de Yağız'a bakarken kaşları havalanmıştı. Yağız umursamadan rahat bir tavırla sipariş verirken onun da fikrini aldı. "Aç mısın? Sana da söylüyorum bir şeyler."

Gökhan başıyla onaylayınca, Yağız onun için de bir şeyler söyleyip telefonu kapattı. Gökhan yanımdaki koltuğa oturarak gülümsedi. "Hoş geldiniz komutanım."

Saçlarımı geriye atarak gülümsedim. "Hoş buldum ama iş dışında bana Bahar de lütfen. Resmiyete gerek yok."

Gökhan ellerini önünde birleştirerek gülümsedi. Benden bir yaş büyüktü ama Yağız'dan da bir yaş küçüktü. "Anlaştık Bahar." Üzerimde göz gezdirip gülümsedi. "Bir şey mi oldu?"

Yine suratım buruştu. Uzun bir süre bu pijamalarımı giymeyecektim ama sıcak tutuyordu. Sanki üzerindeki ayı baskısı gerçeğe bürünüp beni sarmalıyordu.

"Manitası geliyormuş beyimizin. Evden kovuldum."

Şirince dişlerimi göstererek gülümserken kaşları havalandı. Yağız, o sırada odadan çıkmıştı.

"İyi de siz..."

Elimi kaldırarak sözünü kestim. Elinde siyah bir hırkayla odaya giren Yağız'a ters bir bakış atarak yanlış anlaşılmalara bir darbe daha indirdim. "Hayır, sevgili değiliz. Çocukluk arkadaşlarıyız. Kardeşimden farksızdır Meriç."

Yağız elindeki hırkayı bana uzatırken, Gökhan imalı bakışlarını ona çevirerek sırtıttı. Neydi bu aradaki gizem yani? Belli ki Yağız saçma düşüncelerini Gökhan'a da aktarmıştı. "Anladım." Tek kelimelik cevabıyla ayaklandı. "Gelirim birazdan."

Gökhan odadan çıktığında ısrarla elindeki hırkayı uzatan adama dikkat kesildim. "Bu nereden çıktı?"

Hırkayı almayacağımı anlamış olacak ki omuzlarıma bıraktı. "İstemiştin ya Bahar."

Tek kaşımı kaldırdım. İstedimde gelmemiştii ama. "Sen de 'İyi böyle,' demiştin."

Koltuğa otururken umursamazdı. "O zaman öyleydi."

Ne diyebilirim ki; tutarsızdı. Beş dakika iyi oluyor, arkasından yine sevimsiz olup çıkıyordu. Arada geçen sessizliğin ardından kapı çaldı. Biz ayaklanmadan Gökhan seslendi. "Ben bakıyorum."

Kısa süre sonra elindeki poşetlerle salona girdiğinde hepsini masaya bıraktı. Yağız ayağa kalkarak eliyle bana da işaret verdi. "Gel hadi."

Yemeklerin kokusu odayı sardığında açlık hissi zihnimi ele geçirmek üzereydi. Ancak uykudan uyanmış ve kendimi burada bulmuştum.

"Ben bir elimi yüzümü yıkayayım. Müsait miydi?"

Yağız başını sallayınca onları geçerek banyoya girdim. Saçlarımı toplamak istiyordum ama toka bile alamamıştım yanıma. Aynanın karşısında saçlarımı geriye atarak elimi yüzümü yıkadım. Tekrar odaya döndüğümde çoktan masayı hazırlayarak oturmuşlardı. Ben de onların ortasına oturarak kendi yemeğimi önüme çektim.

"Harika görünüyor." Ayranımı çalkalayıp açmamla hemen karnımı doyurmaya başladım. Çok acıkmıştım gerçekten. İki adamın da bakışlarını üzerimde bulduğumda dolu ağızla zar zor konuşmaya çalıştım. "Ne? Sabahtan beri açım."

Gökhan gülererek dürüm yaptığı lahmacunu gömerken, Yağız başını aşağı yukarı sallayıp kendi yemeğiyle ilgilenmeye başladı. Sanki onlar benden farklıydı. Bir süre devam eden sessizliği Gökhan bozdu.

"Komutanım..." Kafamı kaldırmamla, bakışlarımdan anlamış olacak ki boğazını temizleyip düzeltti. "Bahar..." Gülmseyerek devam etmesi için beklerken ayranıma uzandım. "Neden bu mesleği seçtin?" Bakışlarım anında sertleşirken izah etme ihtiyacı hissetti. "Yani çok daha nahif meslekler seçme şansına sahipken neden bu meslek?"

Elimdeki ayrıntı bırakırken bir yandan da ağızımdakileri yutmaya çalışıyordum. "Neden nahif bir meslek seçmek zorundayım ki? Ben öyle değilim bir kere." Yağız'ın dudaklarından tıslama şeklinde bir gülüş firar ettiğinde başımı hemen ondan tarafa çevirdim. "Sıkıntı mı var üsteğmenim?"

Dudaklarını peçeteye silerken gülümsemesine engel olamıyordu. "O kadar narin görünüyorsun ki dudaklarından dökülenlerle görüntün uyuşmuyor."

Gözlerimi devirerek, kaçan iştahıma aldırmadan elimdeki dürümden bir ısırık daha aldım. Aheste aheste çiğnerken onu cevap vermek için bekletiyordum. Evet, sırf uyuzluk olsun diye yapıyordum bunu.

"Görünene aldanmak gibi bir huyunuz var üsteğmenim. Yediğiniz tekmeyle bunu aştınız sanıyordum."

Suratı bir anda değişirken Gökhan'la göz göze geldiler. Elindeki çatalı sıkarken yüzündeki ifadesizlik kara delik gibi büyüdü ancak sesi çıkmadı. Gökhan boğazını temizlediğinde Yağız'la bakışmayı bırakıp başımı ona çevirdim. Kıvrılan dudaklarını durdurmaya çalışırken ayağa kalktı. "Yemeğin üstüne çay güzel gider."

Masada bizi sap gibi bırakıp kaçtığında bir yutkunma ihtiyacı hissetmedim desem yalan olur. Sessiz sessiz yemeğime devam ederken Yağız'ın sesi alçak ve sakindi.

"Görünüşünün aldatici olduğu doğru."

Arkasına yaslanarak ukala bakışlarını üzerime diktiğinde sadece gözlerimi kısmakla yetindim.

Biten yemeğin ardından oturmuş, çay içiyorduk. Sıkıntıyla saate baktım, gece yarısı olmak üzereydi. Bütün gün uyumuş olmamızdan sebep kimsenin uykusu olmasa da burada yatma fikri kulağa hiç hoş gelmiyordu. Telefonumdan Meriç'e mesaj attım.

Ben: "Ne zaman gidecek arkadaşın? Gönder artık."

Meriç: "Gönderemem. Şehir dışından geldi kız."

Boş boş ekrana baktığım sırada hemen toparladım kendimi. Bu çocuk benim ayarlarımla oynadığının farkında değildi. Parmaklarım ekranın üzerinde hızla gezinmeye başladı.

Ben: "Bir bardak çay daha içeceğim ve sonra eve geleceğim. Ne yaparsan yap Meriç."

Telefonu kenara fırlatarak ayağa kalktım. Kendime yeni bir çay daha almak için mutfığa ilerledim. Tezgâha bıraktığım bardağıma çayı fazlasıyla yavaş hareketlerle dolduruyordum.

"Ben de alabilir miyim?" Yağız yanıma gelerek bardağını tezgâha bıraktığında yapay bir gülümseme sundum. "Tabii."

Onun bardağını da doldururken içimden beni bu hâllere düşüren Meriç'e küfretmekle meşguldüm. Hatta çok daha fazlasını yaparak, kendisini beni düşürdüğü duruma pişman edecektim.

"Bahar."

Elimdeki çaydanlığı bırakıp tezgâha sırtını yaslayan adama döndüm. "Efendim," dedim yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına sıkıştırırken.

Alt dudağını ıslatıp yutkundu. Kara gözleri biraz tedirgindi. "Sana karşı fazla kaba oldum ama niyetim seni korumaktı."

Alaylı bir homurtu döküldü dudaklarımdan. "Kaba ve ön yargılı."

Bana hak veriyor gibi başını önüne düşürdüğünde sessiz bir soluk verdi. Anı anını tutmuyordu. "Tamam. Doğru ama anla beni. Burada olman çok mantıksız. Bir sebeple gönderilmiş olacağını düşündüm."

Dalga geçiyordu benimle herhâlde. Tek kaşımı kaldırmak, huysuz sesimden biraz olsun eksiltmedim. "Sen de sebebi torpile ve Meriç'e bağladın yani."

Eli saçları arasında gezinirken kendini kastediği her hâlden belli oluyordu. "Böyle olmasını isterdim. En azından, o zaman operasyonlara katılacağım diye tutturamazdın."

Tezgâha yaslanmış hâlde bekleyen adama bir adım daha yaklaşarak burnunun dibine girdim. "Yine mi aynı şey, üsteg-menim?"

Dertli bir soluk verdi. Sanki çok şey söylemek istiyor da verdiği eslerle bazılarını yutuyordu. Çözüm arar gibi bir süre düşündü. Karar verdiği esnada başını kaldırarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Operasyona gelmene karışmayacağım artık. Özrümü kabul edecek misin?"

Gözlerinin en siyahına baktım bir müddet. Samimi duruyordu fakat ben çok kırgındım. "Hayır komutanım. Kızgınım, kırgınım... Kalbim kabul etmeden dilim kabul etmeyecek."

Geri adım atmamla amansız bir yokluğa düşmüş gibiydi sesi. "Bahar..."

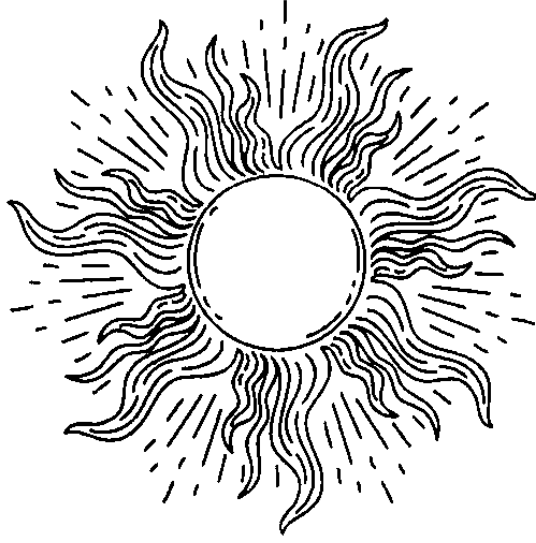
Belki de cümlesine devam edecekti ama duyduğumuz sesler buna engel oldu. Önce bir kargaşa, sonra bir kadın çığlığı ve arkasından tanıdık, gür bir ses...

"Bahar!"

Yağız'la göz göze geldiğimizde silahına sarılırken koridora çıktık. Gökhan da aynı şekilde silahı elinde kapıya ilerlerken onlardan önce davranarak kapıyı açtım.

Gördüğüm manzara beni hayrete düşürmüştü. Meriç'i tirabzanlardan merdiven boşluğuna sarkıtan, Akın amcamdan başkası değildi. Panikle bir adım öne attım.

"Amca!"

SEVİMLİYLE SEVİMSİZ

Eşsiz bir adam düşünün; soyadı Kurt, lakabı Kurt. Hem deli hem de deli bir bordo bereli. İşte bu adam benim amcam. Hayatımda tanıdığım en iyi subaylardan kendisi. Hem gözü kara hem de dobra bir adamdı. Tabii artık yaşlı bir kurttu ama yine de bir orduya bedeldi.

Öyle ki şu an Meriç'i merdiven boşluğuna sarkıtması da bunun etkisiydi. Ona seslenmemle başını bana çevirdi. Esmer teni, koyu kahve gözleri ve iri bedeniyle yine aynı Akın amcamdı.

"Bahar, senin ne işin var orada?"

Akın amcama iki adım daha atarak koluna dokundum. "Amca, çocuğu bıraksan mı? Ters düz etmişsin."

Kaşlarını çatarak memnuniyetsiz bakışlarını belden üstünden fazlası aşağı sarkan Meriç'e dikti. Sanki bu durum normalmiş gibi umursamadı. "Eve bir geliyorum, bu zibidi bir kızla birlikte. Bahar nerede diyorum, kem küm ediyor."

Meriç inlercesine bağırdı. "Amca, düşeceğim şimdi. Allah aşkına, çek geriye."

Daha fazla hâline dayanamadığımda Meriç'i kolundan tutarak çekmeye çalıştım. "Sen de Meriç'i sallandırayım mı dedin? Ne yapıyorsun amca, kız korkuyor."

Alt kattaki kapılar açılırken, Aykut ve Emirhan da çıkarak hayretle bize bakıyordu. "Komutanım, bir sorun mu var?"

Zoraki bir tebessüm sundum. "Aile meseleleri işte."

Akın amcam, kapıda korkuyla bize bakan kızı görünce Meriç'i tuttuğu gibi geriye çekti. Meriç üstünü başını düzeltirken suratı kıpkırmızıydı. İyi de olmuştu aslında. Sonunda beynine kan gitmişti.

"Rezil ettin kızın yanında."

Meriç'in homurdanmasıyla Akın amcam ona doğru bir adım atmıştı ki araya girdim. Meriç de zaten kızın yanına kaçmıştı hemen. Amcamın siniri hâlâ geçmemiş olacak ki beni gösterdi.

"Ulan bu kız senin yüzünden mi bu saatte başka yerde? Ulan sen benden korkmuyorsun, babandan korkmuyorsun da bu kızın babasından da mı korkmuyorsun? Hadi ben seni buradan sallandırdım, o seni ne yapar, biliyor musun?"

Meriç zor da olsa yutkundu. Aslında o, başına gelecekleri çok iyi bildiği hâlde yapmaktan çekinmeyen haylaz çocuklar gibiydi. "Biliyorum. Geçen arayıp anlatmıştı."

Akın amcam parmağını havada salladı. O adım atmasın diye iki elimi bedenine yaslamış, pek kuvvet uygulayamasam da kendimce sınır çiziyordum. "O zaman bir gram akıl yok sende."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Bir şekilde konuyu dağıtarak amcamın ilgisini çekmem gerekiyordu. "Amca, onlar benim ekipten. Çaya çağırdılar, ben de çay içmeye geçtim. Biraz fazla oyalanmışım. Bardağımı bitirip dönecektim eve." Karşımda hayretle kapıda dikilmiş, film izler gibi bizi izleyen ikiliye baktım. "Öyle değil mi?" Şu an bana destek olmaları gerekiyordu.

Yağız'ın kaşları havalanırken, neyse ki Gökhan beni onaylamıştı. "Öyle oldu komutanım."

Önce kapıda dikilen ikiliye bakan amcam, sonra da bana

baktığında üzerimde göz gezdirdi. "Yatıya da orada kalacaktın herhâlde."

Gözünden kaçsa şaşardım zaten. Yağız ellerini göğsünde bağlamış, "Bu sefer ne yalan söyleyeceksin?" der gibi bakarken dudağının kenarı kıvrılmıştı. Adam benim zorda kalmamdan keyif alıyordu. Gözlerim kısıldığında pijamamı işaret ettim. Allah'tan, üzerimde Yağız'ın verdiği hırka vardı.

"Böyle rahat ediyorum. Biliyorsun, pijamalarım la durmayı severim."

Akın amcam sakinleşirken, elleri belinde, etrafına bakındı. Ne yapacağına karar vermeye çalışır gibiydi. Ya da yine çatacak birilerini arıyordu. Gökhan ve Yağız radarına girdiğinde sihirli kelimeyi geç de olsa idrak etti.

"Çay var mı, çay?"

Dudaklarım kıvrıldı. Çay, Akın amcamın zayıf noktasıydı. Yağız eliyle içeriyi işaret etti. "Buyurun."

Adım atmadan önce Meriç'e dönerek parmağını havaya kaldırdı. "Yarım saatin var."

Bu, Meriç için bir uyarıydı. Muhtemelen arkadaşını otele götürecekti. Akın amcam içeriye girdiğinde arkamı dönerek karşımdaki kıza gülümsedim. "Özünde iyi çocuktur. Öyle yalan söyleme huyu da yoktur aslında. Ayrılma yanı."

Meriç'e de üzgün bir bakış atıp Akın amcamın peşine takıldım. Salona geçtiğimde Yağız'la koltuklara oturmuşlardı. Gökhan elindeki ince belli bardakla içeri girerken çayı amcamın önüne bıraktı. Amcamın yanına oturunca gülümsedim. "Hoş geldin."

Bana dönerek tek kaşını kaldırdı. "Pek hoş bulmadım ama neyse."

Gözlerimi devirmeden edemedim. Her zamanki gibi sinirli ve huysuzdu. "Mahvettin çocuğu. Ya ayrılırsa kız..."

Omuz silkip çayına uzandı. "Seviyorsa bırakmaz."

Dudaklarımı birbirine bastırıp önüme döndüm. Her

zaman çok emindi aşk adamımız. Allah Arya teyzeme sabır vermişti doğrusu ya da büyük bir aşk... Yoksa uzun yıllar evli kalmalarına imkân yoktu.

Hâlâ manasız bakışlarla bizi izleyen adamlar dikkatimi çektiğinde küçük bir tebessümle durumu toparlamaya çalıştım. Şu durumda olayla en alakasız kişiler onlarken bir de evlerini gasbetmiştik. "Siz tanışmadınız, değil mi? Kendisi biricik amcam Albay Akın..."

Ben devam edemedim amcam sözümü kesti. "Soğuk mu bu çay?"

Belli ki soyadını söylememi istemiyordu. Gökhan hemen ayaklandı. Karşısında koskoca albay vardı. "Tazeleyeyim komutanım."

Amcam umursamadan oturmasını işaret etti. "Ben de soğuk severim zaten." Bana dönerek gülümsedi. "Senin ekip demiştin, değil mi?"

Hafifçe başımı salladım. Sanki bilmiyordu. Gerçi biliyorsa dahi bire bir tanışmamış olma ihtimali yüksekti. İlk Yağız'ı gösterdim. "Üsteğmen Yağız Pala." Arkasından Gökhan'ı işaret ettim. "Teğmen Gökhan Görgün."

Akın amcam ikisine de başıyla kısa bir selam verdikten sonra ilk hedefi Yağız oldu. "Demek Pala sensin."

Yağız bunu beklemiyor olacak ki şaşırsa da dik bir konum aldı. "Evet komutanım."

Amcam arkasına yaslanarak ciddiyetini bozmadı. Sessizce karşısındaki adamı inceliyordu. Bir şey söyleyecekti ama ani bir kararla bakışlarını bana çevirdi. "Bahar, küs müyüz?"

Biraz önceki sert adam gitmiş, yerine babacan bir adam gelmişti. "Bunu yalnız konuşsak amca?"

Bana doğru hafif eğilerek omzuma vurdu. "Kızım, seni ben yetiştirdim." Ters bir bakış attığımda dudak büktü. "Babanı saymazsak tabii." Yeniden kaşlarını çatı. "Göreve gitmemek de ne demek? Buraya kadar çok emek ettin." Yağız'la

bakışlarımız kesiştiğinde bunu amcama belli etmemeye çalıştım. Gülümseyemedim. Haklıydı amcam, çok emek etmiştim. Karşımızdaki adamlara gözdağı verir gibi devam etti. "Seni göreve göndermeyecek adamın ben alnını karışlarım."

Yağız ifadesiz bakışlarını her ne kadar benden ayırmasa da fazlasıyla sessiz duruyordu. Gökhan'ın dudakları kıvrılırken arkadaşının sırtını sıvazladı. Sanırım ona güzel temennilerde bulunuyordu. Gülümsemeye çalıştım ama olmadı çünkü amcama da kızgındım.

"Yine de kendim halledebilirdim."

Bardağına uzandı. Bunu o da biliyordu fakat bir an olsun arkamda durmaktan vazgeçmemişti. "Onu biliyoruz."

Çaydan bir yudum daha alıp memnuniyetsizce suratını buruşturdu. "Soğuk bu çay." Biraz önce nedense sevdiğini söylemişti. Eliyle bana işaret verip ayaklandı. "Sen bana evde demle hadi." Belli ki evden gitmek için bahane arıyordu.

Yağız ve Gökhan da ayaklanırken sert bakışları arasında yine küçük bir baş selamı verip arkasını döndü. Kapıya çıktığımızda bizim dairenin anahtarı kapıda asılı duruyordu. Anlaşılan, Meriç bizim için bırakmıştı. Amcam önden girerken üzerimdeki hırkayı çıkarıp Yağız'ın eline tutuşturdu.

"Sağ ol."

Daha fazla oyalanmadan kendi daireme geçtim. Bugün benim için fazlaydı ve uyumak istiyordum. Zaten çoktan gece yarısını geçtiği için amcama salona yer yapmış, sonra da odama çekilmiştim.

Sabah uyandığımda odamdan çıkmamla, Akın amcamla Meriç'i salonun ortasında birbirleriyle güreşirken buldum. Sabahın köründe gözümü zor açarken onların seslerine uyanmış, şimdi salonun kapısında manasız sabah sporlarını anlamaya çalışıyordum.

"Siz delirdiniz mi? İnsanlar uyuyor. Sabah sabah derdiniz ne?"

Akın amcam Meriç'in sırtını yere yapıştırdığında alındaki teri sildi. Giderek zorlanıyordu yaşlı kurt. "Bana kafa tutuyor utanmadan."

Meriç fırsattan istifade Akın amcamı boşluğa düşürerek ters düz ettiğinde gülmeye başladı. "Yaşlandın artık. Git de emekliliğini iste."

Akın amcam bunun altında kalmayarak Meriç'i üzerinden atarken homurdanıyordu. "Ulan ben senin gibi kırk tane yi cebimden çıkarırım."

İkisi de üç yaşında çocuk gibi davranıyordu. Meriç'i anlıyordum da Akın amcam neyin kafasını yaşıyordu acaba?

"Ne ara anlaşma sağladınız, bilmiyorum ki."

İkisi de yerde sırtırken başımı iki yana sallayıp arkamı döndüm. Hiç onlarla uğraşamayacaktım. Lavaboya kısa bir uğrayıp tekrar odama geçtim. Üzerime siyah atlet ve kareli bir gömlek geçirdim. Altıma da siyah, dar kotumu giydiğimde saçlarımı atkuyruğu yaptım. Kirpiklerime sadece rimel sürmekle yetindim. Hazır olduğumda mutfağa girdim. Akın amcamı göremezken, Meriç çay demliyordu. Kahvaltılık ları dolaptan çıkararak Meriç'e kısa bir bakış attım.

"Arkadaşın ne durumda?"

Bana dönmeden yaptığı işe devam etti. "Ayrıldık."

Elimdekileri masaya bırakıp Meriç'e yaklaştım. "Üzgünüm."

Bakışları beni bulduğunda gülümsedi. "Olmayacak bir şeydi."

Saçlarını karıştırarak ben de gülümsedim. "Olsun be, sana kız mı yok?"

Çaydanlığı yerine bıraktığında sıkıntılı bir nefes verdi. "Belki bir gün babam gibi ben de harika bir kadına âşık olurum."

Dudaklarımı büktüm. Meriç aldırılmaz gibi görünse de harika bir erkekti. Onun sevdiği kadın uğruna her şeyi yapacağını biliyordum. "Bana çok uzak ama senin için umutluyum."

Biz konuşurken Akın amcam da üzerini değiştirmiş, elinde

telefonla konuşarak içeri girdi. "Kızım, geleceğim, merak etme. Kısa süreliğine geldim." Akın amcamın bir oğlu, iki kızı vardı. Anlaşılan o ki küçük kızıyla konuşuyordu. "Tamam, annene ver bakalım." O masaya otururken, ben de yumurtaları çıkarak omlet yapmaya başladım. Bir yandan da dinlemeye devam ediyordum. "Güzelim, bırak gitsin kız istediği yere." Kaşlarım havada, Akın amcamı dinlerken şaşırmışım ama o hemen karşı tarafı dinleyip son vermişti bu duruma. "Merak etme, Alparslan da orada olacak, konuştum ben."

İşte şimdi özüne dönmüştü. Akın amcam kızlarına hiç karışmaz ama ajan gibi çalışırdı. Kızları nerede, kimlerle takılıyor, her şeyi mutlaka bilirdi. En büyük ajanlarından biri de benim kardeşim oluyordu ama zaten kızlar da bu durumu biliyordu. Alparslan, amcama her şeyi söylemezdi. Sadece bir sorun olursa haber eder, onun dışında kimin sevgilisi var, kimin yok, hepsini bilse de kendine saklardı. İşin komik yanı, Akın amcam da bu durumu bilir, o da ses etmezdi çünkü onun istediği, kızlarının başına bir şey gelmemesiydi. Onun dışında detayları bilmek istemezdi. Zaten kızları Akın amcama gerekli her şeyi söylüyorlardı, tabii sevgilileri hariç. Sonuçta Akın amcamdaki genişlik de çay bardağının ince beli kadardı.

"Olur, söylerim. Ben de özledim güzelim. Hemen geleceğim yanınıza. Kendinize dikkat edin."

Telefonu kapattığında elimdeki tabağı masaya bırakıp ben de oturdum. Meriç de yanımıza otururken gülümsedim. "Teyzem nasıl?" Teyze demiştim çünkü Arya teyzem annemin kuzeniydi ve Akın amcam da babamın en yakın arkadaşlarındandı. Zaten ikisini tanıştırtarak evlenmelerine annemle babam vesile olmuştu.

Akın amcam Meriç'in verdiği çayı dudaklarına götürerek küçük bir yudum aldı. "Hâlâ çok güzel ve çok huysuz."

Kıkırdarken ağzıma zeytin attım. Çok seviyordu teyzemi. Ben bir babamın aşkına bir de Akın amcamın ve Giray

amcamın aşkına hayrandım. Ne bunu dillendirmekten çekirler ne de sevgilerini gizli tutarlardı.

“Ya onu mu sordum ben?”

Meriç’le bana kaşlarının altından kısa bir bakış attı. “İyi iyi... Analarınızla bol bol geziyorlar. Size de selam söyledi.”

Dudaklarım kıvrıldığında Meriç araya girdi. “Sen ne yapacaksın bugün?”

Amcam kahvaltısına devam ederken, “Karargâha gideceğim. Gelmişken Turan Albay’ı da bir göreyim,” dedi.

İşin ucu bana dokunacak diye diken üstünde duruyordum. “Beni araya katma lütfen.”

Özenle yaptığım saçımı tokamdan çekerek bozdu. “Kızım, bir derdimiz sen misin yahu?”

Gözlerimi kısarak saçlarımı düzelttim. Saçlarıma bu şekilde dokunulmasından hoşlanmazdım ve o bunu biliyordu. “Sevmediğimi biliyorsun.”

Hafifçe dudağını kıvrırdı. “Bugün karargâhta, eski günlerdeki gibi kozlarımızı paylaşalım, var mısın?”

Benim de dudaklarım kıvrıldı. Akın amcam böyleydi işte. Yaşına bakmaz, her zaman çalışırdı. Bu yüzden yaşına göre fazlasıyla dinç görünürdü.

“Bana uyar.”

Meriç elindeki bardağı bırakırken güldü. “Bunu kaçırmam.”

Devamında sessiz ve hızlı geçen kahvaltının sonunda evden çıktık. Biraz gecikmemizden sebep, ekibi görmemiştim. Karargâha geldiğimizde amcam ve Meriç’ten ayrılarak üzerimi değiştirdim. Üst kata çıkıp odama girdiğimde Yağız başını kaldırarak gayriihtiyari, gelen kişiye baktı. Beni görmesiyle yaptığı işi bırakarak biraz daha dikleşti. Masama geçerken küçük bir selam verdim.

“Günaydın üsteğmenim.”

Hafifçe başını eğdi. “Günaydın.”

Eline aldığı dosyayı bana uzattı. "Şunu bir kontrol et bakalım."

Birkaç adımda ona doğru ilerledim. Uzattığı dosyayı almak istesem de bırakmadı. "Gitti mi amcan?"

Omuz silktim. "Hayır."

Dosyayı elinden kurtarıp yerime oturduğumda onun sorusu bitmemişti. "Seni çok seviyor anlaşılan. Buraya kadar geldiğine göre..."

Tebessüm ettim. Sıradan bir sevgiden çok daha fazlası vardı. Evladı gibi görüyordu beni. "Sever. Düşkündür bana."

Bir süre eli çenesinde gezinirken asıl merak ettiğini sona saklamıştı. "Şu... Sana eğitimlerde akıl veren bu amcandı herhâlde."

Dudaklarım kıvrılarak büyük bir gülümsemeye dönüşürken kendimi toparlamaya çalışıyordum. Anlaşılan o ki kasıklarına geçirdiğim tekmeyi hâlâ unutamamıştı. Sahi, iyi dayanmıştı bu arada. İnşallah bir sıkıntı olmazdı.

"Evet. Yani biraz sert oldu ama... Her neyse."

Gözlerini kıstı. Bu konudan bahsetmem hoşuna gitmiyordu ama bu sefer konuyu kendisi açmıştı. "Sen gülüyor musun?"

Hemen önümdeki dosyaya odaklanırken sabit bir ifade takındım. "Yo. Olur mu hiç öyle şey üsteğmenim?"

Bakışlarımı ondan kaçırmaya çalışırken, o dik dik bana bakıyordu. "Sen de bana bir özür borçlusun."

Huysuzca omuz silktim. Yok daha neler. Sanki karşıdaki kişiyi küçümseyen bendim. "Seninkilerin yanında lafı bile olmaz."

Başını iki yana salladı. Belli ki benimle aynı fikirde değildi. "Bahar Üsteğmen'im!"

Uyarırcasına çıkan ses tonuyla burun kıvırdım. "İyi, tamam. Ne kıymetli şey..." Devam edemeden dudaklarımı birbirine bastırdım. Göz göze geldik bir anda. Yanaklarım

kızarıırken toparlamaya çalıştım. "Yani özür dilerim. Kızgındım sana."

Sabit bakışlarını gözlerimden ayırmadı. Ayırması gerekirdi; şu an utanıyordum. "Kabul etmiyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. Nispet yapıyordu beyimiz. "Niye komutanım? Yoksa siz de mi küçük Pa-"

Yine dilimin ucuna gelen cümleme devam edemedim. Bazen susmam gerektiğini, o kadar eğitime rağmen öğrenemiştim. Dilimi ısırdığımda dudakları kıvrıldı.

"Evet Bahar, doğru bildin. Kıymetlidir de..."

Elimdeki dosyaya indirdiğim bakışlarımla bir müddet böyle kalma niyetindeydim. Bazen kendimi tutamıyordum. "Ben dosyaları kontrol edeyim," derken sesim içime kaçtı sanki. Patavatsızlık, bedeli ağır bir davranıştı.

Aradan geçen bir saatin ardından fazla sessiz olan odayı gelen askerin sesi böldü. "Komutanım, Turan Albay sizi toplantı odasına istedi."

Yağız başıyla onayladı. "Geliyoruz."

Askerin çıkmasıyla ikimiz de ayaklandık. Yağız kapıyı açtığında geçmem için bekledi. Şaşkınca ona baktığımda eliyle geçmemi işaret etti. Önünden geçerek çıktığımda yine dudaklarım kıvrıldı. Nasıl olduysa kibarlaşmaya başlamıştı.

Birlikte toplantı odasına girdiğimizde Gökhan, Aykut ve Emirhan çoktan yerini almıştı. Emirhan'ın yanına oturmamla Yağız yine karşıma geçti. Kısa bir bekleyişin ardından içeriye Turan Albay girdiğinde hepimiz ayaklandık. Arkasından giren Akın amcamsa beni şaşırtmamıştı.

Turan Albay oturmamızı işaret etti. Bakışları bizde gezerken oldukça ciddi duruyordu. "Sizi buraya toplamamın sebebi, ilginizi çekecek biriyle tanıştırmak istemem." Herkes aslında Akın amcamla tanışmış sayılırdı. Sadece onun Kurt olduğunu bilmiyorlardı ki en büyük ayrıntı da zaten buydu. "Albay Akın ünlü bir bordo berelidir. Eminim ki hepiniz

ünvanını çok duyduunuz.” Sessizce devamını bekledim. Turan Albay da bizi meraktan çatlatmadı zaten. “Kendisi Gölge Timi’nin Kurt’u.”

Emirhan sessizce mırıldandı. “Hadi be...”

Aykut heyecanla atıldı. “Komutanım, efsane o tim ya.”

Turan Albay tebessüm etti. Akın amcamsa duyduğu övgülerin yabancısı değildi. “Doğru.” Akın amcama dönerek bizleri gösterdi. “Bizim çocuklar da fena değildir albayım. Uçanla kaçan kurtulamaz ellerinden.”

Akın amcam gülümseyerek Turan Albay’ın omzunu sıktı. Kıdem olarak daha üstteydi. “Haberdarız Turan Albay’ım. Kartal Timi’nin başarıları büyük.” Özellikle Yağız’ı ima ettiğinde ilgimi çekmişti. “Pala’yı bizzat yakından takip ediyoruz.”

Kaşlarımı çatmadan edemedim. Akın amcamın Yağız’ı bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordum. Dün, “Pala sensin demek,” demesi, şimdi imalı sözleri normal değildi. Tüm bunlar ne demek oluyordu? Yağız’la Akın amcam bir süre bakiştikten sonra Yağız başını eğdi. Merakla onları izlerken bu konuyu sormayı aklıma not ettim.

Devamında Turan Albay ve Akın amcam arasında geçen, işle ilgili konuşmaların ardından herkes odadan çıkmaya başlamıştı. Akın amcamın karşısına geçtiğimde gülümsedi. “Aşağı gel de şu yıldızlarının bir tozunu alayım.”

Dişlerimi ortaya çıkararak sırtımdan edemedim. “Dikkat et de o yıldızlar senin tozunu almasın.”

Tam cevap verecekti ki telefonu çaldı. Bana işaret parmağını göstererek sözsüz bir izin istedi. Arayan kişiye baktığında kaşları çatılırken arkasını döndü. Birkaç adımda toplantı odasından çıktı.

“Demek Kurt’un yeğenisin.”

Duyduğum sesle arkamı döndüğümde Yağız’ın bakışlarıyla karşılaştım. Hayalet gibiydi. Omuz silktim. “Öyle.”

Sandalyeye biraz daha kuruldu. "Bana bunu önce söylemeliydin."

Kaşlarım havalanırken elimi masaya yasladım. "Ne değişecekti?"

Eline aldığı kalemi inceler gibi yapıp tekrar bana odaklandı. "O zaman nasıl eğitildiğini daha iyi bilirdim."

Burnumdan alaylı bir homurtu yükseldi. "Bunları bilmeden de bana güvenmeni isterdim."

Kısa bir süre sessiz kaldı. Bakışları bana bir şey anlatıyor gibiydi ama ben hiçbir şey anlamıyordum. "Sana güveniyorum Bahar. Sadece..."

Merakla devamını beklerken Akın amcam içeriye girdi. Cümlesi yarım kalan Yağız toparlanarak ayağa kalktı. Bakışlarımı amcama çevirdiğimde tam önümde durdu. "Planda değişiklik oldu Bahar, dönmem gerekiyor." Dudaklarım bükülürken sessiz kalmamla Yağız'a; "Güneş'ime dikkat et Pala. Onu biz buraya boşuna göndermedik. Sendeki kor yok belki ama onda da ateş var," dedi.

Yine benim bilmediğim bir konuşma yapmıştı amcam. Üstü kapalıydı bu konuşmanın ama belli ki Yağız anlamıştı. "Gözünüz arkada kalmasın komutanım."

Amcam küçük bir asker selamı verdi. "Görüşürüz asker."

Aynı şekilde Yağız da selam verdiğinde odadan birlikte çıktık. Amcamın peşine takılmış adımlarken, bahçeye çıkar çıkmaz ona yetişerek aynı hizada yürümeye başladım. "Yağız Üsteğmen'le ilgili ne biliyorsun amca?" Beni duymazdan geldiğinde üsteledim. "Beni resmen ona emanet ettin. Bunu neden yaptın?"

Adımları durduğunda gülümsedi. "Seni kimseye emanet etmedim. Sen sadece Allah'a emanetsin Bahar. Fakat Pala'nın seni yine de canı pahasına koruyacağını biliyorum."

Sözleri beni afallattığında karşı çıktım. "Yapma amca! Ekipte herkes birbiri için kendini feda eder. Güven atışını bu

yüzden yapmıyor muyuz? Hem o beni ekipte hiç istemedi bile.”

Derin bir nefes alarak omuzlarımı iki yandan kavradı. “Bahar, seni istememesi yanlış. Buna hakkı yok ama yine de onu anlıyorum.”

Bakışlarım dalgınlaşırken, bilmediğim bir durum olduğundan emindim artık. “Benim bilmediğim neyi biliyorsun?”

Duymazdan gelerek ellerini indirdi. Soğuktan korunmak istercesine üzerindeki montun fermuarını çekti. Oysa sadece vakit kazanmaya çalışıyordu. Dik bakışlarım üzerinde gezerken şefkatle, küçücük bir çocukmuşum gibi başımı okşadı. “Bazı şeyleri bilmiyorsan bilmemen gerektiği içindir. Ya da hâlâ öğrenmen için zaman vardır asker.”

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Daha fazla sorgulamamı istemiyordu. “Pekâlâ, dediğin gibi olsun.”

Nasıl olsa er ya da geç öğrenecektim. İkimiz de birbirimize sarıldığımızda başımdan öperek geri çekildi. “Kendine dikkat et.”

Buruk bir gülümseme vardı yüzümde. Ailemi de onu da çok özlemiştim ve çok seviyordum. “Sen de. Selam söyle herkese.”

Amcam da tebessüm ederek başıyla onayladığında, Meriç koşarak yanımıza geldi. “Yetiştim mi?”

Gülerek başımı salladım. Akın amcamla birbirlerine sarıldıklarında yüzümde memnun bir ifade vardı. Biz kan bağlarıyla birbirimize bağlı değildik ama çok geniş ve çok sıcak bir aileye sahiptik.

Akın amcam giderken, Meriç de ben de arkasından bakıyorduk. Gözden kaybolmasıyla bakışlarımızı birbirimize çevirdiğimizde ilk teselli cümlesi Meriç’ten geldi. “Dert etme, yine gelir o yaşlı Kurt.”

Gülerek Meriç’in kıvrıkcık saçlarını karıştırdım. “Gelir ve seni yine bir güzel sallandırır.”

Ellerimi iterek tersledi. "Kızım, bırak saçlarımı."

Yapay bir sinirle kaşlarımı çattım ama dudaklarımda hâlâ bir tebessüm gizliydi. "Kızım değil, komutanım diyeceksin."

Bana yandan bir bakış attı. "Pabucumun komutanı."

Gözlerim kısılrken bileğini yakaladım. Hızla çevirdiğimde Meriç için çok geçti. "Tamam Bahar, bırak Allah aşkına." Biraz daha büktüğümde inledi. Ona doğru eğilerek sııttım. "Duyamadım." Hemen geri adım attı. "Tamam komutanım, Bahar Üsteğmen'im, tamam." Elini bırakmamla birkaç adım geriye gitti. "Babasının kızı, ne olacak?"

Meriç'in homurdanırken beni babama benzetmiş olması daha çok sııtmama sebep oldu. O benim örnek aldığım en önemli kişiydi. Onun gibi olabilmek için çok emek vermiştim ve hâlâ çok yolum vardı.

Meriç'le sataşarak binanın içine ilerlerken başımı kaldırdığım anda, pencereden bizi izleyen Yağız'ı fark ettim. Yüzümdeki gülümseme çoktan donduğunda o ise izlediğini saklama gereği bile duymuyordu...

Bir doğan güneşe vurgundum bir de onu gölgede bırakan ay yıldızlı bayrağa. Ya sarı saçlarım toprak kokacaktı ya da mavi gözlerim kana bulanacaktı. Vatan sevdalısıydım ben. Siz her dağı karış karış gezen bir askerin, vatan toprağı dediğinde ne anlattığını bilir misiniz?

Bir karış toprak için kanını feda etmek... Uğrunda ölmeye değer bir toprağa sahip olmak nasıl bir duygu, ben çok iyi bilirdim. Fakat bazı şeyler için asker olmaya gerek yoktu. Vatan sevdalısı her insan, benim ne demek istediğimi çok iyi anlardı.

Geçen bir haftada pek de bir aksiyon yaşamamış, olağan işlerimize devam etmiştik. Hayatı akışına bıraktığım şu

günlerde operasyona gitmiyor oluşumuz da fazla can sıkıcıydı. Tabii her şey bugüne kadar sürdü.

Yeni bir güne uyanmanın güzelliği vardı üzerimde. Sabah büyük bir enerjiyle uyandım. Güzel bir kahvaltı hazırlayıp yerken yalnızdım. Meriç nöbetçi olduğu için gelmemiştii. Odama geçtiğimde altıma siyah bir kot, üzerime de mavi bir kazak geçirdim. Havalar soğuktu ve üşütmek istemiyordum. Saçlarımı balıksırtı ördükten sonra hafif bir makyaj yaptım. Hazır olduğumda silahımı belime yerleştirdim. Montumu giydikten sonra başıma mavi beremi geçirdim. Hazır olduğumda kapıyı açtım. Karşı dairenin önünde ayakkabısını giyen adamı görünce gülümsedim.

“Günaydın Gökhan.”

Başını kaldırarak gülümsedi. “Günaydın.”

Eğilip ayakkabılarımı giyerken kısa bir süre sonra sevimsizin sesi de geldi. “Bahar’ın kapısını çal. Bugün yalnız...” Başımı kaldırdığımda kapının önünde beliren Yağız’la göz göze geldik. Beni görünce sözleri yarım kaldı. “Bahar...” Dudağımın bir kenarı istemsizce kıvrıldı. Nasıl olduysa beni düşünmüştü.

“Size de günaydın üsteğmenim,” dediğimde merdivenlere yöneldim. Arkamdan, “Nereye?” diye seslenince başımı arkaya çevirdim. Bunu biliyor olması gerekirdi. “İşe.” Peşime takılarak, “Meriç bugün yok. Bizimle gel,” dediğinde omuz silktim. Bir daha onun arabasına zorda kalmadıkça binmeyi düşünmüyordum. “Arabası bende.”

Sessiz kalışıyla aşağı indim. Ne düşünüyordu acaba? Onun yaptığını bu kadar çabuk mu unutacaktım? Hâlâ onunla konuşuyorsam biraz mecburiyetten biraz da özürleri sayesindeydi. İçimde bir yerlerde, ona ne kadar kızsam da samimi olduğunu düşünüyordum.

Arabaya binerek yola çıktım. Karargâha gelmemle arabayı park eder etmez Yağız da hemen yanına park etti. Onları es geçerek içeri ilerledim. İlk iş olarak Meriç’in odasına gittim.

Arabanın anahtarını ona verecektim çünkü nöbeti bitmişti ve eve geçecekti.

Kapıyı açarak içeri girdiğimde Meriç'i hasta sedyesinde uyurken buldum. Kesinlikle nöbet konusunda profesyoneldi. Bir iki adımda sessizce ona yaklaştım. Tam baş ucunda durduğumda sesimi kalınlaştırdım.

"Asker!"

Yüksek çıkan sesimle Meriç bir anda yerinden fırlarken yere düşmüş, sonra alelacele toparlanıp ayağa kalkarak hazır ola geçmişti.

"Emredin komutanım." Gözleri zar zor açılırken karşısındakinin ben olduğumu anladığı anda kaşlarını çatı. Ben hâline fütursuzca gülerken sesi fazla öfkeliydi. "Bu sefer bittin kızım sen!" Gözlerim büyürken arkamı döndüğüm gibi kaçmaya başladım. Normal şartlarda onu yerle bir ederdim de şartlar normal değildi işte. Uykuya çok düşküncü ve bu şekilde uyandırılmaktan nefret ederdi. Ben kaçarken ısrarla peşimden geliyordu. "Gel buraya. Göstereceğim sana."

Hızla kaçarak giyinme odasına yöneldim. Kendimi oraya kapatabilirdim. "Şakadan da anlamıyorsun. Arabanın anahtarını getirmiştim."

Meriç'e arabasının anahtarını göstererek geriye giderken ona doğru fırlattım. O yakalamak için çabalarken gülerken onu izliyordum. Zar zor yakaladığında parmağını havada sallıyordu.

"Eşek şakası yapıyorsun."

Omuz silktim. Geçenlerde beni uyumdan edip evden kovduğuna sayabilirdi. "Eve git ve uyu. Senin için yemek ayırdım dolaba, öğlen yersin."

Homurdanarak arkasını döndü. Ne kadar birbirimize sinir olsak da onu seviyordum. Yüzümdeki tebessüm, arkamı döndüğüm an dibime kadar giren Yağız'ı görmemle son buldu. Manyak herif pat diye karşıma çıkıyordu. Bir de bu adam bana hep böyle sert mi bakacaktı?

Aramızda olmayan mesafenin rahatlığıyla elini kaldırarak beremin kenarını düzelterip biraz yukarı kaldırdı. "Çocuk gibi oyun oynamayı bırak da üzerini değiştir. Turan Albay bizi bekliyor."

Onun düzelttiği yeri bozarak kaşlarımı çattım. Sanki beş yaşındaki çocuktum da o da benim babamdı. "Bir de elimden tutup götür istersen."

Dudakları kıvrıldı. Yine hoşuna gitmişti söylediğim. "Neden olmasın?" Ne dediğinin farkında mıydı bu adam? Boş boş gözlerine bakarken omzuma elinin tersiyle hafifçe vurdu. Tek kaşı yine havalanmıştı. "Üstünü de mi ben değiştireyim Bahar?"

Ağzım açık ona bakarken hâlime sıırıtmaya başladı. Hemen kendimi toparlayarak ellerimi belimin iki yanına koydum. Kaşınıyordu gerçekten. Gözlerinin içine bakarken beni anlamasını ister gibi tane tane konuştum. "Dene ve gör yapacaklarımı."

Son kelimemle bakışlarımı aşağı düşürdüm. Beni anlamış olacak ki suratı buruştu. Yanından sıyrılarak giyinme odasına girdim. Suratına sert bir şekilde kapıyı kapattım. Biraz önceki konuşmanın anlamsızlığını düşünürken hemen hazırlanmam gerektiğinin farkındaydım.

Üniformamı giyer giymez üst kata çıktım. Toplantı odasına girdiğimde herkes yerine geçmişti. Gökhan'ın yanını boş bulmamla oraya oturdum. Benden kısa bir süre sonra Turan Albay girdi. Onun gelişiyle hepimiz ayaklandık. Oturmamız için işaret verdiğinde yerlerimize geçtik.

"Sizi yeni bir görev için buraya topladım."

Hepimiz merakla ve istekle Turan Albay'ı dinlerken, Yağız onayladı. "Emredin komutanım."

Turan Albay işaret verdiğinde slayt açılırken uydu görüntüleri ekrana yansıdı. "Sınırımıza çok yakın yeni bir terör yapılanması tespit ettik. Sizden istediğimiz, orayı temizlemeniz."

Emirhan düşünceli bir şekilde araya girdi. "Komutanım, SİHA'lar neden halletmiyor?"

Doğru diyordu. Çünkü SİHA'lar bu konuda fazla başarılıydı. Turan Albay ekrana yansıyan görüntüyü değiştirdi.

"Bunun iki sebebi var. Birincisi, gürültü çıkarmadan, sessiz sedasız halletmemiz gerekiyor. İkincisi ve en önemlisi de başlarındaki adamı istediğimiz için."

Ekrandaki, saç sakalı birbirine karışmış adama baktım uzunca bir süre. Sonra bakışlarım Yağız'a takıldı. Dişlerini sıkıyordu. Elini yumruk yapmıştı ve masanın altına indirdi. Adamı tanıdığını düşünürken Yağız öfkeli bir tonlamayla, "Nereden bileceğiz bu şerefsizin orada olduğunu?" dedi.

Turan Albay belli ki sorulara hazırlıklıydı. "İstihbarat sağlam. Adam orada olacak." Bir süre daha operasyonun detaylarından bahsettikten sonra Yağız'a dikte eder gibi devam etti. "Emir komuta sende Yağız. Herhangi bir sorun ya da aksilik istemiyorum."

Emir komutanın tekrar ona geçmiş olması beklediğim bir şeydi ama yine de dudaklarımın bükülmesine mâni olamadım.

"Emredersiniz komutanım," dedi Yağız. Dudağının kenarı kıvrılmış hâlde bana bakarken gözlerim kısıldı. Emir komutanın yine ona geçmiş olması belli ki sevimsizin keyfini yerine getirmişti. Sinir oluyordum ona. Şimdi yine bilmiş bilmiş başıma dikilip bir sürü emir verecek, sürekli hata yaptığımı ya da tecrübesiz olduğumu yüzüme vuracaktı.

"Bahar, gözlerini açık tut." Turan Albay'ın sesiyle başımı ona çevirdim. Parmağıyla Yağız'ı işaret etti. "Bu adam birini yakaladığında kontrolden çıkabiliyor ve ben o iti canlı istiyorum."

Hiç şaşırmamıştım nedense. Yağız'dan beklerdim. "Şüphemiz olmasın komutanım."

Turan Albay ayağa kalktığı anda bizim de sandalyelerimiz boştu artık. "Gidin ve yapmanız gereken neyse onu yapın. Allah yardımcınız olsun."

“Sağ olun komutanım.”

Hepimizden tek nefeste çıkan üç kelime Turan Albay’ın yüzündeki memnuniyeti de arttırmıştı. O toplantı odasından çıkar çıkmaz Yağız karşıma geçerek parmağını havada salladı.

“Sakın işime karışma.”

Sert duruşu, kara gözleri, kendinden emin hâli suratımı asmama sebep oldu. Ben daha cevap veremedim odadan çıkıp gitmesiyle daha da öfkelenim.

“Sevimsiz!” Yanımda duran Gökhan’a, Yağız hâlâ buradaymış gibi kapıyı işaret ettim. “Derdi ne bu manyağın? Beni gerçekten çok sinir ediyor.”

Gökhan, geçmem için kapıyı gösterdi. “Uzun hikâye komutanım, boş verin.”

Yürürken arkamdaki Gökhan’a doğru hızlı bir bakış attım. “Ha, bir hikâyesi var yani.”

Gökhan adımlarını bana yetiştirirken tebessüm etti. “Herkesin bir hikâyesi vardır komutanım.”

Açıkçası herkesin hikâyesiyle ilgilenmesem de Yağız’ın çocukluğuna kadar inmek istiyordum. Kesin küçükken annesi kafasına terlikle vurmuştu. O zamanlarda eksilmişti bir iki tahtası. “Şu hikâyeyi bir de ben öğrensem...”

Gökhan şimdi gayet ciddi duruyordu. Belli ki hikâyeden, ne kadar olduğunu bilemesem de haberdardı. “Bir gün kendi anlatır belki.”

Sahiden öyle bir ihtimal var mıydı? Yağız beni karşısına alacak ve benimle dertleşecekti, öyle mi? Rüyamda görsem inanmazdım. “O sevimsiz mi? Çok zor.” Giyinme odasının önüne geldiğimizde kapıyı açmadan ona döndüm. “Sanki hep böyle sevimsizmiş gibi, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Her zaman değil komutanım.”

Düşünürcesine parmağımı çeneme koydum. “Bana, doğduğunda bile öyleymiş gibi geliyor.”

Gökhan daha fazla dayanamayarak gülmeye başladı.

Ciddi ifadesini daha fazla koruyamamıştı. Kendini toparlamazken ben de gülmeye başladım. Yağız şu söylediklerimi duysa sinirden kudururdu.

İkimiz de fütursuzca gülerken karşı kapı açıldı. Yağız karşımızda kaşları çatık hâlde dikildiğinde bakışları üzerimizde geziyordu. Gökhan hemen kendini toparladı. Ben de daha fazla gülememiştim zaten. Bir süre bakışlarını üzerimizde gezdirip, anlamsız bir hisle hiçbir şey demeden yanımızdan geçip gitti.

Ne olduğunu anlayamasam da omuz silkip odaya girdim. Üzerime yeleşimi geçirip dizliklerimi taktım. Kar maskemi de alarak odadan çıktım. Mühimmat odasına girdiğimde Yağız karşıda, arkası dönük, dolabındaki silahlarla ilgileniyordu. Aykut ve Emirhan da aynı şekilde hazırlanırken, ben de dolabımın başına geçtim. Kısa süre sonra Gökhan odaya girdi.

Hepimiz uyum içerisinde hazırlanmakla meşguldük. Bacağıma kasaturamı sabitledim. Elime aldığım şarjörleri yeleşimin ceplerine koydum. Diğer eksikleri de yerleştirirken Emirhan yine Aykut'la uğraşıyordu.

“Oğlum, bırak lan maskemi.”

Aykut sinirlenirken Emirhan keyifli bir kahkaha attı. “Ne oldu oğlum? Bebeksi yüzüne zarar gelir diye mi korktun?”

Aykut zorla kar maskesini alıp Emirhan'ı itti. “Bırak lan! Ben, sen miyim?”

Onların hâline kıkırdarken silahımı aldım. Kontrol ederek yerine yerleştirdim. Mermilerden bir miktar cebime doldururken dolabıma sakladığım bitter çikolataları görünce dudaklarım kıvrıldı. Çocuk gibi, birkaç tanesini mermilerin arasına kattım. İşim bittiğinde çocuklar da çıkmaya başlamıştı. Kar maskemi hemen başıma geçirdim. Eldivenlerimi de giyiyordum ki sağ tarafımdaki sevimsiz, “Mermi yerine de çikolatayla doldurursun artık şarjörü,” deyince dikkatimi çekmişti.

“Beni mi gözetliyorsun üsteğmenim?” Yeteri kadar şarjörüm vardı oysa ama o her şeyime karışmaktan zevk alıyordu.

Kaskımı elime aldığımda dolabının kapağını kapatarak yanıma geldi. Sorduğum soruyu duymazdan gelmişti. Karşıma dikildiğinde kaskımı elimden alarak başıma sabitledi. Çenemin yanından kilidi takarken ilgiyle onu izliyordum. Hem bana laf çarpıyor hem de yardım ediyordu. Kara gözleri çenemde, çatık kaşlarıyla ciddi bir şekilde işini yaparken fazla ilgi çekiciydi. Ama bu bir anlık sürdü.

“Kendim yapardım.”

Bakışlarını gözlerime çıkardığında, kar maskesiyle bütünleşen kara gözleri bir girdap gibiydi. Koca bir karanlık beni içine çekiyor, o ise sanki bunu istiyordu. “Biliyorum. Saçlarını da montunun içine sok.”

Suratımı asarak çantamı sırtıma attım. “Rahat bırak beni.”

Homurdanarak kendisi de çantasını aldı. “Hoş, saçlarını saklasak ne fayda? Gözlerin ben buradayım diyor.”

Dolabımı kapatıp ters bir bakış attım. “Ne yapayım üsteğmenim, ne istiyorsun? Ortadan yok mu olayım?”

Kapıyı işaret ederek silahımı uzattı. “Mümkün olsa fena fikir değildi.”

Yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım. “Seninle uğraşmayacağım.”

Silahımı kavrayıp odadan çıktığımda diğerleri çoktan açık alana ulaşmışlardı. Yaklaşık on dakika sonra helikopter geldiğinde hepimiz yerimizi aldık.

Geçen yolculuğun ardından helikopter sınırı geçmiş, dağların üzerinde geziyordu. İneceğimiz mevkiye geldiğinde Yağız’ın eliyle işaret vermesinin ardından, havada asılı kalan helikopterden sırayla iniş yaptık. Bizi bırakır bırakmaz helikopter gözden kaybolduğunda Yağız, bakışlarını Gökhan’a çevirdi.

“Yön belirle Kara.”

Gökhan cebinden çıkardığı haritaya bir süre göz gezdirdi.
"Kuzeydoğu tarafında. Üç saat."

Yağız bakışlarını karşımızda uzanan dağlara dikti bir müddet. "Kontrollü gideceğiz. Gözünüz açık olsun."

Hepimiz yola koyulduk. Uzun süre yürüyecektik. Üç saatlik yol muhtemelen kontrollü yürüyüşümüzle yarım saat daha uzayacaktı. Sınır dışındaydık ve ne olacağını kestiremezdik.

Sessiz sakın bir şekilde yol alırken daha sadece bir saat geçmişti. Nefesimin düzeni hafiften bozulmaya başlasa da hâlâ iyi durumdaydım. Soğuk yüzümüze çarptıkça bizi kendimize getiriyordu. Aykut önde giderken komando marşını mırıldanıyordu. Telsizler sayesinde rahatça birbirimizi duyarken kulağım onda, gözlerim etraftaydı.

"Biz dağlara atarız pusu,
Haram oldu gece uykusu.
Komandoya bir yudum su
Vermez misin Konya kızı?"

Aykut'un sözlerini Gökhan devam ettirirken birkaç adım arkamdan geliyordu.

"Bir elinde el bombası,
Bir elinde kasaturası,
Sırtında da sırt çantası,
İkinci bölük aslanları."
En arkada Emirhan, Gökhan'dan sonra devralmıştı.
"Şırl şırl suyun akışı,
Beline de bağlamış al nakışı.
Komandonun bir bakışı
Yetmedi mi sana Konya kızı?"

Yanımda yürüyen Yağız'ın sesi de geldiğinde tek tek ilgiyle onları dinlemeye devam ediyor, dudaklarımdaki minik kıpırtılarla eşlik ediyordum.

“Vatan aşkı canımdadır,
Bayrak sancak kanımdadır.
Atasının yanındadır
İkinci bölük aslanları.”

Hepsi sessizliğe büründüğünde dalgın bir şekilde sıra bana gelmişçesine devam ettim.

“Devre devre gelir gider,
Ne gam kaldı ne de keder.
Coşku ile yemin eder
İkinci bölük aslanları.”

Ortamı bir sessizlik kapladığında başımı yana çevirdim. Yağız’ın bana olan bakışlarını yakaladığımda kaşlarımı çat-tım. “Ne? Ben de askerim.”

Hepsi gülmeye başladığında Aykut yine beni destekle-mek için çabalıyordu. “Komutanım helal be... Ağzınız bal yesin.”

Ne tepki vereceğimi bilemeden suratım yaşadığım iki-lemle karışırken, “Komutanım, yalnız o Konya kızı size pek uymadı,” dedi Emirhan. “O kısmı sizin için değiştirelim.”

Ne yapacaktı acaba, Konya erkeği mi? Gözlerimi devire-rek dikkatli bir şekilde adımlarımı devam ettirdim. “Dert de-ğil Avcı. İlgilendiğim kısım orası değil.”

Dikkat etmiştim de askerlerin marşları bile cinsiyetçiydi. Kadınlar olarak acilen sayımızı arttırarak bu durumun önüne geçmeliydik. Tekrar yola odaklandığımızda geçen saatlerin ardından Aykut’un sesi bizi durdurdu. “Komutanım.”

Hepimiz anında dikkat kesildik. “Söyle Poyraz,” dedi Yağız.

“Hedef göründü.”

Hepimiz dikkatli bir şekilde kayalıkların arkasına sakla-dığımızda dürbünle kamp alanını gözetlemeye başladık.

Yağız’ın, “Avcı, yuva yap,” demesiyle Emirhan hemen

yanımızdan ayrılırken dürbünle kampı izliyordum. Soğuk vurduğu bedenim artık alışmış, durumu pek de yadırgamıyordu. Mağaranın etrafındaki nöbetçileri saydığımda mırıldandım. "Yedi kişi var."

"Konumlarını bildir Güneş." Yağız'ın emriyle hemen dikkatli bir şekilde adamları gözden geçirirken saymaya başladım. "İkisi mağaranın üstünde, ikisi sağ kanatta, diğer ikisi de solda. Bir kişi de önde bekliyor."

Yağız için bu yeterli değildi. Hiçbir zaman tek bir kişiyle yetinmeyip onay istiyordu. "Teyit et Avcı."

Kısa süre sonra Emirhan'dan da onay geldi. "Onaylandı komutanım."

Yağız bir süre daha etrafı gözden geçirip planı anlatmaya başladı. "Avcı, sol kanat senin. Kara, sen öndeki adamı halledeceksin. Poyraz, sağ taraf senin. Güneş'le ben tepedeki ikiliyi indireceğiz."

Hepimiz onayladık. "Emredersiniz komutanım."

Yağız hız kesmeden devam etti. "Adamımız içeride mi, bilmiyoruz. Önce ondan emin olmak zorundayız. İçerideki kişi sayısını bilmediğimiz için dikkatli olacağız. Etrafı tuzaklamış olabilirler, adımlarınızı sağlam atın."

"Saat üç yönünde hareketlilik var," dedi o sırada Emirhan.

Hepimizin bakışları Emirhan'ın tarif ettiği yöne kaydığında hareket hâlindeki araca odaklandık. Kampa giriş yapan araçtan ilk inen kişi bizim istediğimiz adam olmuştu.

"Bu, o," dedim heyecanla.

Gökhan keyiflenmişti. "Kendi ayaklarıyla geldi it."

Yağız'da da aynı memnuniyet vardı. "Gelsin bakalım."

Arabadan iki kişi daha inmişti ki birlikte mağaranın içine girdiler. Bize de bekleyecek sebep kalmamıştı artık.

"Kartal Timi, operasyonu başlatıyorum. Mağaraya ulaşana kadar ses istemiyorum. Kimse varlığımızı bilmeyecek."

Temiz iş olsun." Herkes onaylarken Yağız bakışlarını bana çevirdi. "Gel bakalım çaylak."

Şu durumda bile benimle uğraşıyor olması çok da şaşırdığım bir durum değildi. Sanırım alışmıştım. Onun için ben acemi, iş bilmez biriydim. Peşine takıldığımda ilk olarak bizim tepedeki gözcüleri indirmemiz gerekiyordu. Yağız önde, ben arkada, sakın adımlarla ilerliyorduk. Adamların arkasına geldiğimizde hemen aşağılarındaydık. Ses çıkarmadan, bana ikimizin de aynı anda hareket etmesi gerektiğini el işaretleriyle belirttiğinde başımı eğdim.

Bacağıma sabitlediğim kasaturamı alarak derin bir nefes aldım. Bunu yapabiliyordum. Elini bana doğru uzatarak üç parmağını gösterirken geriye doğru saymaya başladı. "İki... bir..."

Eli yumruk olduğunda ikimiz de aynı anda çıktık. İki adamın arkasından yaklaşırken hem çok sessiz hem de hızlı hareket ettik. Ben kasaturamı kullanarak ağzını kapattığım adamı kendi cehennemine gönderirken, Yağız buna bile ihtiyaç duymayarak bir hamlede adamın boynunu kırdı.

İkimiz de leşleri arkaya çekerken Yağız emir verdi. "Şimdi!"

Diğerlerine temizlik için zaman tanırken Yağız yerdeki adamlara bakıyordu. "Biraz kanlı başladın sanki."

Dudaklarımı büzüp omuz silktim. Belki de ben kanlı seviyordum. "Seni memnun etmek ne mümkün..."

Kulaklıktan gelen onay sesleriyle gülümsedi. "Böylesi de hoşuma gitti. Daha bir güzel göründün gözüme." Kaşlarım havalanmış, şaşkın şaşkın ona bakarken kolumdan tutup çekti. "Yürü hadi." Ön tarafa dikkatli bir şekilde geçerken Yağız'dan ikinci emir geldi. "Gaz maskelerini takın."

Hızlıca maskeleri taktığımızda mağara girişinde pusuya yattık. Yağız, Gökhan'a işaret verdiği an Gökhan hemen mağara girişine gaz bombalarını attı. Kısa sürede mağaranın dışına sızan dumanlar ve panikle ateş ederek dışarıya çıkan

adamlar hiçbir şekilde hedefimizden kurtulamıyordu. Tek bir kişi sağ kaldı, o da zaten bize canlı gerekiyordu.

İşimizin bitmesiyle bütün kamp alanını hızlıca imha edip dönüş yoluna geçtik. Hava kararmadan sınırı geçmemiz gerekiyordu. Yağız rehin aldığımız adamla ilerlerken, ben de Gökhan'la önden gidiyordum. Gökhan az konuşuyordu, bu yüzden onunla sohbet iyi ilerliyordu.

Yaklaşık yarım saatin ardından cebimden çıkardığım çikolatamı zor da olsa ağzıma attım. Gökhan'a yakalandığımda ise gülererek bir tane de ona uzattım.

"Al hadi."

Elimdeki çikolatayı ikiletmeden aldı. "İyi geldi bu."

Bundan bir şüphem yoktu. "Neden yanımda taşıyorum sanıyorsun?"

Gökhan'ın güldüğünü maskenin ardından anlarken, arkadan gelen ses ve hemen arkasında duyduğum inilti panikle o tarafa dönmeme sebep oldu. Yağız âdeta kükrüyordu.

"Seni öldürürüm lan. Duydun mu beni? Seni öldürürüm!"

Ekip olduğu yerde beklerken iş başa düştü diyerek Yağız'a yaklaştım. Sonuçta Turan Albay bunun için görevlendirmişti beni. "Komutanım, sakın mi olsan?"

Kara gözlerini sert bir şekilde bana dikti. "Sen karışma Güneş."

Ben Yağız'a cevap veremediğim yerdeki, ağzındaki kanı silen şerefsiz sırttı. "Güneş ha..." Büyükçe bir kahkaha attı. "Güneş dediğin gökte olur. Seni kim düşürdü buralara?"

Yüzüm buruşurken onu duymazdan gelip Yağız'a, "Ben devam ederim, bana bırak," dedim.

Biraz sakinleşmiş olacak ki başıyla arkayı işaret etti. "Sen arkaya geç."

Yanımdaki adamı omzundan kavrayıp kaldırdığında hâlâ sırtıyordu. "Bana bu mavi gözlü eşlik etsin komutan. Sen içimi kararttın. Şöyle gözümüz gönlümüz açılsın."

Yağız yeniden adamın üstüne çullanıyordu ki onu durdurdum. "Komutanım, lütfen bana bırakın."

Biraz şaşırda eliyle buyur der gibi işaret yaptı. Sırıtan adamın karşısında ben de gülerek suratına sert bir yumruk geçirdim. Sendeleyerek yere düştüğünde Gökhan'a seslendim.

"Kara, sen devam et."

Gökhan yanımıza gelerek biz öldürmeden adamı elimizden aldığı anda, Yağız bir süre gözlerime baktı, uzunca bir süre. Birbirimizin ancak gözlerini görüyorduk zaten. Bir şey demeden yanımdan geçip gittiğinde ben de arkasından baktım bir süre. Sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibiydi.

Uzun süren yolculuğun ardından hava karardığında sınırı geçmeyi başarmıştık. Fakat helikoptere binmemize engel olan karanlıkla sınır karakollardan birine geçiş yaptık.

Geç gelmemizden sebep, elimizdeki adamı nezarete atarak yemek yiyip karakol komutanının ayarladığı odaya geçtik. Sıkıntılı bir nefesle çantamı çıkararak kenara bıraktım. Yüzüme vuran sıcak iyice mayıştırdı. Emirhan çoktan yataklardan birine uzanmıştı.

"Abi, ben üstte yatmam."

Gökhan hemen onun karşısındaki yatağa oturmuş, botlarını çıkarıyordu. Üzerimdeki fazlalıkları dolaba kaldırırken bilerek ağırdan alıyordum. Aykut da alt kattaki son yatağa geçip, yattığı gibi gözlerini kapattı. Sanırım o da üstte yatmak istemiyordu. Tıpkı Yağız da benim gibi sona kalırken, ikimize de üst katlar kalmıştı. O da benden önce birine çıkarak yattığında sıra bendeydi.

Emirhan'ın yattığı, cam kenarındaki ranzayı gözüme kestirdim. Yatağa yönelerek bir hamlede üst kata çıktım. Silahımı yastığımın altına koymamla botlarımı çıkarıp aşağı attım. Üzerimdeki kamuflajla yorgun bedenimi yatağa bıraktığımda hiçbir şey umurumda değildi. Bir süre tavanla bakışmamın ardından ışıklar kapandı. Kim kapattı bilmiyordum ama Aykut kapıya yakındı.

Hepimiz sessizliğe gömüldüğümüzde odayı ay ışığı kaplamıştı. Gözlerim karanlığa alışırken başımı yan tarafa çevirdim. Ellerimi yanağımın altına yerleştirip bakışlarımı karşıya diktiğimde onun kara gözleriyle karşılaştım. Tıpkı benim gibi yan tarafına yatmış, beni izliyordu. Karanlıktı oda ama görüyordum, belliydi.

Yorgunluk ve uykusuzlukla harmanlanan bedenim sıcakla birlikte yatağa çekilirken gözlerim kapanmaya başladı. Beni izleyen adama terslik bile yapamayacak hâlde gözlerimi kapattığımda gerisi sadece boşluktu. Koca bir boşluk...

Sabahın erken saatlerinde duyduğum gürültüyle gözlerimi aralarken başımı kaldırmamla Emirhan'ı Aykut'un üzerinde buldum. Aykut, kendisiyle uğraşmaktan zevk alan Emirhan'dan hiç memnun değildi. Üzerindeki adamı iterken bir yandan da homurdanıyordu. "Oğlum, git lan başımdan. Rüyanda beni mi gördün? Gelmişsin koynuma..."

Emirhan'ın duyduklarıyla suratı buruştu. "Ulan güzel kızlar varken seni mi göreceğim be?"

Gökhan başındaki yastığı alarak ikiliye fırlattı. "Sıçtınız lan uykumun içine."

Onlara eklenen Yağız'ın sesi çok daha sertti. "Oğlum, düzgün konuşun lan! İndirmeyin beni aşağıya."

Yağız'ın sert çıkışı benim varlığımdan sebepti, biliyordum ama çocukların konuşmaları beni rahatsız etmemişti. Çünkü alışkıttım. Kardeşim, amcalarımın çocukları -ki ben onlara kuzen diyordum- ve askerî okullar bana her türlü erkek muhabbetini öğretmiş, beni bunlara fazlasıyla maruz bırakmıştı. Bu yüzden ekibime çok görmüyordum. Yatağımdan aşağı sarkarak atladım. Alt kattaki yatağa oturup, botlarımı giyerken, "Size de günaydın beyler," dedim.

Hepsi toparlanırken Emirhan suçlu bir çocuk gibi ellerini önünde birleştirdi. "Komutanım, kusura bakma. Ben şaka olsun diye öyle..." Başımı çevirerek sert bakışlarımı Emirhan'a diktiğimde cümlesini tamamlayamadı. Usulca ayağa kalkarken hepsi benim tepkimi bekliyordu. En çok da hâlâ yatağında uzanan Yağız'ın gözleri üzerimdeydi. Sert bakışlarımı yumuşatarak gülmeye başladığımda, Emirhan derin bir nefes aldı. "Oh be. Vallahi rahatladım."

Yastığının altındaki silahımı alarak kılıfına yerleştirdim. Yatağımı düzeltmeye başladığımda yandan bir bakış attım. "Sen yine de fazla rahatlama."

İşim bittiğinde arkamı dönmüştüm ki Yağız yatağından tam önüme atladı. Şaşkınlıkla ona baktığımda dudağının kenarını kıvırdı.

"Günaydın."

Hayretle bakıyordum ona. Garip ve hâlâ çözemediğim çıkışları vardı. Enteresan bir kişilikti doğrusu.

"Sana da."

Odadan çıkarak koridora baktım. İşte şimdi zor kısma gelmiştik. Ortak kullanım alanı olan tuvaletler...

Karakolda bir tuvalet alanı vardı ve doğal olarak herkesin kullanım alanı orasıydı. Asıl sorunsu kullanan herkesin erkek olmasıydı. Kapının önüne geldiğimde önce tıkladım. Ses gelmeyince de içeri girdim. Kısa bir kabin kontrolünün ardından kimsenin olmamasından sebep kapıyı kilitledim. İhtiyaçlarımı giderdikten sonra lavaboların olduğu kısma geçtim. Elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı açtım. Sıkıca ördükten sonra, kapının zorlanmasıyla hemen ilerleyerek kilidi açtım. Karşımda gördüğüm asker öylece donup kaldı.

"Oha!"

Onun şaşkınlığını her ne kadar normal karşılasam da bunu belli edemezdim. Gözlerini ovuşturmasıyla kaşlarımı çattım. "Bir sorun mu var asker?"

Hızla hazır ola geçti. Hâlâ tam kapının önünde durduğu için geçmeme izin vermiyordu. "Yok komutanım."

Başımla geriye gitmesi için işaret verdiğimde ne yazık ki anlamadı. Hâlâ rüya ile gerçeklik arasında gidip geliyordu.

"Oğlum, gitsene geriye."

Panikle iki adım geriye gitti. "Emredersiniz komutanım."

Yanımdan geçerken başımı iki yana salladım. Ne diyebilirdim ki herkesi şaşırtıyordum. Koridordan çıkarak dış kapıya yöneldim. Dışarı çıktığımda yemekhanenin olduğu tarafa doğru ilerliyordum. Mıcırların üzerinde yürürken her adımında botlarımın gıcirtısına, yüzümü yalayıp geçen sabah ayazı eşlik ediyordu.

Yemekhaneye girdiğimde bütün askerlerin bakışları bana döndü. Dönmeyenleri de diğerlerinin dürtmeleri döndürüyordu. Hiçbiri doğal olarak sarışın, mavi gözlü, kadın bir subayı sabahın erken saatlerinde karşılarında beklemiyorlardı. Biz geç geldiğimiz için birçoğu bizi görmemişti bile. Zaten maskenin altında, o karanlıkta ayırt etmeleri de zordu.

Askerlerin bakışlarını umursamadan ilerideki masayı kaplamış ekibimin yanına yürüdüm. Yağız'ın bakışları bende sabitti, başını iki yana salladı. Yine dikkat çekmiştim ve o yine bu durumdan hoşlanmamıştı. Fakat bu durum için ne yapabilirdim ki? Masaya gelip oturduğumda Aykut hemen ayaklandı. "Komutanım, ben size kahvaltı getireyim."

Aykut ben cevap veremediğim yerinden fırlarken yanımda oturan Yağız'ın tabldotundan bir tane zeytin alıp ağzıma attım. Bana yandan bir bakış attığında onu umursamamıştım bile. Aykut kahvaltımı getirdiğinde gülümsedim. "Teşekkür ederim Aykut." Çatalımla peynirden bir parça alarak ağzıma attım. Haşlanmış yumurtamı kavrayıp Gökhan'a uzattım. "Vur hadi." Gökhan şaşkınca bana bakıp ardından gülümsedi. Hepsi odundu ve eğlenmeyi bilmiyordu. Aslında kendi aralarında gayet eğlenceli tiplerdi ancak konu ekiplerindeki bir kadın olduğunda bunu nasıl yapacaklarını bilmiyor

gibiydiler. Sonuçta erkek ortamına alıştılar ve ben onlara fazla geliyordum. Yumurtasını alarak vurduğunda onunki çatladı. Bu durum beni güldürürken Emirhan'a göz kırptım. "Keşke iddiaya girseydik."

Emirhan'ın zayıf noktasıydı iddia. Bunu artık biliyordum ve onunla bu konuda uğraşmak eğlenceliydi.

"Keşke komutanım. Kaçtı güzelim 'Yunus Emre'."

Emirhan masadaki herkesi güldürürken oldukça neşeliydim. Ben bu mesleğe âşıktım ve işimi yapıyor olmak bütün zorluklara rağmen beni mutlu ediyordu. Keyifli bir şekilde kahvaltıma devam ettiğim esnada telefonum çaldı. Arayan kişiyi görür görmez ayaklandım. Kardeşim belli ki beni özlemişti.

"Baytar."

"Nasılsın Bahar?" dediğinde yemekhanenin dışına çıkmak üzereydim.

"Dört yaş küçüksün benden ama hâlâ isimle hitap ediyorsun. Ayıp ayıp..."

Güldüğünü nefesinden anlıyordum. "Kendini yaşlı hissetme diye yapıyorum. Fena mı?"

Dudaklarım kıvrılırken aynı zamanda gözlerimi devirdim. "Düşünceli kardeşim. Okul nasıl gidiyor?"

Karakolun bahçesinde küçük adımlarla ilerlerken sesli bir soluk verdiğini duydum. "Anatomi beni zorluyor. Annem nasıl bitirmiş bu bölümü, anlamıyorum. Bir de kliniğe gel diyor sürekli. Ben de kaytarıyorum."

Küçük bir kahkaha attım. Çocuktan farksız davranıyordu. "Üzme annemi. Kendi yerine seni koydu. Ben de yokum diye senin üstüne düşüyor işte."

"Merak etme. İlk aşkım o benim. Zaten pederi biliyorsun; söz konusu karısı oldu mu dünya yansa umurunda değil."

Derin bir iç çektim. Haklıydı Alparslan. Babam çok düşküncü anneme. Şu yaşa geldikleri hâlde gözünün önünden

ayırmazdı annemi. Zor bir birliktelikleri olmuş, belki de bundan sebepti.

"Babamın sarışınını kimse üzemez."

Hızlıca beni onayladı. "Ne mümkün. Neyse kapatıyorum şimdi. Görüşürüz."

"Görüşürüz yakışıklı."

Telefonu kapatmamla bir süre karşıdaki dağları izledim. Ailemi şimdiden özlemiştim. Hasret ufaktan kalbime yuva yaparken başımı iki yana salladım. İlk fırsatta onları görmeye gidecektim.

"Baban da mı Gölge ekibinden?"

Arkamda duyduğum sesle başımı çevirerek, yanıma gelen adama baktım. Yağız tıpkı benim yaptığım gibi dağları izlerken yüzüme vuran soğuğu umursamadan gülümsedim.

"Evet. Tanıyor musun onları?"

Başını bana çevirdiğinde, nefesini her verdiğinde çıkan buhar havaya karışırken gözle görülür nitelikteydi. Hafifçe tebessüm etti. "İsimlerini çok duydum ama sadece biriyle tanıştım. Bir de amcanı görmüş oldum."

Gözlerim kısılrken hangisi olduğunu merak ediyordum. Babam olabilir miydi? "Hangisiyle tanıştın?"

Onun da gözleri kısıldı. İkimiz de birbirimizden laf alma-ya çalışıyorduk. "Baban hangisi?"

İnatla birbirimizden cevap beklerken bize doğru yaklaşan yavru köpek dikkatimi çekti. Bakışlarım birden yumuşadığında gülümsedim. "Ya... Sen nasıl tatlı bir şeysin..."

Yağız, köpeği göremediği için şaşkınlıkla bana bakarken ben onu es geçerek hemen arkasındaki yavru köpeği kucağıma aldım. Gülerek sevmeye başlamıştım.

"Çok güzelsin sen. Yalnız başına ne yapıyorsun buralarda?" Yağız'a döndüğümde hayranlık dolu bakışlarını görsem de bu beni rahatsız etmedi. Ona kucağımdaki tatlı şeyi gösterdim. "Üsteğmenim, çok tatlı değil mi?"

Dudakları kıvrıldığında başını iki yana salladı. Köpekten çok benimle ilgileniyordu. "Kim der ki, sen daha dün bir teröristi boğazını kasaturayla keserek öldürdün?"

Omuz silktim. Yerine göre şefkatli bir kadın, yerine göre de sert bir askerdim. "Olamaz mı?"

Elimdeki köpeğe uzanarak başını okşarken bakışları bendeydi. "Bir bordo bereli için fazla sevimli, fazla merhametli duruyorsun."

Sevimli kısmı pek de hoşuma gitmemişti ve ikidir bay sevimsiz, bana sevimli diyordu. İlgiyle bakan adamı ben daha bir dikkatle incelerken kucağımdaki köpek kıpırdandığında bakışlarımı kaçırdım. Köpeği yere bıraktığımda bizden uzaklaşırken konuyu değiştirdim.

"Ne zaman gideceğiz?"

Verdiği solukla bir adım geriye giderek tekrar bakışlarını dağlara çevirdi. Kaçışımı fark etmişti. Ne yalan söyleyeyim, zeki bir adamdı. Yine de ona sinir oluyordum.

"Bir saate gelirler."

Daha vaktimiz olduğu için cebime koyduğum çikolatalardan birini mermilerin arasından çıkardım. O sırada Gökhan yanıma gelmişti. Bana bakıp gülümsediğinde ben de gülümsedim. Cebimden bir tane daha çikolata çıkarıp Gökhan'a uzattım. O da sevmişti benim bitterleri.

"Alsana Gökhan."

Gökhan elini uzatarak ikiletmeden kavradı. "Sağ ol komutanım. Bize verilenlerden daha kaliteli."

Keyifle dudaklarımı kıvırdım. "Bunlar özel, en sevdiklerim."

Yanımızda duran Yağız'a bilerek vermemiştim ama o çocuk gibi elini uzattı. "Bakayım şu en sevdiklerine."

Cebimden bir tane mermi çıkarıp avucuna bıraktım. Sessizce avucunun içindeki mermiye bakıyordu. Niyetim sadece şaka yapmaktı ama o, elini yumruk yaparak bakışlarını bana dikti.

“Öyle olsun. Buna da yer buluruz.”

Sert adımlarla yanımdan ayrılırken dudaklarım büzülmüş, arkasından öylece bakakalmıştım. Kırılmış mıydı yani bana? “Sadece şaka yapmak istemiştım.” Başımı Gökhan’a çevirdiğimde bıyık altından güldüğünü gördüm. “Neye gülüyorsun sen?”

Çikolatasından ısırıldığında sesi oldukça alaylı geliyordu. “Bir şey yok komutanım. Güneşte fazla kaldı galiba. Çarptıysa demek...”

Sessizliğe gömülürken başımı gökyüzüne çevirdim.

Güneş mi?

Bulutlu havada güneşi göremezken kısılan bakışlarımı Gökhan’a çevirmiştim ki o çoktan yanımdan tüymüştü bile. İşte o an güneşin ben olduğumu anladım. Yaptığı imaya inanmıyordum.

Gökhan’ın peşinden birkaç adım atsam da sonra duraksadım. Gece getirdiğimiz adamı merak etmişim. Gecedten beri onu görmemiştım ve her ihtimale karşı kontrol etmekte yarar vardı. Sol tarafa dönerek, gece koyduğumuz bölüme doğru ilerledim. Karşıma çıkan nöbetçi askeri selamladıktan sonra nezarethane şeklinde düzenlenen kısma geçtim. Kapıyı açarak içeri girdiğimde öylece kalakaldım. Karşımda gördüğüm, ağzı burnu kan içindeki adama hayretle baktım. Yüzü resmen tanınmayacak hâle gelmişti.

“Kim getirdi seni bu hâle?”

Zor da olsa başını kaldıran adam beni görünce sırttı. “Mavi göz, beni mi özledin?”

Suratım buruştu. Bir tekme de ben atacaktım, görecekti gününü. Zaten iyi benzetmişlerdi. “Seni kimin bu hâle getirdiğini söylemezsen, ben daha beter hâle getireceğim.”

Acı çektiği belli olurken yüzü garip bir hâl aldı. Bakışları hırsla karışık öfkeye bürünmüştü. “Komutanına sor.”

Daha fazlasını dinlemedim bile. Arkamı dönmemele hemen

çıktım oradan. Başımda âdeta şimşekler çakıyordu. Nasıl yapardı bunu? Ya da ne zaman yapmıştı? Turan Albay, adamı sağlam istemişti ama öldüresiye dayak yemiş gibi duruyordu.

Yemekhaneye sert adımlarımla girdiğimde çok fazla kişi kalmamıştı. Bizim ekibi göremeyince hemen çıktım. Ana binaya girerek direkt komutanların odasına yöneldim. Kapıyı sert bir şekilde açtığımda, çay içerek sohbet eden herkes bakışlarını bana çevirdi. İçeride bizim ekip ve iki karakol komutanı bulunuyordu. Benimse bakışlarım tek bir kişideydi. Oturduğu sandalyede sadece beni izliyordu. Tam önünde durduğumda başını kaldırarak yüzüme baktı.

“Hayırdır üstegmenim?”

Onun hâlâ bu kadar rahat olması sinirlerimi bozuyordu. Ne ara adamı o hâle getirdiğini bile anlamamıştım.

“Ne yaptın sen?”

Yüksek çıkan sesim odada yankılandığında kaşlarını çatı. “Sesini alçalt!” dedi emrivaki bir tonlamayla. “Derdin neyse söyle.”

Bakışları uyarı doluydu ancak umursayacak durumda değildim. “Benim ne derdim olabilir ki? Sadece siz ve sizin dertleriniz var.”

Yağız rahatça oturduğu sandalyesinde biraz daha arkasına yaslandı. Bir eli dizinin üzerinde, diğeri masada duruyordu. Tepesine dikilmiş hâlde bütün öfkemi ona kusmak için hazır beklerken, başını iyice kaldırarak sert bir soluk bıraktı.

“Üstünle konuştuğunu unutma Güneş.” Dişleri arasından tıslar gibi çıkmıştı sesi. Sanki son uyarılarını yapıyordu ancak ben de geri adım atmayacaktım.

“O adamı neden o hâle getirdin?”

Elini yumruk yaptığında bakışlarım bir anlığına o yöne kaydı. Sert bir şekilde fakat fazlasıyla ağır sandalyesini geriye itti. Sandalyenin ayaklarının beton zeminde çıkardığı cızırtı odada yankılanırken ayağa kalktı. Fazla korkutucu duruyordu.

“Çıkın dışarı!”

Kimse onu ikiletmezken Gökhan anlık da olsa duraksadı fakat Yağız başıyla küçük bir işaret yaptı. Gökhan’ın da başka şansı kalmadığında o da çıkarak kapıyı kapattı. Sert yüzü, ters bakışlarıyla omzumdan kavradığı gibi beni yanımda duran duvara yapıştırdı.

“Bir daha askerlerin içinde benimle dikkatli konuş Bahar. Kalbini kırarım.”

Her ne kadar yaptığım şeye pişman olsam da kuyruğumu dik tutmaya çabaladım. “Sen de düzgün dur o zaman.” Yüzümü buruşturarak devam ettim. “Adamı neden o hâle getirdin? Turan Albay, sağlam istediğini söyledi.”

Bedenini biraz geriye çekerek dik bir konum aldı. “Bildiğim kadarıyla hâlâ yaşıyor.”

Resmen benimle dalga geçiyordu. “Ne derdin vardı onunla? Bana, neden yaptığını söyle.”

Yine yumruklarını sıkarken kendini saklamak istercesine bir adım geri gitti. “Derdim falan yok.”

Olmasa o adamı o hâle getirmezdi ki. Gerçi onun gibi itler her zaman dayacağı hak ederdi ama Yağız’ın durduk yere o adamı dövmediğini biliyordum.

“Yalan söylüyorsun.”

Tek kaşı havada, işaret parmağını göğsüme bastırdı. “Her işe burnunu sokuyorsun.”

Başımı eğerek parmağına anlık bir bakış atıp tekrar yüzüne odaklandım. “Parmağının sağlam kalmasını istiyorsan geriye çek.” Dudağının bir kenarı kıvrılmış hâlde elini indirdi. Kendimi kaptırmış giderken, onun üstüm olduğu umurumda bile değildi. “Şimdi hemen bana bir açıklama yapıyorsun!”

Başını yana yatırdığında belli ki eğleniyordu. Atarımdan da memnundu. “Yapmıyorum üsteğmenim. Ne yapacaksın?”

Alaylı bakışları üzerimde gezerken, “Sen kaşınıyorsun,” dedim huysuzca.

“Cık,” dedi kaşları havada. “Kaşınan ben değilim, sensin. Haddin olmayan açıklamalar istiyorsun.” Omzuna sert bir yumruk atacağım sırada elimi havada yakaladı. “Seni eskisi gibi hafife almıyorum Güneş.”

Kavradığı elimi aşağı indirirken dudaklarımı büktüm. Kara gözlerini bir türlü çözemiyordum. Bir derdi vardı ama bana zerre kadar göstermiyordu. “Seni anlayamıyorum. Anın anını tutmuyor. Neden yapıyorsun tüm bunları? Turan Albay ikimize de kızacak.”

Kaşlarını çattı. Elini kaldırarak yüzüme dokunmak istedi ama bundan çabucak vazgeçerek elini arkamdaki duvara yasladı. Üzerime doğru eğilirken kelimeleri emrivaki olsa da sesi dingin bir denizi andırıyordu.

“Beni anlama Bahar, beni bilme. Bırak yaptıklarım sana anlamsız gelsin ama ne olursa olsun, bana karışma.”

Buğulanan gözlerimi saklamak istesem de olmadı. Beni dışlaması o kadar zoruma gidiyordu ki keşke bunu görebilseydi. Tek istediğim, ekibin içinde onlarla beraber olmaktı.

“Beni hâlâ dışlıyorsun, istemiyorsun, değil mi? Burada olmamı, bu ekipte olmamı kabullenemiyorsun.”

İtiraz etmek ister gibi dudaklarını araladığında onu dinlemek istemedim. Yanından sıyrılıp odadan çıkarken seslendiğini duysam da umursamadım.

“Hayır Bahar...”

Gelen helikopterle sınır karakolundan ayrılarak karargâha gelmiştik. Bir süre boyunca adamın sorgusuna katılmış, sonra da Yağız’la beraber Turan Albay’dan fırçamızı yemiştik. Kurunun yanında yaş olarak ben de yandığım için daha da kızgındım Yağız’a. Fakat olan olmuştu. Turan Albay’ın bize izin vermesiyle giyinme odasına geçtim. Bir gün önce sabah

çıkardığım kıyafetleri tekrar üzerime geçirirken düşünceliydim. Aklımdaki isim Yağız'dı. Onu anlamaya çalışıyor ama bir türlü anlayamıyordum. Neydi derdi, ne yapmaya çalışıyordu?

Turan Albay ikizimizi de fırçalarken inatla beni korumuştur. Fakat askeriye öyle bir yer değildi. Söz dışına çıkan, çıkana destek olan ya da kontrolünde olduğu hâlde kontrol edemeyen her türlü cezalandırılırdı. Gerçi biz emri yerine getirmiş, adamı canlı teslim etmiştik. Biraz şaftı kaymıştı ama yapacak bir şey yoktu. Bu yüzden de küçük bir fırçayla kurtulmuştuk.

Zaten Turan Albay da o şerefsiz dayak yediği için dert etmiyordu. Yağız söz dinlemediği için kızılıyordu. Onların arasında da benim bilmediğim şeyler vardı.

Düşünceli bir hâlde açık bıraktığım saçlarımı bozmadan beremi takmaya çalışırken odadan çıktım. Bir adım atmıştım ki çarptığım adam geriye savrulmama izin vermeden belimden yakaladı. Savrulan saçlarım, yere düşen beremle başımı kaldırmamla Yağız'la göz göze geldim. Kara gözleri gözlerimi delip geçerken dudakları kıvrıldı. Sanki durumdan fazlasıyla hoşnuttu. Hemen kendimi toparlayıp ellerimi göğsüne koyarak onu ittim.

"Önüne baksana."

Yere düşen beremi almak için eğildi. "Bakmayan sendin Bahar."

Doğru diyordu. Ben bakmıyordum da o ne yapıyordu?

"Madem önüne bakıyordun, ne diye çarptın bana?" Kızgınlıkla çemkirirken beremdeki tozları eliyle çırpıp dikkatlice başıma geçirdi. Yüzümü buruşturdum. Tozlu şeyi başıma takmıştı. "Pis o."

Beremin ön kısmını yine ısrarla yukarı kaldırırken bakışları kısa süreliğine yüzüme düştü.

"Ölmezsın."

Yine ayrısını yapıyordu. Beni istemediğini her şeyiyle

yüzüme vurup, sonra bunları söyleyen o değilmiş gibi benimle ilgileniyordu. "Sen soruma cevap versene."

Yaptığı yeri ona inat bozarken gözlerini devirdi. "Bana çarpma ihtimalini merak ettim."

Benimle dalga geçip geçmediğini anlamak istercesine bir müddet bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Esmer teni, keskin yüz hatları, iri bedeni, koyu renk dudakları, kalın kaşları, alnuna yer etmiş bir iki ince çizgi, çok az kemerli burnuyla fazla mı yakışıklıydı acaba? İşte kibarlık tiple olmuyordu. Yakışıklılar da odun olabiliyordu.

"Biraz dengesiz olabilir misin üsteğmenim?"

Küçük bir kahkaha attığında kaşlarım havalandı. Artık sadece dengesiz değil, deli olduğunu da düşünüyordum. Başparmağını ve işaret parmağını arada bir miktar boşluk bırakarak bana gösterdi.

"Birazcık... Ya da birazdan daha fazla."

Onaylarcasına başımı salladım. "Anlaşabildiğimiz ortak bir konu. Ne kadar güzel."

Kaşlarını hafif çatar gibi yaparak serbest bıraktı. Anlık da olsa tatlı olmuştu. "Ortak bir konu bulduğumuza göre seni eve bırakayım. Meriç burada olduğuna göre araba yok."

Hayretle bakarken artık onun beni takip eden bir ajan olduğunu düşünmeye başlayacaktım. Her şeyi biliyordu. "Senin arabana binmem."

İki elini de pantolonunun cebine yerleştirirken bu tavrımı bekliyor gibiydi. "Sorun bu mu yani?"

Tek kaşım havada onayladım. "Evet." Hâlâ arabasına binmemi bekliyor oluşu bile komikti.

Sessiz bir soluk dudakları arasından firar ettiğinde şaşırıcı derecede uzlaşmacıydı. "Tamam. Dert etmene gerek yok, Gökhan'ın arabasıyla gideriz."

Düşününce fena fikir değildi. Meriç'in arabasını alamazdım. Mesai bitiminde o da eve gelecekti. Taksi de pek

sarmıyordu. Yağız'ın arabası da değildi. O zaman yolculuk sırasında Yağız'a bir miktar katlanabilirdim. Hem Gökhan çok daha uzlaşmacı ve uysaldı. Hiç yoktan yolculuk boyunca sesi çıkmazdı. Off... Arabamı çok özlemiştim.

"O zaman olur."

Sanki çok kötü bir şey söylemişim gibi kaşlarını çattı. Yüzündeki mimikler bir bir silinirken bakışlarını ifadesizlik kapladı.

"Gökhan'ın arabası olunca sorun yok yani." Umursamazca omuz silktim. "Yok." Sanki inanmak istemiyor gibi kaşları havada, beni tekrar etti. "Yok." Gözlerimi devirdim. Bu gidişle eve gidemeyecektik zaten. "Ne söylememi istiyorsun? Gitmeyelim mi eve?"

Başıyla bana koridoru işaret etmesiyle arkamı döndüm. Hızlı adımlarla bahçeye çıkarak otopark kısmına ilerledim. Gökhan'ın arabasının yanına gelmemle arabanın kilidi açıldı. Kimin açtığını anlamak için etrafıma bakınırken arkamdaki Yağız'ın elindeki anahtarda takılı kaldım.

"Anahtar sende mi? Gökhan nerede?"

Tam önümde durdu. Gözlerinde gördüğüm, zafer parıltılarından başka bir şey değildi. "Benim arabamla gitti."

Şaşkınlıkla "Nasıl yani?" diye sordum.

Huysuzca omuz silkti. "Benim arabama binmeyeceğini bildiğim için Gökhan'la arabaları değiştirdik."

Elimi alnıma vurduğumda oldukça sinirliydim. İş gücü oyundu manyağın.

"Sen iyi misin? Sence benim derdim araba mı yani? Tabii ki senin arabana binmek istemiyorum çünkü sağın solun belli değil. Kalbimi kırıyorsun. Sorun araba değil Yağız Üsteğmen'im, sensin."

O kadar sert ve hırçın konuşuyordum ki gözlerinde ufak bir kırıklık hissettim ama bunu umursamamı bekleyemezdi. Bendeki kırıklıklar çok daha fazlaydı.

"Senden kaç kez özür diledim. Affetmek bu kadar zor mu

Bahar?" Dudaklarımı birbirine bastırduğım da sessiz kalışım la bir adım daha attı. "Seni kırdığım ne varsa özür dilerim."

Yağız'ın dudaklarından dökülen kelimeler içten ve samimi bir özrü n kırıntılarına ev sahipliği yapıyordu ama yine de ona inanmakta güçlük çekiyordum. Bugün yaşadıklarımız bile bunun kanıtıydı. Dudaklarımı bükerek omzuma dökülen saçlarımı geriye attım. Yine de o benden özür dilerken bu konuyu çok uzatmayacaktım.

"İyi, tamam. Kabul ediyorum özrü nü." Dudakları kıvrıldığında gözü me kestirdiğim anahtarları elinden kaptım. "Ama arabayı ben kullanacağım."

Başını iki yana sallarken gülümsemesi yüzünde biraz daha büyüdü. "Geç hadi."

Heyecanla şoför koltuğuna geçerek kemerimi bağladım. Yağız da oturduğunda arabayı çalıştırdım. Yola çıktığımızda ikimizde de sessizlik hâkimdi. Ben yola odaklanmış giderken, o da yanımda enteresan bir şekilde sessiz duruyordu.

Sevimsizin şu dakikalardaki hâli hoşuma gittiği kadar merak da uyandırdı. Lakin çok da uzun sürmedi. Eve çok az kaldığında seslendiğini duydum.

"Bahar."

Başımı anlık ona çevirdikten sonra tekrar yola döndüm. "Buyurun üstegmenim."

Bir süre sessiz kalmasıyla ne diyeceğini fazlasıyla merak etmiş tim. Sıkıntılı bir nefes verip bir çırpıda söyledi. "Gökhan'dan hoşlanıyor musun?"

Hayat hep bir kargaşadan ibaret. Kullandığımız kelimeler bizi ya ileri götürür ya da geri. Fakat daha da önemlisi, siz hangi kelimeyi seçerseniz seçin, anlaşıl mak istendiğiniz kadar anlaşılırsınız.

Ani bir fren sesi, sert bir şekilde duran araba ve emniyet kemerlerinin hayat kurtardığını kanıtlayan bir görüntü daha...

Bakışlarımı yanımda duran adama çevirdiğimde küçük çapta bir şok geçiriyordum. Boş boş baktım gözlerine. Yanlış duymuştum belki. Olamaz mıydı yani?

Sahi, ne diyordu bu adam? Aklı başında mıydı? Gökhan ve ben mi? Bu da ne demek oluyordu? Gökhan'a bir kere bile o gözle bakmamıştım.

"Ne?"

Ben inanamaz gözlerle karşımdaki adamın kara irislerine bakarken, o fazlasıyla sakın hâlde dudaklarını araladı. "Anladın ne sorduğumu. Tekrar ettirme bana."

Sert sesi, donuk ifadesi, garip bakışlarıyla ne diyeceğimi bilemedim. "Bunu nereden çıkardın?"

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. Beni çözmeye çalışır gibiydi. Sabırsızca cümlelerini sıraladı. "Ona gülümsüyorsun, onunla sohbet ediyorsun, en sevdiğin çikolatayı onunla paylaşıyorsun. Sonra onun arabasına biniyorsun, bana hep onu soruyorsun."

Ağzım açık kalmış, kaşlarım havada, onu dinlerken öylece kalakaldım. Nasıl bu şekilde düşünürdü? Her çikolata verdiğimden, her gülümseyip sohbet ettiğimden hoşlanıyor olsaydım, ohoo...

Rüyadan uyanırcasına karşımda gözlerini benden ayırmayan adama bakarken dudaklarım kıvrıldı. Anlamsız bir şekilde gülmeye başladım. Deli görmüş gibi bakışları değiştiğinde farkında değildi ama düşüncelerimiz aynıydı. Kendimi toparlamaya çalışırken elimi kaldırarak omzuna vurdum.

"Delisin sen!"

Bir yüzüme bir de omzundaki elime baktı. Benim aksime fazla sakın ve suratsızdı. "Sen de farklı değilsin."

Gülerek başımı salladım. İki deli bulmuştuk birbirimiz. Harikaydı gerçekten. "Tamam... Güldük, eğlendik. Çok iyi... Şimdi eve gidiyoruz."

Arabayı tekrar çalıştıracığım sırada, "Ben şaka yapmıyorum," dedi düz bir sesle.

Olduğum yerde kaskatı kesilirken gözlerimi kısarak tekrar ona döndüm. "Senin derdin ne? Bir çikolata vermedim diye mi söylüyorsun bütün bunları? Sadece şakaydı be adam... Şaka!"

Kaşlarını çatmış bir hâlde bakışlarını yere düşürdü. Sohbetten sıkılmış gibiydi ama bu muhabbeti açıp bana saçma sapan sorular soran da kendisiydi. "Bir soru sordum ve sen hâlâ uzatıyorsun. Evet ya da hayır diyeceksin, bu kadar basit."

Bu adam gerçekten benim sınırlarımı zorluyordu. Gözlerimi kırıştıtararak, emin olmak istercesine yüzüne baktım. "Bu nasıl bir saçmalık? Biz ekip arkadaşınız."

Boş boş bakıyordu yüzüme. Manasız bulmuştu söylediğimi. "Eee..."

Gözlerimi devirdim. Bunun neyini anlamıyordu ya da anlamak istemiyordu ki? "Ne demek eee? Ekip arkadaşları kardeş bağıyla bağlıdır birbirine, bunu biliyorsun."

Sıkıntılı bir nefes verdi. Pek de hoşuna gitmişe benzemiyordu. "Bu aynı cinsler için geçerli Bahar. Karşı cinste durum değişir."

Onun bu sürekli değişen tavırlarını bir türlü oturtamıyordum. Nadir de olsa bana karşı ilgili davranan adam çoğu zaman kaba ve sevimsizdi. Benimse tek anladığım, kadın fobisi olduğuydu. "Yine mi kadın olmam problem?"

Aynı şekilde o da kaşlarını çatı. Zaten hiç düzelmiyordu ki. "Ben onu mu diyorum şimdi? Konuyu dağıttıkça dağıtıyorsun."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Sahiden dağıtan ya da uzatan ben miydim? Bu konuşma başından sonuna saçmalıktı.

"Sorma o zaman bana öyle sorular."

Hışımınla arabadan ineceğim sırada bileğimi yakaladı.

Başımı çevirerek dalgalanan mavilerimi kara gözlerine diktiğimde sesi fazla uysaldı. "O benim kardeşim. Bilmem lazım."

Bileğimi kurtarıp sinirle parmağımı havaya kaldırdım. "Ama ben değilim, değil mi?"

Usulca başını salladı. Sanki kara gözleri daha da koyulaşmıştı. Öyle bir bakıyordu ki irislerimi delip geçiyor, ruhuma tüm çıplaklığıyla ulaşıyordu. "Değilsin."

İçimde değişik bir duygu hissettim. Mideme bir kramp girdi sanki. Onun gözlerinde gördüğüm şeyi kalbimde hissetmiş olabilir miydim? Hemen kendimi toparlayıp ters bir bakış attım. Neye sinirliydim, bilmiyordum. Beni Gökhan'a yakıştırmaması mı zoruma gitmişti yoksa kardeşi olarak görmemesine mi kızmıştım, kararsızdım. Belki de böyle bir ihtimale hazır değildim. Onun kaba tavırları da bana hiç yardımcı olmuyordu.

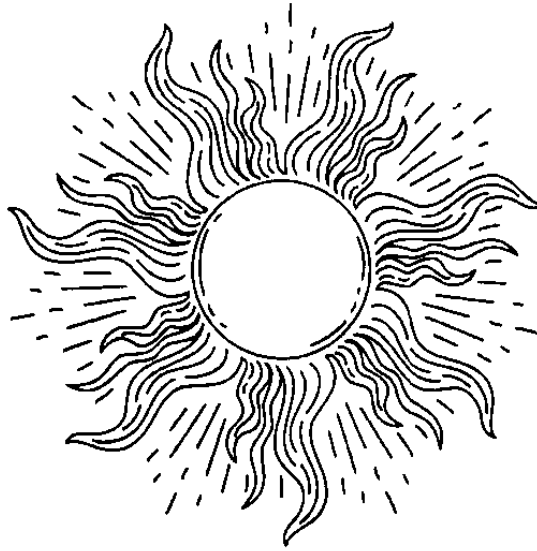
"O zaman bu seni hiç ilgilendirmez Pala!"

Arabadan inmemle kalan yolu yürümeye başladım. Aptal adam! Beni çıldırtıyordu. Bendeki meslek aşkını göremeyecek kadar kördü. Sürekli birileriyle yakıştırıyor, illaki hayatımda biri olması gerekiyor gibi davranıyordu.

Oysa ben sadece mesleğimi yapmak istiyordum. Ben Gölge'nin Güneş'idim. Biliyordum ki babamın gözü üzerimdeydi. Eminim ki beni takip ediyordu. Onu mahcup edecek en ufak bir harekette bulunamazdım. Bu adamsa beni çıldırtmak için elinden geleni yapıyordu.

Sinirli adımlarla eve girdiğimde hiçbir şeyi düşünmeden hemen kendimi banyoya attım. Başıma saplanan ağrının geçmesi için dakikalarca düşün altında kaldım. Duştan çıkar çıkmaz odama girip üzerime eşofmanlarımı geçirdim ve kendimi yatağa attım. Tek istediğim, uyumak ve üzerimdeki yorgunluğu atmaktı.

Ben de öyle yaptım...

PİZZA SAVAŞI

Gözlerimi araladığımda ne kadar uyuduğumun farkında değildim. Esneyerek yatağımda gerinirken daha iyi hissediyordum kendimi. Olduğum yerde doğrularak ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. Altımdaki eşofmanımın yine sıyrılan paçasını düzelterip ayağa kalktım. Açık bıraktığım saçlarımı hızlı bir ev topuzu yapmamın ardından lavaboya gittim. İşlerimi halledip elimi yüzümü yıkadığımda açlık hissiyle mutfağa yöneldim. Dolaba bakmamla dudaklarım büzülmüştü. İlgisiz kalan buzdolabı yalnızlığına ağlıyordu.

Ben de ağlamaya başlamadan dolabı kapattım. Saate baktığımda Meriç'in gelmesine daha vardı. Geç olacağını düşünerek montumu üzerime geçirip kapıyı açtım. En iyisi dışarıda yemektir. Dönüşte de eve alışveriş yapardım.

Ayakkabılarımı giyeceğim sırada merdivenleri tırmanan kişi dikkatimi çekti. Elindeki karton kutularla karşımda duran adam bakışlarını bana diktiğinde ben de ona baktım tip tip.

"Kime bakmıştınız?"

Adam önce bana, sonra da karşılıklı iki dairenin kapılarına baktı. "Altı numara hangisi acaba?"

Kapıların üzerinde numara olmadığı için sormuştu bunu.

Altı numara karşı daire olsa da şirince gülümsedim. Benim dışarı çıkmama gerek kalmamıştı.

“Burası.”

Tereddütte kaldığında emin olmak istercesine ismi söyledi. “Yağız Pala.”

Kendimden emin bir şekilde başımı salladım ve elimle içeriyi işaret ettim. “Duşta kendisi. Ne kadar ücreti, ben vereyim.” Adamın söylediği parayı cebimden çıkararak uzattım. Parayı aldığı gibi elindeki pizzaları kaptım. “Kolay gelsin.”

Gülümseyerek parayı cebine attı. “Sağ olun. İyi günler.”

Tebessümle baktığım adam arkasını dönerek merdivenleri inmeye başladı. Ben de arkamı dönmüş, adım atıyordum ki karşı kapı açıldı.

Duyduğum alkış sesiyle alt dudağımı ısırdım. İki elimle tuttuğum pizzaları karnıma yaslayıp usulca arkamı döndüm. Yağız çarpık bir gülümsemeye bana bakıyordu.

“Oyunculuk desen var, yetenek desen var. Her gün yeni bir özelliğinle karşılaşıyorum.”

Bende daha ne yetenekler vardı da haberi yoktu işte.

Tek kaşını kaldırmış, omzunu kapıya yaslayarak konuşan adam her seferinde planlarımı bozuyordu. Yakalanmıştım yine. Kesin kapı dinliyordu. Dudaklarım bükülürken somurtmayı da ihmal etmedim.

“Sen nereden çıktın ya?”

Başıyla benim evimi gösterdi. “Duştan.”

Her şeyi duymuştu ama benim de suç bastırmakta üstüme yoktu. “Hayırdır üsteğmenim, kapı nöbeti mi aldın?”

Gözlerini devirerek kollarını göğsünde bağladı. “Aşağı kapıyı ben açtım Bahar. Şimdi o elindeki pizzaları bana ver.”

Tek kaşımı kaldırıp itiraz ettim. “Ben verdim onların parasını.”

Bu kadar da yüzsüzdüm işte. Kollarını serbest bırakırken

bana doğru bir adım attı. "Bize gelen pizzayı yürütüyordun küçük hanım. Hak ettin bunu."

Aynı şekilde bir adım geri attığımda başımı iki yana salladım. "Açım."

Bence bu pizzaları vermemek için yeterli bir sebepti. Gözleri kısılrken bir adım daha attığında tekrar geri çekildim ama o pes etmedi.

"Ne tesadüf. Ben de..."

Sırf o almasın diye çenemle kutuyu işaret ettim. "Tükürüm bak."

Suratı buruşurken başını iki yana salladı. "Bir bordo bere-li için sorun olacağını hiç sanmıyorum."

Benim de yüzüm buruşsa da haklı olduğunu biliyordum. Eğitimler bize çok şey öğretmişti, hele de ormanın ortasına bıraktıkları zamanlarda. O yüzden Yağız için problem değildi. Aç kalmamak için eminim ki daha kötülerini de yemişti.

Alt dudağımı dişlerimin arasında ezerken Yağız'la aram-daki mesafeyi hesaplamaya başladım. Ondan önce davranır-sam içeri kaçıp kapıyı kapatabilirdim. Sonuçta bir asker, ku-manyasına da sahip çıkabilmeliydi. Aç kalmak istemiyorsan, kumanyanı düşmana kaptırmayacaktın.

Arkamı döndüğüm gibi içeri kaçarken ben kapıyı kapa-tamadan engel oldu. Sırtımı yaslamış hâlde kapıyı itsem de onun kuvvetine denk olmuyordu.

"Bahar, bak çok fena olacak, ver o pizzaları."

Bir anda kapıyı itmesiyle geriye savruldu. Salona ka-çarken itiraz ettim. "Ben verdim parasını, git yenisini söyle."

İçeriye girdiğinde ters ters yüzüme bakıyordu. "O kadar cadısın ki paylaşmak bile istemiyorsun."

Omuz silktim. Neden onunla paylaşacaktım ki pizzaları-mı? Kurtlara kuşlara verirdim, daha iyi. "Seninle paylaşaca-ğuma, gider..."

Ben devam edemeden o tamamladı. "Ne yaparsın, Gökhan'la mı paylaşırsın?"

Gökhan'ın ismi aklımdan bile geçmemişti. Yine başa sarıyorduk ama onun paranoyak hâllerine alışmıştım sanırım. Madem öyle, ben de kuralına göre oynardım.

"Heh... Ben de tam onu diyecektim."

Kararan bakışlarıyla üzerime yürürken gözlerim kocaman oldu. Manyak adam, kafayı yemiş olmalıydı. Koltuğun arkasına kaçarak ondan kurtulmaya çalışırken beni yakalayacağı sırada atik bir hareketle elinden sıyrıldım. Salonun kapısına doğru hızlı adımlarla koşarken belimden yakaladı. Elimdeki pizzalar düşerken beni geri geri çekerek uzaklaştırdı.

"Bırak beni üsteğmenim. Bak yoksa çok fena olacak."

Sözümü dinlermişçesine beni koltuğa fırlattığında pizzalara adımlarken hemen kalkıp dizinin arka kısmına küçük bir tekme attım.

"Bahar!"

Öfkeli sesine aldırmadan yanından geçeceğim sırada ayak bileğimden kavrayınca yere kapandım.

"Of ya!"

Kalkmaya çabalamamla ayak bileğimi bırakmadan beni kendine çekti. Sırtüstü yere yatırdığında üzerimdeydi. Bacağıma yaptığı baskı hareketimi engellerken başını iki yana salladı. Belli ki yine tekme atmamdan korkuyordu.

"Çok fenasın. Seninle baş etmek çok zor."

Dudaklarım kıvrılırken aksini asla iddia etmemiştim. Koluma vurarak üzerime düşmesini sağladığımda bacağımdaki baskı kalktığı gibi çevik bir hareketle onu sırtüstü yatırarak üzerine çıktım. Bu kadar boğuşmayla dağılan saçlarım, yer çekiminin de etkisiyle yüzüne dökülürken gülümsedim.

"Kolay olduğunu kimse söylemedi."

Beklemediğim bir şekilde dudakları kıvrıldı. Oysa şimdi sinirli olması gerekirdi. Elini kaldırarak saçlarımı kulağımın

arkasına sıkıştırdığında kara gözleri sadece gözlerimdeydi. Hipnotize olmuş gibi onu izliyordum. Nasıl bir duygu karmaşasıydı? Hem bana çok yakın hem de çok uzaktı. Ne güldüğü an belli oluyordu ne de kızdığı an. Ne yapacağımı bilemiyordum artık.

“Ben de zoru severim.”

Başımda tonlarca soru işareti yanıp sönerken, zor da olsa yutkundum. Bu hareketimle yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü. Gülüşünde saklanan kelekler sanki oradan çıkıp kalbime konuyor gibiydi. Bu kadar güzel gülüşleri varken saklaması kötülüktü. Bana dikmekten vazgeçmediği kara gözlerine daldığımda duyduğum sesle kendime geldim.

“Ne diyorsun, berabere mi?”

Diğer ses de ona eşlik etti. “Öyle diyeceğiz artık. Film gibi olmuştu, aksiyon erken bitti.”

Başımı kaldırmamla Gökhan ve Meriç, kapının önünde, düşürdüğüm pizza kutularını almış, ellerindeki dilimleri yiyerek durum değerlendirmesi yapıyordu.

Şaşkınlıkla onları izlerken hâlâ üzerinde olmamdan sebep Yağız da başını çevirerek onlara baktı.

“O pizzaları bırakın hemen. Benim onlar!”

Kaşlarım çatılmış hâlde çemkirirken, ikisi de ağzındaki yutmaya çalışıyordu. Birbirlerine kısa bir bakış atıp tekrar bize döndüler. “Abi, misafirliğin kısa olanı makbul.”

Gökhan’ın sözlerini Meriç destekledi. “Ben de yorgunum, odamda pizzamı yiyeyim.”

İkisi de pizzalarla birlikte ortadan kaybolurken Yağız’ın üzerinden kalkmak için çabalıyordum. “Ben boşuna mı o kadar savaştım? İkiniz de getirin onları.”

Yağız bileğimden yakalarken, “Bırak, gittiler, alamazsın artık,” dedi.

Olduğu yerde doğrulmuş, bir eli yerden destek alırken hemen yanımda oturuyordu. Dudaklarım bükülürken

omzuna yumruk attım. "Hep senin yüzünden. Aç kaldık işte."

Her nedense bu durumdan memnun görünüyordu. Boşta kalan eli saçlarının arasında gezindi.

"Dışarıda yiyelim, olmaz mı? Merak etme, ben ısmarlayacağım."

Bakışlarımı bir süre üzerinde gezdirdim. Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Güzel teklifti aslında ya da zamanlaması iyiydi. Sonuçta o pizzaları artık rüyamızda görürdük. Hiç yoktan bir dilim yemiş olsaydım mutlu olurdu. Tadına bile bakamamıştım.

"İyi, tamam. Aç olmasam seninle gelmezdim ama açım işte."

Gözlerini devirdiğinde ikimiz de ayağa kalktık. Tam odaya gidecekken beni durdurdu. "Nereye?"

Üzerimi işaret ederek yüzümü buruşturdum. "Üzerimi değiştireceğim."

Hemen itiraz etti. Acelemiz vardı çünkü. "Gerek yok. Hadi gidelim."

Bunu da kabul ettim. Zaten üzerimdeki montu bile çıkaramamıştım. "Pekâlâ."

Onun da montunu almasıyla evden çıktık. Soğuk, arında yüzümüze vurduğunda peşine takıldım. Arabaya binmek yerine yürümeyi tercih etmiştik. Herhâlde binmem diye teklif dahi etmemişti.

On on beş dakikalık bir yürüyüşün sonunda bir lokantanın önüne geldik. Girmem için bana öncelik tanırken duraksamadan edemedim. Neden pizza değildi ki yani? Benim tereddüdümü anladığında o da duraksadı. Bana doğru dönerek tebessüm etti.

"Buraya ait yöresel yemekler yapıyorlar, denemelisin."

Bütün tereddüdümü yüzündeki gülümsemeyle yıktığında başımla onayladım. Önden giderek kapıyı açtı. Bu hareketi beni şaşırtırken içeri girmem için beklemeye başladı. Dudağımdaki

kıvrımla içeri girdiğimde yanıma gelen orta yaşın üzerindeki adam bizi karşıladı. "Ooo... Komutanım, hoş geldin." Bakışları bana döndüğünde devam etti. "Sen de hoş geldin hanım kızım."

Küçük bir tebessümle karşılık verdiğimde Yağız oldukça samimiydi. "Hoş bulduk ustam. Kolay gelsin."

Adam içten bir tebessümle ilerideki masaları işaret etti. "Hanım kızım ile ileriye geçin hadi, daha müsait."

Arka tarafa ilerlerken Yağız'la karşılıklı oturduk. Siparişleri almak için yanıma gelen adam, "Aynısından mı oğlum?" dediğinde Yağız'ın bakışları beni buldu. Pek bir seçeneğimin olmadığını düşünerek başımı salladım. Şu aynısı neyse ben de yiyecektim. Yağız da başıyla onayladığında adam yanımdan uzaklaştı.

Ben merakla adamı izlerken, o yemeklerin olduğu kısma gitti. Karısı olduğunu düşündüğüm kadına siparişi söylüyordu. Dikkatle ne söylediğini anlamaya çalışırken yan dönünce kaçırdım.

Kadın başını kaldırarak bana baktığında hemen bakışlarımı yere düşürdüm. Tekrar kaldırdığımda kocasına odaklanmıştı. O konuşurken dudaklarını okumaya başladım.

"Hiç kadın getirmezdi."

Adamın cevabını göremesem de kadının dediklerine tekrar dikkat kesildim.

"Güzel kız. Yakışmış yanına."

Gözlerim kısıldığında dedikodumuzu kaçırmamaya çalışıyordum. İltifat da hoşuma gitmişti. Küçük tebessümüm, ilgili bakışlarım Yağız'ın dikkatini çekmiş olacak ki o da benim baktığım tarafa baktı.

"Neye bakıyorsun sen?"

Başım ile çifti işaret ettim. Tabii ki ona dudak okuyabildiğimi söylemeyecektim "Evliler mi? Çok tatlılar."

Sorumu normal karşılamış olacak ki odak noktası yeniden ben oldum.

“Evet. Uzun zamandır tanırım onları. Karı koca işletiyorlar burayı. Bir de kızları var ama o her zaman gelmez.”

Yağız konuşurken onu izleme ihtiyacı hissettim. Belli ki ilk defa bir kadınla geliyordu buraya. Sevgilisi de yoktu sanırım. Hiç buna dair bir belirti göstermemişti. Yakışıklı adamdı aslında. Tam anlamıyla esmer, yağız bir delikanlıydı. Kızların onu kaçırma şansı olmazdı ama kesin dilinden kaybediyordu. Onun gibi kadın düşmanı, kaba bir adamla birlikte olacak kızda akıl kırıntısı olmaması gerekirdi. Bir an bakışlarım parmaklarına düştü. Yüzük falan da yoktu. Kesin sap gibi geziyordu ortalıkta ama çok da yakışıklıydı. Yiğidi öldür, hakkını yeme, dedikleri bu olsa gerek.

“Anladım,” dedim düşüncelerimin arasından sıyrılmaya çalışarak.

Kısa süre sonra gelen adam mezeleri servis etmiş, arkasından çorbalar, yemekler gelmişti. Gördüğüm görüntü iştahımı açarken ilk başta çorbamdan içtim. Mideme giren sıcaklık keyfimi yerine getirirken dudaklarım da memnuniyetle kıvrıldı.

Karşımda beni izleyen Yağız da bu durumdan hoşnut hâlde çorbasını içmeye başladı. Yemeğe geçtiğimde sonlara doğru karnım doymuş, keyfim iyiden iyiye yerine gelmişti. Ağzıma attığım büyük lokmayla gülümsedim.

“İm... Çok iyi ya. Beni buraya daha önce getirmeliydin.”

Bardağına uzanarak bir yudum su aldı. “Bunun için hiç fırsatım olmadı. Hem beğenmezsin diye düşünmüştüm.”

Etrafta kısa bir süre göz gezdirdim. Burası küçük bir esnaf lokantasıydı ama içi temiz duruyordu. Çok fazla müşterisi yoktu. Bizimle dört masa doluydu. Zaten toplamda ancak yedi sekiz masa vardı.

“Aslında bir tereddüt etmedim değil ama sevdim ve yemeklerine bayıldım.”

Çatalıyla beni göstererek gülümsedi. “Açım diye başkalarının pizzasını yürütmezsin hiç yoktan.”

Dudak büktüm. O ayrı bir zevkti, pişman değilim. "Hak etmiştin bunu."

Sıkıntılı bir nefes verdiğinde bakışlarını bana dikti. Sanki ciddi bir konuşmaya hazırlanıyordu. "Bahar..."

Fakat o sözlerine devam edemeden yanımda biten kızın sesi Yağız'ın susmasına sebep oldu. "Hoş geldin Yağız. Bir şey alır mıydın?"

Kaşlarım havada, sadece Yağız'a bakan kıza baktım. Siyah saçlarını tepeden toplamış, iri gözlerine siyah kalem çekmişti. Üzerinde boğazlı bir badi, altında da mavi bir kot vardı. Bakışlarımı Yağız'a çevirdiğimde göz göze geldik. Bakışlarını benden ayırmadan, "Hayır," dedi.

Parmaklarını masanın ucuna dokunduran kızın bakışları bana döndüğünde o kadar ters baktı ki sanki beni boğmak istiyordu. "Bir şey istersen eğer, bana seslen."

Yağız yine sessiz kaldığında suratı daha da asılan kız yanımdan uzaklaştı. Yüzümde şaşkınlıkla oluşan gülümsemeyle, "Bu neydi şimdi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. Bendeki şaşkınlığa karşın o bu durumu yadırgamamıştı. "Saçma bir şey. Hadi, ye de kalkalım."

Gülerek arkama yaslandım. "Sana âşık mı? Sanırım beni hiç sevmedi."

Sıkılğan bir şekilde o da arkasına yaslandı. "Çocuk işte, aldırma sen."

Hayretle kıza tekrar baktım. Hiç de çocuğa benzemiyordu. Hatta küçük bir analizle yirmi üç yirmi beş arası diyebilirdim. Buralar için ideal bir yaşı.

"Çocuk mu? Emin miyiz?"

Usulca başını salladı. Öyle görüyorum, der gibiydi. Belli ki kıza karşı ilgisizdi. "Öyle."

Bakışlarımı kıza çevirdiğimde annesiyle yaptığı hararetli konuşma dikkatimi çekti.

"Kimmiş bu kız? Niye getirmiş buraya?"

Hızlı konuşması ona yetişmemi engellerken annesi cevap verdi.

"Ne bileyim? Bekâr adam. Sana mı soracaktı? Yavuklusu-"

Yan dönmesiyle kelimesi yarım kaldı. Bakışları beni bulan kız kaşlarını çattı. Kollarını göğsünde birleştirerek, bakışlarını benden ayırmadan konuştu. Dudakları kıpırdanırken onu anlamam zor olmuyordu.

"Sarı çıyan... Kim bilir nasıl girdi aklına."

Kullandığı tabir hoşuma gitmemiştii. Yağız'ın yanında olmam bana hakaret edebileceği anlamına gelmiyordu. Kaldı ki biz sadece iş arkadaşydık. Hatta her ne kadar ondan hoşlanmasam da o benim komutanımdı. Sadece biraz sevimsizdi işte.

"Doydun herhâlde. Hadi kalkalım."

Bir anda ayaklanan Yağız dikkatimi dağıtırken ona uyarak ayağa kalktım. Montumu giydikten sonra Yağız'ın arkasından kasaya ilerledim. Biraz önceki adama ücreti ödediğinde hâlâ o kızı izliyordum. Bir yandan bana bakarken bir yandan da homurdanmakla meşguldü.

Kapıdan çıktığımız anda kızın hâlâ bizi izlediğini bilerek Yağız'ın elini kavradım. Bu hareketim duraksayarak bana bakmasına sebep olduğunda kara gözleri sorgular gibiydi. "Hayatında biri var mı üsteğmenim?" Boş bakışları uzayıp giderken gülümsedim. "Bir kadın..."

Yüzü ifadesiz bir hâl aldığında yine de gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. "Yok," derken sadece dudakları kıpırdandı. Madem yoktu, onu biraz şaşırtacaktım.

"Biraz kısmetini kapatacağım ama hak etti."

Yağız'ın şaşkın bakışlarına aldırmadan yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Kaşları havalanmıştı. Önce ellerimize, sonra da gözlerime baktı. Dili tutulmuştu sanki. Olduğu yerde donup kalmasıyla alt dudağımı ısırdım. Sanırım biraz abartmıştım. Tam elimi geri çekiyordum ki Yağız arkamdaki

bir noktaya baktığı an elimi bırakmadan beni kendine çekti fakat bu kurtarmaya yetmedi. O sırada duyulan silah sesiyle beraber dudaklarımdan küçük bir inilti döküldü. Hissettiğim acıyla yüzüm buruşurken zor bir nefes aldım.

"Yağız..."

Beni tuttuğu gibi yere çeken adam, belimi kavrayıp yanda duran arabanın arkasına doğru sürükledi.

"Bahar!" Beni arabanın arkasına çekerek silahını belinden çıkarır çıkarmaz hedefi görmüş olacak ki birkaç el ateş etti. İstedğini elde edememenin hırsıyla bağırdı. "Şerefsizler!" Belimdeki silahı çıkararak başımı eğdiğimde omzumda hissettiğim acıyla küçük bir inilti döküldü dudaklarımdan. Bakmak istesem de olmamıştı. Yağız bunu fark ederek hemen önümde diz çöktü. Telaşlı gözleri üzerimde gezerken panik hâldeydi.

"Neren acıyor Bahar? Bana yaralanmadığını söyle." İsteddiği cevabı veremedim. "Omzum..."

Yara bendeydi ama kanayanın onun kalbi olduğunu göremedim. Hissettiğim fiziksel acı meğer onun ruhundaki acının yanında küçük bir kesikten ibaretmiş.

Nereden bilebilirdim?

Ben devam edemeden omzuma göz attı. Yarayı fark etmiş olacak ki kendi kendine sayıklamaya başladı. "Olmaz... Olmaz... Vurulamazsın. Olmaz..."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Çektiğim acıyı belli etmeye çalışarak mırıldandım. "Sıyırdı sadece."

Telaşlı bir şekilde etrafına bakınırken bir şey arar gibiydi. Az ileride duran taksi dikkatini çektiğinde beni kendine çekti. "Hiçbir şey olmayacak sana. Olmayacak. Ben yanıdayım, tamam mı? Sakın korkma."

Biliyordum olmayacağını. Hem zaten küçük bir sıyrıktı. "İyiym."

Onu rahatlatmak için kurduğum cümleyi duymadı bile. Başıma küçük bir öpücük bıraktı. "O itleri öldüreceğim,

hepsini öldüreceğim. Kim yaptıysa bulup öldüreceğim." O kadar öfkeliydi ki içi içine sığmıyordu. Ben daha öpmesinin şokunu atlatamadan beni kucağına almasıyla bir anda havalandım. Etrafına telaşla bakınırken gözüne kestirdiği taksiye doğru yürümeye başladı. Bir yandan da sayıklıyordu. "Hay arabasız gelen aklıma..."

Kendi acımı unutmuş, onu izlerken dudaklarım kıvrıldı. Belki de yanlış zamanda öpmüştüm onu ya da yanlış zamanda vurulmuş da olabilirdim, bilemiyorum. O kadar telaşlıydı ki beni hem şaşırtıyor hem de bu durum hoşuma gidiyordu.

"Kimdi onlar?"

Sorumu duymadı yine. Taksici kapıyı açtığı anda beni dikkatlice arka koltuğa koydu. Hemen yanıma oturduğunda taksiciye işaret verdi. "Hemen hastaneye, çabuk ol." Montumu dikkatlice üzerimden çıkararak omzuma bastırdığı an dişlerimi sıktım. Yine gözünden kaçmamıştı. "Şşşş... Gececek. Bir şey olmayacak."

Kendine çekerek başımı göğsüne yasladı. Derin bir nefes aldığım da ciğerlerime dolan kokusuyla gözlerim kapandı. Ne kadar da tanıdık, barut kokusuna bulanmış erkeksi kokusu bana bir an babamı hatırlattı. Yine dudaklarım kıvrıldı. Bu kokuyu başka bir erkekte alacağımı düşünmemiştim. Ona hissettirmeden biraz daha sokuldum. Nasıl olsa bu telaşla fark etmezdi. Sessizce mırıldandım.

"Biliyorum..."

Cebinden telefonunu çıkardı ve kısa süre sonra telefonu kulağına götürdü. Merakla onu bekliyordum. "Bahar vuruldu. Hastaneye gidiyoruz. Meriç'i de al gel."

Karşı tarafa cevap hakkı tanımadan telefonu yüzüne kattı. Başımı biraz geriye çekerek yüzüne baktım. "Gökhan mıydı?"

Puslu bakışları âdeta gözlerimi delip geçerken dudaklarımdan dökülen isimden yine memnun değildi. "Hıhı." Sadece cevap vermiş olmak için konuştu. Kendimi biraz geriye

çekmek istediğimde izin vermedi. "Kıpırdama Bahar." Omzuma hâlâ montumu bastırırken tekrar göğsüne yaslandım. Fakat onun içi rahat değildi ki şoföre çattı. "Biraz daha hızlı git!"

Acıyan canıma inat, dişlerimi sıkı sıkı hastaneye ulaşmayı bekledim. Sesim çıkarsa olmazdı. Ben böyle eğitilmemiştim. Canın yansa da bedenin sızım sızım sızlasa da sessiz kalacaktın. Kimseye boyun eğmeyecek, acını göstermeyecektin. Sızlanmayacak, ayakta duracaktın.

Kısa sürede hastaneye geldiğimizde hemen kapıyı açtı. Tekrar kucağına almak için bana döndüğü anda gözlerimi büyüttüm. "Yürüyebilirim." Beni duymazdan gelerek kendine çekti. Zaten vurulduğumdan beri sanki karşısındaki ben değildim ya da o burada değildi. Arabadan çıkardığında sağlam kolumu boynuna doladım. "Bacağımdan değil üstegmenim, omzumdan yaralandım."

Hızlı adımlarla hastanenin acil kapısından girerken bir yandan da bana cevap veriyordu.

"Dua et ki yaran hafif, çenen hâlâ çalışıyor." En azından bunun farkındaydı. Acil kısmına girdiğinde ben cevap veremedim bağırdı. "Biri baksın buraya!"

Gür sesi dikkat çekerken bir hemşirenin yönlendirmesiyle beni dikkatlice sedyenin üzerine bıraktı. Doktor yanıma gelir gelmez omzuma yöneldi. Sızan kan fazlasıyla kendini belli ediyordu.

"Ne oldu?"

Yağız bugün beni konuşturmayı düşünmüyordu. "Kursun omzunu sıyırdı."

Doktor hemen müdahaleye giriştiğinde acile koşarak giren Meriç ve arkasındaki Gökhan dikkatimi çekti. Meriç tam önümde durduğunda o kadar telaşlıydı ki Yağız açıklama yapmadan telefonu kapattığı için onu anlıyordum.

"Bahar! İyi misin? Nasıl oldu bu?"

Alt dudağımı ıslatarak zor da olsa gülümsedim ama yüzüm acıyla karışık bir hâle büründü. "İyiyim. Küçük bir şey..."

Doktor hafif bana doğru eğildi. "Birkaç dikiş atacağım ama hissetmeyeceksin."

Ona bakarak gülümsedim. "Keyfine bak doktor."

Meriç yanıma oturduğunda üzgün bir hâlde elimi kavradı. "Kızım, sen niye vuruluyorsun ki, aklım çıktı gelene kadar."

Gözlerimi devirmek istiyordum ama kaşlarımı çattım. Çünkü canım acımişti ve bunu ilk fark eden yine Yağız oldu. "Canı acıyor!"

Doktor kontrol etmek adına bana doğru eğildiğinde benim bakışlarım Yağız'da geziyordu. Kaşlarını çatmış, kara gözleri daha da kararmış, ciddiyetle beni izliyordu. Bakışlarım tekrar Meriç'e düştüğünde kısa bir nefes verdim.

"Babama sakın söyleme."

Bu Meriç için ikna edici değildi. "O da beni vursun diye mi? Söyleyeceğimi biliyorsun."

Hiç söz dinlemiyordu ve babamdan fazla korkuyordu. "Yapma Meriç. Hem küçük bir şey. Ben iyiyim."

Gözleri kısılırken bana doğru biraz eğilerek daha kısık bir sesle konuştu. "Duymayacak mı sanıyorsun? Bırak da bizden duysun."

Haklıydı, duyar ve biz söylemedik diye daha da kızardı. "Tamam ama eve gidince ben arayacağım. O zaman içi rahat eder."

Beni onaylayıp yüzündeki tatlı tebessümle yanağımdan öptü. Gerçekten de bana bir şey oldu diye çok korkmuş görünüyordu. Bu kadar sırnaşmasının sebebi ancak bu olabilirdi.

"Tamam. Dikkatli ol kızım, korkutma bizi."

Sırıtarak Meriç'in elini sıkarken Yağız yine ortamı bozdu. "Oğlum, sen ne biçim doktorsun? Geri çekil de adam işini yapsın."

Kaşlarım havada Yağız'a bakarken, işe yaramış olacak ki Meriç ayağa kalktı. Doktorun yanına giderek küçük bir inceleme başlattı. Onun boşluğunu ise Gökhan doldurdu. "Geçmiş olsun Bahar. İyisin, değil mi?"

Tebessüm ettim yine. Ne kadar da sevenim vardı. "İyiyim."

Bakışlarını Yağız'a çevirdi. "Nasıl oldu bu?"

Yağız öfkeyle yumruklarını sıktı. "Benim hatam Gökhan, dikkatsiz davrandım. Görmedim. Plakayı aldım ama muhtemelen sahte." Bakışları beni bulduğunda yüzü yine hüznünlü bir hâl almıştı. "Vurdular oğlum. Hem de gözümün önünde..."

İşte yine aynısı olmuştu. Bedeni buradaydı ama ruhu yanımızda değildi. Gözleri bendeydi ama başka birini görüyordu. Bir anda öfkeyle bana bakarken parmağını salladı. "Burada olmaman gerekirdi? Ama sen inatçı keçinin tekisin."

Bir anda neye uğradığımı şaşırıırken beni neden bu şekilde terslediğini anlayamıyordum. Sanki isteyerek vurulmuştum. Gerçi beni istemediği belliydi ama gitmem mi lazımdı yani? Oysa bugün beraber vakit geçirirken burada olmamdan memnun sanmıştım. Gökhan, Yağız'ın kolunu tutarak uysal bir sesle araya girdi.

"Komutanım..."

Yağız hırsıyla kolunu çekerek dışarı çıkarken Gökhan da peşine takıldı. Fakat benim suratım çoktan asılmıştı.

"Sevimsiz... Dakikası dakikasını tutmuyor."

Ben homurdanırken doktor işini bitirmiş olacak ki birkaç adımla önüme geçti. "Geçmiş olsun. Pansumanlarınızı ihmal etmeyin. Reçetenizi hemşire hanım size verecek."

Şirince gülümsedim. İyi iş çıkarmışa benziyordu. "Teşekkür ederim doktor bey."

Ben toparlanırken Meriç önüme geçti. "Sen dur, ben reçeteyi alıp geliyorum."

Yakışıklı beyimiz, hemşirenin peşinden giderken sedyeden

inerek ayaklarımın üstüne bastım. Doktorun yaptığı bölgesel anestezi sayesinde bir şey hissetmiyordum ama bu uzun sürmeyecekti. Evime gidip yatmak, sonra da uzun bir uyku çekmek istiyordum. Sedyenin üzerindeki kanlı montuma yüzüm buruşarak baktım. Onu alarak kapıya ilerledim. Daha kapıdan çıkmadan Yağız'ı Gökhan'la hararetli bir şekilde konuşurken gördüm. Ne konuştuklarını merak ederken Yağız'ın dudaklarını okumaya çalışıyordum ama çok hızlı konuşuyordu ve sürekli kaçıyordum.

"Şu ellerime bak... Kan... Edemem... Ölecek..."

Yüzüm buruşmuş, kelimeleri anlamlandırmaya çalışırken beni fark etmesiyle hemen bozuntuya vermeyerek bir adım attım. Kaşlarını çatarak bana doğru adımladı.

"Niye kalktın?"

Can sıkıntısıydı işte benimkisi. *"İşimiz bitti. Eve gidiyorum."*

Tekrar harekete geçtiğimde Meriç de yanıma geldi. Birlikte hastaneden çıktığımızda önüme geçerek beni durdurdu. *"Az bekle, eczaneden şunları alayım."*

Eliyle bana gösterdiği reçeteye bakıp başımı salladım. Meriç gidince sağımda duran çöp konteynerine iki adımda ulaşarak elimdeki montu attım. Hissettiğim soğukla ellerim kollarıma giderken bir anda üzerime bırakılan montla irkil-dim. Başımı yana çevirdiğimde Yağız'ın ifadesiz yüzüne karşı şefkatle bakan gözleri karşılamıştı beni.

"Daha fazla üşümeden arabaya geç, hadi."

Onu başımla onaylayarak beni arabaya yönlendirmesine izin verdim. İkimiz de arkaya oturduğumuzda Gökhan şoför koltuğuna geçmiş, Meriç de yanına oturmuştu.

Sessiz geçen yolculuğun ardından omzumdaki yara tekrar sızlamaya başladığında Meriç'e seslendim. *"Meriç, ilaçların içinde ağrı kesici var mı?"*

Hemen elindeki poşetin içinden bir kutuyu alarak çıkar-

dığı hapi bana uzattı. Elime alıp ağızıma attım. Gökhan nereden çıkardığını bilmediğim suyu arkaya uzattı. Almak istediğimde yanlış elimi kullanmamdan sebep inledim.

"Ah..."

Yağız, Gökhan'ın arkaya uzattığı şişeyi kavrayıp kapağını açtı. Diğer elimle almama izin vermedi. Bakışlarımız kesiştiğinde suyu kendi elleriyle içirdi.

Resmen bebek muamelesi görüyordum onun yanında. Hem ağır yaralıymışım gibi her şeyimle ilgileniyor hem de küçük bir çocukmuşum gibi azarlıyordu.

Ağırlaşan başımı onun omzuna yasladığımda gözlerimi eve ulaşana kadar kapattım. İradesiz değildim fakat dinlenmeye ihtiyacım vardı. O da ses çıkarmayınca fırsattan istifade ettim biraz. Sessiz geçen yolculuğun sonunda bilincim yerindeydi ama gözlerimi açmadım.

Açabilirdim... Ama açmadım.

Neden açayım ki yani?

Beni tekrar kucağına alarak göğsüne bastıran adamla dudaklarımın kıvrılmasını engellemeye çalışıyordum. Etkileyici kokusunu tekrar tekrar içime çekerken o fazlasıyla rahattı.

Eve geldiğimizi anladığımda sessizce odama ulaşmayı bekledim. Çıkan sesler, Yağız'ın adımları bana işaret olurken yatağa yatırdığında artık odamdaydım. Gözlerimi açmak için onun çıkmasını bekliyordum. Fakat bunun yerine yatağım da küçük bir ağırlık hissettim. Yüzüme dokunan parmaklar saçlarımı itelediğinde içimi bir merak kapladı. Gitmemiştii ve ne yapacağını bilememek içimde değişik bir heyecan uyardırmıştı. Usulca yanağına okşarken bunu o kadar hafif yapıyordu ki uyanmamı istemediği belliydi. Gözlerimi açarak onu yakalamak, biraz da utandırmak istediğim esnada fısıldadı.

"Özür dilerim. Seni koruyamadım, yapmam gerekirdi." Kısa bir sessizliğin ardından tekrar devam etti. Belli ki içimdeki bütün umut tohumlarını öldürmeye niyetlenmişti.

“Gideceksin buradan Bahar. Ne olursa olsun, seni göndereceğim.”

Kalbimde hissettiğim acıyla canım sıkıldı. Niye böyle yapıyordu? Bir kere vuruldum diye beni yine göndermeye mi çalışacaktı? Hem de görevde bile vurulmamışken...

Sağımda hissettiğim kısa bir kıpırtının ardından kapanan kapının sesi geldi. Gözlerimi araladığımda hemen sağıma baktım. Silahımı komodinin üzerinde görmemle onu bıraktığını anlamıştım. Onun beni göndermek istemesinin verdiği kızgınlıkla homurdandım.

“Gitmeyeceğim. Değil sen, ferîştahın gelse gönderemeyecek beni.”

İçimi binlerce soru işareti kaplarken tekrar gözlerimi kapattım. Belki de en güzeli uyumaktı fakat kısa bir süre sonra tekrar açtım. Öncesinde yapmam gereken bir şey vardı. Cebimde duran telefonumu çıkararak dudaklarımı dişlemeye başladım. Babamı aramam gerekiyordu yoksa bana çok kızardı. Derin bir nefes alarak isminin üstüne dokunduğumda çalmaya başladı. Kulağıma götürerek açmasını beklerken bu çok da uzun sürmedi.

“Güzelim.”

İlk aşkım yine bana iltifat ediyordu. “Baba.”

Sesi âdeta bana huzur veriyordu, tıpkı her babanın sesinde olması gerektiği gibi. “Nasılsın prenses?”

Zorla yutkunarak alt dudağımı sarkıttım. Asıl soru buydu ve dürüst olmalıydım. “İyiyim baba. Sadece bugün şey oldu...”

Ses tonu bir anda değişirken sabırsızdı. “Ne oldu?”

“Annem yanında mı baba?”

“Mutfakta, Bahar, söyle hadi.”

Bir çırpıda söyledim. “Vuruldum.”

Daha ben devam edemeden gürlledi. “Ne?”

Sanırım fazla kestirmeden gitmiştim. Telaşla sakinleştir-

meye çalıştım. "Baba, iyiyim. Sadece omzumda küçük bir sıyrık. İki dikiş attılar, o kadar. İnan ki iyiyim."

Telefona vuran nefesini buradan hissederken tedirgin bir şekilde onu bekliyordum.

"Neredesin şimdi? Meriç yanında mı?"

"Evdeyim baba. Meriç de yanımda."

Soruları kesinlikle bitmiyordu. "Nasıl oldu, anlat bana."

Yorganımla oynarken başladım anlatmaya. "Biz Yağız Üsteğmen'le yemeğe gitmiştik. Lokantadan çıkar çıkmaz uzak mesafeden ateş ettiler. Hedef kimdi, bilmiyorum. Silah sesiyle fark ettik onları. Arabayla gelmişler."

Babam bir süre sessiz kaldığında ben de sessizce onun vereceği tepkiyi bekliyordum. Yemek işi biraz yanlış zamanlama olmuştu. Gerçi babam bu tarz şeylere karışmazdı ama sağı solu da belli olmazdı.

"Yanına geliyorum Bahar."

Beklemediğim cevapla telaşla itiraz ettim. "Hayır baba, ben iyiyim. İnan ki bir şeyim yok. Sadece küçük bir sıyrık. Lütfen baba."

Tekrar sessizliğe gömüldüğünde biliyordum ki yine planlama yapıyor ve alternatif seçenek arıyordu. "Bana anlık fotoğrafını at ve şimdi dinlen. Sabah tekrar arayacağım seni."

Sıkıntılı bir nefes verdim. Bu kolaydı ve en azından babamı biraz sakinleştirirdi. "Tamam."

Tam kapatacağım sırada "Kendine dikkat et prenses, beni ve anneni üzme," dedi.

Gözlerim dolmuştu işte. Aslında ikisinin de yanımda olmasını istiyordum. Onlar benim canımdı. Fakat her yaralanmamda yanımda olamazlardı. Hele annem duyarsa çok ağlardı. Hem daha yeni gelmişken vurulduğumu öğrenirse yanımdan da gitmezdi. Sessizce mırıldandım.

"Anneme söyleme. Çok üzülür." Babam her zaman akıllı ve otoriter bir adam olmuştu.

“Bakacağım çaresine, dinlen sen.”

Telefonu kapatır kapatmaz yataktan çıktım. Dolaptan kendime yeni kıyafetler çıkararak altıma temiz bir eşofman, üzerime de siyah yüzücü atletimi giydim. Biraz zor ve acılı olmuştu ama başarmıştım. Saçlarımı da dişlerimi sıkı sıkı topladıktan sonra bir fotoğraf çekerek babama gönderdim. Sonra da tekrar yatağıma girerek yattım. Uyumalıydim. Uyursam acımı daha az hisseder, yaramın iyileşmesini kolaylaştırırdım.

Ne ara uyudum, ne ara sabah oldu bilmiyorum ama yüzüme vuran ışık ve odamda hissettiğim hareketlilik beni uyanmaya sevk ediyordu. Gözlerim kapalı, odamdaki kişiyi tahlil etmeye çalışıyordum. Bir süredir odanın içinde gezinen biri olduğunun farkındaydım. Ses çıkarmasa da soluklarını duyabiliyordum. Bir yandan da planlama yapıyordum. Meriç bu şekilde odama asla girmezdi. Ondan başka girmeye cesaret edecek kimseyi de tanıımıyordum. Aklıma komodinin üzerindeki silahım geldiğinde üçten geriye saymaya başladım.

Üç, iki, bir... Şimdi.

Ani bir hareketle olduğum yerde doğrularak silahımı kavrayıp karşımdaki adama doğrulttuğumda ikimiz de öylece kalakaldık. Şaşkınlıkla gözlerimi büyüterek dudaklarımı araladım.

“Alparslan!”

“Sarışın.”

Derin bir nefes alarak elimi aşağı indirip arkama yaslandım. Fakat tüm bunlar canımı daha da acıtmıştı. “Sessiz sessiz ne yapıyorsun odamda? Vurulmak mı istiyorsun?”

Gülerek yanıma geldiğinde yatağa oturdu. “Sen vurulunca canım çekti.”

Gülerek elimdeki silahı yerine bıraktım. Özlediğim kardeşime şimdi de hasretle bakıyordum. "Gel buraya."

Bunu bekliyor gibi kollarımı açmamla hemen dikkatlice bana sarıldı. "Bizi çok korkuttun ama iyisin çok şükür."

Onu sıkıca sararken gülümsedim. "Korktun mu gerçekten?"

Geri çekilerek kaşlarını çatı. "Deli misin sen? Nasıl geldim buraya, biliyor musun? Bütün gece yoldaydım."

Yanağına sulu bir öpücük bırakıp gülümsememi biraz daha büyüttüm. "Demek ki gelmen için yaralanmam gerekiyormuş."

Yanağını silerken suratını buruşturdu. "Yapma kızım şunu."

Düşünceli bir hâle büründüğümde yakışıklı kardeşime baktım. Mavi gözleri annemin eseri olsa da kumral teni, yüzüne dökülen saçları, yüz hatları daha çok babamı andırıyordu. En az babam kadar yakışıklıydı Alparslan, yakışıklı ve yapılı. Şu an yirmi iki yaşında bir üniversite öğrencisi olsa da benden bir farkı yok gibi duruyordu. Zaten Alparslan'ı da babam yetiştirdiği için bir fark olmaması normaldi. Belki asker değildi ama asker gibi yetişmişti.

"Babam mı gönderdi seni?" Başıyla onayladığında ikinci soruma geçtim. "Peki, annem öğrendi mi?"

Eli cebine uzanırken gülümsedi. "Hayır. Babam söylemedi. Arabanı getirmek için geldiğimi sanıyor."

Cebinden arabamın anahtarını çıkarıp sallarken heyecanla kaptım. "Sen harikasın."

Gülerek yanağıma sıktı. "Bütün gece yoldaydım. Bana güzel bir kahvaltı borçlusun."

Omuz silkmek istediğimde yüzüm buruştu. Yine canımı acıtmıştım. "Yaralıyım ben. Kalk da ablanla ilgilen."

Yatağıma uzanırken pek de orali olmadı. Belli ki uykusuzdu. "Çok yorgunum. Bana biraz izin ver."

Verecektim mecbur, başka çare bırakmamıştı...

Alparslan'ı yatakta bıraktığımda raporlu olmamdan sebep işe gitmeyerek Meriç'i yolcu ettim. Alparslan uyurken, "Kardeş işte, ne yapacaksın," diyerek, vicdanım el vermediği için kahvaltı hazırladım. Tabii onun uyuması için bir iki saat oyalanmıştım. Birlikte kahvaltı yaparken annemleri de görüntülü aramış, bolca gülücük saçmıştık. Annemin meraklı sorularını geçiştirmek için fazlaca çaba sarf etmiştim.

Kahvaltıdan sonra ikimiz de hazırlanıp evden çıkarak bulunduğumuz yeri gezdik. Ben de Alparslan sayesinde gezmediğim yerleri gezmiş, küçük de olsa bulunduğumuz yeri keşfetmiştim. Eve yakın bir markete girerek uzunca bir süre alışveriş yaptığımızda ise keyfime diyecek yoktu. Kardeşimi, onunla vakit geçirmeyi hatta ve hatta onunla alışveriş yapmayı bile çok özlemiştim.

İşimiz bittiğinde eve geçtik. Birlikte aldıklarımı yerleştirirken, kardeşin ne kadar önemli bir varlık olduğunu bir kez daha anladım. Tek elimi kullanmamdan sebep hemen hemen her işi Alparslan yapmıştı. Ağrı kesiciler acımı dindirirse de kolumu çok hareket ettirmemem gerekiyordu.

Yorgunluk kahvelerimizi içip bir süre sohbet ettikten sonra da mutfığa geçtik. Akşam için birlikte güzel bir yemek planlayarak işe koyulduğumuzda babama çeken kardeşimle mutfakta hünelerimizi sergiledik. Birbirinden güzel menümüz hazır olduğunda Alparslan duşa girmişti. Ben de son olarak salatayı yapmaya çalışıyordum ama bu beni fazlasıyla zorluyordu.

İşimi bitirdiğim sırada gelen sesle kardeşimin duştan çıktığını anlayarak ona seslendim. "Meriç'in odasından kendine bir şeyler bul."

Gür sesiyle karşılık verdi. "Tamam."

Hemen ardından kapının çalmasıyla tekrar seslendim. "Baytar, kapıya da bak. Meriç gelmiştir."

Daha fazla oyalanmamak adına ellerimi yıkarken Alparslan'ın sesi geldi. "Bahar, misafirlerin var."

Ellerimi kurulayarak küçük havluyu kenara bıraktım. Merakla kapıya geldiğimde tüm ekip şaşkın bakışlarıyla Alparslan'a bakıyordu.

Neye şaşırdıklarını anlamak adına başımı kardeşime çevirince suratım buruştu. Islak saçları, belindeki maalesef düşecek gibi duran havlum ve yarı çıplak görüntüsüyle iyi bir izlenim oluşturuyor gibi değildi.

Başımı tekrar karşımda duran adamlara çevirdiğimde Yağız'ın ters bakışları, Gökhan'ın ifadesizliği, Aykut'un şaşkınlığı ve Emirhan'ın sırttan yüzüyle zor da olsa gülümsedim.

"Hoş geldiniz. Gelsenize."

Hiçbirinde hareketlilik olmadı. Nedense içeriye girmek konusunda tereddütte kalmışlardı.

"Komutanım, biz geçmiş olsun demek için gelmiştik ama müsait olmadığınızı bilseydik..."

Aykut'un bir yere varamayan açıklamasıyla dudaklarımı büktüm. Tekrar Alparslan'a baktığımda durumdan keyif alır gibiydi. Yanağımdan küçük bir makas alırken oldukça da sırnaşıktı. Belli ki niyeti yine pislik yapmaktı.

"Sen misafirlerini içeri al, sarışın. Ben de üzerimi giyip gelirim."

Gözlerim kısılırken Alparslan çoktan odaya doğru yol almıştı ve ben şok dalgası yaşayan karşımdaki adamlarla öylece kalakalmıştım.

Hayat hep bir yanlış anlaşılma silsilesi değil mi zaten? Ya siz birini yanlış anlarsınız ya da birileri sizi. Olmadı, hayat sizi yanlış anlar ya da siz hayatı...

Bana garip garip bakan adamların karşısında daha fazla dayanamayarak kendimi toparladım. "Kapıdan mı geçmiş olsun demeye geldiniz? Geçin hadi içeri."

Sözlerim etkili olmuş olacak ki ilk Emirhan girdi içeri,

hemen arkasından Aykut ve Gökhan. Yağız ise hâlâ karşımda dikilmekle meşguldü. Bıkkın bir nefes verip içeriyi gösterdim. İkna etmesi en zor olan oydu.

“Gelmeyecek misin?”

Gözleri gözlerimde, bir adım attı. Yine kara gözlerine sert çehresi eklenmişti. Zaten genel anlamda asık suratlı olduğu için çok da garipsemedim.

Sessizce yanımdan geçerek içeri girdiğinde ben de peşlerine takıldım. Üçlü koltuğa yan yana oturan Gökhan, Emirhan ve Aykut beni gülümsetmişti. Yağız da tekli koltuğa oturduğunda, evime gelen ilk misafirler mutlu olmam için yeterliydi.

“Tekrar hoş geldiniz. Biz de yemek yiyecektik, çok iyi oldu.”

Aykut ayağa kalkarak elindeki tatlı paketini uzattı. “Hoş bulduk komutanım. Çok geçmiş olsun.”

Elindekini alırken içten bir tebessüm sundum. “Teşekkür ederim Aykut, tatlımız eksikti.”

Aykut yerine oturduğunda Emirhan’ın da söyleyecekleri vardı. “Komutanım, geçmiş olsun. Biz sabah öğrendik ama o saatte rahatsız etmeyelim dedik.”

Elimdekini masaya bırakıp tekrar Emirhan’a döndüm. “Teşekkür ederim Emirhan. Önemli bir şey değil zaten, iyiyim.”

Odaya giren Alparslan, Meriç’e ait bir tişört ve eşofman giymişti. Babamdan farklı olarak uzattığı saçlarını hâlâ nemli görünce “Saçlarını kurut. Hasta olacaksın,” dedim.

Sağ eliyle saçlarını geriye atarak gözlerini devirdi. “Annemin klonlanmış hâli gibisin sarışın.”

Gözlerim kısıldığında intikam zamanıydı. “Abilerinle tanış baytar.”

Bana ters ters bakarken bunu umursamadım. Bakışlarımı karşımda oturan adamlara çevirdiğimde gülümsedim. İlk olarak Yağız’ı gösterip sırasıyla devam ettim. “Üsteğmen Yağız, Teğmen Gökhan, Teğmen Emirhan ve Astsubay Aykut benim

ekip arkadaşlarım." Hepsi başıyla kısa bir selam verdiğinde kardeşimi gösterdim. "Alparslan benim kardeşim. Yaralandığımı duyunca sabah gelmiş."

Odayı büyük bir sessizlik kapladığında Emirhan küçük bir kahkaha attı. "Abi, ben anlamıştım zaten. Gözler aynı ya hani, oradan yani."

Kapıyı açtığımda Emirhan'ın bakışlarını ve suratındaki gülümsemeyi görmesem ona inanırdım ama bu şekilde çok zordu. Alparslan bana dönerek bu sefer de iki yanağımı birden sıktı.

"Bir tane ablamız var, kıymetli benim için."

Suratımı buruşturarak ellerini ittim. "Yapma şunu."

Biz gülerken Yağız'ın derdi yine bambaşkaydı. "Neden Bahar'a abla demiyorsun?"

Düz bir ifadeyle kurduğu cümle, Alparslan'da gezen bakışları yine ona hastı.

"Çünkü o benim sarışınım, 'abla' kelimesi beni kısıtlıyor."

Yağız sessiz kalırken Alparslan'a tebessüm ettim. Biliyordum ki ben onun sadece ablası değildim. Küçükken babam bize, "Kardeş olmak kan bağıyla bağlanmaktan ibaret değildir. Kardeş olacaksanız birbirinizin her şeyi olacaksınız. Kim düşerse diğeri onu kaldırmayı bilecek," derdi.

İkimiz de birbirimize değen bakışlarımızla küçülerek babamın bizimle konuştuğu o ana ulaştık sanki. Fakat tekrar çalan kapıyla bu durum kısa sürdü. Alparslan bana izin vermeden kapıya giderken sevdiceğini bekler gibiydi. Gelen seslerden de anlaşılıyordu zaten.

"Ooo baytar... Yollarımı mı gözlüyorsun?"

"Doktorum, ne diyorsun, sana yemek bile yaptım. Al beni nikâhına."

Meriç'in kahkahası yankılandı. "Lan bu gidişle sana kalacağım diye korkuyorum."

İkisi de kahkaha atarak içeri girerken, Meriç evdeki

orduyu görünce duraksadı. Küçük bir şaşkınlığın ardından gülümsedi.

“Eve harekât düzenlenmiş.”

Herkes gülerken Gökhan sırtarak ikiliye imalı bir bakış attı. “Allah kavuştursun.”

İkilinin aynı anda suratı buruştuğunda birbirlerini iterek ayrıldılar. Onların hâline gülerken bir anne edasıyla elimi kaldırdım. “Meriç, git ve elini yüzünü yıka. Yemek yiyeceğiz şimdi.”

Gözlerini devirerek Alparslan’a döndü. “Oğlum, bu ablan seni görünce annem gibi davranmaya başlıyor.”

Alparslan da onu onaylamasa olmazdı. “Bir de bana sor. Her yerde bu sarışınlar...”

Ellerimi göğsümde bağlayıp ikisine de ters bir bakış attım. “Yalnız benden terlik fırlatmamı beklemeyin.” Ne demek istediğimi anladıklarında Meriç arkasını dönerek odasına gitti. Bakışlarımı karşımda film izler gibi bizi izleyen adamlara çevirdiğimde onlara da çatmayı ihmal etmedim. “Ne oturuyorsunuz hâlâ? Bu hâlimle masayı ben hazırlayacak değilim herhâlde.”

Emirhan’la Aykut itirazsız yerinden kalkarken Alparslan gülümsedi. “Gelin hadi, sizi mutfakla tanıştırayım.”

Onlar giderken Gökhan itiraz etti. “Bahar, biz yemeğe gelmemiştik. Rahatsızlık vermeyelim şimdi.”

Ona da mutfakçı işaret ettim. “Zaten çok fazla şey hazırladık Alparslan’la. Bir araya gelince abartıyoruz. Hem ev yemeğini özlemiştinizdir.”

Mecburen o da ayaklanırken gülümsedi. “Vallahi özledik.”

O da mutfakçıya yol aldığı anda son bir kişi kalmıştı. Yağız, göz göze geldiğimizde arkasına yaslanarak rahat bir konum aldı. Tabii ki otoritesini koruyacaktı. O sevimsizden farklı bir şey beklemiyordum zaten. Yine de gözlerim kısıldığında duvarın kenarı kıvrıldı. Tıpkı onun gibi ben de hemen çap-

razındaki koltuğa oturarak rahat bir konum aldım ama ona kısas yapacağım derken omzumu acıtmıştım. Yüzüm buruştuğunda hemen toparlanarak bana doğru eğildi.

“Bahar, dikkatli ol biraz.”

Ters bir bakış attım. Nasıl da düşünceliydi. “Ben acıtmam, iki dakika sonra sen acıtacaksın zaten.” İma ettiğim şeyi hemen anlarken kara gözleri mavi gözlerimde takılı kaldı. Dudaklarını birbirine bastırduğunda bakışlarını önüne düşürdü. Haklıydım işte. Yine canımı acıtacaktı. Hiç olmadı, kıracaktı beni. Biliyordum çünkü beni yatağıma yatırdığında söylediklerini duymuştum. Fakat keşke yaptığı şeyin beni daha çok üzdüğünü görebilseydi. Alt dudağımı ıslatıp mırıldandım. “Buldunuz mu?”

Bakışları tekrar beni bulduğunda anlamıştı neyi sorduğumu. “Yaklaştık. Bulacağız, merak etme.”

Hafif başımı eğdim. “Biliyorum.” Bundan şüphem yoktu. Asıl merak ettiğim başka şeylerdi. “Hedef kimdi? Neden ateş ettiler bize?”

Bakışları birden uzaklaşırken dişlerini sıkıldığını yanak kaslarından anlıyordum. Yine içini büyük bir öfke kaplamıştı. Bakışları alevle körüklenirken dudakları aralandı.

“Bendim.”

Bu benim beklediğim cevaptı. Sadece ondan duymak istemiştim. İçini yakan ateşi görebilmek istercesine gözlerine odaklandım. “Ne dertleri var seninle?”

Benden kaçırıldığı bakışları odada dolaşırken belli ki bundan sonrasını doğru cevaplamayacaktı. “Kuyruklarına basıyoruz işte.”

Geçıştirmek istercesine verdiği cevap bana yetmemişti ama şimdilik susacaktım. Gizlediği her neyse elbet ortaya çıkacaktı.

Karşımda masayı hazırlamak için uğraşan Alparslan’la Emirhan’a baktığımda gülümsedim. İkisi de iyi anlaşıyor

gibiydi. Emirhan elindeki tabakları bırakıp Alparslan'ı dürttü.

"Baytar, bizim bir kuş vardı; bir sabah baktık ki ölmüş. Neden acaba?"

Dudaklarımdaki kıvrımla onları izlerken Alparslan tabakları tek tek yerlerine dizmeye devam ediyordu.

"Vakti gelince ecel çalmıştır kapıyı."

Emirhan'ın yüzünde yapay bir şaşkınlık belirdi. "Vay anasını, tam baytarlık cevap."

Alparslan dişlerini gösterirken baştan savma cümlelerinin o da farkındaydı. "Annem olsaydı kırk tane sebep sayardı ama ben onun atlayacağı en önemli sebebi söyledim sana."

Gülerek ayağa kalktığımda Gökhan'la Aykut da elindekilerle içeri girdiler. Yağız lütfedip masaya gelirken en son Meriç gelerek elindeki salata kâsesini ortaya bıraktı. Çorbaları koymak için hareketlendiğimde Yağız engel oldu.

"Sen bırak. Çocuklar halleder."

Gülerek masanın baş kısmına otururken, hemen çaprazımda bir tarafta Alparslan, diğer tarafta Yağız vardı. Karşı karşıya oturan iki adamın yanlarında, sağ kolları ilan ettiğim Meriç ve Gökhan, onların yanında da Emirhan ve Aykut yerlerini almıştı. Aykut çorba servisi için kalkacağı sırada onu elimle durdurdum. Yağız'ın kara gözlerine gözlerimi diktiğimde şirin bir gülümseme sundum.

"Çorba servisini de sen yaparsın herhâlde."

Masada büyük bir sessizlik oldu. Onu karşıma almayı seviyordum. O benim en güçlü rakibimdi. Beni hem koruyor hem de en çok kendi üzüyordu. Bu yüzden ben de onu kızdıracak ne varsa yapıyordum.

"Dua et ki yaralısın."

Derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Ufak adımlarla masanın sonuna geçip Aykut'un uzattığı kâseyi aldı. Güzel bir şekilde servisi yaparken içten içe gülüyordum. Çok hamarat olmasa da gideri vardı işte.

Servisin ardından o da yerine oturduğunda çorbaları içmiş, güzel bir sohbetle yemeğimizi yemiştik. Arkasından getirdikleri tatlıyı yemeğin üstüne bir güzel gömdüğümüzde herkesin keyfi yerindeydi.

Emirhan ısıltılı bakışlarını bana çevirdi. "Komutanım, bundan sonra her akşam yemeğinde sizdeyim."

Aykut da sandalyede arkasına yaslanarak gülümsedi. "Beni de çağırmasanız kırılırım."

Ne yazık ki evde her akşam böyle bir menü olmuyordu. Ama yine de onların beğenmiş olması beni mutlu etti. "Her akşam buna fırsatım olmuyor. Hem bu sefer çoğu şeyi Alparslan yaptı, ben onun yamağı olarak çalıştım."

Meriç itiraz etmekte gecikmedi. "Yapma... Senin elin Alparslan'ınkinden daha lezzetli."

Tebessümle ikiliye bakarken Gökhan'ın sesi ona dönme sebep oldu. "Ellerinize sağlık. Uzun zaman sonra güzel bir aile yemeği oldu."

Bakışlarında gördüğüm saklanan hüznle dudaklarımı birbirine bastırdım. Biliyordum, hepsi ailesinden uzaktaydı. Onları pek fazla göremedikleri de aşikârdı. Zordu böylesi. Aileleri eminim ki onlara bir şey olacak diye elleri göğsünde bekliyordu. Fakat biz kardeştik, birbirimize her zaman ve her türlü destek olmalıydık.

"Afiyet olsun Gökhan. Siz isteyin, arada yaparız böyle."

Bakışlarımı Yağız'a çevirdiğimde ondan da bir şeyler duymak istiyordum ama onun bakışları önünde dalıp gitmişti. Kendine getirmek adına usulca eline dokundum. "Sen beğenmedin mi?"

Bir anda irkilirken kendini toparlaması uzun sürmedi. Bakışları ellerimize düştüğünde kaşlarını çatarak elini geri çekti. "Pizza çalman daha etkileyici gelmişti."

Bu hareketi beni kırmıştı. Ona dokunmama bile tahammülü yok gibi davranıyordu. Oysa ben oldukça iyi niyetliydim.

Her ne kadar tavrı hoşuma gitmese de onda beni çeken bir şey vardı. O her ne kadar beni başkalarına yakıştırmaya çabalıyor olsa da ben onda olan çekime daha ilgiliydim.

Alparslan beni dürttü. "Sarışın, bensiz ayıp değil mi pizza çalmak falan?"

Omuz silkerek masadaki suyumdan bir yudum aldım. Keyfim kaçmıştı. "Ne yapayım? Yoksun yanımda."

Nihayet muhabbet Yağız'ın ilgisini çekmiş olacak ki, "Ha, ilk vukuatı değil yani," dedi.

Meriç ve Alparslan aynı anda sırtırırken ben de gülmeden edemedim. Meriç, kardeşimle beni işaret etti. "Bu iki kardeşe var ya, dikkat edeceksin. Pizza yürütmek en hafifi onlar için."

Alparslan, Meriç'in omzuna vurdu. "Lan abartma oğlum. Sanki sen aşağısın."

Onlar didişmeye başladığında ayağa kalktım. Sırada masayı toplamak vardı. Tabakları alarak mutfağa götürdüğümde diğerleri de bana uyararak kendi tabaklarını getirmeye başladı. Tekrar içeriye gitme gereği duymadan tabakları sudan geçirerek makineye dizerken Alparslan elimden aldı.

"Bırak, ben yaparım." Geriye çekilerek arkamdaki masaya yaslandım. İçeridekilerin koyu sohbeti odada yankılanırken çayları doldurmak için uzanmıştım ki yüzüm buruştu. Yine unutarak yanlış kolumu kullanmıştım. Alparslan görür görmez kaşlarını çatı. "Ya bırak şimdi çayı. Kızım, az canın tatlı olsun."

Diğer elimle Alparslan'ın saçlarını karıştırdım. Canımın değerini bilsem bu mesleği seçmezdim herhâlde.

"Ben babamın kızıyım, sen de annemin oğlusun."

Gülerek elimden kurtulmaya çalışırken Yağız mutfağa girdi. "Biz gidelim artık Bahar. Sen de dinlen."

Hemen gözlerimi büyüttüm. Daha erkendi ve ben çoktan çayı demlemiştim. "Hayır. Çay içeceğiz daha."

Ocağın üstündeki demliğe baktığında başını iki yana sal-

ladı. Birkaç adımda içeri girip, etrafına bakındı. "Bardaklar nerede?"

Başımınla üst dolabı işaret etmemle tezgâhın üzerinde bulunduğu tepsiyi çekerek aldığı bardakları dizmeye başladı.

"Bahar, gelir misin?"

İçeriden gelen Meriç'in sesiyle onları orada bırakıp oturma odasına geçtim. Meriç'in benden istediği şarj cihazını vererek tekrar mutfığa yöneldiğimde Yağız'ın sesi geliyordu.

"İki kardeş misiniz?"

"Evet," dedi Alparslan.

Yağız kardeşimi sorguya çekmiş gibiydi. "Baban ünlü bir bordo bereli, amcan Kurt, ablan yine bir bordo bereli ve sen veteriner hekimlik okuyorsun."

Kapının önüne yaklaştığında sessizce onları dinlemeye başladım.

"Anneciğim diyelim."

Sır küpü kardeşim karşısında Yağız atağa geçti. "Bahar, annenizin veteriner hekim olduğunu söylemişti."

"Doğru."

Çok detay vermekten çekinerek kısa ve öz cevap veren kardeşime karşılık Yağız ısrarla devam etti. "Baban... Albay... Neydi adı... Cihangir." Alparslan ısrarla susarken Yağız son kozunu oynadı. "O da meşhur Gölge Timi'ndenmiş." Alparslan olumlu anlamda başını eğdiğinde Yağız çayları doldurmaya devam ediyordu. "Onun lakabı neydi peki? Bahar söylemişti ama unutmuşum."

Kapının yanında Alparslan'ın cevabını bekliyordum. İsteddiği cevabı alamayacaktı ne de olsa. Alparslan, Yağız'a yandan bir bakış attı. "Komutanım, bordo bereliler ne zamandır bir şeyleri unuttur oldu?"

Elindeki çaydanlığı bırakırken Yağız'ın dudağının kenarı kıvrıldı. "Hafife alma diyorsun yani."

Yağız'ın önündeki tepsiyi alan Alparslan'ın sesi kendinden emindi. "Hata edersiniz üsteğmenim. Veterinerlik okuyor olsam da etrafımda fazla bordo bereli var."

Alparslan bana doğru döndüğünde kapıda oluşumdan sebep duraksadı. Yağız da beni görmüştü. Başımınla işaret ettiğimde Alparslan yanımdan geçip giderken Yağız'la baş başa kaldık. Birkaç adım atarak tam önünde durdum.

"Derdin ne? Ne yapacaksın babamı?"

Ellerini arkasındaki tezgâha yasladı. "Merak ettim."

Kaşlarım havada, kollarımı birbirine bağladım. "Kimi kandırıyorsun üsteğmenim?"

Kanmayacağımı biliyor ki daha açık olmayı seçti. "Dosyan neden gizli Bahar?"

Demek derdi buydu. Benimle ilgili hiçbir şeye ulaşamıyor olmak canını sıkıyordu. Fakat bu, babamın kararıydı. Yoksa benim kimseden saklayacak bir şeyim yoktu.

Tıpkı lakabı gibi yaşı da ilerledikçe tam bir gölge olan babam bizi de sır gibi saklıyordu. Zaten bordo bereli olmamdan sebep saklanan dosyam babam sayesinde Yağız'ın bile ulaşamayacağı kadar üst düzeyde saklanmıştı.

"Sizin bilmeniz gerekmiyor demek ki komutanım."

Bana doğru eğilerek gözlerini kıstı. "Ekibimdeki herkesi bilmek zorundayım."

Dudak büktüm. Bunun benim için bir önemi yoktu ama babam böyle istiyorsa böyle olmalıydı. "Ben de sizinkini bilmiyorum."

Gözlerini devirdi. Sürekli onunla kendimi kıyaslamam onu kızdırıyordu. Aslında bu konuda hakkı vardı çünkü çoğu zaman onun komutanım olduğunu unutuyordum ancak baş eğmeyi bilen biri değildim ve onun bana yaklaşımı beni asi davranmaya itiyordu.

"Ben senin üstünüm. Bilmek hakkım."

Gözlerim kısılrken tıpkı onun gibi ben de eğildim. "Değil demek ki."

Bakışları yüzümde dolaşarak omzuma ulaştığında, aklında tahmin edemediğim kırk tilki dolaşıyordu.

"Seni kim koruyor Bahar?"

Alt dudağımı ıslatıp kaşlarımı çattım. Yine geliyorduk aynı noktaya. "Durup durup başa sarman sinirlerimi bozuyor."

Aynı şekilde o da kaşlarını çattı. Gözlerimin içine bakarken sanki bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Fazla gizemlisin ve bu hoşuma gitmiyor."

Hayretle kaşlarım havalandı. Benim içim dışım birdi ve sadece mecburi olarak babamı saklıyordum ama o tamamen gizemli bir adamdı.

"Sanki sen çok farklısın."

Buradan gidemeyeceğini anlamış olacak ki başka tarafa yöneldi.

"Hem bana hâlâ vermediğin cevaplar var." Merakla ona baktığımda devamı canımı sıkacak olsa da bekledim. "Gökhan'la ilgili hâlâ bir cevap bekliyorum senden."

Bu kadarı da fazlaydı gerçekten. Çıldırmak üzereydim.

"Yağız, yapma!"

Onu güzellikle uyarmama rağmen ters bir bakış attı. Israrla altında bir şey arıyordu.

"Belki şimdi de Gökhan için kalıyorsundur burada."

Gözlerim anlık da olsa kapanırken alt dudağımı ısırđım. Sakin olmalıydım. Bilerek yapıyordu. Tıpkı dün gece dediğı gibi gitmem için uğraşıyordu. Üstüme gelerek pes etmemi sağlamaktı amacı ama buna izin vermeyecektim.

Buna... İzin... Vermeyecektim!

Dudağımda şekillenen kıvrımla mavi gözlerimi kara gözlerine diktim. "Evet... Bravo sana, bildin... Gökhan'ı seviyorum." Kararan gözlerine inat devam ettim. "Ve hatta âşığım. O yüzden de hiçbir yere gitmiyorum."

Betona dönen yüzüyle gözlerimin içine bakarken arkamdan gelen sesle ben de buz kestim. Yağız bakışlarını arkamdaki noktaya sabitlediğinde her şeyin yine birbirine girdiğini anlamıştım.

Başıma geleceklere hazır bir şekilde bedenimi yavaşça arkaya çevirmemle yere düşen tepsi ve karşımda öylece duran iki adamla göz göze geldim.

Gökhan ve Alparslan bana şaşkınlıkla bakarken zor da olsa yutkundum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yağız yanımdan geçip giderken kapanan kapının sesi kulaklarımda yankılandı. Yine beni zor bir duruma düşürüp, kaçıp gitmişti işte.

“Alparslan, bizi Gökhan’la biraz yalnız bırakır mısın?”

Alparslan onaylayarak mutfaktan çıkarken Gökhan bir iki adım daha attı bana doğru. Sıkılğan bakışlarım etrafta gezerken alt dudağımı dişlerimin arasında eziyordum.

“Gökhan... Bak, aslında...”

Ben cümlelemede devam edemedim o konuştu. “Komutanım, ben onur duydum ancak...”

Elimi kaldırarak onu susturdum. Gökhan’ın bana karşı bir ilgisi olmadığını biliyordum. Benim duygularını anlayamadığım, saati saatini tutmayan tek bir adam vardı; bazen bakışlarıyla bile beni etkiliyor, bazen de şimdi olduğu gibi her şeyi mahvediyordu.

“Ben sadece Yağız’a kızdığım için söyledim hepsini. Seni abim olarak görüyorum Gökhan. Daha fazlası yok.”

İçimdekileri döktüğümde sessiz bir soluk verdim. Aynı şekilde o da benim gibi rahatlamış görünüyordu. “Emin ol, böylesi beni daha çok mutlu eder.”

Beni yanlış anlama ihtimali bile korkutmuştu. “Biliyorum. Biraz önceki konuşma için özür dilerim. Yağız gitmem için üstüme gelince ben de inat olsun diye...” Üzgünce gözlerine baktım. “Beni anlıyorsun, değil mi Kara?”

Yanıma gelerek sağlam olan kolumu sıvazladı. “Anlıyo-

rum." Yüzünde tatlı bir tebessüm oluştu. "Yine de senden bunları duymak fena değildi."

Dudaklarımı bükerek yalvaran gözlerle baktım. Bu durum beni utandırıyordu.

"Gökhan..."

Kendini anında toparlayarak ciddi bir görünüme kavuştu. "Size bir abi olabilirsem bundan şeref duyarım komutanım. Ben sizi asla faklı bir gözle görmedim."

Bundan şüphem yoktu. Olsa da Gökhan'ın bunu saklayacağını sanmıyordum. "İnan bana, öylesin ve ben bu konuda çok şanslıyım."

Bu meseleyi de sonuca kavuşturmuş olmanın mutluluğuyla derin bir nefes aldım. Görüyordum ki Gökhan da bu konuda rahatlamıştı. Saniyelik bir sürenin ardından dudaklarını araladı. "Biz artık gidelim. Yağız'ı da kafana takma. O da ne yaptığını bilmiyor."

Buruk bir tebessümle omuz silktilim. "Onu umursamıyorum."

Bu söylediğime Gökhan pek inanmışa benzemiyor olsa da arkasını döndü. Mutfaktan çıkarak birlikte oturma odasına geçtik. Gökhan diğerlerini de alarak evden giderken Meriç, ben ve Alparslan koltuklara serildik. Alparslan sessizce bakışlarını üzerimde gezdirirken merakta kaldığını biliyordum fakat Meriç'in yanında konuşmak istemiyordu.

Meriç ayaklanarak, iki elini de avuç içleri bize dönük şekilde havaya kaldırdı. "Ben yatıyorum gençler, bana müsaade."

Gülümseyerek onayladım. "Yat hadi. İyi geceler."

Alparslan dişlerini göstererek sırttı. "Ben gelmeden uyuma. Sana sarılmadan uyuyamam."

Meriç buruşturduğu suratıyla koltuktaki yastığı Alparslan'a fırlattı. "Yat zıbar lan burada. Sakın beni rahatsız etme."

Arkasını dönüp gittiğinde kapı kapanmış, bir de üstüne

kilitleme sesi duyulmuştu. Dayanamayıp kahkaha atarken Alparslan da benim gibi gülüyordu.

“Benimle uyu, yatak çift kişilik.”

Başını bir miktar yukarı kaldırdı. “Yok be sarışın, zaten yaralısın. Benim derdim Meriç’i sinir etmek.”

Gülümseyen dudakları ciddi bir hâl aldığıında bakışları gelecek konuşmayı tahmin etmemi sağlıyordu ki ben de ciddileştim.

“Bahar, biraz önce söylediklerin...” Nasıl bir tepki vereceğini merak ederken yine beni şaşırtmadı. “Pek inandırıcı değildi.” Gülerken başımı eğdiğimde devam etti. “Ama neden öyle bir şey söyledin. Bir sorun mu var benim bilmediğim?”

Olduğum yerden kalkarak Alparslan’ın yanına oturdum. Başımı dizlerine koyarak koltuğa uzandım. Alışık olduğu durumla eli saçlarıma giderken okşamaya başladı.

“Buradan gitmemi istiyor. Uzun hikâye işte, boş ver.”

Bakışları saçlarımda gezen kardeşim boş vermek niyetinde değildi. “Seninle fazla ilgili görünüyor. Sana olan bakışları fazla dikkatli.” Alparslan bunu ne kadar çabuk fark etmişti. Bu durumun ben de farkındaydım. Sürekli gözleri benim üzerimdeydi. Sürekli beni takip ediyor, yüzümdeki her mimiği tanımlamaya çalışıyordu. Fakat ben onu anlamakta zorlanıyordum. Bazen bana herkesten daha yakın bazense en uzak kişi gibi davranıyordu. Bazen bir bakışı, bir kelimesi kalbime dokunuyor, bazen de ısrarla canımı yakıyordu. Böyle bir ilişki istemiyordum. Bu şekilde ortada kalmak istemiyordum. “Belli ki sen de bu durumun farkındasın ve o yüzden ona öyle söyledin.”

Alparslan sessizliğimi kendince yorumlarken dudaklarını birbirine bastırdım. “O biraz deli, Alparslan. Saati saatini tutmuyor.”

Eliyle kavradığı saç tutamlarımla oynarken gülmeye başladı. “Delilere karşı bir çekiciliğin olduğu belliydi.”

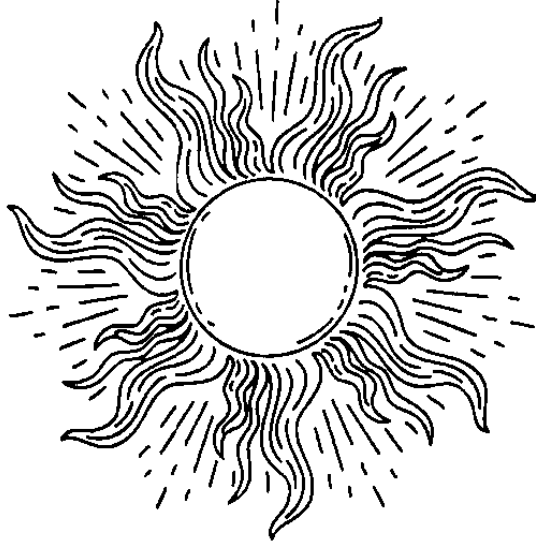
Elimi kaldırarak ona vurmaya çalışırken omzum acıdığında inledim. "Ah... Alparslan, döveceğim şimdi seni."

Gülerek elimi tuttu. "Dikkatli ol. Dikişlerine bir şey olacak."

Dudaklarım büküldüğünde, onun da benim gibi annemden aldığı mavi gözlerine baktım. "Bu aramızda, tamam mı?"

Gözlerini kapatıp açtı. "Her zaman."

Biliyordum, ben istemedenden kimseye söylemezdi...

SAVCI

9 Kasım...

Bir kuşun kanat çırpışında hayat bulur özgürlük. Bir ülkenin kendi bayrağını göklerde sallandırmasıdır mesela. Türk askerinin canını vermekten vazgeçmediği toprağıdır özgürlük. Esarete boyun eğmeyen bir milletin yankılanan sesidir mesela.

Her insanın üzerinde yaşadığı bir toprağı vardır mutlaka ama herkes bilmez toprağın özgürlük olduğunu. Türk'ün en iyi bildiği şey toprağıdır. Türk askerinin en iyi bildiği şey ise vatanını korumaktır. Vatanı korumak özgürlüğü korumaktır.

Sabah açtığım gözlerim kasvetli bir güne uyandı sanki. Pencereden dışarıya uzanan bakışlarım güneşi ararken kara bulutlar çıktı karşıma. Sıcak yatağım vazgeçilmez görünse de daha tatlı bir sıcaklık vardı gönlümde. Beni sabırsızlıkla bekleyen bir çift bot, bir de kamuflaj...

Yatağımdan kalkarak kollarımı iki yana açtım. Bütün bedenimi esnetirken oldukça sakindim.

Odadan çıktığım gibi lavaboya girdim. Tekrar odama geçtiğimde mutfaktan sesler geliyordu. Meriç uyuyordu büyük ihtimalle ama Alparslan kesin kahvaltı hazırlıyordu. Yani benim tahminim bu yöndeydi.

Altıma siyah bir kot giyerek üzerime kalın boğazlı krem rengi bir kazak geçirdim. Saçlarımı arkadan biraz zorlanarak balıksırtı yaptığımda hâlimden memnundum. Bunu yapmak zor olmuştu ama imkânsız değildi. Geçen üç günün ardından kolum çok daha iyi durumdaydı. Dikişlerim eskisi gibi acımıyor, rahat hareket ettirebiliyordum. Aynanın karşısında kendime bakarken derin bir nefes aldım. Mavi gözlerim biraz pusluydu bu aralar. Sebebini ben de bilmiyordum.

Belki de bilmek istemiyordum...

Kirpiklerime biraz rimel, dudaklarıma ruj yeterli geldiğinde abartısız makyajımı da bitirmiş oldum. Silahımı belime yerleştirdiğimde hazırdım. Son olarak telefonum da cebime attığım sırada çalmaya başladı. Hemen önce de çalabilirdi ama o, cebime girmeyi beklemişti. Çıkarıp kimin aradığına bakınca dudaklarım kıvrıldı.

"Albayım."

Açar açmaz neşeli sesimle konuştuğumda babamın sesi de aynı tona sahipti. "Güneş'im."

Dudaklarımdaki kıvrım biraz daha büyüdü. "Nasılsın baba?"

"İyiym prenses. Sen nasılsın?"

Biraz geriye giderek yatağıma oturdum. "İyiym."

Kısa bir sessizliğin ardından babam günlük sorularını tamamlamış olacak ki asıl konuya geçti. "Bugün Alparslan gelecek, değil mi?"

Sakince başımı salladım. Sanki karşımda ve beni görüyordu. "Evet. İlk onu bırakacağım terminale."

Memnun mırıltısıyla devam etti. "Bugün sana bir görev verilecek Bahar. Detayları orada öğreneceksin." Heyecanla kaşlarım havalandığında devam etti. "Görev için tek seçenek sensin ama benim içim pek rahat değil. Baba olmak komutan olmaktan daha zor."

Gülümseyerek araya girdim. "Baba... Biliyorsun ki ben bu mesleği çok istedim."

Devamını ezberlediği için kendisi tamamladı. "Biliyorum, biliyorum... Bu mesleğe âşıksın ve benim kızımsın. Her görevin üstesinden de gelebilirsin."

Şu anki huysuz surat ifadesi gözümün önüne geldiğinde kıkırdadım. "Doğru."

Biraz önceki ses tonu yerini ciddiyete bırakırken huzursuz olduğu her hâlden belli oluyordu. "Bu iş ciddi, Bahar. Görevi kabul etmek zorunda değilsin."

Bir müddet düşündüm. Babam beni arayarak haber verdiği göre gerçekten durum ciddi olmalıydı ama görevi de fazlasıyla merak etmişim. "Anladım albayım. Duruma göre değerlendireceğim."

Sıkıntılı nefesi kulaklarımda yankılanırken tekrar sesi geldi. "Omzun nasıl oldu? Eğer hâlâ sıkıntılıysa..."

Belli ki görevi almamı gerçekten istemiyordu. "İyiymiş baba."

"Tamam... Kendine dikkat et."

"Sen de."

Tam kapatmaya niyetleniyordum ki vazgeçtim. "Baba."

"Söyle prenses."

Sormaya pek cesaretim yoktu ama merak ediyordum. "Üsteğmen Yağız... Tanıyorsun, değil mi?"

Oturduğum yatakta ayağa kalkarak bir iki adım attım. Merakın yanında garip de bir heyecana tutulmuştum. Babam kısa bir süre sessizliğe gömüldüğünde benim merakım da aynı oranda artıyordu.

"Senin bulunduğun ekibi tanımamam mümkün mü?"

Elbette ki mümkün değildi. Aksini düşünmemiştim. "Pala hakkında ne biliyorsun baba?"

Sabırsızca bekliyordum fakat bunun yerine, babamın du-

daklarından beklemediğim kelimeler döküldü. "Yağz'dan uzak dur Bahar."

Gözlerim çok uzaklara dalıp gittiğinde boğazıma takılan yumrunun sebebini anlamaya çalışıyordum. Neden böyle demişti babam? Neydi aralarındaki bağ? Benden bile saklıyor oluşunun bir açıklaması olabilir miydi? "Ama neden?"

Fısıltılı sesimde az da olsa bir kırgınlık vardı fakat babam bunu da görmezden geldi. "Küçük sırrımız aramızda kalacak, prenses. Şimdilik kimse benim kızım olduğunu bilmeyecek."

Beni ikna etmek istercesine yumuşattığı sesi kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Emredersiniz komutanım."

Sert sesimle verdiğim onay babama çoktan ulaşmıştı. "Bahar."

Daha fazlasına izin vermedim. "Geç kalıyorum baba, sonra görüşürüz."

"Seni seviyorum prenses."

Onun sıcak sesine karşı koyamadım. Kimse koyamazdı. "Ben de seni, albayım."

Telefonu kapattığında odadan çıkarak mutfığa geçtim. Meriç çoktan uyanmış, Alparslan'la kahvaltıya başlamıştı bile. Onlara sıcak bir tebessüm sundum. "Günaydın."

Alparslan çayından bir yudum alarak yerine bıraktı. Meriç'in arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyordum.

"Günaydın, sarışınların en güzeli."

Alparslan'ın iltifatına gülümseyerek tezgâha ilerledim. Bir bardak alıp ocağın üzerinde sıcacık kaynayan çaydan ince belli bardağıma doldurdum. Bardağıma alarak masaya ilerlediğimde Meriç gülerek sandalyemi çekti.

"İlk iş günün hayırlı olsun. İyi yattın."

Yanaklarımı şişirerek sıkılmışçasına derin bir havayı geri bıraktım. "Sonunda... Bu kadar yatmak bana göre değil."

Meriç kaşlarıyla Alparslan'ı işaret etti. "Sen dua et de Alparslan buradaydı."

Haklıydı Meriç. Evde oturmak bana göre değildi ve üç gündür evde yatmakla meşguldüm. Fakat bugün işe geri dönüyordum, hem de yeni bir görevle. Normal şartlarda bu görevden önceden haberim olamazdı ama işte tam burada babam sağ olsun demek istiyorum. Hoş, o da benim gitmemi istemiyor olacak ki önceden haber etmişti ama bu, görevi daha da merak etmeme hatta daha da ilgimi çekmesine sebep oluyordu.

"Ama bugün gidiyor."

Ağzı dolu olan kardeşim lokmalarını yutarken göz kırpmayı ihmal etmedi. "Yine gelirim sarışın."

Dudaklarımdaki tebessüm Alparslan için sınırsızdı. Yine de hüznün kokuyordu biraz; onu çok özleyecektim. "Bu sefer sıra bende, ben geleceğim."

Gözlerini kapatıp açtı. "Gel. Annem seni çok özledi."

Annem... Hasret dolu bir iç çekmem için yeterliydi.

Kahvaltının ardından hep birlikte evden çıkıp terminale gittik. Alparslan'ı uğurladıktan sonra karargâha geçtik.

Geç kalmamdan sebep hızlı adımlarla giyinme odasına ilerlerken karşıma çıkan adamla duraksamak zorunda kaldım. Ayağındaki postalları, üzerindeki yeşil kamuflajı, geniş omzunda taşıdığı her bir yıldızıyla, önümde bariyer gibi duruyordu. Sert çehresiyle kendini göstermekten geri kalmıyordu. Esmer tenine uyum olsun diye çizilmiş kara kaşları yine çatıktı. Derinliklerinde her daim bir şeyler sakladığını düşündüğüm kara gözlerine bu sefer manasız bakışlar yüklemişti.

Gözlerinden dudaklarına inen bakışlarımla kaşlarımı çat-

tım. Üç gündür yüzünü görmediğim adamın dudağının kenarındaki yaranın, aldığı bir darbeden oluştuğu belliydi. Benim tanıdığım, dayak yiyecek en son kişilerden biriyken bu hâli şaşırmama sebep oldu. Sanki dakikalardır bakışıyormuşuz gibi dalıp gittiğimde, sürenin saniyelerden ibaret olduğunu yanımdan geçince anladım.

Demek benimle konuşmayacaktı...

Hem beni o gün zor bir durumda bırakıp gitmişti hem de sanki suçlu benmişim gibi beni görmezden geliyordu. Acaba Gökhan ona söylediklerimi Yağız'a söylememiş miydi? Yoksa ikisi kavga mı etmişti? Bu durumun suçlusu da mı bendim?

Başımı istemsiz arkaya çevirerek kısa bir süre, ağır adımlarla giden adamı izledim. Hemen koridorun sonunda, köşeyi döndüğünde ben de önüme döndüm. Odaya girerek üzerimi değiştirdim. Üst kata odama çıktığımda girer girmez gözlerim Yağız'ı aradı ama onu göremedim. Kendi masama geçmek yerine cam kenarına giderek omzumu pencerenin pervazına yasladım.

Dalgin bakışlarım bahçede dolaşırken ağaçların altındaki bankta oturan Yağız'la Gökhan dikkatimi çekti. İkisi de banka yaslanarak oturmuş, kollarını iki yandan banka dayamış, sohbet ediyorlardı. Mesafenin uzaklığından sebep ne konuştuklarını anlayamasam da iyi gibilerdi.

Alt dudağımı dişleyerek ilgiyle onları izlerken sebepsizce mutlu oldum. Onların birbiriyle çok yakın olduğunu biliyordum ve benim yüzümden bir problem yaşamaları en son isteyeceğim şeydi.

Yağız sohbet sırasında sanki hissetmiş gibi bakışlarını cama diktiğinde beni gördü. Bir şahin edasıyla beni gözüne kestirdiğinde ben de bakışlarımı ona dikmekten çekinmeden. Bir an dudağı kıvrılır gibi olmuştu ama bunu net bir şekilde göstermek yerine başını çevirdi. Geri çekilerek yeri me oturdum. Ona hâlâ kızgındım. Bu yüzden çok da ilgimi çekmiyordu.

Geçen dakikalar birbirini kovalarken saatlere ulaştı. Gereksiz bir bekleyişin içinde düşünüp dururken kendi kendime kızıyordum. Aklıma yer eden adama olan öfkem miydi buna sebep yoksa başka bir duygu silsilesine mi kapılmıştım, bilmiyordum.

Bu bekleyişin sonuçsuz kalacağını bilerek ayağa kalktığımda kapı çaldı. Yağız olma ihtimalinin düşüklüğü ile onayladım. Çünkü o kapıyı çalmazdı.

"Gel."

İçeri giren asker selam verdi. "Komutanım, Turan Albay sizi toplantı odasında bekliyor."

Hafifçe başımı eğdim. "Geliyorum."

Babamla konuştuğum görev için sonunda zaman gelmişti. Beni neyin beklediğini bilmesem de küçük tahminlerin heyecanıyla odadan çıkarak koridorda adımladım. Toplantı odasına geldiğimde kapının iki yana açılmasıyla adımımı içeri attım. Benden önce gelen ekip çoktan yerini almıştı. Hatta bu sefer Turan Albay bile benden hızlıydı.

Bir iki adım daha öne attığımda farklı olarak Turan Albay'ın yanında oturan adam çekmişti dikkatimi. Bakışları üzerimde gezen, kumral tene sahip, koyu kahve gözleri ve koyu kumral saçlarıyla, siyah bir takım elbisenin içindeki adam fazlaca kendinden emin duruyordu.

Turan Albay beni fark ettiğinde gülümsedi. "Bahar Üsteğmen'im, biz de seni bekliyorduk. Geç hadi."

Yanlarına ulaştığımda ekibe küçük bir bakış atıp yine Yağız'ın karşısına oturdum. "Emredin komutanım."

Turan Albay yanındaki adamı işaret ederek gülümsedi. "Arkadaşların tanıyor ama sen ekibin yeni üyesisin. Terörle mücadele savcımız Kaan Vural."

Başını eğerek küçük bir selam verdiğinde Turan Albay beni tanıttı. "Üsteğmen Bahar Aksoy."

Küçük bir tebessüm sundum. "Memnun oldum savcım."

Ciddiyetini bozmadan karşılık verdi. "Ben de, üsteğmenim."

Turan Albay yanından hiçbir zaman ayırmadığı askerine yine küçük bir el işareti yaptığında önümüze tek tek bırakılan dosyaları izliyordum. En sona kalmamdan sebep şeffaf dosyanın kapağını araladığımda yine önce bir fotoğrafla karşılaştım.

"Sizi yeni bir görev için buraya topladık fakat bu göreviniz biraz daha farklı olacak." Turan Albay, ben onun sözlerine dikkat kesilirken devam etti. "Bu sefer MİT'in bize ihtiyaç duymasından sebep Kaan Savcı'm bize eşlik edecek." Bakışlarını savcıya çevirdiğinde avuç içi yukarıda, boşlukta düz bir çizgi çekti. "İsterseniz siz devam edin savcım."

Kaan bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirip dudaklarını araladı. "Turan Albay'ımın bahsettiği gibi size ihtiyacımız var arkadaşlar." Bakışlarını bende sabitlediğinde devam etti. "Aslında bir kişiye... Ama ekip desteği de gerekecektir."

Yağız bu durumdan hoşnut olmamış gibi araya girdi. "Nasıl bir görev bu?"

Kaan Savcı bakışlarını benden ayırarak başını Yağız'a çevirdiğinde arkasına yaslandı. "Terör örgütü, biliyorsunuz ki uyuşturucu baronlarının desteğini de alıyor. İstihbarat destekli duyumlarımıza göre doğuda büyük bir pazarlık söz konusu. Yabancı ülkelerin desteği aşikâr. İki gün içerisinde yeni bir sevkiyatın anlaşmasını ve kutlamasını burada yapacaklar."

Emirhan öfkeyle atıldı. "Hepsini gebertelim, olsun bitsin."

Belli ki bu kadar basit değildi. Savcı bey de benim gibi düşünüyor olacak ki başını iki yana salladı. "Böylesi kulağa daha cazip geliyor fakat şu an pek mümkün değil."

Gökhan oldukça istekli hâlde "Ne yapmamız gerekiyorsa biz hazırız," dediğinde Kaan gülümseyerek elindeki dosyayı açtı.

“Sizlerden istenilen, bu davete sızarak sevkıyatı ve kişileri deşifre etmek. Fakat bu, ne yazık ki kolay olmayacak.” Turan Albay yine bir el işaret yaptığında karşımızdaki ekranda beliren adam önümüzdeki dosyada duranla aynı kişiydi. “Zinar lakaplı Şehmuz Karcı, terör yapılanmasının elebaşlarından. Kendisi itirafçı oldu. Davete de katılarak bize istihbarat sağlayacak. Fakat biliyorsunuz ki tam olarak ona bel bağlayarak güven sağlamamız mümkün değil. Bu yüzden sizden bir kişi daha eşlik edecek.”

Kaan Savcı sözlerini bitirir bitirmez görevimin ne olduğunu anlamıştım. O kişi benden başkası olmayacaktı fakat Yağız bu konudan habersiz olacak ki ciddiyetle kendini öne sürdü. “Tamam. Ben eşlik ederim. Koruması mı olacağım?”

Savcı sıkıntıyla ellerini masada birleştirdi. “Koruması değil de... Sevgilisi.”

Herkes garip bir bakışma yaşarken uygun adayı aramakla meşguldü ki Emirhan itiraz etti. “Sayın savcım, çok isterdim ama benden olmaz yani.”

Aykut sırtarak Emirhan’a bakıyordu. “Bana fena fikir değilmiş gibi geldi.”

Emirhan yüzünü buruşturduğunda Yağız’ın soğuk sesi yankılandı. “Olmaz!”

Emirhan hâlâ durumu kavrayamamıştı. “Bence de olmaz komutanım yani...”

Emirhan, sözleriyle Yağız’ın gazabına uğramaktan kendini alamadı. “Bahar olmaz!”

Bakışlarım Yağız’da takılı kaldığında o benim aksime öfkeyle Savcı Kaan’a bakıyordu. Kaan’ın gözleri kısıldığında iki adamın birbiriyle bakışmasını izliyordum.

“Üsteğmenim, sizi ilgilendiren bir durum yok ortada. Bu konuya Bahar Üsteğmen karar verecek.” Yağız’dan aldığı bakışlarını bana çevirerek ciddiyetini koruyan adam hafifçe boğazını temizledi. “Bahar Üsteğmen’im, bu görev bizim için

çok önemli. Tek seçeneğimiz şu an sizsiniz. Tehlikeli bir operasyon fakat bu konuda iyi olduğunuzu biliyoruz.”

Belli belirsiz bir tebessümle merak ettiğim detayları sormak için dudaklarımı araladığımda geç kaldım. Çünkü Yağız yine benden önce kendi sorularını sıraladı. Kocam olsa Yağız kadar karışmazdı herhâlde.

“Neden tek seçeneğiniz o? İlla sevgilisi mi olması gerekiyor? Koruma, garson, görevli, temizlikçi... Neden bunlar olmuyor?”

Yağız’ın sert sesi savcının dikkatinden kaçmadı. Aslında şu masada onun verdiği aşırı tepki kimsenin dikkatinden kaçmıyordu. Sadece ekip bu duruma alışmış görünüyordu. Ben bile kısa sürede ona alışmıştım ve bu durumu yadırgamıyordum.

“Biz bunları düşünmedik mi sanıyorsunuz? İçeriye kimseyi almıyorlar. Sadece kendileri ve yanlarında gelen eşleri olacak. Garsonlar bile kadın. Bir MİT ajanımız olacak fakat kapıdan içeriye giremeyecek. Sadece ev sahibinin korumaları olacak. Bizim de bir kadına ihtiyacımız var ve tek seçeneğimiz şu an için Bahar Üsteğmen.”

Yağız öfkeyle yumruğunu sıkarken, ortamın daha fazla kızışmasını engellemek amacıyla araya girdim. “Tamam, kabul ediyorum.”

İki adamın da bakışları bana döndüğünde Yağız başını iki yana salladı. “Kabul etmek zorunda değilsin Bahar.”

Yağız’la göz göze geldiğimde kara gözleri alev alevdi. İstemiyordu kabul etmemi. Babam da gönüllü değildi. Babam beni biliyordu ama kızı olduğum için korkuyordu. Peki ya Yağız neden istemiyordu? Beni hâlâ zayıf mı görüyordu?

“Bahar, görevi kabul zorunluluğun yok fakat şu şartlarda başka bir seçeneğimiz olmadığını da bilmeni isterim. Yine de tehlikeli bir görev, eğer kabul etmek istemezsen seni anlarız.”

Kaan’ın sesiyle zorla, Yağız’dan aldığım bakışlarımı ona

çevirdim. Dik duruşumdan taviz vermeden başımı eğdim. "Kabul ediyorum."

Kaan Savcı emin olmak istercesine gözlerime baktı. Sadece o da değil, herkes sessiz bir şekilde onaylamamı bekliyordu, Turan Albay bile.

"Emin misin asker?"

Ne uzatıyorlardı ama! Ben ne zaman görevden kaçmışım ki? İstemesem de bunu açıkça dile getirebilirdim zaten. "Emnim komutanım."

Kendinden emin tavrım yeterli gelmiş olacak ki Turan Albay tebessüm etti. "Detaylara geçebiliriz o zaman."

Bakışlarım tekrar Yağız'ı bulduğunda o kadar sinirli duruyordu ki uzunca bir süre onunla göz göze gelmemekte fayda vardı. Bir buçuk iki saat kadar süren toplantının detaylarının sonunda kafam bir cümle daha kaldıramaz durumdaydı. Turan Albay da aynı şekilde düşünüyor olacak ki ayağa kalktı. Onun kalkması demek bizim de kalkmamız demekti.

"Bugün erken çıkın, yarın görev için hazırlıklara başlanacak."

Hepimiz aynı anda cevap verdik. "Emredersiniz komutanım."

Gitmek için hareketlendiğimde önüme geçen adamla duraksadım. Koyu kahve gözlerle karşı karşıya gelmişim.

"Bir sorun mu var sayın savcım?"

Bakışları mavi gözlerimin derinlerine ulaştığında tebessümle elini uzattı. "Cesaretiniz etkileyici, üstөгmenim. Başarılı olacağınıza eminim."

Uzattığı eli boşta bırakmadan kavradım. "Sağ olun savcım."

Ellerimizin ayrılmasıyla toplantı odasından çıkarak alt kata indim. Biraz heyecan biraz da telaş kaplamıştı içimi. Görevi layıkıyla gerine getirmem lazımdı ama ne kadar eğitimi-

ni alsam da böyle bir göreve ilk defa çıkacaktım. Yine de ben kendimi biliyordum, başaracaktım.

Giyinme odasına tekrar üzerimi değiştirmek için girdiğimde kapıyı kapatamadan arkamdan giren adamla neye uğradığımı şaşırdım. Yağız içeri girdiğinde kapıyı kapatarak beni belimden tuttuğu gibi kapıya yasladı. Kaşlarım çatıldığında bu tavrı beni deli ediyordu.

“Ne yapıyorsun üstüğmenim?”

Bir eli kapıda, sıklaşan nefesini düzene koymaya çalışırken arada kalmış, öfkesi gözlerinden okunan adamı anlamaya çalışıyordum.

“Niye kabul ettin? Tehlikeli, Bahar... Ya sana bir şey olursa?”

Başı yerde konuşurken, son kelimesinin ardından göz göze geldiğimizde o karalara saklanan acıyı gördüm. Belki de uysal davranmalıydım.

“Neden anlamıyorsun Yağız? Bu benim mesleğim. Her zaman tehlikenin içinde olacağım. Nereye kadar kaçabilirim?”

Dudakları memnuniyetsiz bir kıvrıma ulaştı. Gözleri gözlerimi karanlığa hapsediyordu. Birbirine yakın bedenlerimiz, düzensizce yüzüme vuran nefesleri zor da olsa yutkunmama sebep olurken fısıltıyla “Korkuyorum...” dedi.

Ağzından dökülen kelimeyi doğru duyduğuma eminim ama onun dudaklarına nedense bu kelimeyi yakıştıramadım.

Elini kaldırarak omzuma doğru uzanan örgümü kavradı. İki parmağının arasında severken kalbimde daha önce hissetmediğim ince bir sızı hissettim. Buğulu bakışları saçlarımdan mavi gözlerime tırmandığında içimi titretti. İlk defa bana bu kadar açık olan adamın göğsünün üzerine elimi koydum. Bu kadar yakın olması doğru değildi ve ister istemez ondan etkiliniyordum.

“Yağız...”

Fakat o yine benimle değildi. Saçlarımdan uzaklaşan elini yumruk yapıp kapıya indirdi.

“Korkuyorum lan işte! Neyini anlamıyorsun bunun? Bir kere de sözümü dinle. Kabul etme diyorum, ediyorsun. Tehlikeli, gitme, diyorum, gidiyorsun. Niye geldin o zaman buraya? Rütbeme saygı duymayacaksan niye buradasın? Beni daha da delirtmek için mi gönderdiler seni?”

Öfkeyle yükselen sesine eklenen yumrukları kapıda olmasa da elinde ve ruhunda iz bıraktığı kesindi. Bu hikâyenin neresinde olduğumu bilemeden bir çemberin içine düştüm. Ne yapsam bir adım yol alamıyordum. Tekrar gelen yumruğunu avuç içimi açarak karşıladığımda o kadar sertti ki elim yumruğuyla kapıya yapıştı. Sızlayan acısını belli etmeden dişlerimi sıkığım an fark etmişti ne yaptığımı. Bir anda kendine gelirken elimi kavradı.

“Bahar...”

Elimi avuçları arasından çekerken biliyordum ki kendi eli çok daha kötü durumdaydı. Eklem yerleri kıpkırmızı olmuştu. Fakat ona kızgındım, kırgındım. Söylediklerinin aksine ne korkularından haberdardım ne de buraya onu delirtmeye gelmişim. O bana içini açmadan ben onu nasıl anlayabilirdim ki?

“Emir komuta sizde olabilir üsteğmenim ama bu sadece burada geçerli. Özel hayatımda ve alacağım kararlarda benim üstüm değilsiniz. Yanlış anlamalarınızdan, emirlerinizden ve sebebini anlayamadığım bu ani çıkışlarınızdan sıkıldım artık. Size saygısızlık etmek istemiyorum ama benimle ilgili ne varsa önümü kapatıyorsunuz. Şimdi odadan çıkarsanız üstümü değiştireceğim.”

Bir iki adım geriye gittiğinde kapıyı araladım. Bakışları yerde, sessiz sedasız odadan çıkarken arkasından bakıyorum. Alt dudağımı ıslatıp boğazımdaki yumruyu yok etmek istercesine yutkundum. Kapıyı tekrar kapatmamla arkasına yaslanarak gözlerimi kapattım.

İçimde bir yerler sızlıyordu. Kalbim miydi yoksa vicdanım mı, bilmiyordum. Fakat bir türlü içim rahat etmiyordu. Bazen onu anlamak bile istemiyordum. Ne zaman onu anlamak için çabalasam kalbimi daha çok kırıyordu.

Zor da olsa üzerimi değiştirdim. Odadan çıkıp arabama ilerlediğimde şu andaki tek mutluluğum arabamın yanımda olmasıydı. Buruk bir tebessümle koltuğuma otururken, biraz ileriden gelen adamlar dikkatimi çekti. Duraksadıklarında kendime hâkim olamadan onları izlemeye başladım. Gökhan bir şeyler söylüyordu. Hâlâ beni görmemiş olmalarından sebep dudaklarını okumaya çalışıyordum.

"Abi, ne yapıyorsun? Toparla... Kendini. Kızı üzerek gönderemezsin. Vazgeç artık. İnatçı, anla işte."

Benim hakkımda konuşuyorlardı, anlamıştım. Yağız'ın üzerime giderek beni göndermeye çalıştığını da biliyordum. Yağız arkasını bana döndüğünde ne yazık ki onun verdiği cevapları kaçırdım. Fakat Gökhan'ın dudaklarından dökülenleri ilk defa duyuyordum.

"Abi, sen şu ilacını içtin mi? İyiye gitmiyor... hâlin."

Yağız ilaç kullanıyordu demek. Ama ne için? Neyi vardı ilaç kullanacak kadar? Babam bunu da mı biliyordu? Bu yüzden mi bana ondan uzak durmamı söylemişti? Aklımı kurcalayan binlerce soru uçuşurken hiçbirine cevap bulamadım.

Yağız kızmış olacak ki el hareketleri sert bir hâle büründü. Benden tarafa döndüğünde hemen kendimi toparladım. Arabayı çalıştırdığımda beni fark etmişlerdi. Bozuntuya vermeden onlara küçük bir baş selamı verip arabayı hareket ettirdim.

Öğrenecektim. Yağız'ın derdi neyse hepsini öğrenecektim...

Bazen diyorum ki iyi ki asker olmuşum. Çünkü asker olmasaydım, kesin yine asker olurdum.

Ama daha da önemlisi, iyi ki bordo bereli olmuşum. Çünkü eğer bordo bereli olmasaydım, emin olun yine bunun için çabalardım.

Bazı meslekler aşkla yapılır, bazı meslekleri yapmak için sevmek gerekir. Ben de seviyordum. Hatta mesleğime âşıktım. Bu garip değil, çok normal. Çünkü ben bu meslekle büyüdüm. Dinlediğim ninni, komando marşı; prenses elbisemse kamuflajlı oldu benim. Doğum günü hediyem bile Akın amcamın aldığı bordo bereydi. Kaç gece boyunca onunla uyudum ben.

Yani sizin anlayacağınız, ben bu mesleğe tüm hayallerimi verdim.

İki gündür operasyon için hazırlanırken bugün start verilmişti. Heyecanla beklediğim an geldiğinde aslına bakarsanız mutluydum. Çünkü biz bu meslekte bunun için vardık. Sahada çalışmak beni heyecanlandıran bir durumdu. Saha olmazsa bizim de anlamımız kalmazdı.

Herkes toplantı odasında benim hazırlanmamı beklerken, ben giyinme odasında benim için getirilen elbiseyi giymeye çalışıyordum. Üst kısmı dar, belden aşağısı genişleyerek ayak bileklerime kadar uzanan kırmızı elbise, omuzlarımdan el bileklerime kadar aynı orantıda uzundu.

Başta fazlasıyla usturuplu gelen elbiseyi giydiğimde anlamıştım marifetini. Omuzlarımdan başlayıp aşağıya doğru, hem ön hem de arkadan fakat öndeki uzun olmak kaydıyla geniş bir V şeklinde dekolte sunuyordu. Bel kısmına yine aynı kumaştan yaptıkları kat kat olan kuşak, belime tam oturmuştu. Ve benim de fazlasıyla işe yarayacağını düşündüğüm, sağ bacağımı açıkta bırakan derin yırtmacıyla da elbisenin finali yapılmıştı.

Aynada gördüğüm görüntüyle dudaklarım kıvrıldı. Her zaman kendimden emin bir kadın olsam da kamuflaja ve yer-

lerde sürünerek eğitim almaya o kadar çok alışmışım ki bu tarz elbiseleri nadir giyiyordum. Gerçi Ankara'da daha sık elbise giyerdim ama burada pek fırsatım olmuyordu. Zaten soğuk kış şartlarında bir yerimin donmasını da istemezdim.

Ayakkabılarımı giyerek, mecburen evden getirdiğim mayıyla saçlarıma iri dalgalar verip açık bırakmayı tercih ettim. Aynanın karşısında bir müddet yaptığım makyajın ardından görünüm olarak hazırdım. Son olarak sağ bacağıma görünmeyecek şekilde sabitlediğim bıçağım ve küçük çantama aynı küçüklükte koyduğum silahımla tamamladım.

Üzerime aldığım yapay kürkle küçük adımlarla odadan çıktığımda dikkatli bir şekilde yürümeye başladım. Beni gören askerlerin hayran dolu bakışlarını görebiliyordum ancak bunu pek umursamadım. Karargâhta böylesini pek gördüklerini sanmıyordum.

Üst kata çıkarak toplantı odasının kapısına geldiğimde derin bir nefes aldım. İçeride beni bekleyen erkek topluluğuna karşı gardımı aldığımda kapının açılması için bir adım daha attım. Kapı iki yana açıldığında hararetli bir konuşmayı da bölmüş olacağım ki bütün bakışlar bana döndü.

Birkaç adım daha atarak içeri girerken masanın etrafında oturanların hepsi ya başını ya da bedenini sandalyesiyle birlikte benden tarafa çevirdiğinde öylece kalakalmıştı. İşte tam bu esnada uzunca bir ıslık yankılandı odanın içinde. Emirhan yine yapmıştı yapacağını. Aykut ise kendi kendine mırıldanıyordu.

"Biri bana rüya gördüğümü söylesin."

Gözlerimi devirdiğimde Emirhan da ondan farklı değildi. "Komutanım, size âşık olabilir miyim?"

Emirhan'ın sözleriyle daha fazla dayanamayıp güldüğümde Yağız'a takıldı bakışlarım. Oturduğu sandalyeyle birlikte tüm bedenini bana çevirmiş, sert bakışlarına sakladığı hayranlıkla beni izliyordu. O sırada dudaklarından döken mırıltıların küfür olduğunu fark ettim. Devamındaki

homurtularını duyamasam da dudaklarını okumuştum bile.

"Hay ben bu elbiseyi bulup ayarlayanı..."

Yağız'a diktiğim ters bakışlarımla gözlerimiz kesiştiğinde sevimsiz olduğunu her seferinde belli etmekten çekinmiyordu.

Bizim ısrarla devam eden bakışmamızı Turan Albay'ın sesi böldü. "Bahar, hazır mısın?"

Onun yanında oturan, sandalyesini bana doğru çevirerek arkasına yaslanmış, bir eli çenesinde, ilgili bakışlarla beni izleyen Savcı Kaan da dikkatimi çekti. Yine ciddi duruşundan taviz vermese de onun da bakışlarında, gizlemeye çalıştığı hayranlık apaçık belli oluyordu.

"Hazırım komutanım."

Turan Albay, Aykut'a bir bakış attığında Aykut hemen ayağa kalktı.

"Komutanım, şu kulaklıkla dinleme cihazını da yerleştiririm."

Aykut bana doğru adımlarken Yağız'ın yanından geçmeden onun engeline takıldı. Yağız ayağa kalkarak Aykut'un elindekileri alırken dikkatle izliyordum onu.

"Sen bırak. Ben hallederim."

Yanıma adımlayıp tam önümde durduğunda bu sefer üzerinde kamuflajı yerine siyahlar vardı. Operasyonda destek olarak bekleyecekleri için onlar da hazırlanmıştı. Yine siyah-kırmızı, fazla uyumlu görüldüğümüzü düşünmeden edemedim. Yakışıyorduk aslında, yani kıyafet olarak.

Elini kaldırarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bunu o kadar yavaş yapıyordu ki sanki bilerek ağırdan alır gibiydi. Kulaklığı takmak için hafif eğildiğinde yine o barut kokusuna karışan kendi kokusu dolmuştu ciğerlerime. Sanki ben yapamazmışım gibi, kulaklığı kulağıma taktığında fısıldadı.

"Bıçağını biraz daha arkaya al. Kenardan görünüyor."

Biraz geri çekildiğinde hayretle bakıyordum ona. Arkaya doğru saklamıştım oysa. Ne ara görmüştü? Biraz önce otururken gözüne çarpmıştı demek ki.

Onaylarcasına gözlerimi kapatıp açtığımda elbisemin yakasına değen parmakları her ne kadar tenime değmese de ona bakmaktan alamadım kendimi. Ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü merak ediyordum. Dikkatli bir şekilde geriye kıvrarak dinleme cihazını yerleştirirken alt dudağımı ısırdım. Her ne kadar birbirimizden hoşlanmasak da aramızda inkâr edemediğim farklı bir çekim vardı ve bunu ben görüyorsam onun da görmesi gerekirdi. Zaten onun da içinden çok şey düşündüğü o kadar çok belli oluyordu ki kaşları arada çatılıyor, sonra tekrar düzeliyordu.

Onun bu hâli beni hem meraklandırıyor hem de bir yandan gülmeme sebep oluyordu. Kıvrılan dudaklarım ilgisini çekmiş olacak ki yine göz göze geldik.

“Neye gülüyorsun?”

Biraz önce kulağımın arkasına aldığı saçlarımı düzeltirken omuz silktim. “Hani hep kaşların çatık, böyle sevimsizsin ya, seni gülerken hatta koca bir kahkaha atarken de görmek isterdim.”

Ellerini ceplerine sokarken gözlerinde yakaladığım ışıltı kısa sürdü. Dudağında bir kıvrım bile oluşmamıştı. “Gülmek için sebebim yok demek ki.” Gözlerinin en uç noktalarına kadar bakarken bu aralar onu anlamak için çabalıyordum ama nafileydi. İyi saklıyordu. Konuyu kapatmak istercesine devam etti. “Kontrol ettin mi silahını?”

İşte yine kendisi güleceği yerde benim kaşlarımı çatma sebep olmuştu. “Ettim tabii ki. Beni bu kadar küçümsemekten vazgeç.”

Umursamazca elimden çantamı çekip içine dinleme cihazını atarak tekrar çantamı elime tutuşturdu. “İyi.”

Ona diktiğim ters bakışlarımı Savcı Kaan böldü. “Bahar Üsteğmen'im, hazırsanız çıkalım.”

Yağız başını çevirerek Kaan'a ters bir bakış attığında sıkıntılı bir nefes verdim. Hayırlısı ile şu operasyonun sonuna gelmek istiyordum. "Çıkalım."

Hep birlikte arabalara binerek davetin yapılacağı yere yakın bir alanda durduk. Şimdi araba değiştirmem gerekiyordu. Ekip arabasından ineceğim sırada hemen yanımda oturan Yağız, ben inmeden elimi kavradı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde oldukça ciddi duruyordu.

"Kendine dikkat et ve sakın kendini tehlikeye atma."

Onun bütün ciddiyetine karşın tebessüm ettim. Her ne kadar güvensiz olsa da beni düşündüğünü ve başıma bir şey gelmesini istemediğini biliyordum. "Merak etme."

Arabadan indiğimde hemen ciddiyete büründüm. Önümüzdeki arabadan inen iki kişiyi dikkatle incelerken diğerleri de yanıma gelmişti. Kaan'ın genç olan adama işaret etmesiyle o da yanımıza geldi.

"MIT'ten size eşlik edecek arkadaşımız Emrah. Kendisi sadece kapıya kadar sizinle gelebilecek. Acil bir durumda onunla iletişim hâlinde olacaksınız."

Kaan'ın açıklamalarıyla tebessüm ederek elimi uzattım. "Üsteğmen Bahar."

Aynı tebessümle elimi sıkarak gülümsedi. "Memnun oldum üsteğmenim."

Kaan yolu gösterirken diğer adamın yanına ilerledik. Kırk kırk beş yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim hafif kır saçlı, şakak kısımlarından saçları dökülmeye başlamış, sapsarı dişleriyle takım elbisesinin şıklığını bile örten adamın yalandan sevgilisi olacak olamam bile suratımı buruşturmama sebep oldu. Kaan eliyle beni işaret etti.

"Bahar Hanım size eşlik edecek."

Karşımdaki adam gülerek elini uzattı. "Şehmuz Karcı. Memnun oldum."

Ağzının suları akarak bana elini uzatan adamın yüzünü

incelemekle meşguldüm. Gülüşünden sebep yüzünde daha da belirginleşen kırışıklıklarla beraber suratında ukala bir ifade vardı. Belli ki ona muhtaç olmamızdan memnundu. Tabii bu onun bildiği kısımdı. O sadece bizim için aracıydı. Fakat arkalara gizlenmiş, gözlerinde saklanan büyük de bir korkuyu görüyordum. Bu operasyon patlarsa öleceğini çok iyi biliyordu.

Elini sıkmayacağımı anladığında indirmek zorunda kaldı. Suratu da aynı oranda düşmüştü. Onu görmezden gelerek arabanın arka kapısına yöneldim.

“Gidelim artık.”

Fakat o sırada beklemediğim bir şey oldu. Yağız, adamın yakasını kavradığı gibi arabaya yapıştırdı. Kaşlarım havada onu izlerken bakışları yine koyulaşmıştı, karşısındaki adamı öldürmeye hazırdı.

“Sakin bir yanlış yapmaya kalkma. Seni öldürürüm.”

Kaan elini kaldırarak Yağız’ın koluna koydu. “Adamı bırak.”

Yağız öfkeyle ittiği adamı bırakırken yine bakışları beni buldu. O an ona küçük bir tebessüm sundum. Onun bu aşırı korumacı tavrına artık alışmıştım ve bunun sebepsiz olduğunu da düşünmüyordum. Hele Gökhan’ın ilaçla ilgili söylediklerinden sonra Yağız’a daha farklı gözle bakar olmuştum. Zaten bu aşırı sinirli hâlleri, babamın bile onu saklaması, ben vurulduğumda bir bordo berelide olmayacak aşırı panik hâlleri normal değildi.

Bir şey vardı benim bilmediğim. Yağız’ı esir eden, beni merakta bırakan... Ama er ya da geç öğrenecektim. Ben de Güneş’sem, bu gizli kalmayacaktı.

Adamla beraber arabaya bindik, Emrah da şoför koltuğuna geçtiğinde yola çıktık.

Arkaya bakarsam önüme dönmek zor olurdu. Bu yüzden arkamda bıraktığım kimseye bakmadım. Ailem dışında

kimseye bakmazdım. Buna rağmen onunla bir kez daha göz göze gelmeyi isterdim.

Bir süre sonra üç katlı bir villanın önüne geldiğimizde korumaların kısa kontrolünün ardından bahçe kapısından içeri geçtik. Emrah arabayı park ettiğinde başını arkaya doğru çevirdi.

“Beş koruma saydım.”

Başımı olumsuzca iki sana salladım. “Biri kulübede. Altı kişiler.”

Kaşları havalandığında dudağını kıvrırdı. “Buradan ileriye gidemiyorum. Devamında yalnızsın. Kapıdan bir yere ayrılmam. Seni dinliyor olacağım.”

Kendime güzel telkinler vererek kulaklığıma dokundum. “Son kez test edelim. Beni herkes duyuyor mu?”

Emrah başıyla beni onaylarken Gökhan’ın sesi geldi. “Seninleyiz Güneş. Dikkatli ol.”

Yanımdaki adama kısa bir bakış atıp çıkması için kapıyı işaret ettim. “Hadi.”

İkimiz de arabadan indiğimizde bana kolunu uzatan adama ters bakışlarla bakıyordum. “Yürü işte adam gibi. Koluna girmeme gerek yok.”

Dudağı kıvrıldı. Bizim tam aksimize o fazla rahattı. “Rol icabı da olsa fena olmazdı.”

Gözlerim kısıldığında Şehmuz denilen adama hafif eğilerek dişlerimin arasından fısıldadım. “Sakin elini dahi kaldırıp bana dokunmaya kalkma. Seni, o yakarı kavrayan adamdan önce ortadan kaldırıyorum.”

Bir miktar ürkmüş olacak ki samimiyetsiz bir gülümseme sundu. “Tamam, sakın... Bana ihtiyacınız var, unuttun mu?”

Umursamazca başımı geriye çekip önden yürümeye başladım. Yine Gökhan telsizden konuşuyordu. “Sakin ol Güneş.”

Sessiz kalarak kapının önüne geldiğimde iki korumay-

la karşılaştım. Biri bana doğru üzerimi aramak için bir adım attığında ters bir bakış attım. "Ne? Beni de aramayacaksınız herhâlde."

Korumalardan önümde duranı elini iki yana açtı. "Kural-lar böyle."

Kulaklarımda Yağız'ın sesi yankılandı. "Güneş, şimdi on-ları Şehmuz'a şikâyet et."

Yanıma gelen adama karşı sesimi narin tutmaya çalış-tım. "Şehmuz, bunlar bana dokunmak istiyor. Bir şey söyler misin?"

Şehmuz öfkeli bir şekilde önündeki adamı itti. "Canınıza mı susadınız lan siz?"

Diğeri müdahale etti. "Efendim, bizden istenen neyse onu yapıyoruz."

Gözlerim kısıldığında dudağımın kenarını sinsice kıvrı-dım. "Şehmuz... Bence öldür bunları."

Kulağıma Emirhan'ın kahkahası geldi. "Abi, çok iyi ya."

Şehmuz bana dönerek sırıttı. "Sen iste, ben burayı ateşe veririm güzelim."

Yapmacık bir gülümseme sunduğumda Şehmuz silahını belinden çıkararak emniyetini açtı. İki adama da silahını doğ-rulttuğunda kapı açıldı.

"Ne oluyor burada?"

Karşımızdaki adamın sert bakışları, uzun ve geriye yatır-dığı saçları, yeşil gözleri ve korumaların anında saygı pozis-yonuna geçmesiyle dikkatimi ona vermemi sağlamıştı.

"Boran, bu nasıl iş? Kim benim yanımdaki kadına doku-nabilir?"

Boran denilen adamın ev sahibi olduğunu biliyordum. Adamın bakışları bana düştüğünde göz göze geldik. Beni baştan aşağı süzerken hiç de masum değildi bakışları. Tekrar Şehmuz'a döndü.

“Çocuklar hata etmiş. Hanımefendi bizim misafirimiz. Buyurun lütfen.” Biz içeri girerken arkamızdaki korumaları da fırçalamayı ihmal etmedi. “Düzgün yapın işinizi!”

Bizi karşılayan görevli kıza üzerimdeki kürkü teslim etmemle Şehmuz da kendi kabanını verdi. İçeri geçmeden Boran ve Şehmuz selamlaştılar. Fakat adamın bakışları ısrarla bende geziyordu.

“Hanımefendiyle bizi tanıştırmayacak mısın?”

Boran’ın sözleriyle Şehmuz gülerек bana döndü. “Bu güzellik benim gözdem, Boran. Adı Deniz. Tıpkı adı gibidir ha; hem hoyrat hem de dingin.”

Beni tarif etmesini, hiç istifimi bozmadan, iki elim önümde, küçük çantamı tutarken dinledim. Beni etkilemiyordu. Hatta manasız detaylar vermişti şu an. Fakat Yağız’ın bol bol araya kaydattığı küfürleri kulağımdaki kulaklık sayesinde duyabiliyordum. Onlar her nedense daha ilgi çekici geliyordu.

Boran bana elini uzattığında bu sefer karşı çıkmak yerine ben de elimi uzattım. Elimi tutup dudaklarına götürdü ve sulu bir öpücük bıraktı. En kısa sürede kendime bir dezenfektan bulmam gerekiyordu.

Bakışlarını tekrar mavi gözlerime çıkaran adam yanımdaki Şehmuz’a aldırış etmeden iltifatlarını sıraladı. “Deniz... Hanım. Sizinle tanışmak beni çok memnun etti. Adınızı koyan, gözlerinizden etkilenmiş olmalı.”

Sıkıldığım sohbetle çaktırmadan elimi adamın elinden kurtardım. Küçük de bir yapay tebessüm sundum. “Tanıştığımıza memnun oldum Boran Bey. İltifatınız için teşekkürler.”

Boran, bir adım gerimizde duran görevli kıza bir bakış attığında hemen eliyle bana yolu gösterdi. “Buyurun Deniz Hanım.”

Arkamı dönerek Şehmuz’a baktığımda güldü. “Sen git hadi. Ben de geliyorum birazdan.”

Bu durum hoşuma gitmese de mecburen ilerledim. O sırada Gökhan yine beni yönlendiriyordu. "Güneş, toplantı odasına muhtemelen seni almayacaklar. Önceden girip dinleme cihazını yerleştirebilir misin?"

Koridor boyunca etrafıma bakınırken, tam geniş salona geldiğimizde duraksadım. "Pardon. Ben önce bir lavaboya gitsem olur mu?"

Görevli kız bana gülümseyerek arkamda kalan merdivenleri işaret etti. "Üst katta efendim. Ben size eşlik edeyim."

İşte bu, olmaması gereken bir şeydi. "Sorun değil. Siz bana tarif edin, yeterli."

Biraz tereddüt etse de içten bir tebessüm sunduğumda tarif etmeye başladı. "Merdivenleri çıkınca sağdan ikinci kapı."

Merdivenlere yöneldiğimde dikkatli bir şekilde çıkarak üst kata ulaştım. Etrafıma bakınırken çok fazla oda olsa da iki kapılı olan dikkatimi çekti. Sakin adımlarla oraya ulaştığımda kapıyı araladım. İçeri adım attığımda doğru yerde olduğumu biliyordum. Burası hem toplantı hem de çalışma odası olarak düzenlenmişti.

Dikkatli bir şekilde içeriye girdiğimde aynı zamanda etrafta kamera arıyordum. Olmadığından emin olduğumda masaya yakın olan kitaplığın üzerindeki saksılar dikkatimi çekti.

"Odadayım. Birazdan yerleştireceğim böceği."

Çantamı açarak içindeki dinleme cihazını ararken silahımın yanında duran küçük paket dikkatimi çekti. Kaşlarım havada, aşınası olduğum paketi elime alınca gördüğüm çikolatayla dudaklarım kıvrıldı. Hızlı olmam gerektiği hâlde en sevdiğim bitter çikolatadan bir parça alıp ağzıma attım. Bunu toplantı odasında çantamı kurcalayan Yağız'dan başkası yapmış olamazdı.

Çantamdan dinleme cihazını çıkararak yerleştirirken mırıldandım. "Bunu unutmayacağım Pala."

Kimse anlamasa da o beni anlamıştı. "Unutursan hatırım kalır."

Dudaklarımdaki kıvrım daha da büyüdüğünde işime odaklanmam gerektiğinin farkındaydım. "Böcek yuvada. Aktif hâle getirin."

"Tamamdır," diyen Aykut hemen devam etti. "Hallettim."

Birkaç adım geriye gittim. "Deneme yapıyorum. Ses geliyor mu?"

Aykut keyifli sesiyle onayladı. "Çok iyi."

Derin bir nefes alarak odadan çıktım. Hemen lavaboya girdiğimde musluğa yöneldim. Elimi güzelce sabunla yıkadığımda daha rahattım. Saçlarıma biraz çekidüzen vererek lavabodan çıktım. Aşağı tekrar inip geniş salona geçtim.

Erken gelmemizle geçen dakikalar beni beklemeye iterken arka arkaya gelen adamlar ve eşleriyle tanışmaya başladım. Kadınlardan çok erkeklerle ilgileniyor, onların isimlerini hafızama kaydediyordum.

Herkes geldiğinde erkekler yavaş yavaş üst kata çıkmaya başladı. Şehmuz da elindeki bardağı bırakarak bakışlarını bana çevirdi. "Muhtemelen bir saat kadar sürecektir."

Başımınla onayladım. Bu benim için dert değildi. Hatta uzun uzun her konudan konuşabilirlerdi. "Sonra gidecek miyiz?"

Başını iki yana salladı. İşte bu olmamıştı. "Kutlamayla devam eder. Hemen gidemeyiz ama erken çıkarız."

Bu durum hoşuma gitmese de başka şansım yoktu. "Tamam."

Şehmuz gidemeden yanımıza Boran gelerek gülümsedi. "Gelmiyor musun dostum? Yoksa Deniz Hanım'dan izin almaya mı çalışıyorsun?"

Şehmuz dudağının kenarını kıvrıdı. "Böyle bir güzellik bana izin vermezse hiçbir yere gitmem."

İki adam da sırtıırken yine ve yine Yağız'ın sesini duydum. "Şerefsiz itler. İkisinin de sülalesini-"

Cümlelerin devamını Gökhan'ın öksürükleri böldü. Bugün Yağız'ın küfür konusunda ne kadar yetenekli olduğunu keşfediyordum. Bu durum dudaklarımın kıvrılmasına neden olduğunda iki adam da sebepsizce üstüne alındı.

Onlar giderken arkalarından bakarak mırıldandım. "Toplantı odasına geçiyorlar."

Gökhan belli ki sözcü ilan edilmişti. "Tamam. Beklemede kal."

Bir saate yakın süren bir bekleyiş içerisine girdim. Tıpkı benim gibi bekleyen kadınlarla gereksiz süren sohbetim uza-yıp giderken bir yandan da elimdeki, bir yudum dahi almadığım içki bardağımı sallıyordum.

Bir türlü zamanın geçmemesinden sebep giderek sıkılma-ya başladığımda ayağa kalktım. Bir duvarın tamamını kapla-yan cam pencerelerin yanına adımladım. Cam bölmenin he-men arkasındaki havuzu seyrederken sonunda kulaklığında Gökhan'ın sesi yankılandı.

"Toplantı bitti, geliyorlar."

Derin bir nefesin ardından olağan bir tavırla biraz önceki havuza arkamı dönerek merdivenlere çevirdim bakışlarımı. Boran önden, diğerleri onun peşinden merdivenleri inerken adamın üzerimdeki sürekli bakışları fazla olmaya başlamıştı.

Umursamadan bakışlarımı farklı bir yöne çevirdim. Hep-si aşağı indiğinde Şehmuz da yanıma geldi. Yüzüme yayılan yapay bir gülümsemeyle bakışlarımı ona diktim.

"Nasıl geçti?"

Dudakları kıvrıldığında keyfi yerindeydi. "Daha iyi ola-mazdı."

Bu durumdan ben de memnun kaldım. Çünkü işimizi ne kadar temiz halledersek o kadar iyiydi bizim için. Toplan-tı herkes için keyifli geçmiş olacak ki evi bir kutlama havası

sardı. Herkes bir köşede eğleniyor, sohbet ediyor, çalışanların yaptığı servislerle aperitif ve içkiler ortada dolaşıyordu. Şu an bulunduğum ortamda stresli bir şekilde bekliyor oluşumu saklarken eğleniyor gibi görünmeye çalışıyordum.

Son bir işim daha kalmıştı. Toplantı odasına bıraktığım böceği tekrar almalıydım. Arkada iz bırakmamamız gerekiyordu ve işin kötü yanı, hemen yanımdaki, bize yardımcı olmaya çalışan adamın bile o odaya yerleştirdiğim böcekten haberi yoktu.

Uygun vaktin geldiğini düşünerek Şehmuz'a hafifçe eğildim. "Ben bir lavaboya gideceğim. Sen de o zamana kadar kendini ayarla, defolup gidelim buradan."

Başırı eğerek beni onayladığında dikkatli adımlarla salonun çıkışına yöneldim. Beni dinlemeye devam eden ekibe seslenmeyi de ihmal etmedim. "Tekrar toplantı odasına gidiyorum."

Bu sefer Yağız'ın sesi yankılandı kulaklarımda. Sanki anlamıştı. "Dikkatli ol Güneş."

Dudaklarım kıvrıldığında bunun sebebini bilmiyordum ama yine de sebepsizce mutlu oldum.

Üst kata çıkar çıkmaz etrafı kolaçan ettim. Kimse olmadığından emin olduğumda tekrar toplantı odasına yöneldim. Yavaş hareketlerle kapıyı açarak içeri girdiğimde hemen böceği yerleştirdiğim yere adımladım. Böceği bulunduğu yerden alarak çantama koymak zor olmadı.

"Böcek güvende. Çıkıyorum."

Yine Gökhan üstlenmişti cevap kısmını. "Çok iyisin Güneş. Hızlı bir şekilde evi terk edin."

Odadan çıktığımda kapıyı kapatarak birkaç adım attım. Tam lavabonun önündeyken karşıma çıkan adamla duraksamak zorunda kaldım. "Boran Bey."

Üzerimdeki bakışları gözlerime ulaştığında yüzünde memnun bir gülümseme vardı. "Sizi korkuttum mu Deniz Hanım?"

Bir an ne yapacağımı bilemesem de hızlıca kendimi toparlayıp yüzüme küçük bir tebessüm kondurdum. "Yo... Hayır. Bir an karşımda görmeyi beklemiyordum sadece."

Bana doğru bir adım daha attığında yeşil gözleri fazla sinsi duruyordu. "Ama ben bizzat karşınızda olmak istedim."

Operasyonun patlamış olma ihtimali beni büyük bir karamsarlığa sürüklerken yüzümde sadece sahte bir tebessüm vardı. Kulağımda ise yine onun sesi...

Yağız bu sefer bana tereddütle seslendi. "Güneş..."

Kadın olmak hayata bir sıfır geride başlamak mı diye düşünmeden edemiyorum bazen.

Neden hep bir kaçış içerisindeyiz? Neden sürekli güçsüz görülüyoruz ve bir şekilde bundan faydalanılmaya çalışılıyor?

Ne yazık ki adaletin olmadığı yerde erkek kendini iktidar sanıyor...

Ve ben sadece zor olan mesleğimle değil, bir de sırf erkek üstünlüğü yüzünden, akıllara ilk gelen ve benim her zaman korumak zorunda olduğum, fakat onların haysiyetsiz kılıflarının örtüsüne saklanmış tacizleriyle de baş etmeye çalışıyordum.

Kendime zor bir meslek seçmiştim.

Ne demişti Akın amcam...

"Eğer asker olacaksan Bahar, kadın olduğunu unutacaksın ve bir o kadar da aklından asla çıkarmayacaksın." Suratıma geçirdiği yumrukla ben yere düştüğümde, *"Bu sana, kimsenin seni kadın gözüyle görmeyeceğini hatırlatsın,"* demişti. En zayıf noktam olan saçlarımdan tutup suyun içine kafamı bastırduğunda ise, *"Bu da sana, kadın olduğun için yaşayabileceğin en hafif olayın bu olduğunu hatırlatsın,"* demişti.

İşte o gün ağlamayı bırakıp tekrar ayağa kalktım. Pes etmeden tekrar ve tekrar çabaladım. Çünkü biliyordum ki Gölge, ben onu göremesem de arkamda duruyordu.

Şimdi geldiğim noktada ise karşımdaki adamla baş etmek

zorunda olduğumu biliyordum. Gözlerimi diktiğim adama karşı çoktan tedbirimi almıştım. "Neden karşımda olmak istediğinizi anlayamadım."

Bana bir adım daha atan Boran fazla kendinden emindi. "Belki biraz yalnız kalırız."

Kaşlarım havalandığında, beni kandırıyor mu yoksa gerçek mi söylüyor diye çözmeye çalışmakla meşguldüm. Tabii bir yandan da Yağız'ın, kulaklığında yankılanan ve bir türlü susmayan sesiyle baş etmeye çalışıyordum.

"Ne yapmaya çalışıyor lan bu herif? Güneş, çıkacaksın oradan. Hemen şimdi. Bu bir emir, duydun mu beni? Hemen orayı terk et."

Konuşuyordu konuşmasına da nasıl yapacağımı söylemiyordu işte. Karşımdaki adam ise bunların hepsinden habersizdi. Yani inşallah öyleydi.

"Sizinle neden yalnız kalayım ki Boran Bey? Şehmuz birazdan..."

Sözlerime devam edemedi bileğimi kavradı. "Bırak şimdi o beyinsizi."

Hayrete kapılmışçasına baktım karşımdaki adama. İlk hamlem bileğimi elinden kurtarmaya çalışmak oldu. Narin bir kız gibi...

"Ne yapıyorsunuz? Bırakın bileğimi!"

Beni umursamadan kendine çekerken Yağız'ın öfkeli sesi geldi. "Sarkıntılık edecek lan Güneş'e. Emrah, çabuk Şehmuz'a ulaş, üst kata çıksın."

Sakinliğimi korumaya çalışırken karşımdaki adam gülmüsedti. "Ne vadetti sana? Kaç para verdiyse ben daha fazlasını veririm."

Ne diyordu bu pislik? Para için Şehmuz'un yüzüne bile bakmazdım ben. Şu görev olmasa ikisinin de suratlarını tanımayacak hâle getirirdim ama sona gelmişken bu aptallık olurdu.

“Beni rahat bırakır mısın? Para falan istemiyorum ben.”

Sırtarak bakıyordu bana. Belli ki söylediklerim inandırıcı gelmemişti. “Ben aptal mıyım sanıyorsun? Şehmuz gibi yaşlı moruğa paradan başka ne için gidilir?” Bakışları sapıkça bir hâl aldığı anda kendimi bir an çıplak hissettim. “Gençsin, güzelsin... Şehmuz’un elinde heba olacağına bana gel. Ev, araba, hepsini sağlarım sana. Ondan çok daha güçlüyüm.”

Korkudan ziyade midemi bulandıran sözler karşısında şaşkın değildim. Evine gelen bir misafirin kadınına göz dikmek onlar için olağan bir durumdu. Fakat şu an kulaklığım da yankılanan kargaşa Yağız’ın eseri idi. O öfkeyle bağırıyor, Gökhan da onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Güneş, sadece otuz saniye daha sabret. Şehmuz yanına geliyor. Eğer tehlikeye girersen sapla gitsin.”

“*Sapla gitsin...*” Ne güzel söylemişti Yağız. Bacağımdaki bıçaktan bahsediyordu ama bunun son seçeneğim olması gerekiyordu. Yine de kendimi korumak için ne gerekiyorsa onu yapacaktım.

Yüzüme endişeli bir ifade takındım. Bir yandan da içimden otuzdan geriye saymaya başlamıştım. “Şehmuz beni öldürür, sizi de öldürür. Bırakın beni, gideyim.”

Elini kaldırarak saçlarıma dokunmak istediğinde kendimi geri çektim. Bundan hoşnut olmayarak kaşlarını çatığında ondan geriye sayıyordum. “Onu ortadan kaldırmam o kadar kolay ki.”

Tam tekrar bana doğru bir adım atmıştı ki Şehmuz’un sesi geldi. “Deniz, nerede kaldın?”

Hâlâ bileğimi tutan adamdan kendimi kurtardım. “Geliyorum.”

Fakat Boran ben yanından geçmeden elime kartını tutuşturdu. “Beni bul.”

Son kez Boran’la göz göze geldiğimizde elimdeki kartı sıkıca tutarak bakışlarımı kaçırdım. O beni bekleyecekti ama ben o kartı ekibe teslim edecektim.

Adımlarımı hızlandırdığımda Şehmuz sonunda görünmüştü. Boran da yanımıza gelirken Şehmuz sorgulayıcı bakışlarını üzerimize dikti. "Ne yapıyorsunuz burada?"

Boran ellerini cebine koyarken ukala bir gülümseme sundu. "Deniz Hanım'a yardımcı oldum."

Şehmuz uzatma niyetinde değildi. Sadece sorması gerektiği için sormuştu. Bana kısa bir bakış atıp Boran'a elini uzattı. "Bize müsaade. İşlerim var Boran."

Boran da biraz önce bana asılmamış gibi Şehmuz'un elini sıktı. "Erken oldu ama öyle olsun bu sefer."

Şehmuz elini belime koyarak geri çekildi. İkimiz birlikte merdivenleri inerken sessizce bekledim. Boran'ın arkamıza olduğunu biliyordum.

Sonunda kapıya ulaştığımızda görevli kız kürkümü verdi. Omuzlarıma almamla evden çıktık. Birlikte bizi hazır bekleyen arabaya bindik. Emrah hızlı bir şekilde bizi villanın bahçesinden çıkardığında derin bir nefes aldım.

"Hepimize geçmiş olsun." Ve yanımdaki adamın karnına dirseğimi geçirdim. "Sakin bir daha bana dokunmaya kalkma."

O acıyla kıvrılırken Emrah suratını buruşturdu. Fakat bunu umursamadım. Herkes benim gibi aynı sözleri dillendirdiğinde mutluydum. Bir görevi daha başarıyla sonuçlandırmıştım.

Yine aynı yerde arabalar değişiklik yapacağı sırada ekip bizi bekliyordu. En önde duran Yağız ve Kaan'ı görebiliyordum. Kulağımdaki kulaklığı ve üzerimdeki dinleme cihazını çıkarıp çantama attım. Araba durduğunda yüzüme yayılan haklı gururla kapıyı açarak indim.

Kendimden emin adımlarla ilerlerken Yağız bir iki adımla öne çıkarak ilerlememe engel oldu. Bakışlarımız kesiştiğinde hâlâ sert ve suratsızdı. "Başarılı bir operasyondur asker, aferin."

Dudaklarım kıvrıldı. İlk defa beni azarlamak yerine takdir etmişti sanırım. Komutanım olarak yapmıştı belki bunu ama yine de yapmıştı. Elimi alnıma koyarak hazır ola geçtim. "Sağ olun komutanım."

Bakışları ellerime düştüğünde kaşları mümkün gibi biraz daha çatıldı. Boran'ın tuttuğu bileğimi kavradı. Bunu sanki hissetmişti. "Sana bir şey yapmadı, değil mi?"

Bileğimi incelerken beyaz tenli olmamdan sebep küçük bir kızarıklık vardı sadece. Ağzında yine küçük mırıltılar duyduğumda bileğimi elinden kurtararak tek kaşımı kaldırdım. "Bu kadar çok küfrettiğini bilmiyordum üsteğmenim."

Kara gözleri hemen mavi gözlerimi buldu. Kendine inandırmak ister gibi bakıyordu. "Normalde etmem Bahar."

Bu komik gelmişti. Gülüşümü saklamaya çalışırken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Normaline de denk gelemedik bir türlü."

Gözlerini kıstığında arkasında bize doğru yaklaşan Kaan dikkatimi çekti. "Bahar Komutan'ım, çok başarılıydınız. Sayenizde büyük bir deşifre sağladık."

Gülerek bana elini uzattığında aynı samimiyetle karşılık verdim. "Teşekkür ederim sayın savcım."

Ellerimiz birleştğinde gülümsemesi yüzünde biraz daha büyüdü. Elimi bir türlü bırakmayan adamla bakışırken Yağz'ın soğuk sesi geldi. "Daha fazla oyalanmasak iyi olur."

Elimi geriye çekerek başımı eğdim. "Emredersiniz komutanım."

Diğerlerinin yanına ilerlediğimizde Aykut, "Komutanım, tebrikler," dedi. Hemen ardından da Emirhan "İyi işti komutanım," derken samimi duruyordu.

"Sağ olun."

İkisine de gülerken Gökhan yanımıza geldi. "Çok iyiydiniz üsteğmenim."

Ona da bir tebessüm gönderdiğimde arabalara yönelmiştik

ki Kaan buna engel oldu. "Bahar Üsteğmen'im, elbisenizle o arabaya binmeyin. Buyurun lütfen."

Kaan'ın bana gösterdiği ve şoförünün hazır beklediği makam arabasına takıldı bakışlarım. Ne yalan söyleyeyim, havalı duruyordu. Başımı çevirerek ekip arkadaşlarıma baktığımda hepsinin ilerlemek yerine benim kararımı beklediklerini fark ettim.

Yağız'ın kara gözleri yine kendi kefenine saklanmış, yine buz gibi bakıyordu: ifadesiz, sert...

Kararımı çoktan verdiğimde Kaan'a küçük bir tebessüm sundum. "Teşekkür ederim savcım, ekibimle gitsem daha doğru olur."

Biraz bozulduğunu fark etsem de görmezden gelerek arkamı döndüm. Kartal Timi'ne bağlıysam onlarla birlikte olmalıydım, elbisenin bir önemi yoktu. Hep birlikte gülerек arabaya bindiğimde doğruca karargâha geldik.

Üzerimi değiştirmek için giyinme odasına giderken arkamdan gelen adım sesleriyle başımı geriye çevirerek kim olduğuna baktım. Yağız'ı görünce duraksamıştım.

"Bir şey mi oldu?"

Tam önümde durduğunda, "Böcekleri unuttuk, onlar lazım," dedi.

Gerçekten unuttuğumu fark ederek hemen elimdeki çantamı açtım. İçindeki kulaklık ve dinleme cihazlarını Yağız'a teslim ettiğimde cebine attı. Arkasını dönüp gideceği sırada aklıma gelen şeyle onu durdurdum.

"Yağız."

Tekrar bana dönen adamla bir adımda açtığı mesafeyi kapattım. Başım önde, çantamın içini kurcalarken çıkardığım çikolata parçasını ona uzattım. Kara gözleri gözlerime dalıp gittiğinde almak için bir hamlede bulunmadı ama pes etmek yerine elimi biraz daha kaldırarak çikolatayı dudaklarına uzattım.

Bu sefer geri çevirmek yerine çikolatayı ağızına atmasıyla dudakları kıvrıldı. Gülmüştü... Sonunda bana samimi, sıcak bir gülücük armağan etmişti. Belki kahkahalar atmamıştı ama yine de yüzündeki tebessüm yeterliydi.

“Gülümsedin.”

Dudakları biraz daha kıvrıldı. Büyük bir zafer kazanmıştım sanki. Sevimsiz ilan ettiğim adam ilk defa karşımda bana gerçek bir tebessüm sunuyordu. O an başımda bir şimşek çaktı. Yoksa gülmek için sebebi olmayan adam kendine bir sebep mi bulmuştu?

“Çikolatanın etkisi olsa gerek.”

Tek kaşımı kaldırdım. Çikolatanın etkisiymiş... Senin elinden yediğim için demiyor da. “Artık hatırın kalmaz herhâlde.”

Gerçek düşüncelerimi içimde saklamamla bakışları imalı bir hâl aldığında kendinden emin gibiydi. “Kalan sende çoktan kaldı ya, neyse.”

Arkasını dönüp giderken hâlâ onu izliyordum. Alışkanlık olmuştu bu durum. O bana söyleyeceğini söylüyor, sonra da arkasını dönüp gidiyordu. Ben de şu anki gibi arkasından bakmakla yetiniyordum. Bende ne kaldı Yağız, bana ne zaman söyleyeceksin?

Yaptığımız operasyonun detayları, bilgiler falan derken karargâhta uzunca bir zaman harcamıştık. Mesai saati bittiğinde hepimiz evlerimize dağıldık. Tabii ben Meriç’le döndüm. Dışarıda yemek yemiştik bu sefer. Evde uğraşacak hâlim yoktu. Kısa bir market alışverişi de yaptıktan sonra birlikte eve geçmiştik.

Eve gelir gelmez ilk işim kendimi duşa atmak oldu. Güzel bir duşun ardından üzerime geçirdiğim eşofmanlarımla keyfim yerine gelmişti. Kendime bir kahve yaparak, odada televizyon izleyen Meriç’e eşlik ettim. Sonra ailemle konuştum, kuzenlerle biraz dedikodu yaptım ki buna Meriç de dâhil olmuştu. Tüm bunların ardından kendimi odama kapatıp

yatağıma uzandığımda ise yorulduğumu fark etmişim.
Ve mutlu son... Güzel bir uyku...

Sabah gözlerimi araladığımda ilk işim komodinin üzerinde duran telefonumu almak oldu. Saate baktığımda dokuza geldiğini görünce kaldırdığım başımı tekrar yastığa bıraktım. Bir müddet daha gözlerim kapalı beklerken bir yandan da kafamın içindeki düşünceleri gözden geçiriyordum.

Bugün izinliydim. Daha doğrusu ekip olarak izinliydik ama Meriç yine çalışıyordu. Saate bakılırsa da çoktan işe gitmiş olmalıydı. Ben işe gitmeyecektim ama yeni bir operasyonun startını kafamda çoktan vermişim.

Mutfığa geçerek kendime bir tost yaptım. Çay ve tost ne kadar da yakışıyordu birbirine. Karnım doyar doymaz temizlik işine girişmem gerektiğinin farkındaydım.

Vaktimi neredeyse iki saatten fazla temizliğe harcayarak evi pırıl pırıl yaptım. Kesinlikle bir sonraki temizlik işini Meriç'e kitlemem gerekiyordu. Bunu aklıma not ederek mutfığa yöneldim. İşte şimdi planımın asıl kısmına geçmişim.

Dün özellikle aldığım malzemeleri tek tek tezgâha çıkarırken aklımda enfes bir kek yapma fikri vardı. Bugün hamaratlığımı konuşturacak ve bu durumu biraz kullanacaktım.

Güzel bir kek harcı hazırlayıp fırına attım. Tabii ki damla çikolatalı yapmışım. Yapabileceğim en kolay tarifti. Çayın yanında güzel gidiyordu. O pişerken ortalığı toplamaya koyuldum. Kısa sürede piştiğinde fırından çıkararak dinlenmeye bıraktım. Güzel kokuyordu.

Zaten kek sadece amaca giden yolda bir araçtı.

İşlerim bittiğinde kendime bir kahve yaparak cam kenarına oturdum. Peteklerden gelen sıcaklıkla dışarıyı izliyordum.

Dün karargâhtan çıktığım sırada Yağız'la Gökhan'ı konu-

şurken görmüştüm. Yağız, Gökhan'a bugünden için dışarıya çıkacağını söylemişti. Ben de şimdi onun çıkmasını bekliyordum. Muhtemelen bu saatlerde giderdi. Bankada işi olduğunu söylemişti. Olasılıklar üzerine yürüyordum ancak denemekten zarar gelmezdi.

Yağız tamamı da Gökhan beni biraz uğraştıracaktı. Yine de bir çaresine bakacaktım. Dalmış bir hâlde dışarıyı izlerken bir anda aşağıda gördüğüm adama dikkat kesildim.

İşte bu be! Gidiyordu.

Yağız arabasına binerek uzaklaşırken yüzümdeki sırtışla elimdeki kahveyi bırakıp, hızlı adımlarla odama gittim.

Aceleyle üzerimdekileri çıkarıp kendime kiremit rengi, kruvaze, kuşaklı bir triko elbise seçtim. Diz kapaklarıma kadar uzanan elbise fazlasıyla rahattı. Saçıma da hızlı bir ev topuzu yaptığımda benden iyisi yoktu.

Harcadığım zamanın dakikalarını tutarken odadan çıkarak mutfığa geçtim. Telefonumu ve tezgâha koyduğum kekimi alarak kapıya ilerledim. Ayakkabı giymeye üşenerek ayağımdaki terliklerle seke seke karşı kapıya geçtim. Derin bir nefes aldığımda yumruk yaptığım elimle birkaç kez kapıya vurdum.

Gökhan belden üstü çıplak hâlde kapıda görüldüğünde yüzüm buruştu. "Kış ayındayız Gökhan."

Başını eğerek üstüne bakarken o da suratını buruşturdu. Bakışları tekrar beni bulduğunda çekingendi. "Kusura bakma Bahar. Gelsene."

İçeriye bir adım atmamla geri çekildi. Ben girdiğimde ise kapıyı kapatmıştı. "Sen geç. Ben üzerime bir şey alıp geliyorum."

Merakla arkasından bakarak, hangi odaya girdiğini çıkartmadan görmeye çalışıyordum. Gökhan gözden kaybolduğunda oturma odasına geçtim. Elimdeki keki masanın üzerine bırakarak koltuğa oturdum. Bekletmeden gelen Gökhan daha usturuplu duruyordu.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum," dedim sevecen sesimle. "Yağız yok mu?" Bunu bilerek sormuştum. Sormasam dikkat çekerdi.

"Yok. Sen gelmeden biraz önce çıktı. Ben de kapı çalınca o ya da bizim çocuklar sandım."

Dudaklarımı birbirine bastırarak beklediğimde masadaki keke kısa bir bakış attı. "Sen mi yaptın?"

"Evet, beraber çayla yeriz diye düşündüm. Evde canım sıkılıyor."

Küçük bir tebessüm gönderdi bana. Gökhan'ı gerçekten seviyordum. "Güzel görünüyor."

Israrla ayakta dikilen adam oturmaktan korkar gibiydi. "Oturmayacak mısın Gökhan?"

Koltuğa kısa bir bakış atıp eliyle mutfağı işaret etti. "Önce çay koyayım."

Gökhan mutfağa gittiğinde sıkıntılı bir nefes verdim. Sadece Yağız'ın odasına girmem gerekiyordu ve bu, Gökhan varken pek mümkün değildi. Ne yapacağımı kara kara düşünürken Gökhan tekrar içeri girdi.

"Bahar, ben bir çocukların yanına ineceğim. Sen dur, gelirim hemen."

Duyduklarımınla keyiflenirken benden mutlusu yoktu. O kadar sevinmişim ki Gökhan'ın neden çocukların yanına indiğini bile sormadım.

"Tamam. Hatta onlara da söyle, birlikte yiyelim."

Bu durum onu memnun etmişti. "Tamamdır," dedi gülererek.

Koltukta oturmuş, kapı sesini duymayı bekliyordum. Gökhan'ın çıktığını anladığımda ayağa kalktım. Kendimden emin adımlarla Yağız'ın odasına ilerlerken tek merak ettiğim şey Yağız'ın ne ilacı kullandığıydı ve bunu başka türlü öğrenemezdim. Onun da dosyası tıpkı benimki gibi gizliydi ve öğrenme imkânım yoktu. Karargâhta ajanlık

yapmaktansa burada yapmak çok daha sağlıklı ve kolaydı.

Gökhan'ın biraz önce girdiği odayı es geçerek diğer oda-ya girdim. Pencere kenarında bir yatak, hemen yanı başında bir komodin, karşıda duran iki kapaklı dolaptan ibaretti. Sade ve düzenli duran odada bir adım daha attım. Tüm düzeni, yatak başlığında duran bir hırka bozuyordu, onu da önemsemedim.

İçeri girdiğimde biraz tedirgindim ve yaptığının yanlış olduğunu bilsem de içimdeki dürtüye engel olamıyordum. Yatağa oturduğumda kuruyan dudaklarımı ıslattım. İlk olarak komodine bakacaktım. Kullandığı ilacı koyacağı en uygun yer muhtemelen burası olmalıydı. Dikkatli bir şekilde ilk çekmeceyi araladım. İçinde ilaç arasam da bir kitap ve arkaya saklanmış künyeden başka bir şey bulamadım. Kendi künyesi olduğunu düşünürken üzerindeki lekeler dikkatimi çekti. Elime alarak baktığımda üzerinde yazan isme takıldı bakışlarım.

Alper Fidan

İsim tanıdık gelmiyordu. Devamını okudum.

Kırşehir

93/2 A RH(+)

25.04.1993

Düşünceli hâlde tüm bilgileri zihnime kaydetmeye çalışıyordum. Çok eski bir künye olduğu her hâlimden belliydi. Üzerindeki lekeler de pek hoş durmuyordu. Künye kime aitse Yağız'la yaşları yakındı ve belki tertiplerdi, bilemiyorum. Fakat işin garibi, arkadaşı dahi olsa künye neden Yağız'da duruyordu ve Yağız onu bu kadar sene saklamıştı?

Aklımdaki sorularla elimdeki künyeyi dikkatli bir şekilde yerine bıraktım. Üst çekmeceyi kapatarak alt çekmeceyi araladım. Sadece bir ilaç şişesi bulmayı beklerken, hafif eğilerek elimi uzattığım çekmeceyle öylece kalakaldım.

Bir süre boş boş çekmecenin içindekilerle bakışmamızın

ardından varlığını bile unuttuğum şeyi parmaklarımla kavradım. Bu benim siyah kumaş bilekliğimdi. Onu hemen tanıdım çünkü üzerinde benim baş harfimin işlemesi vardı. Minicikti, uzaktan belli olmazdı ama biliyordum işte, benim bilekliğimdi.

Düşüncelerim beni geriye götürürken bu bilekliğin Yağız'a nasıl geçtiğini düşünüyordum ki hatırlamam sadece saniyelerimi aldı. Buraya ilk geldiğim zamanlar Yağız beni operasyona götürmediğinde yaralanmıştı ve Meriç'ten yardım etmesini istemek için kapımızı çaldığında dayanamayarak ben gitmişim pansuman yapmaya. Bu bilekliği de o zaman, koluna dikiş atarken dişlerinin arasına sıkıştırması için vermişim. O günden sonra çoktan unutmuşum bu bilekliği ama o atmamıştı, saklıyordu.

Bakışlarım tekrar çekmeceye kaydıığında ona karakolda verdiğim mermiyi aldım elime. Emin olamamakla birlikte ona karakolun bahçesinde verdiğimin aynısıydı. Bunu saklıyor olması dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu.

Ve daha da komik olanı, çekmecesindeki, benim en sevdiğim çikolatalardı...

Elimdekileri yerine bırakarak çikolatanın bir tanesini aldım. Paketi açar açmaz bir ısırık almamla gülümsedim. Aptal adam, benim sevdiğim çikolataları saklıyordu.

Bir elimi yatağa yaslamış, zaman kavramından yoksun hâlde çikolatamı yerken bir yandan da bakışlarım odada geziyordu. Yatak başlığında duran hırkada takılı kalırken o an her şey gibi bu da tanıdık geldi.

Olabilir miydi acaba?

Omuz silkdim.

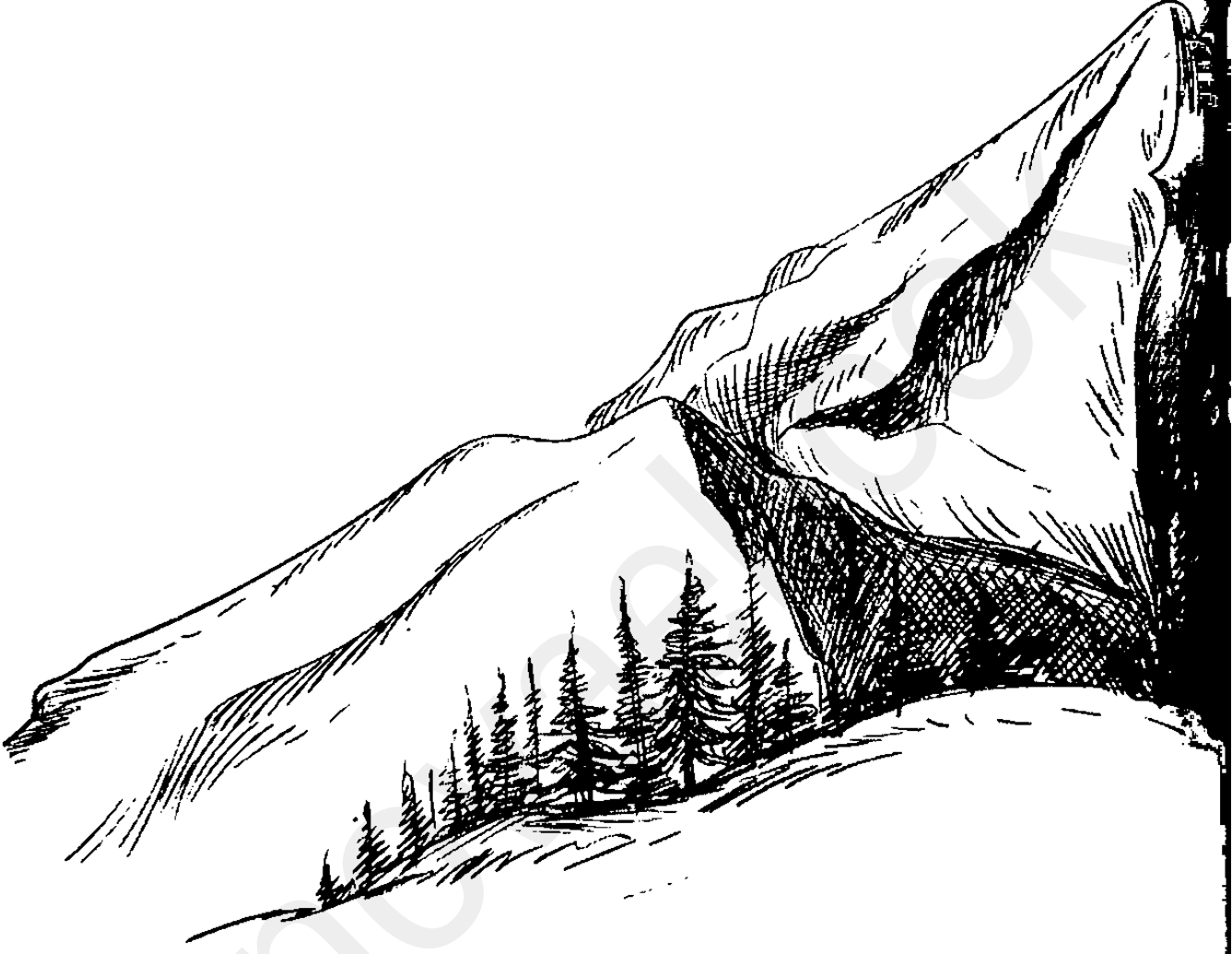
Yok canım, o kadar da olamazdı herhâlde.

İçimdeki dürtüye engel olamayınca hırkaya uzandım. Parmaklarımın arasındaki hırkayı kendime çekerek kokladığımda tüm bedenimin uyuştüğünü hissettim. Kalbim hızlan-

dı bir anda. Bu benim parfümümün kokusuydu. Kaybolmak üzereydi.

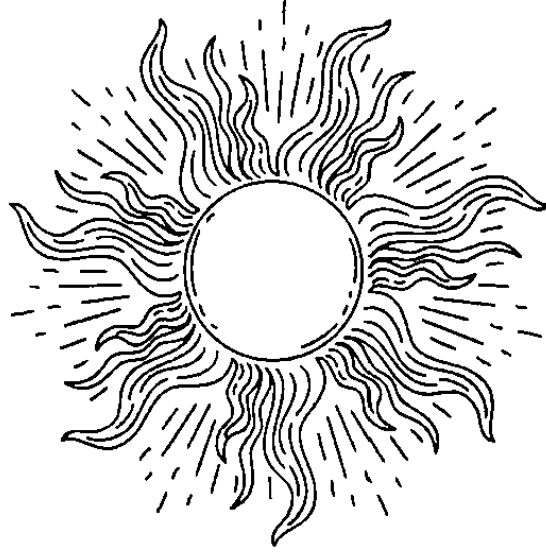
Çok az alabilmişim kokuyu ama nerede alsam bilirdim. Uzun süre kalıcı bir kokuya sahipti ve fazlasıyla pahalıydı. Yağız bana bu hırkayı, pijamalarımınla bu eve geldiğimde vermişti. Derin bir iç çekerek elimdeki hırkayı tekrar yerine koydum.

Yüzümdeki manasız sırıtış büyüyüp giderken kendime engel olamıyordum. Elimdeki çikolatadan bir parça daha alarak başımı kaldırmamla kapının önünde beni izleyen Yağız'ı fark ettim. İfadesiz şekilde bana bakıyordu. Yüzümdeki gülümsemeyle birlikte ben de donup kalmıştım.

*“Sen bu kalbe bir kere doğdun ya Güneş,
sen batana kadar senden vazgeçen namerttir.”*

V AZGEÇEN NAMERTTİR

Korkusuz bir asker yakalandığında bile asla tereddüt etmemeli. Kazanmak kadar kaybetmek de var ve önemli olan da kaybettikten sonra yapacaklarıdır.

Tabii bir bordo berelinin başka bir bordo bereliye yakalanması biraz daha farklı bir durum. Yine de aradaki cinsiyet farkı bizi ayıran bir özellikti. Kimin daha üstün olduğunu ise hep birlikte görecektik.

Öylece dikilen adamın karşısında alt dudağımı dişlerimin arasında ezmeye başladım. Ayağımla yanımda duran komodinin çekmecesini iterek kapattım. Bakışları komodine düştüğünde dikkat çekmek istercesine gülümsedim.

“Erken geldin.”

Başarılı olmuş olacağım ki bakışları beni bulduğunda başını iki yana salladı. “Belli ki daha beklemiyordun.”

İçeri girerek kapıyı kapattığında olduğum yerde biraz kıpırdandım. Hadi Bahar, teslim olmak yok.

“Yani... Biraz daha uzun sürer diye düşünmüştüm.” Yatağı işaret ederek gülümsedim. “Otursana. Kendi odanmış gibi rahat ol lütfen.”

Yanaklarını şişirip serbest bırakırken ellerini dizlerine sürterek yanıma oturdu. Siyah pantolonu, mavi kazağıyla ku-

sursuz duruyordu. Kara gözlerini gözlerime diktiğinde sorgulayıcıydı bakışları. Biliyordum, bana kızmıştı.

“Ben rahatım da...” derken tek gözünü kapatarak, sen ne ayaksın der gibi başını salladı. “Sendeki rahatlık neyin eseri, onu merak ettim.”

Elimdeki çikolatayı komodinin üzerine bırakarak olağan bir hareketle tekrar Yağız’a döndüm. Alt dudağımı ıslatarak gözlerimi gözlerine diktim.

“Babamdan...”

Kaşlarını çatarken ne demek istediğimi anlayamamıştı. “Ne?”

Gülmek istesem de kendimi tutarak devam ettim. Oldukça ciddi olmalıydım. Kafa karışıklığı her zaman işe yarardı.

“Babam da rahat bir adamdır yani. Kasmaz kendini. Çok profesyonel biridir. Annem hep, ‘Görüntün ben olsam da babanın kopyasıdır,’ der ama bence asıl Akın amcama çekmişim. Ondaki rahatlık kimsede yoktur mesela. Yine de onun kadar olmadığım için şükretmeliyim. Dünya yansa umurunda olmaz onun. Bak, şöyle düşün. Akın amcama dünya yanıyor desen sana vereceği cevap, ‘Ben bir çay alayım kendime,’ olur. Düşünebiliyor musun?”

Yağız boş gözlerle bana bakarken oyunumu fark etmişti bile. “Bahar!” Ben sert sesiyle susarken gözlerini kıstı. Bana doğru eğildiğinde aynı oranda geriye gittim. “Sana sadece bir kere soracağım. Odamda ne işin vardı ve çekmeceleri neden kurcaladın? Cevap vermek için beş saniyen var.”

Dudaklarımı büzdüm. Bu çok acımasızcaydı. “Yağız, sen de çok kısa değil mi?”

Kara gözleri öyle bir bakıyordu ki hiç de sevimli değildi. Dudağının kenarı kıvrılacağı esnada toparladı. Giderim vardı hâlbuki ama o yemiyordu. “Senin gibi bir oyuncu için çok bile.”

Sert bakışları yüzümde gezerken kaçacak yerim olmadığını

biliyordum. Bir süre bakışlarımı odada dolaştırıp tekrar kara gözlerine odaklandım. "Tamam. Sadece seninle ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum."

Kaşları havalandı. Biraz şaşırmıştı belli ki. Sonunda üzerimde kurduğu baskıyı çekme kararı alarak geri çekildi. "Ne gibi şeyler mesela?"

Omuz silktim. Madem operasyon patlamıştı, ben de saklamayacaktım. "Geçmişini merak ediyorum bu aralar. İşe yarar bir şeyler var mı diye bakayım dedim."

Yine başını iki yana salladı. Bir yandan da tavırlarıma hayret ediyor olmalıydı. "Yani sırf bu yüzden benim evden çıkışımı fırsat bilerek buraya geldin ve Gökhan'ın yokluğundan faydalanarak gizlice odama girdin. Bir de bu yetmez gibi çekmecelerimi kurcaladın."

Suratımı buruşturdum. Hiç de hoş şeyler yapmamıştım. Başkasından duyunca çok kötü gelmişti. Yine de başarılı bir plandı. "Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor ama şöyle düşün, şansım yaver gitti ve evde yalnız kaldım, ben de bir göz atayım dedim."

Dudakları düz bir şekil aldığı anda komodine kısa bir bakış atıp tekrar bana odaklandı. "Eee, kayda değer bir şey bulabildin mi peki?"

Sıkın bir nefes verdim. Çekmecedekileri fark edip etmediğimi merak ediyordu ve ben artık onun ilgisini fark edebiliyordum. "Aradığım şey dışında beni hatırlatan her şeyi buldum."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bulduğum hemen hemen her şey bana aitti ama o bunun konusunu açmadan kapatmayı seçti. "Ne arıyorsun?"

Lafı değiştirdi. Belki de en önemli konumuz bu olabilecekken o lafı değiştirdi. Oysa benim çok hoşuma gitmişti. Yine de en önemli konumuz Yağız'ın sorduğu sorunun cevabıydı. "İlaç kutusu."

Kaşları havalandı. Benimse dudaklarım kıvrıldı. Yağız'ı oldukça şaşırtıyordum bu aralar. "İyi de neden?"

Umursamazca başımı sağa sola salladım. Bana mı oyun oynuyordu bu adam? İlaçtan falan da haberi yok gibi duruyordu. Yanlış mı anlamıştım acaba?

"Çünkü Pala, senin deli olduğunu düşünüyorum. Sevimsiz bir deli... Bunu kanıtlamaktı niyetim."

Kararan gözleri korkutucu bir hâl aldığında hafif bana doğru eğildi. Bu sefer korkaklık yaparak geri çekilmedim.

"Bana sorsaydın ya Bahar, ben sana söyledim."

Zorla yutkunarak gülmeye çalıştım. Tehlikeli sulara yüzüyordum. "Neyi, ilaç kullanıp kullanmadığını mı?"

"Cık!" dedi kendinden emin bir tavırla. Dudaklarında korkutucu kıvrımlar belirmişti. "Deli olup olmadığımı."

Zor da olsa tebessüm ettim. Elimi yatağa yaslayarak destek almak istedim ama cümleleri tutturamıyordum. "Deli olduğunu biliyorum."

Gözlerini kıstığında topuzumdan çıkan sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Tam bir psikopat gibi görünüyordu ama bakışlarındaki yoğunluk beni hipnotize eder gibiydi. Sesi ise olabildiğince sakın ve hatta yumuşacıktı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun, hem de hiçbir şey. Mesela bu şekilde odama girdiğin için yapacaklarımdan bile haberin yok."

Beni bir girdap gibi içine çeken kara gözlerinde takılı kaldım yine. Aklımda bir sürü şey uçuşuyor ama hiçbirini birbirine bağlanmıyordu. Ne yapacağımı bilemeden hızlanan nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Bana vurmaya kalksa bununla baş edebilirdim ama o bana öyle bir bakıyordu ki bunu aklından bile geçirmediği çok açıktı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Fısıltı eşliğinde sorduğum soruyla bunu kanıtlamak istercesine dudakları kıvrıldı.

"Bir bordo bereliden daha tehlikeli olan şey nedir, biliyor

musun üsteğmenim?" Yutkunarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerini ısrarla gözlerimden ayırmadı. Ben de sessiz kalmayı tercih ettim. Nasıl olsa dudakları aralanacak ve o kelimeleri bana söyleyecekti ki öyle de oldu. "Deli bir bordo bereli..."

Fısıltısıyla bizi birbirine çeken bedenlerimize eklenen kalp çarpıntılarımız normal değildi, hem de hiç normal değildi. Ona kapılıp gitmekten korkarken sürekli babamın söylediği kelimeler yankılanıyordu zihnimde.

"Yağız'dan uzak dur Bahar."

Ciğerlerime yetmeyen nefes beni boğup giderken dudaklarımı araladım. Genişçe bir havayı içime çektiğimde Yağız'ın bakışları dudaklarıma düştü. Tam ortamıza düşen alev topu ikimizi de tutuştururken fazla yakındık.

"Sevimsiz olduğunu eklemeyi unuttun."

Fısıltıyla çıkan sesimle yüzündeki tebessüm biraz daha büyüdü. Belli ki sevimsiz olmaktan memnundu ya da şu anki hâlimizden.

Parmakları çeneme uzandığında daha fazla sesimi çıkarmadım. Sadece onun etki alanındaydım. Belki de kara gözleri beni hipnotize etmişti. Var mıydı ki öyle etkileri? Eğitimlerde yoktu böyle bir şey.

Çeneme uyguladığı hafif baskıyla beni kendine çekerken gözlerimi kapattım. Belki de hazırdım bu öpücüğe. O zaten bundan yanaydı, görebiliyordum. Fakat biz hazır olsak da evren hazır değildi mutlaka. Bir anda odanın kapısı açılırken Gökhan'ın sesi duyuldu.

"Abi, yine mi kaçırdın kız- Hadi lan!" Gökhan sözlerine devam edemedi verdiği tepkiyle hemen gözlerimi aralayıp kendimi geri çektim. İlk defa böyle bir duruma düşmemden sebep biraz utanmıştım. Dudaklarımı birbirine bastırmış, yok etmeye çalışırken bakışlarımı yere düşürdüm. Yağız'ın sert bakışları Gökhan'da olacak ki anında toparladı kendini. "Çay... Çay oldu da haber vereyim dedim."

Kapıyı kapattığı gibi kaçarcasına gittiğinde Yağız'ın bakışları tekrar bana döndü. Elini kaldırarak yanağıma uzandı. "Bahar."

Buna izin vermeyerek ayağa kalktım. Ne yapıyordum ben böyle? Babamın dediklerini nasıl unutturdum? Uzak dur, demişti. O zaman öyle yapmalıydım. Hem benim kalbimdeki tek aşk vatan aşkıydı. Öyle olmalıydı. Bir anlık gaflet beni hiçbir yere götürmezdi.

"Ben gitsem iyi olacak."

Telaşlı sözlerimle elimi yakaladı. Bakışlarım tekrar onu bulduğunda içim titredi. "Gitme Bahar."

Yağız'ın sesinde duyduğum hüznün alışık olduğum bir şey değildi. Bu sebeple ağzımı açıp tek kelime edemedim. Kara gözlerinde gördüğüm yangının beni de içine almasından korkmuyordum ama babamın hayal kırıklığına uğramasından da deli gibi korkuyordum.

Neden bana öyle demişti ki babam? Ne vardı Yağız'da? Şimdi böyle yasaklı elma gibi görüyordum onu. Dokunmak istesem çok yakın, elimi uzatsam çok uzak. Sahi biraz önce beni öpse sessiz mi kalacaktım ben yani? Kaşlarımı bile çatmayacak mıydım ona? Hadi onda bunu yapacak cesaret vardı da bendeki sessizlik nereden geliyordu?

Olmaz Yağız, olmaz işte... Başlamasına izin verirsem bitmesinden korkarım. Başlamasın ki bitmesin.

"Benim... İşlerim vardı evde."

Bileğimi elinden kurtarmamla odadan çıktım. Koridorda hızlı adımlar atarken karşımda beliren Emirhan elindeki tabakla ağzı dolu gülümsedi.

"Komutanım, bayıldım, ellerinize sağlık."

Onu duymazdan gelerek kapıyı açtım. Evden çıkmamla kapıyı arkamdan kapatmam bir oldu. Kendi evime geçerek kapıya sırtımı yasladım. Kalbime saplanan acı, nefes almama engel oluyordu. Elimi göğsümün üzerine koydum.

“Geçecek, Bahar. Sen iradesiz değilsin. Kendini kontrol edeceksin.”

Gözlerim kapalı sayıklarken cebimdeki telefonum aklıma geldi. Elimi cebime atarak telefonu çıkardım. İnternete girer girmez ismi yazdım.

Alper Fidan...

Çıkan saçma sapan şeylere bakarken odama ilerliyordum. Daha spesifik olmalıydı. Bu şekilde bulamazdım.

Asker Alper Fidan...

Yine aradığımı bulamadığımda istemediğim bir ifadeyi daha ekledim.

Şehit asker Alper Fidan.

İlk çıkan isimle bakışlarım donup kaldı. Engellemediğim bir dürtüyle habere tıkladığımda yatağıma oturdum. Yazan tarihe takıldı bakışlarım. Altı yıl önceye gittim birden. Çok eskiydi. Merakla, geçmişte kalan haberi okudum.

Sınırda, teröristlerin pusuya düşürdüğü altı askerin şehit olduğu yazıyordu. İsimlerine baktım ama tanıdık kimse yoktu. Başka da bir şey yazmıyordu haberde. Sadece şehitlerle ilgili bilgiler vardı, o kadar. Alper Fidan'ın bilgileri aynıydı. Memleketi, doğum tarihi, hepsi aynıydı.

Tamam da Yağız neden bu künyeyi taşıyordu yanında? Arkadaşıydı büyük ihtimalle. Çok sevdiği, yakın bir arkadaşını mı kaybetmişti? Belki de fazlasıyla değer verdiği biriydi. Fakat bu bana bir şey kazandırmıyordu. Yağız'la arkadaş olması dışında bir bağ yoktu. İlacı da bulamamıştım zaten. Bütün operasyon çöpe gitmişti.

Yatağa uzandığımda sıkıntılı bir nefes verdim. Yine başladığım yere gelmiştim ama tek bir farkla... Şimdi elimde bir isim ve şehit olduğunu bildiğim bir adam vardı.

Zamanın akışına karşı koyamayan bedenim emre itaat etmeye alışıktı. Zaman kavramının en can alıcı yanı ise ne yaparsanız yapın, ölmeden durmuyordu.

Karargâhta sabahtan beri oturmaktan sıkıldığım için yine omzumu camın pervazına yaslamış hâlde yağan yağmuru izliyordum. Her bir yağmur damlasının cama vurduğunda çıkan melodik ses kulaklarımda yankılanıyordu. Farklı bir huzurdu yağmuru dinlemek. Ama içimdeki sıkıntı o kadar fazlaydı ki bu huzuru bir türlü bulamıyordum.

Gözlerim hemen yanda duran Yağız'ın masasına kaydığında sıkıntılı bir nefes verdim. Yine benden kaçırılmıştı. Biliyordum, bu sefer hak etmiştim. En kötüsü de kıvrılan dudakları yine yitip gitmişti. Yeniden unutmuştu gülmeyi.

Hepsi için kendimi suçluyordum.

Bana gitme dediğinde o kadar içten söylemişti ki bunu gördüğüm hâlde gitmiştim ondan.

Biliyordum ki Yağız'ın hisleri boş değildi. Odasına girdiğinde fazlasıyla emin olmuştum. Kaç erkek, bir kadına ait olan, eline geçen ne varsa saklardı ki? Bu beni çok etkilemişti, yalan söyleyemem ama... İşte burada kalıyordum.

Geçen zaman beni pişmanlığa sürüklüyordu. Yine de bununla baş etmekte iyiydim. Ancak her geçen günün aleyhime ilerlediği de bir gerçektir.

Odanın kapısı açıldığında başımı geriye çevirdim. Yağız, üzerinde esmer tenine en çok yakıştırdığım kamuflajıyla içeri girdi. Omzunda toz konduramadığım yıldızlarına yine sert çehresi eklenmişti. Elinde kocaman bir gül buketi gördüğümde kaşlarım havalandı.

Ona doğru döndüğümde yanıma adımladı. Kalbimde anlamsız bir heyecan hissettiğimde elindeki çiçeği savururcasına bana verdi. Birkaç gül yaprağı yeri boylarken neye uğradığımı şaşırdım.

Dudaklarından tükürürcesine çıkan kelimeler tavrının gerekçesiydi. "Sana gelmiş."

Manasız bir şekilde, sanki onun alması mümkünmüş gibi beklediğim çiçeklerin başkasından gelmesi beni sebepsizce daha çok şaşırttı. Biraz da üzdü galiba. Neredeyse suratıma yerleştireceğim tebessümün yerine inen buketle kaşlarım tekrar çatıldı.

“Ne kadar da kibarsın.”

Beni duymazdan gelerek yerine oturduğunda eline aldığı kalemle oynamaya başladı. Belli ki umursamaz görünmeye çalışıyordu. Ben de onu görmezden gelerek, fırlatılan buketi toparlayıp yerime oturdum. Güzel görünen güllerin kokusuyla mest olmak adına biraz daha burnuma yaklaştırdım. Gülleri her zaman sevmiştim.

Üzerinde duran kartı alarak elimdeki buketi dikkatli bir şekilde masaya bıraktım. Askeriyeye kim gül gönderir, merak etmiştim. Elimdeki küçük zarfı açarak içindeki kartı çıkarıp okumaya başladım.

Senin kadar güzel olmasa da bu kırmızı güller en çok sana yakışır diye düşündüm. Bu akşam yemeğinde bana eşlik eder misin Bahar Üsteğmen'im?

Savcı Kaan Vural...

Okuduğum isimle gözlerim dalıp gitti. Boş boş karta bakarken hissiz bir hâldeydim. Savcının bana olan ilgisini fark etmiştim. Operasyon boyunca tavırları, konuşmaları fazla ilgiliydi ama bu kadar hızlı bir atak beklemiyordum.

Hoş adamdı Kaan. Kibar, olgun, efendi duruyordu ama ben hiç bu açıdan düşünmemiştim. Ve gönderdiği güller... Ne kadar da romantikti. Bakışlarım tekrar güllere düştüğünde tebessüm ettim. Her zaman bir gül buketi almıyordum sonuçta.

Karşımdaki masadan gelen sesle bir anda kendime geldim. Bakışlarım anında Yağız'ı bulduğunda elindeki kalemin kırıldığını gördüm. Bakışları bana düştüğünde ise karaları o kadar korkutucuydu ki dudaklarımı birbirine bastırarak elimdeki kartı tekrar zarfa yerleştirdim.

“Gidecek misin?”

Yağız’ın sesini duyduğumda başımı kaldırdım. Kara gözlerindeki sorgulayan bakışlardan çok başka şeye takıldım. Gözlerim kısıldığında masaya doğru biraz eğildim.

“Bu yaptığın çok ayıp, üsteğmenim.”

Umursamazca arkasına yaslandı. “Neymiş ayıp olan?”

Sinirle kaşlarımı çattım. Bana diyordu ama benden bile rahattı. “Bana gelen çiçekteki kartı okuyamazsın.”

Alaylı bakışlarıyla burun kıvırdı. Belli ki sözlerimi kale bile almuyordu. “Bunu odamı gizlice kurcalayan senin söylemen de ayrı bir ironi.”

Belki haklıydı ama haklı olmaması gerekirdi. İkimizin de birbirimizden aşağı kalır yanı yoktu. Sessiz kaldığımda yine kendi sorusunun derdine düştü.

“Gidecek misin?”

Tıpkı onun yaptığı gibi koltuğuma yaslandığımda kollarımı göğsümde birleştirdim. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

Öfkeli bakışları beni bulurken ondan bazen tırsıyordum. Yani azıcık... Aralanan dudaklarıyla ne söyleyeceğini merakla beklerken telefonum çaldı. Cebimden çıkardığım telefonda Kaan’ın adını görünce duraksadım. Bu Kaan’ın beni ilk arayışı değildi. Dün operasyonla ilgili aradığında kaydetmiştim numarasını. Yağız’la yeniden göz göze geldiğimizde alt dudagımı ısırarak ayağa kalktım. Odadan kaçarcasına çıkarken beni takip ettiğini biliyordum. Koridorda bir süre yol alıp telefonu açarak kulağıma götürdüm.

“Buyurun sayın savcım.”

“Bahar... Nasılsın?”

Sıkıntılı bir nefes verdim. “İyiyim savcım. Çiçekler için teşekkür ederim. Çok zarıfsınız.”

Kulağıma vuran nefesinde bile heyecan vardı. “Teklifimi düşündün mü? Akşam için güzel bir restoranda yer ayırttım.”

Düşünmem için pek zaman olmamıştı ama reddetmek en doğrusu olacaktı. Şimdi kabul etmenin manası yoktu. "Kaan Savcı'm, teklifiniz çok güzel fakat ben..."

Devam edemeden sözlerimi kesti. "Seni rahatsız ettiysem kusura bakma. Sadece bir yemek, Bahar. İki arkadaş gibi."

Bir süre sessiz kaldım. İki arkadaş gibi olabilir miydik o yemekte? Belli ki benimle konuşmak istiyordu ama ben ne istiyordum peki? Yine babamın sesi yankılandı kulaklarımda. *"Yağız'dan uzak dur Bahar."*

Gözlerimi kapatarak bir elim alımda, arkamı döndüm. Tekrar araladığımda ise Yağız'ın kara gözleriyle karşılaştım. Odanın kapısına yaslanmış, kolları göğsünde, beni izliyordu. Derin bir iç çektim.

"Savcım, ben..."

"Lütfen Bahar."

Kulağımda yankılanan Kaan'ın sesiyle iki arada bir dere de kaldığımı hissettim. İki adam da beni boğmaya başlamıştı. Etrafım sarılmış gibi hissediyordum. Pes ettim. Belki de Kaan daha doğru bir seçenektir.

"Pekâlâ, akşam kaçta yemek?"

Hem sadece arkadaşça bir yemek Yağız'ın beni öpmesinden daha sağlıklıydı. Kaan'ın ise durumdan memnun hâlde güldüğü nefes alışlarından belli oluyordu.

"Sekizde seni alırım."

Akşam olduğunda eve gelir gelmez hızlıca duş almıştım, sonra da odamda hazırlanmak için çabalıyordum. Üzerime geçirdiğim lacivert, kalın askılı elbise dizlerimin biraz üzerinde bitiyordu. Etkileyici dekoltesi yine de çok abartılı değildi. Bir savcıyla yemek yiyen bir asker olarak durumu abartmak istememiştim. Zaten benim için sıradan bir yemektir.

Sarı saçlarımı iri dalgalar vererek serbest bıraktım. Güzel bir makyajın ardından son bir eksik kalmıştı, vazgeçemediğim silahımı koyabileceğim bir çanta. Elbiseme pek uymasa

da bunu dert etmeyerek seçtiğim çantama telefonumu ve silahımı yerleştirdim. İşte şimdi olmuştu.

Odadan çıkarak salona geçtiğimde koltuğa yayılan Meriç beni hemen fark etmişti. Uzun bir ıslığın ardından sırtıttı. "Kızım, efsanesin."

Yüzümde şekillenen tebessümle kendi etrafımda döndüm. "İyi görünüyorum, değil mi?"

İmalı bir bakış attı. "Dikkat et de savcı vurulmasın sana."

Omuz silktim. "İlk yemek yediği kadın ben değilimdir herhâlde."

Telefonuyla fotoğrafımı çekerken gülümsedi. "İlk olmasa da en güzeli sensin kesin."

Kaşlarımı çatarak ona doğru adımladım. "Ne yapıyorsun sen?"

Sırtarak telefonunu sakladı. "Babana atacağım bu fotoğrafı."

Gözlerimi devirdim. "Öyle bir şey yaparsan seni mahvederim Meriç."

Pis pis sırtıttı. "Geçen gördüğümüz montu alırsan atmam."

Hayretle gözlerimi büyüttüm. "Yuh be... Sanki bir ben çalışıyorum. Git kendin al."

Umursamazca omuz silkerek telefonunu aldı. "İyi o zaman, Cihangir amcam sabaha burada olur. Özledim zaten adamı be."

Parmağımı havaya kaldırdığımda tehditkâr bir adım attım. "Eğer babama söylersen Meriç, geçen sefer beni kovarak eve kız attığını söylerim. Odama girmene kadar anlatırım hem de." İmalı bir bakış attım. "Yanacaksak da ikimiz yanarız bebeğim."

Suratı buruştuğunda telefonu kenara fırlattı. "Ulan yine sen kazandın."

Telefonum çalmaya başladığında sırtmakla meşguldüm. Kaan'ın aradığını görünce hemen açtım.

“Aşağıdayım Bahar.”

“Hemen geliyorum.”

Telefonu kapatarak kapıya ilerledim. Üzerime kabanımı geçirip ayakkabılarımı giydim. Evden çıkıp aşağı indiğimde yine yağmur yağıyordu.

Kaan’ın hem koruması hem de şoförü kapının önünde beni şemsiyesiyle karşıladı. Onunla arabaya hızlı adımlarla yürüdüm. Arka kapıyı açtığında binmek için hareketlenirken başımı kaldırmamla camda bizi izleyen Yağız’ı gördüm. Hemen yanında da Gökhan duruyordu. Göz göze geldiğim Yağız’dan hemen bakışlarımı kaçırdım.

Arka koltuğa oturduğumda koruma kapıyı kapattı. Yanımda oturan adama bakışlarımı çevirmemle gülümsedi. “Hoş geldin.”

Tebessüm ettim. “Hoş buldum.”

Başıyla korumasına işaret ettiğinde araba kısa sürede harekete geçti. Daha önce varlığından habersiz olduğum bir restoranın önüne gelerek park ettiğinde önce koruması indi. Yağmur giderek hızlanıyordu. Kaan’ın kapısını açtığında önce o indi, protokol şekline devam eden olayımız korumasının benim kapımı açmasıyla son buldu.

Restorana girdiğimizde üzerimdeki kabanı çıkararak bizi bekleyen kıza teslim ettim. Bizim için ayrılan masaya ilerlerken etrafı inceliyordum. Buralarda bu kadar şık bir restoran olduğunu bilmiyordum. İki duvarı tamamen camlarla kaplanmış, yuvarlak masalara örtülen beyaz örtüleri ve modern duran süslemeleriyle oldukça zarif bir yere benziyordu. Yağız’ın beni götürdüğü lokanta aklıma geldiğinde dudaklarım kıvrıldı.

Kaan oturmam için sandalyemi çekti. Uzun zamandır böylesi kibar biriyle bir araya gelmediğimi fark ettim. Yağız’ın tek yaptığı kibarlık, kapıyı açarak geçmem için beni bekleme-si olmuştu. Sahi neden sürekli Yağız aklıma geliyordu?

Kaan sıcak bir tebessümle karşıma oturdu. "Çok güzel olmuşsun."

Kaan'ın koyu kahve gözlerine baktığımda dudaklarımı birbirine bastırdım. "Teşekkür ederim."

Garsonun getirdiği menülerden kendimize yemekler seçerken elim istemsizce Yağız'ın benim için seçtiği, buraya ait yöresel yemeğe gitmişti. İstemsiz oluyordu bu. Belki de buraya ait tek bildiğim ve tadını beğendiğim yemek bu olduğu içindi.

Kısa sürede yemekler geldiğinde Kaan'la aramızda keyifli bir sohbet başladı.

"Burası ikinci görev yerim."

Kaan'ın sözleriyle elimdeki peçeteyi alarak dudaklarımı sildim. "Öyle mi? İlki neresiydi savcım?"

Elindeki çatalı bırakarak bakışlarını bana dikti. "Bahar, şu resmiyeti bıraksak mı artık? Bana Kaan diyebilirsin."

Zorlandığım bir tebessümle bakışlarımı masaya düşürdüm. Ben bu resmiyetten memnundum oysa. Yani arada resmiyet olunca kendimi daha rahat hissediyordum.

Masada duran elimi kavradığında bakışlarımız yeniden kesişti. İşte bu beklemediğim bir andı. "Bahar..." Duraksadığı anda zaman dursun istedim, dursun ve devamı gelmesin. Fakat bir yandan da ne söyleyecek diye merak ediyordum. "Bak, biliyorum, biraz ani olacak belki ama..."

İçgüdüsel bir duyguyla Kaan'ı dinlerken duyduğum şimşek sesine kapılıp başımı yana çevirdim. Büyük cam bölmenin ilerisine uzanan bakışlarımla bir an duraksadım.

Sağanak yağmurun altında herkes bir yerlere kaçışmış, kararan hava insanları evine iterken sadece bir adam durmuş, bizi izliyordu. Gözlerim kısılarak biraz daha dikkatli baktım. Hayrete düşen bakışlarımla mırıldandım.

"Yağız..."

Karşımdaki adam onu dinlemediğimi fark etmiş olacak ki bana seslendi. "Bahar, beni duyuyor musun?"

Başımı Kaan'a çevirerek hızlıca elimi çektim. "Ne?"

İlgimin onda olmadığını anlaması zor olmadı. "Ne oldu Bahar?"

Başımı tekrar cam bölmeye çevirmemle kimseyi göremedim. Bu beni garip bir telaşa düşürürken ayağa kalktım. Karşımda oturan adam bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ben... Ben özür dilerim sayın savcım."

Çantamı aldığım gibi kapıya koştum. Görevli kızdan kabanımı alır almaz fırlamıştım. Yağan yağmurun altında kabanımı giymeye çalışırken Yağız'ı gördüğüm yere doğru koşmaya başladım. Tam onu gördüğüm yerde durduğumda ortalarda kimse yoktu.

Etrafımı tararken bir yandan da gidebileceği yeri tahmin etmeye çalışıyordum. Yol boyunca hızlı adımlarla yürürken şimdiden sıırıslıkam olmuşum. Adımlarım, kolumdan tutularak çekilmemle son buldu.

Kendimi koruma arzusuyla yumruğumu savurduğum an havada yakalayan Yağız'la göz göze geldik. Şaşkındım.

"Yağız!"

Beni duvara yaslayarak yumruğumu indirdi. O kadar öfkeli bakıyordu ki kara gözleri her yeri küle çevirebilirdi. "Neden? Niye yapıyorsun bunu bize?"

Acı çeken sesine karışan şimşek gürültüsü kulaklarımda yankılandı. Her bir yağmur damlası üzerimize yağıyor, soğuk içimize işliyordu. "Ne yapıyorum ki ben?"

Öfkeyle yumruğunu duvara geçirdi. "Gitmeyecektin o adamla yemeğe!"

Bakışlarım öfkeli bir hâl aldığında "Buna sen mi karar veriyorsun? İstedğim kişiyle istediğim yemeğe giderim," dedim.

Bir kere daha vurdu elini duvara. "Sevmiyorsun lan o adamı, sevmiyorsun. Görmüyor muyum sanıyorsun?"

Artık ben de öfkeme hâkim olmazken avuç içimi göğsüne

geçirdim. "Neyi görüyorsun sen, söylesene, neyi? Tek bildiğin, ottan boktan sebeplerle beni birilerine yakıştırmak. Şimdi ne oldu?" Kaşlarım havada, sesim imalı bir tona büründü. "Kaan'a mı yakıştıramadın?"

Ellerini başımın iki yanına koyduğunda hafif üzerime eğildi. Öfkenin karıştığı kara gözleri karanlıkta daha da beter olmuştu. Saçları tamamen ıslanmış, şakağından süzülen damlalar burnuna, yanağına dağılıyor, kendine bulduğu yollarla bazen dudaklarından bazen de yanağının müsaade ettiği kavislerden çenesine süzülüyordu.

Nefes alışverişleri huzlanmış, yaralı bir kurt gibi çırpınırken yine de köşeye sıkıştırdığı avını kaçırmamakta kararlı duruyordu. Hırıltılı nefesleri buhar olup uçtuğu esnada bir kısmı da yüzümü yalayıp geçmekle meşguldü.

"Yakıştıramadım. Sen oraya yakışmıyorsun Bahar. Dişi kurtsun sen, altın kafeste kalamazsın. Dağ, tepe, toprak lazım sana. Barut kokusunu almadan yapamazsın."

İçime işleyen kısık sesindeki yalvarışla gözleri aynıydı. Kalbimi parçalayıp geçen her bir kelime doğruydı ancak Yağız tüm bunları bilirken canımı ne kadar da çok acıtmıştı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Gözlerinin içine baka baka sorduğum soruyla elimi kavradı. Kalbini zırh gibi saklayan göğüs kafesinin üzerine bastırdı. Buz gibi elim, bütün soğuğa inat onun sıcacık avucunun arasında ısınmak için çabalıyordu.

"Sendekinin aynısından burada da var. Sen bensin, ben senim."

Kalbinde birleşen ellerimize bakarken gözlerim buğulandı. Başımı kaldırmamla gözümünden bir damla yaş yanağıma süzüldü. Yağmur o kadar şiddetliydi ki saklamıştı bunu.

"O zaman neden beni göndermek istedin? Neden ittin hep Yağız? Kırılan kalbimi hiç mi umursamadın?"

Kısık çıkan sesime eklenen dudaklarımın titremesi gecenin

ayazına karıştı. Elini yanağıma koydu. Avuç içi tüm yanağımı kavradığında bakışları yine bir hüznün eseri idi. "Sandım ki gidersen yaralanmazsın. Sandım ki gidersen bağlanmam. Dedim ki giderse acımaz. Gitseydin ya Bahar. Başka bir herifin elini tutmasından daha az acıttırdı canımı."

Yanağımdaki elinin üzerine elimi koydum. Onun hissettiklerini sanki ben de hissediyordum.

"Yağız..."

Başparmağını dudağımın üzerinde gezdirerek beni susturdu. Belki de bildiği şeyleri duymaya gerek yoktu. Biraz daha eğildiğinde gelecek sondan haberdardım. Yarım kalan öpücüğü tamamlayacaktı lakin çırpınan göğüs kafesime inat kaşlarımı çattım.

"Eğer arkasında duramayacaksan sakın mahremiyetime el sürme Pala. Canımı yakarsan canını yakarım."

Sanki komik bir şey söylemişim gibi güldü. Bir kolunu belime doladığında ne kadar süredir yaslandığımı bilmediğim fakat aramızdaki soğukluğu eşitlediğimiz duvardan beni ayırarak kendine çekti. Gözlerimi hapseden karalarına bakmak için başımı kaldırdığımda yüzüme düşen yağmur damlaları dudaklarıma süzülüyordu.

"Sen bu kalbe bir kere doğdun ya Güneş, sen batana kadar senden vazgeçen namerttir."

Son kelimesi hâlâ kulaklarımda yankılanırken birleşti dudaklarımız. Soğuğa inat, yağmura inat... Buz gibi dudakları tıpkı onun gibi yağmurun ıslattığı dudaklarıma değdiğinde içim ürperdi. Büyük bir titreme sardı bedenimi. Tüm bunlara inat kollarımı boynuna doladım, tüm bunlara inat biraz daha çekti beni kendine. Sıkıca sardı ısıtmak istercesine. Kapanan gözlerimle karşılık verdim ona.

Şimdi ne soğuk ne yağmur ne karanlık işliyordu bize. Tek gördüğüm ve tek bildiğim alev alan bedenlerimizdi. Belki bu öpücük son olmayacaktı ama ilk olarak kalbimin en derinlerinde yer edecekti...

Bir bordo bereli her şeye karşı gelirmiş de bir kalbine karşı gelememiş meğer.

Tüm hayatı kurallarla geçen iki insanın kalpleri söz konusu olduğunda kuralları yıkmaları neyin cesareti olabilirdi?

Eve geldiğimde Meriç çoktan uyumuştı. Bunu fırsat bilerek kendimi duşa atmış, üzerime yapışan bütün ıslak kıyafetlerden kurtulmuştum. İç çamaşırlarıma kadar ıslanunca hasta olmamak adına sıcak bir duş alırken aptal gibi sırtıtmaktan da kendimi alamadım. İlk defa, bitene kadar sırtıttığım bir duş serüveni yaşadım. Odama gelip üzerime pijamalarımı geçirdiğimde yattığım yataktan daha huzurlusunu hatırlamıyordum.

Gözlerimi araladığımda boş boş tavanı izledim bir müddet. Uyanmıştım ama ilk defa kendime gelmekte zorlanıyordum. Dudaklarımda gezen parmaklarımla dün akşam yaşadığım her şeyin hayal veya rüya olma ihtimalini düşünüyordum. Sanki üzerime dün gece bir sürü yıldız yağmıştı ve ben onun pırıltılarıyla güne uyanmıştım. Sanki güneş bugün sadece iki kişi için doğmuştu.

Başımı çevirerek camdan dışarı baktım. Gördüğüm kasvetli havayla yüzüm düştü. Güneşin doğduğu falan yoktu.

Yataktan zor da olsa kendimi sıyırıp kalktığımda yüzüme dökülen saçlarımı geriye savurdum. Odamdan çıkarak lavaboya girdim. Tekrar odama döndüğümde dolabımın kapağını araladım. Ne giyeceğimi düşünüyor, bir yandan da parmaklarımı kıyafetlerimin üzerinde gezdiriyordum.

Boş boş dolaba bakarken sanki çok fark edecek gibi kot pantolonumu kavradım. Üzerime de gülkurusu renginde bol bir kazak aldım. Üzerimi giyer giymez yine saçlarımı balıksırtı ördüm. Kulağıma ay yıldızlı küpelerimi ve koluma saatimi

geçirdim. Hafif bir makyaj da yeterliydi benim için. Silahımı da belime yerleştirerek odadan çıktım. Mutfığa girdiğimde oldukça şaşkındım.

“Meriç, sen kahvaltı mı hazırladın?”

Bardaklara çayları doldururken bana kısa bir bakış atıp önüne döndü. “Baktım senden hayır yok, ben hazırlayayım dedim.”

Sandalyemi çekerek yerime oturdum. Durumdan hoşnut kaldığım bir gerçektir. “İyi iyi... Hep böyle ol.”

Tezgâhtan aldığı bardakları masaya koyarak yerine oturdu. “Akşam geç geldin. Yemek nasıldı?”

Önüme kahvaltılıklardan alırken fazla umursamazdım. “İyi.”

Fakat Meriç bugün anne olmaya niyetliydi anlaşılan. “İyi mi? Sadece bu kadar mı? Anlaşılan, pek de güzel geçmedi yemek.”

Bakışlarım Meriç'i bulduğunda elimdeki çatalı bıraktım. “Nasıl geçecekti ki? Sıradan bir yemektir işte.”

Gülerek bakışlarını tabağına düşürdü. “Sana göre sıradandı, anladık da bir de savcıya sormak lazım.” Aklına bir şey gelmişçesine başını kaldırdığında elindeki çatalı havada küçük bir daire olacak şekilde döndürdü. “Bu arada sen çıktuktan kısa bir süre sonra Yağız da çıktı apartmandan, dikkatimi çekti.”

Gözlerimi kısarak, karşımda kıvrıcık saçlarıyla umursamaz görünmeye çalışan adama baktım. Meriç normalde de umursamaz biriydi ama aptal değildi. Yağız'ın bana olan ilgisini çoktan fark ettiğini biliyordum.

“Eee?”

Dudakları yeniden kıvrıldığında tabağından aldığı peyniri ağzına attı. “Kim kazandı diyorum... Malum, bir kızı bin kişi ister, bir kişi alır.”

Bakışlarımı tabağıma düşürdüm. Elimdeki çatalla taba-

ğımdakilerle oynuyordum. Meriç'e her şeyi anlatmak istiyordum ama çok erkendi bunun için. Bir de babama söyleme ihtimali de vardı. Normalde söylemezdi ama babam bir şekilde öğrenirdi.

"Hangisi kazansın isterdin?"

Bir müddet bakışlarını üzerimde gezdirdi. Anlamıştı bendeki değişikliği. "Kalbin hangisini istiyorsa o kazansın, Bahar. Kalbinden geçmeyenin, yanında kıymeti olmaz."

Gülerek çatalımla onu işaret ettim. "Sen de iyiden aşk doktoru kesildin başıma."

Kısa bir kahkaha attı. "Kendime ilacım yok ama sana yazmam reçete."

Başımı iki yana sallayarak çayımı yudumladım. "Seni görmeyen kızın aklı yok da yanlış yerdesin be Meriç. Bir tane bile kadın hastan yok."

Meriç'in suratı asıldığında sıırtmaya başladım. Eline aldığı çay kaşığına bana fırlattığında kolayca yakaladım. "Az kaldı, gideceğim buradan. Sen de kal yalnız başına."

Şimdi de benim suratım asılmıştı. O giderse benim için zor olurdu. "Gidersen git. Sana kalmadım ya. Ekibim yeter bana."

İkimiz de birbirimize ters bakışlar atarken kahvaltımıza devam ettik. Bu seferlik ben masayı toplarken Meriç de hazırlanmak için odasına gitti. Aynı anda kapıdan çıktığımızda hâlâ surat asıyordum. Başıma beremi takarken Meriç de ayakkabısını giydi.

"Bahar, itiraf et, gitmemi istemiyorsun."

Huysuzca omuz silktim. İstemiyordum ama bunu belli edecek değildim. "Hiç umurumda değilsin."

Montumu giyip ayakkabılarıma yöneldiğimde başımda bekliyordu. "Küstün mü kızım sen bana?"

Ayakkabılarımı ayağıma geçirmemle bakışlarımı Meriç'e diktim. Daha fazla dayanamayarak kıvrırcık saçlarını

karıştırmaya başladım. "Ne küseceğim ki ben sana? Özle-
mem bile, nereye istiyorsan git."

Ellerimi tutmaya çalıştığı sırada ikimiz de gülüyorduk.
"Yalan söyleme. Yapamazsın sen bensiz."

İkimiz de birbirimizle uğraşırken karşı dairenin kapısı
açıldı. Yağız ve Gökhan tam karşımızda dikildiğinde öylece
kalakaldım. Gökhan gülerken Yağız'ın bakışları benim üze-
rimde gezinerek Meriç'in ellerinde olan ellerimde son buldu.
Yine kaşları çatık, bakışları fazla ciddi duruyordu. Elleri-
mi çekerek gülümsedim.

"Günaydın."

Gökhan birkaç adım öne geldi. "Günaydın. Karargâhta
görüşürüz."

O inerken Meriç de yanağımdan hızlıca bir makas aldı.
"Ben de kaçtım."

Kimse kalmadığında bakışlarım, hâlâ karşımda dikilen
adamı buldu. Küçük bir utançla arkamı dönerek açık duran
kapıyı kapattım. Tekrar Yağız'a döndüğümde yanı başım-
daydı.

"Günaydın."

Sakin ama sert sesi kulaklarımda yankılanırken tebessüm
ettim. "Günaydın. Yine asık suratlısın."

İki elini de kaldırarak yine ve yine beremi düzeltmeye
başladı. "Başka bir erkeğin sana dokunması hoşuma git-
miyor."

Alt dudağımı ısırdım. Onun bu ani ıkışları belli ki beni
zorlayacaktı. Beni zorlayan her şey onu da zorlayacaktı. "O
zaman işin zor."

Elleri bir anda durduğunda bakışları beremden gözleri-
me düştü. "Bizim işimiz zoru kolaylaştırmak."

Nasıl kolaylaştıracağını merak etsem de bunun üzerinde
durmadım. Pek hoşlanacak gibi durmuyordum. "Dün gece...
Sanki rüya gibi..."

Sağ eli yanağımı kavrarken başparmağını dudaklarıma bastırdı. "Sakın... Sakın rüya olduğunu düşünme. Ben o gecenin gerçekliğine tutunmuşken, sen rüya ihtimaline sığınmazsın."

Elimi kaldırarak kalbinin üzerine koydum. Kalbimdeki bütün hissettiklerimle bakıyordum ona. Belki o zaman daha iyi anlardı. "Öyle bir niyetim yok."

Yanağımdan enseme uzanan parmaklarıyla beni kendine çekerek alnuma dudaklarını bastırdı. Kapanan gözlerim, hissettiğim huzur ve burnuma dolan kokusu tarifsizdi. Geri çekilerek tebessüm etti. İlgiyle izledim dudaklarının kıvrılışını. Nadiren beliren gülüşü belki bundan sonra hep bana karşı olurdu.

İkimiz de aşağıya indiğimizde bizimkiler çoktan gitmişti. Çok fazla oyalanmıştık yukarıda. Arabama yöneldiğimde elimi tuttu. "Birlikte gidelim."

Ellerimize düşen bakışlarım ve kalbimde oluşan heyecan neyin nesiydi, bilmiyordum ama erken başlamıştı. "Olur."

Beni çekerek arabasına götüren adama karşı koymadım. Artık arabasına binmekte bir sakınca görmüyordum. Bundan sonra beni kırmazdı, değil mi?

Yola çıktığımızda ara sıra bana bakması üzerine kıkırdıyordum. Bunu fark etmesiyle bana döndü. "Ne oldu?"

Elinin üzerine elimi koyduğumda iç çektim. "Hâlâ şaşkırım."

Kavradığı elimi dudaklarına götürerek küçük bir buse bıraktı. "İnan, ben senden daha şaşkırım."

Karargâha geldiğimizde içeri geçtik. İkimiz de ayrılarak giyinme odalarına girdik. Üzerimi çabucak değiştirerek formamı giydim. Aynanın karşısında bozulan saçlarımı özenle düzelttim. Sürekli kıvrılan dudaklarıma ise hâkim olmakta zorlanıyordum.

Odadan çıktığımda ortalarda kimse görünmüyordu.

Koridorda ilerlerken bizim çocukların dinlenme odasından sesler geliyordu. Hepsinin orada olduğunu düşünerek onlardan tarafa adımladım. İçerideki neşeli seslere eklenen gülme sesleri dikkatimi çekti. Kapıyı açarak içeri girdiğimde hepsi koltuklara oturmuş, sohbet ediyordu. Yağız'ı da burada bulmak beni mutlu etti. Yine kamuflajının içinde fazla asil duruyordu.

"Keyfiniz yerinde."

Hepsi gülümserken Emirhan heyecanla atıldı. "Yerinde tabii yengem komutanım. Nasıl yerinde olmasın?"

Emirhan'ın ağzından dökülen birbirinden uyumsuz iki kelimeyle bakışlarım hemen Yağız'ı buldu. Ben gözlerim kısılmış hâlde ağzında bakla ıslanmayan adama bakarken, o hemen başını iki yana salladı.

"Bakma bana öyle. Gökhan'ın suçu."

Yağız'dan aldığım bakışlarımı Gökhan'a dikerken birkaç adımda yanlarına geldim. Gökhan koltukta duran küçük yastığı aldığı gibi Emirhan'a fırlattı. "Oğlum, iki dakika duramıyorsun lan."

Emirhan yakaladığı yastığı sırtına koyduğunda hâlâ kendi derdindeydi. "Abi, benim kafam çok karışık. Yenge mi diyeceğim yoksa komutanım mı?"

Dudaklarım büzüldüğünde beni asıl şaşırtan Aykut oldu. "Vallahi bu sefer benim de kafam karıştı. Yengem komutanım çok uzun lan."

Gözlerimi devirdiğimde Yağız elimden tutarak beni yanına çekti. Yanına oturmamla karşısındaki ikiliye çevirdi bakışlarını. "Saçmalamayın lan." Bana kısa bir bakış atıp gülümseyerek tekrar ikiliye döndü. "Yenge diyeceksiniz."

Gözlerim kocaman açılırken dirseğimi Yağız'ın karnına geçirdim. "Yok daha neler? Konuştuğunuz konuya bak. Siz eskisi gibi devam edin, olur mu?"

Yağız'ın eli karnında, suratı buruş buruştu. "Hiç ayarın yok Bahar."

Omuz silerken Gökhan'ın tebessümle bizi izliyor oluşu dikkatimi çekti. Bir abi, bir baba edasıyla izliyordu bizi. Sanki evladının mutluluğunu görmüş gibiydi. Bakışlarımız kesiştiğinde bizim için mutlu olduğunu gözlerinde görebiliyordum.

"Hayırlı olsun. İkiniz iyi çift oldunuz."

Dudaklarım kıvrılırken Aykut da tebrik etti. "Hayırlı olsun komutanım. Biz çok sevindik."

Emirhan yine başka diyarlarda geziyordu. "Abi, biz bunun iddiasına niye girmedik? Ben kazanırdım."

Aykut, Emirhan'ı eliyle itti. "Lan sen değil miydin 'Pala sert kayaya tosladı,' diyen?"

Kaşlarım havada dinlerken Emirhan da Aykut'a vurdu. "Ben öyle mi dedim? Âşık atışması bunları, olur bu iş, dedim."

Hayretle dinliyordum onları. Basbayağı, her şeyin farkındalarmış meğer. Gökhan ikisine de ters bir bakış attı. "Susun lan, batıyorsunuz iyice."

İkisi de bakışlarını bize çevirdiğinde başımı iki yana salladım. "Resmen dedikodumuzu yapıyormuşsunuz."

Aykut biraz sıkılğan hâlde, "Yok komutanım. Biz durum değerlendirmesi yapıyorduk öyle," dedi.

Yağız tok sesiyle birlikte işaret parmağını ikiliye salladı. "Ben göstereceğim size durum değerlendirmesini."

İkisinin de suratı asıldığında kıyamadım. Yağız'ın yapacaklarını biliyorlardı muhtemelen. "Rahat bırak çocukları Pala."

Emirhan, ifadesi anında değişirken arkasına yaslandı. "Yengem benim."

Bu çocuk başına gelecek her şeyi hak ediyordu. "Vazgeçtim Yağız, ne istiyorsan yap."

Gökhan'la Yağız gülerken bulaşıcı olacak ki ben de onlara katıldım. Keyifli seslerimiz odanın içinde yankılanırken hepimiz mutluyduk. Yağız ayağa kalkarak kapıyı işaret etti.

“Herkes işinin başına.”

Emir büyük yerden gelmişti. Ayağa kalkarak imalı bir bakış attım. “Emredersiniz komutanım.”

Yine dudakları kıvrıldı. Bugün ne çok kıvrılıyordu dudakları, hiç olmadığı kadar. Bana eliyle yolu gösterdiğinde yanından geçerek kapıya ilerledim. Koridorda birlikte adımlarken karşımıza çıkan adamla durmak zorunda kaldık.

Kaan Savcı tam karşımıza dikildi. Onu bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum. Koyu kahve gözleriyle bakışları bizim üzerimizde geziyordu.

“Bahar.”

Bulunduğum duruma hazırlıksız, ciğerlerime biriken havayı dışarı bıraktım. “Buyurun savcım.”

Bana doğru bir adım daha attı. “Dün gece merak ettim seni. Telefonuna da bakmadın. İyi misin?”

Alt dudağımı ısırarak başımı aşağı yukarı salladım. “İyiyim.”

Kaan’ın bakışları Yağız’a takıldığında ben de başımı çevirerek yanımdaki adama baktım. Yağız, kara gözlerini Kaan’a dikmiş, öyle bir bakıyordu ki sanki her an Kaan’ın üstüne atlayabilir gibiydi.

Kaan’a karşı kendimi biraz mahcup hissediyordum. Olmamıştı öyle masada bırakıp gitmek. Şimdi bir de beni merak ederek buraya kadar gelmesi daha da kötü hissetmeme sebep oldu.

“Biraz konuşabiliriz miyiz?”

Kaan’ın samimi bakışlarıyla dudağımı dişleyerek başımı eğdim. “Tabii savcım.”

Kısa bir sessizlik olduğunda Kaan belli ki Yağız’ın gitmesini bekliyordu ama yanımda dikilen adamın buna pek de niyeti yoktu.

Kaan, Yağız’ın gitmeyeceğini anladığında dudaklarını araladı. “Bize biraz müsaade edin üstüğüm.”

Rica gibi görünen bu cümle aslında bir emir barındırıyordu. Fakat Yağız yerinden milim dahi kıpırdamadı.

“Sonradan öğreneceğim şeyi şimdi duymam sorun olmaz savcım.”

Yağız’ın soğuk ama fazlasıyla kendinden emin sesi Kaan’ın bana bakmasına sebep oldu. İki adam arasında kaldığımı hissettiğimde anlayış beklediğim kişi sevdiğim adam oldu.

“Yağız, lütfen.”

Kara gözleri memnuniyetsiz, kaşları çatıktı. Kasılan çenesi tüm tavrını belli ediyordu. Buna rağmen belime doladığı eliyle beni kendine çekti. Şakağıma kondurduğu öpücük Kaan’ı boşluğa düşürmek içindi. Fazlasıyla da başarılı olmuş olacak ki Kaan’ın bakışları değişti. Şaşkınlıkla beraber sanki bir umutsuzluk çöktü gözlerine. Yağız arkasına bakmadan giderken zaten bakması için de bir sebep kalmamıştı. Ortaya küçük bir bomba atıp gitmiş, beni de öylece bu bombanın ortasına bırakmıştı.

“Bu yüzden miydi?”

Dalgın bir şekilde Yağız’ın gidişini izlerken Kaan’ın sesi beni kendime getirdi.

“Nasıl?”

Sıkıntılı bir nefes verdi. “Onun için dün gece apar topar gittin, öyle değil mi? Bu yüzden bana karşı uzaktın.”

Yalan değildi ama eksikti. “Arkadaşça bir yemektir. Bunun için teşekkür ederim.”

Açıklama yapmadım. Çünkü bu benim özelimdi ve biz Kaan’la özel bir şey yaşamamıştık. Yüzünde acı bir tebessüm oluştu. “Pişman olacaksın Bahar.”

Ellerimi göğsümde birleştirerek kaşlarımı çattım. Yaşamadan bilemeyeceğim şeyleri o çok hızlı tahmin etmişti. “Bunu nasıl anladınız savcım?”

Dik bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi. “Seni sürekli kısıtlayan, başarını görmeyen, vurup kırmaya alışmış bir

adamla mutlu olacağını mı sanıyorsun? Yanlış seçimler her zaman pişmanlığı da beraberinde getirir Bahar."

Kaşlarım havada, Kaan'a bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Duruşum dik, mavi gözlerim koyu kahve gözlerinde, kendimden emindim. "Öyle bile olsa, sayın savcım, yanlış ya da doğru, benim tercihim olacak, pişmanlığını da ben üstlenirim."

Bir süre gözlerime bakıp son sözlerini fısıldadı. "Umarım çok üzülmezsin."

Arkasını dönüp giderken yine izleme görevi bana düştü. Aldığım karardan pişman değildim fakat düşünmeye başladığımda aklımda çok fazla soru vardı; Yağız'ın gizemi, babamın söyledikleri... Tüm bunların yanında Kaan'ın söyledikleri yer bile tutmuyordu. Benim öncesinde çözmem gerekenler vardı.

Yukarı çıkarak kapının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Kapının diğer tarafında kara gözleriyle beni bekleyen çatık kaşlı adama karşı hazırlıklıydım. Aynı zamanda ben de kaşlarımı çattım. İçeri girdiğimde onu cam kenarına yaslanmış hâlde dışarıyı izlerken buldum. Benden tarafa dönmedi bile. Benim geldiğimi çok iyi biliyordu. Muhtemelen Kaan'ın gidişini izlemişti.

Adımlarım beni onun yanına götürdüğünde tıpkı onun yaptığı gibi omzumu pencerenin pervazına yasladım. Bakışlarım soğuk havanın eserek oluşturduğu küçük toz bulutunda geziyordu.

"Ne konuştunuz?" dediğinde bakışlarımı Yağız'ın yeşil kamuflajında gezdirdim bir müddet. Omuzlarındaki yıldızlardan dudaklarına, dudaklarından gözlerine uzandı gitti... Hâlâ ısrarla dışarıyı izliyordu.

"Konuşulacak pek bir şey bırakmadın."

Dudakları kıvrılır gibi olsa da hemen toparladı. Çok fenaydı. Tahmin ettiğimden de fazla. Dik bakışlarını bana çevirdi.

“Senin hatırın olmasa bir adım bile atmazdım.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu görebiliyordum. Şikâyetçi miydim? Hayır... Esaretimi de özgürlüğümü de ben belirlerdim. Yağız zordu ama ben ondaki esarete saklanmış özgürlüğü arıyordum.

“Yağız... Bu ilişkiyi bir müddet saklasak mı?”

Bunu beklemiyor olacak ki bana doğru döndü. Elini kaldırarak örgümden çıkan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Ben sana bir söz verdim Bahar. Askerin sözü yemindir, bilirsin.” Hafifçe başımı eğdiğimde eliyle omzumdaki yıldızların görünmeyen tozlarını silkeledi. “Dün geceki cesur kıza ne oldu?”

Omzumdaki eline vurarak kendimden uzaklaştırdım. Yıldızlarım kıymetliydi. “Ben hâlâ cesurum Yağız.”

Tereddütte kaldığımı düşünüyordu. Bu durum ise canını sıkmıştı sanırım. “O herifin söylediklerinin etkisinde kalamayacak kadar akıllı bir kadınsın. O zaman bu geri vites neden?”

Övüyor mu yoksa yeriyor mu, belli değil. Kaşlarımı çatarak omzuna vurdum. “Geri vites yok Pala! Sadece babamdan çekiniyorum. İnan bana, benimle ilgili şeyleri öğrenmesi çok zamanını almaz.”

Düşünceli bir şekilde eli çenesine gitti. Kafasında tartıp biçmiş olacak ki dudaklarını büktü. “Bu benim için sorun değil.”

Gülmemek için çabalasam da pek mümkün olmadı. Bilmiyordu... Babamın Gölge olduğunu gerçekten bilmiyordu. Bilse, bu durumdan bu kadar kolay sıyrılamayacağını da bilirdi. Yine de cesareti hoşuma gitti.

“Senin için olmayabilir ama benim için sorun. Biraz daha birbirimizi tanımamız gerekiyor. Babamın karşısına yarım yamalak çıkamam.”

Belime dolanan eliyle beni kendine çekti. Başım göğsündeki yerini aldığı anda kokusunu içime çektim. Ne olursa olsun, bana huzur veriyordu.

"Haklısın ama kalbim buna ihtiyaç duymuyor. Seni her şekilde kabul etmeye hazır."

Tıpkı onun gibi kollarımı beline doladım. Başım göğsünde, kalbinin her bir ritmik hareketini dinlerken soracağım soru için derin bir nefes aldım. Babam bizi duymadan benim Yağız'la ilgili gerçekleri bilmem gerekiyordu.

"Alper Fidan kim, Yağız?"

Ben daha ismi söylediğim anda Yağız'ın bedeni gerilmeye başladı. Kollarım arasındaki bedenin saniyelik değişimine şahitlik ederken şimdi kaskatı olmuştu. Sessiz kalışı sabırsızlığımı da aynı oranda arttırıyordu.

"Odama girdiğin için sana kızmadım ama kızmam gerekirdi."

Geriye çekilerek gözlerine baktım. Kara gözleri öyle hüznü bakıyordu ki dilinden dökülenlerle uyumsuzdu. Bana kızgın değildi ama sakladığı her neyse dillendirmek istemiyordu. Bu cümlesi sadece laf kalabalığından ibaretti.

"Odana girdiğim için beni öpmeye kalktın. Bu çok ayıptı."

Gülümsemeye çalıştı fakat ne olursa olsun buruktu. "Odama gizlice girdin." Bakışları imalı bir hâl aldı. "Ayrıca sıkı bir yumruk geçirebilirdin ama yapmadın."

Hafifçe omuz silktim. Yapamamıştım ki. Hipnotize etmişti âdeta beni. Belki de ben de istiyordum. "Çenen sağlam kalsın istedim."

Alaylı bir gülümseme yerleşti yüzüne. Alt dudağını dişleri arasında ezerken dikkatimi çekti. Dudakları biraz daha kıvrılınca bakışlarımı kaçırdım. Beni etkilemek için uğraşıyordu. "Benden etkilendiğini itiraf edebilirsin."

Tek kaşımı kaldırdım. Bunu itiraf etmeyecektim. "Bunu, bana ait her şeyi saklayan adam mı söylüyor?"

Umursamaz şekilde başını camdan tarafa çevirdi. "Onlar bana ait. Sadece çikolatalar senin."

Gölerek kaçırdığı bakışlarını yakalamak için ona doğru eğildim. "Yağız... Hâlâ ilk soruma cevap vermedin."

Kaçışının boşa olduğunu anladığında kara gözlerini gözlerime dikti. "Hiç pes etmeyeceksin, değil mi?"

Hevesle başımı salladım. Benim olayım buydu zaten: pes etmemek. Nasıl asker olduğumu sanıyordu ki? "Öğrenene kadar bu konuyu kapatmayacağım."

Acıyla buruşan yüzü beni daha da merakta bırakıyordu. Merakla kendisini beklerken çalan kapı ikimizin de toparlanmasına sebep oldu. Bir iki adımda Yağız'dan uzaklaştığımda sert sesiyle onayladı. "Gel."

İçeri giren asker küçük bir selam verdi. "Komutanım, Turan Albay sizi acil olarak toplantı odasında bekliyor."

Yağız'ın baş hareketiyle asker odayı terk etti. İkimiz de birbirimize baktık.

"Görev mi dersin?"

Eliyle kapıyı işaret etti. "Gitmeden öğrenemeyiz."

Bir yeminle başladım görevime. Ant içtim vatanımı her durumda müdafaa edeceğime. Şeref meselesiydi bu artık. Ya vatanımı korur ve yüceltirdim ya da toprağımla beraber ben de yok olurdum.

Niyetimiz yok olmak değildi elbet. Biz özel kuvvetlerdik. Yok olmaktan önce yok etmeyi bilirdik.

Teçhizat odasında hazırlanırken yeni bir operasyon için görev almıştık. Turan Albay'ın dediğine göre sınırdaki köylerden biri teröristler tarafından saldırıya uğramıştı ve köyü onlardan temizlememiz gerekiyordu.

Öfkelerimizi göğsümüze saklayıp, cesaretimizi üzerine siper ettik. Birazdan o köyde tek bir it bile bırakmayacaktık.

Fakat öncesinde her türlü önlemimizi almamız gerekirdi. Tedbir bizden, gerisi Allah'tandı.

Dikkatli bir şekilde elimdeki silahı kontrol ediyordum. Bu belki de yaptığımız en önemli işti. Bileğin sağlam olduğu kadar kılıcın da keskin olması gerekirdi.

Silahımı hemen yanıma bırakarak kasaturamı bacağıma sabitledim. Yedek şarjörlerimi, el bombalarını ve diğer ihtiyacım olan şeyleri yeleğimin ceplerine yerleştirdim. Diğerleri zaten çantamda hazırды. Telsiz kulaklığı başımdan geçirirken Yağız fark etmiş olacak ki bana doğru döndü. Bana izin ver-meyerek kedisi devraldı.

"Silahını kontrol ettim mi?"

Hafifçe başımı eğdim. "Evet."

Çocuğunu tembihler gibi devam etti. "Yedek şarjörü unutma. Eksiğin olmasın, kalabalık olabilirler." Gözlerimi devirdiğimde kaşlarını çatı. "Bahar!"

Beni gerçekten deli ediyordu. "Çocuk değilim Yağız, yap-ma şunu."

Başını iki yana salladı. "Benim ekibimdesin ve benim ku-rallarım geçerli."

Başımı çevirerek yanımda hazırlanan ekibi işaret ettim. "Onlara da söyle o zaman."

Yağız cevap veremedi Emirhan atıldı. "Yok komutanım. Biz yeterince çektik. Sıra sizde artık."

Hayretle Emirhan'a baktım. İşte bunu beklemiyordum. "Size de mi yaptı aynısını?"

Aykut silahını kılıfına yerleştirerek gülümsedi. "Sizin kadar olmasa da bize de çok çektirdi, komutanım. Alıştırana kadar canımız çıktı."

Gökhan hazırlanırken yandan bir bakış attı. "En azından sana kibar davranıyor."

Kaşlarım havada, yanı başımda duran adamı işaret ettim. "Bu kibar hâli mi yani?"

Hayret vericiydi gerçekten. Sesime yansıyan şaşkınlığımla hepsi gülerken Gökhan başını salladı. "Emin olabilirsin."

Yağız kaşlarını çatarak tekrar dolabına yöneldi. "Uzatmayın. Hızlı olun biraz." Ne düşündüğümüz onun umurunda bile değildi.

Herkes bir bir odadan çıkarken ben de çantamı sırtlandım. Odadan çıkacağım sırada Yağız kolumu kavrayarak engel oldu. Kapıya ilerleyen Gökhan'ın çıkışını bekliyordu. Gökhan'ın da çıkmasıyla ikimiz yalnız kaldık. Beni kendine çekerek göğsüne bastırdı. Üzerimizdeki teçhizat buna pek müsaade etmiyordu ama yine de koca kollarıyla sarmayı başarmıştı. Burnunu saçlarımın arasına daldırıp uzunca kokladı. Tatlı bir öpücük bırakarak geri çekildi.

"Dikkatli ol Bahar ve sakın sözünden çıkma."

Postallarımın izin verdiği ölçüde ayaklarım üzerinde yükselerek yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Hemen ardından da elimi alnıma koyarak hazır ola geçtim. "Emreder-siniz komutanım."

Dudaklarında şekillenen kıvrımlar o kadar güzeldi ki hayranlıkla izliyordum onu. Başını iki yana sallayarak kapıyı işaret etti. "Yürü bakalım asker."

Hepimiz helikoptere bindiğimizde ciddiyete büründük. Yarım saatlik bir sürenin ardından ayazın vurduğu dağlara sırasıyla aşağıya sarkıtılan iple indik. Gideceğimiz yere geldiğimiz anlaşılmasın diye bir süre yürümemiz gerekiyordu. Yarım saatten fazla bir yürüyüşün ardından köyün sınırlarına girdik.

Dağın eteklerinde elimizdeki dürbünlerle durum değerlendirmesi yapıyorduk. "Fazla kalabalıklar."

Gökhan'ın sesiyle sıkıntılı bir nefes verdim. "Kimin ne olduğu belli değil. İçeri sızmak lazım."

Aykut da benimle aynı fikirdeydi. "Masum kimse zarar görmemeli."

Yağız'ın emriyle hepimiz mecburen o kadının eve zorla götürülüşünü izledik. Kulağında yankılanan feryatlar yerimde durmama engel oluyordu. Bu şerefsizlerin, bu leş kargalarının bildiği en iyi şey buydu. Bir kadın gördüğünde ne olduğunun bir önemi olmazdı. Sadece harcarlar ve sonra arkalarında bırakır, giderlerdi. Tabii arkalarında bıraktıkları canlı kalır mı, meçhuldü.

O kadınlar için hangisi daha zor, yaşamak mı ölmek mi? Peki ya karınlarına düşen bebeklerin geleceği?..

Bir kadın olarak, gördüğüm manzaraya tahammül edemedim. Belki profesyonel davranmıyordum ama bunu bile düşünmeme engel oluyordu o çığlıklar. Yağız eliyle çocukları etrafa yönlendirirken ayağa kalktım. Bir adım atmıştım ki kendimi yeniden yerde buldum. Hemen yanımdaki, beni yere yapıştıran adama başımı çevirdiğimde Yağız fazla öfkeliydi.

“Güneş!”

O dişlerinin arasından tıslarken, ben yere düşüşümden sebep acıyla yüzümü buruşturdum ama umurumda değildi. Gitmek istiyordum. Yutkunarak geriye çektim kendimi.

“Geç kalmak istemiyorum.”

Cılız çıkan sesimle bakışları bir nebze yumuşadı. Sesi daha uysaldı. “Geç kalmayacağız. Sen ölürsen buradaki bütün masumlar ölür.”

Kabullenircesine hafifçe başımı eğdiğimde haklı olduğunu biliyordum. Tedbirsiz hareket edersek ölürdük. Biz ölürsek buradaki kimse kurtulamaz ve birçok kadın da aynı duruma düşerdi. Kulaklığımızdan Aykut'un sesi geldi.

“Etraf sakın.”

Yağız etrafı kolaçan edip başıyla bana işaret verdi. “Eve giriyoruz. Temkinli olun.”

Dikkatli bir şekilde hâlâ çığlıkların geldiği eve ilerlerken içim içime sığmıyordu. Yağız öndeydi, hemen arkasında da ben vardım. Gökhan'ın kapıyı sessizce açmasıyla Yağız önden

Emirhan hâlâ sayı peşindeydi. "On kişi net. Üzerini bilmiyorum."

Yağız dürbününü indirerek bize doğru döndü. "Kadınlarla çocuklar ortada yok. Muhtemelen onları bir araya topladılar. Yerlerini tespit etmeliyiz."

Düşünceli bir şekilde bakışlarımı köye çevirdim. Aslında bir fikrim vardı ama...

"Ben bulabilirim." Hepsinin bakışları bana döndüğünde benim bakışlarım sadece Yağız'da geziyordu. "Aralarına sızarsam..."

Devam edemedi Yağız elini havaya kaldırdı. "Hayır!"

Gökhan sakince araya girdi. "Komutanım, iyi fikir aslında. İçeriden gidersek daha kolay biter işimiz."

Yağız bir süre düşünürken kafasına yatmadığı çok açıktı. "Bahar, olmaz. Sayıca fazlalar, bir kişiyi atamayız içlerine."

Emirhan öne doğru atılmaktan imtina etmedi. "Ben giderim komutanım."

Yüzümdeki tebessümle Emirhan'a baktım. Cesaret Türk askerinin kanında vardı. Fakat Yağız, cesaretin yanında aklını kullanmayı da iyi biliyordu. "Kimse bir yere gitmeyecek. Önce bir köye yaklaşalım. Ondan sonra karar vereceğiz."

Yağız'ın son sözleriyle hep birlikte köye yaklaştık. Adım adım ilerlerken, bir kadının acı çığlığı kulaklarımıza dolmaya başladı. Hepimizin bakışları birbirine değdiğinde bu çığlıkların sebebini az çok tahmin edebiliyorduk. Görüş açımıza evlerin ilerisindeki adamlar girdiğinde Yağız eliyle hemen bizi durdurdu. Verdiği işaretlerle siper alarak kendimizi sakladık. Silahımın dürbününden bakarken, iki teröristin bir kadını eve doğru sürüklediğini gördüm. Bakışlarım Yağız'a döndüğünde içimdeki acı gözlerimde geziyordu.

"Pala..."

Sert bakışları, keskin ifadesi çok netti. "Sakın, Güneş! Başını dahi çıkarmayacaksın."

girdi. İlk karşısına çıkan teröristi hallettiğinde ben çoktan üst kata tırmanmaya başlamıştım. Dikkatli adımlarla yukarı çıktığımda sesler daha da yükselmişti. Sesin geldiği odaya yaklaşıp başımı arkamdaki Yağız'a çevirdim. Başıyla beni onaylamasıyla kapıyı açtım. Kadının üzerine çullanmış pislik, kadının çırpınmasına bile engel olurken öyle bir savaş veriyordu ki geldiğimi bile fark etmedi. Silahımın arkasını ense köküne geçirdiğimde kadının üzerine yığıldı. Omuzlarından iki elimle kavradığım gibi geriye savurdum. Yağız'ın ayaklarına düştüğünde onun halledeceğini biliyordum.

Korkuyla geriye doğru kaçmaya çalışan kadın bir yandan da yırtılan kıyafetini toparlamaya çalışıyordu. Hemen kenarda, sedirin üzerinde duran örtüyü kavrayarak yanına oturdum. Geç kalmamıştık çok şükür ama belli ki kadın çok korkmuştu. Elimdeki örtüyü açarak üzerine bırakırken tebessüm ettim.

"Korkma."

Kadın olmama rağmen korkulu gözlerle bakıyordu bana. Sonra bir an omzumdaki Türk bayrağı dikkatini çekti. Korkuyla titreyen dudakları aralandı.

"Türk askeri!"

Başımınla onayladığımda ağlamaya başladı. Kollarımı açar açmaz hemen sarıldı. Göğsümde sıkıca bana sarılırken öyle bir ağlıyordu ki içim acımıştı.

"Geldiniz... Şükür ki geldiniz..."

Dudaklarından dökülenler Türk askerine olan güvenden idi. Her ülkenin askeri başka ülkelerde nam salardı. Kimileri güçleriyle, kimileri başarılarıyla, kimileri ağır silahlarıyla, kimileri parasıyla, kimileri korkusuyla... Ama Türk askeri dendiğinde akla ilk gelen şeylerden biri de güvendi. Kadının, kızının, evini, namusunu emanet edemediğin ordu seni koruyamazdı. Bu yüzden Türk askeri onurdu, gururdu. Birçok ordunun sahip olamadığı bir ünvana sahiptik: güven.

Şimdi, şu an burada olduğu gibi...

İmanın ve kalbin yanında olmadığı orduya merhamet de eşlik etmez. Sanmayın ki Türk ordusu düşmana merhametli. Asla! Türk askerinin kılıcı düşmanına keskin, boynu halkına kıldan inceydi.

“Güneş.”

Yağız’ın uyarısıyla kollarımın arasındaki kadını geriye çektim. “Bana bak! Bize yardım etmen lazım. Diğerleri nerede, nerede tutuyorlar herkesi?”

Gözyaşlarını silen kadın zor da olsa konuştu. “Camide... Herkesi camide topladılar.” Aklına bir şey gelmiş gibi korkuyla yakamı kavradı. “Bomba var, patlatacaklar.”

Üzgünce ellerini yakamdan çektim. “Burada kal, tamam mı? Sakın bir yere kıpırdama. Biz halledeceğiz.”

Ayağa kalkarak Yağız’a döndüğümde başıyla kapıyı işaret etti. Odadan çıkarak aşağı indik. Evden çıkmadan bakışlarımı ona çevirdim.

“Ne yapacağız?”

Bir müddet düşünür gibi bakışlarını etrafta gezdirdi. “Temizleyerek gideceğiz.”

Sıkıntılı bir nefes verdim. “Ya o zamana kadar bombayı patlatırlarsa?”

Olumsuzca başını iki yana salladı. “Bizim de ölmemizi isteyeceklerdir ama biz daha önce davranacağız.” Devamında ise hepimize seslendi. “Kartal Timi, kontrollü bir şekilde temizleyerek ilerliyoruz. Kara, sen camiye gidiyorsun. Sivil halk orada. Fakat bombalı tuzaklama var. Son terörist ölmeden imha etmiş olacaksın.”

“Emredersiniz komutanım,” dedik hep birden.

Dikkatli bir şekilde evden çıktık. Temizleyerek ilerliyoruz. Hemen yanımdaki eve saklanmış beklerken karşımda gördüğüm hedefe kilitlendim. Ateş etmemle hedefimi ıskalamadan yere serdim. Yağız’la ilerlemeye devam edeceğim sırada gördüğüm keskin nişancı, panikle arkamı dönerek Yağız’ın

üstüne atlamama sebep oldu. İkimiz de duvarın yanına düştüğümüzde kurşun hemen yanımızdan geçti. Bakışlarımız kesirirken dudakları kıvrıldı. "Yapma, etkileniyorum."

Şaşkın şaşkın yerdeki adama bakıyordum. Az kalsın ölecektik ama onun derdi bambaşkaydı. "Delisin sen!"

Elimi kavrayıp dudaklarına götürerek öptü. Dudaklarım kıvrıldığında üzerinden kalkarak silahıma sarıldım. Kaybedecek zamanımız yoktu.

Yağız telsizden Emirhan'a seslendi. "Avcı, saat iki yönünde keskin nişancı var. Ortadan kaldır."

Emirhan çoktan pozisyon almıştı. "Takipteyim."

Emirhan'ın halletmesini beklerken çatışmalar ufaktan başlamıştı. Geldiğimiz çoktan fark edildiği için işimiz biraz daha zor olacaktı. Emirhan kısa sürede halletmiş olacak ki sesi neşeli geliyordu. "Keskin nişancı temizlendi."

Tekrar ilerlemeye devam ederken gördüğümüz teröristleri tek tek indirerek ilerliyorduk. Köyün ortasında olan camiye yaklaştığımızda Gökhan'ın sesi gergindi.

"Pala, burası karışık. Bomba yeni düzeneklerden."

Aramızda mesafe oluşmasıyla Yağız benden uzaktaydı. Camiyi gözüme kestirdiğimde ortada gezen bir kişiyi daha indirdim.

"Beni bekle Kara."

Yağız'a işaret verip dikkatli bir şekilde camiye girdiğimde Aykut araya girdi. "Kuzey tarafı temizlendi."

Camiye girdiğimde gördüğüm manzara beni dehşete düşürdü. Yaşlı, kadın, çocuk demeden herkesi bir araya toplamışlardı. Hepsinin elleri ve ayakları bağlı, bomba düzeneğinin etrafında kıpırdamadan duruyorlardı. Gökhan'ın çaresiz bakışları beni bulduğunda hemen yanına ilerledim.

"Ne durumdasın?"

Düzeneği işaret etti. "Daha önce görmedim."

Bağladıkları yaşlı adamın önüne çöktüm hemen. "Bir de ben bakayım."

Bir süre kabloların bağlantılarını incelerken Giray amcam geldi aklıma. Kendisi aynı zamanda iyi bir bomba imha uzmanıydı. Zevk alırdı çözerken. Beni de o çalıştırmıştı birçok kez. Her seferinde beni zora sokar, süreyi biraz daha kısaltır, strese girmem için elinden geleni yapardı. Bazen gürültülü bir müzik açar, bazen de yalvaran insanların seslerini dinletirdi. Bazen de eğitimde yorgun düştüğümde elime bir düzenek tutuştururdu, elim ne zaman titrese imha olurdu.

Şimdi ise ilk defa gerçek bir düzenekle karşı karşıyaydım ama bana yabancı gelmedi. Daha önce çalıştıklarına benziyordu. Dikkatli bir şekilde incelerken içeriye Aykut girdi. Sessizce beni izliyor, bir yandan da etrafı kontrol ediyorlardı.

Fazlasıyla hassas olduğu için uzunca bir süre düşündüm. Bağladıkları yaşlı amcayla göz göze geldiğimde bana olan bakışları içimi acıttı. Bu yaşlı adamın bunları yaşayacak ne suçu olabilirdi? Çaresizlikle birleşen bakışları yalvarır gibiydi. Derin bir nefes alarak elimi üzerinde kararlı olduğum kabloya götürdüm. Bacağımdan çıkardığım kasaturamı, tuttuğum kabloya götürdüğümde Gökhan omzuma dokundu.

"Eminsin, değil mi?"

Başımı kaldırarak hafif eğdim. "Eminim."

Kabloyu kesmemle tedirgin bir şekilde bekledim. Her şey yolunda görünüyordu. Dikkatli bir şekilde düzeneği yaşlı adamın üzerinden çıkarırken Emirhan'ın sesi geldi.

"Kara, çabuk gel!"

Emirhan'ın telaşı sesinden belliyken Gökhan çoktan çıkışa yönelmişti. Yanımda duran Aykut'a işaret vererek ayaklandım.

"Burası sende, Aykut."

Seri adımlarla Gökhan'ın peşine takıldım. Onlar çoktan çıkmıştı camiden. Duyduğum inlemelere kulak kesildim.

Yukarı tarafa doğru çıkarken bizimkiler girmişti görüş açma. Emirhan'la Gökhan yan yana beklerken Yağız bir teröristi yere yatırmış, deli gibi yumrukluyordu. Durumu anlamaya çalışarak adımlarımı yavaşlattım. Yağız yakasını kavradığı adamı kendine çekti.

"Söyle lan! Nerede? Kulaksız denilen şerefsiz nerede?"

Adam iniltilerinin arasında zor da olsa mırıldandı. "Bil-bilmiyorum."

Yağız silahı adama doğrulttuğunda adımlarımı biraz daha hızlandırdım. "Öldürürüm lan seni! Söyleyeceksin bana."

Yağız'a yaklaşırken Gökhan eliyle önümü kesti. "Güneş, bekle."

Sert bakışlarımı ona çevirdim. "Çek elini Kara."

Yağız'ın silahından gelen sesle panikle başımı o tarafa çevirdim. Altındaki adam kıvranarak inlerken elinden kanlar sızmaya başlamıştı. "O şerefsiz hangi deliğe girdiyse söyleyeceksin bana."

Adam konuşmadan Yağız'ın omzuna dokundum. "Pala, ne yapıyorsun?"

Öfkeli bakışları arunda beni bulurken çenesini kaldırdı. "Geri çekil!"

Yağız'ı ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Yani birçok kez öfkeli görmüştüm ama bu sefer bakışları farklıydı; çok sertti, karanlıktı. Beni bile görmüyordu sanki. Tüylerim ürperdi. Onu neyin bu hâle getirdiğini anlayamıyordum.

"Sakin ol."

Dudaklarımdan dökülenleri duymadı. Bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "Kara!"

Öyle sert ve soğuktu ki sesi... Gökhan, adını duymak bile yeterli olmuş olacak ki yanımıza geldi.

"Güneş, gel."

Beni kolumdan tutup geriye çekerken itiraz etmedim. Ba-

kışlarım sadece Yağız'daydı. Ayağa kalkarak, yerde yatan teröristin eline ayağıyla bastırdı. İnleyen adama tiksinererek bakıyordu. Haklıydı belki de. Böyle adamlara ben de başka türlü bakamıyordum çünkü. Elindeki silahı yüzüne doğrulttu.

“Son kez soruyorum. Kulaksız nerede?”

Biraz önce bilmediğini söyleyen adamın dili çözöldü bir anda. “Senden saklanıyor.” Kaşlarım havalandığında biraz daha dikkat kesildim. “Dağlarda saklanıyor. Bulamazsın.”

Yağız'ın yüzünde tehlikeli bir gülümseme şekillendi. Her kimi arıyorsa bu lakabı daha önce duymuştum. Örgüt elebaşlarından, kırmızı listedeki arananlardandı. Fakat Yağız'dan neden saklandığı kısmı garipti. Yani Türk askerinden korkarak kaçtıkları bilinen bir gerçektir ama yerde yatan şerefsiz özellikle “senden” demişti.

“O şerefsiz piç kurusuna söyle, bulacağım onu. Cehennem dibine de girse bulup yok edeceğim.” Elini kaldırarak etrafımızı saran dağları gösterdi. “Leşini bu dağlarda sallandıracağım.”

Yere eğilerek sert bir yumruk daha attığında adam bayılırken hırsını alamamış olacak ki bir de tekme indirdi. Sadece izledim onu. Anlamak istercesine izledim. Beni bile görmeyen gözlerine baktım uzun süre. Yaralı bir aslan gibiydi. Kıvranıyordu. Eline geçen herkesi parçalayacak potansiyeldeydi ama bir türlü aradığını bulamaz bir hâli vardı. Bakışları beni bulduğunda gözlerindeki acıyı da yakaladım. Fakat çok sürmedi, hemen bakışlarını kaçırdı.

“Toparlanın, dönüyoruz.”

Köyde işimiz bittiğinde dönüş yoluna geçtik. Karanlığa kalmadan helikoptere ulaşarak dönmemiz gerekiyordu. Kontrollü ilerliyorduk. Ben sağ kanattan gidiyordum. Etrafıma bakarak dikkatli adımlar atsam da kafam çok karıştı. Sürekli Yağız'ı düşünüyordum. Durumun şehit olan askerlerle ilgisi olabilir miydi? Belki de Alper Fidan'la alakalıydı. Belki de Yağız arkadaşlarının intikamını almaya çalışıyordu. Ama

o zaman Kulaksız denen terörist, Yağız'ı nereden biliyordu da ondan saklanıyordu? Yerine oturmayan bir şeyler vardı ve biliyordum ki tüm bunların cevabı iki adamda gizliydi: Yağız ve babamda...

İstenilen yere geldiğimizde helikopter gelmediği için beklemeye başladık. Emirhan ve Aykut gözcülük yapıyordu, Gökhan yüksek bir kayaya oturdu, Yağız yine ayakta dikiyordu. Ben de büyük bir kayanın önüne oturdum. Sırtımı yaslamış, bekliyordum. Yağız hiç gelmemişti yanıma. Ben de gitmek istememiştim. Belli ki o siniriyle benimle konuşmak istemiyordu ya da soracağım sorulardan çekiniyordu.

Elim cebime gittiğinde çikolata aramaya başladım. Her zamanki gibi cebime koymuş olmam gerekirdi ama bu sefer unutmuştum. Sinirle yanaklarımı şişirerek elime geçen taşı ileriye fırlattım.

Karşıya doğru seken taş özellikle ayarlanmış gibi Yağız'ın postallarına çarptı. Başımı kaldırmamla beni izleyen kara gözlerle karşılaştım. Birkaç adımda yanıma gelerek tam önümde durdu. Cebinden çıkardığı çikolatayı bana uzattığında ağzım açık kaldı.

Kendimi toparlar toparlamaz çikolatayı elinden aldım. Yanıma oturan adama aldırmadan parmaksız, asker yeşili eldivenlerimin izin verdiği ölçüde bitter çikolatayı açarak bir parça ısırđım. Gözlerim kapanırken hissettiğim hazla mırıldandım. "Çok iyi."

"Gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun?" dediğinde başımı ondan tarafa çevirdim. Elimdeki çikolatayı ona uzattım.

"Bir parça al ve gözlerini kapat. Mutlu olmak için illaki büyük şeylere ihtiyaç yok."

Gözleri bir süre yüzümde gezinirken çikolatada son buldu. Elimi kavrayarak, bırakmama izin vermeden bir parça ısırıp tıpkı benim yaptığım gibi gözlerini kapattı. Tekrar kara gözlerini araladığında merakla bakıyordum ona.

"Nasıl?"

Bakışlarına çapkın bir ifade bulaşmıştı. "Bana sadece senin elinden güzel geliyor."

Gözlerimi devirerek omzumu omzuna çarptım. "Koca bir yalancısın."

Elimdeki çikolatayı alarak kendi yemeye başladığında dudaklarımı büktüm. Bana yandan bir bakış atıp cebinden bir tane daha çıkardı. Gözlerimin önünde elindeki çikolatayı sallıyordu. Heyecanla elindeki paketi kaptığımda gülerek başını iki yana salladı.

"Bir çikolataya kanmaya hazırsın ama bana gelince fazla uyanık oluyorsun."

Omuz silktim. Çikolataya olan aşkımdan habersizdi. "En azından benden bir şeyler saklamıyor." Gözlerimi kısarak paketini açtığım çikolatayı Yağız'a salladım. "Ama sen benden çok şey saklıyorsun." Sessizce mavi gözlerime bakarken kaşlarını çatıttım. "Hiç mi bir şey söylemeyeceksin?"

Yine bakışlarını kaçırarak karşımızda duran dağları izlemeye başladı. "Söylemezsem benden ayrılır mısın?"

O kadar masum çıkmıştı ki sesi, ne diyeceğimi bilemedim. Bu sorunun cevabı bende yoktu fakat benim niyetim onu bırakmak değil, onun yanında olabilmektir.

"Bana güvenmediğini düşünüyorum. Biraz önceki adamla şu anki adam çok farklı."

Başını benden tarafa çevirdi. "Sana güveniyorum." Kendinden emin sesi bir anda bozguna uğrarken bakışlarını kaçırdı. Fısıltı gibi çıkan sesiyle söylediklerini tam anlayabilmek için dudaklarını okumak zorunda kalmıştım. "Sadece acıdığın bir adam olmak istemiyorum."

Silahından destek alarak ayağa kalktı. Bana dönerek elini uzattığında ona düşünceli gözlerle bakıyordum. Acınacak neyi olabilirdi ki Yağız'ın? Benim tanıdığım en güçlü, en korkusuz askerlerdendi.

Elini kavramak yerine ben de tıpkı onun gibi silahımdan

destek alarak ayağa kalktım. Gözleri kısıldığında onu umursamadan yanından geçtim. Helikopterin sesi çoktan kulaklarımızı doldurmaya başlamıştı. Bu hesaplaşma burada değil, evde devam edecekti.

Hepimiz operasyonun başarısıyla, keyifli bir şekilde helikopterden indiğimizde yüzümüzde büyük bir tebessüm vardı. Emirhan yine Aykut'un üzerine atlayarak onunla uğraşıyordu. Gökhan dudaklarındaki kıvrımla onları izlerken bir yandan da terslemekle meşguldü.

"Ulan, düzgün durun lan. Birbirinize bulaşmadan olmu-yor mu?"

Aykut fazlasıyla mustarıptı. "Ne derdi var, bir anlasam. Adam gitmiyor başımdan."

Emirhan, şüpheşiz yine en keyif alan kişiydi. "Lan sevil-diğini de anlamıyorsun."

Yağız'ın bakışları beni bulduğunda hitap ettiğı kişi Emirhan'dı. "Yalnız değilsin Emirhan."

Kara gözleri hayranlıkla bakan adamda takılı kaldığımda şaşkıındım. Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemek için çabalasam da işe yaramıyordu. Kendimi tutamayıp gülerken Gökhan, Emirhan ve Aykut kahkaha atarak, aynı kalın tonda çıkan sesleriyle bana eşlik ediyorlardı.

"Ooo..."

İlk defa yaşadığım duygularla, biraz da utanmanın verdi-ğı çekingenlikle Yağız'ın omzuna vurdum. "Gösteremiyorsun demek ki."

Yanımızdakilerden yeni bir tezahürat geldiğinde omzu-ma doladığı koluyla beni kendine çekerek başıma küçük bir öpücük bıraktı. Sırf gıcıklık olsun diye onu iterken helikopter pistinden uzaklaşmıştık. Karşımda duran binaya bakmak için başımı çevirmemle ayaklarım yere çivilendi. Benim duraksamam timin hepsini durdururken eminim ki benim gördüğüm manzarayı çoktan görmüşlerdi.

Hemen girişte ellerini arkada bağlamış, postallarının üzerindeki yeşil kamuflajına eklenen kumral tenine uyumlu, saçlarını saklayan bordo beresiyle ve sert bakışlarını bana diktiği ela gözleriyle babam karşımda duruyordu.

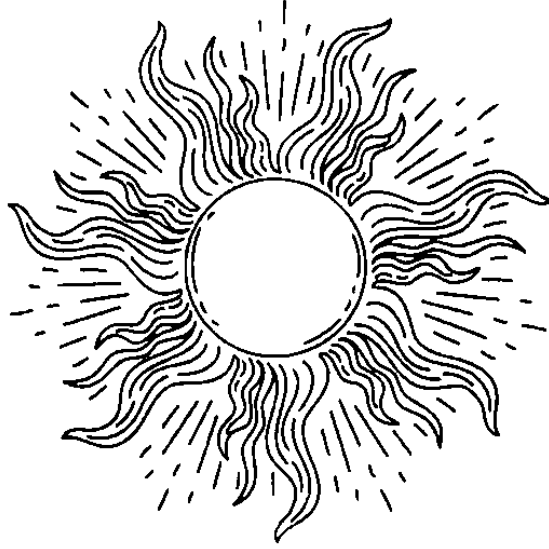
Hemen yanında Turan Albay da bizi izlerken onların bir adım gerisinde duran Meriç, durumdan zevk alır gibi pis bir sırıtış takınmıştı.

Ben daha dudaklarımı aralayamadan Yağız benden önce davranmıştı.

“Gölge...”

Onun fısıltısına karşı benim sesim çok daha kısık, belli belirsiz çıktı.

“Baba...”

GÖLGE

En son beklenilen karşımıza ilk çıktığında şanslı mı oluruz yoksa şanssız mı?

Bu sorunun cevabını bilemesem de şu an pek de şanslı hissedemedim kendimi. Babam gerçekten karşımda duruyordu ve ben ona fena yakalanmıştım. Hem de öyle böyle değil, çok fena yakalanmıştım. Yapabileceklerinden sadece ben değil, herkesin korkması gerekirdi.

Şaşkınlıkla karşımdaki adama bakarken Emirhan'ın sesi hayranlık ve şaşkınlık arasında geziyordu. "Gölge mi dedin, komutanım?"

Gökhan da aynı şaşkınlık içindeydi. "Pala, ciddi misin?"

Aykut hâlâ inanmamış görünüyordu. "Nasıl ya? Gölge Timi'nin komutanı koskoca Gölge şimdi karşımızdaki adam mı?"

Yağız, timi düşünmekle meşguldü. "Ta kendisi. En ufak bir hata istemiyorum."

Bilmediği şey ise, en büyük hatayı biz biraz önce babama yakalanarak yapmıştık. Ancak o bunun farkında değildi.

Emirhan babamı görmüş olmaktan memnundu. "Abi, efsane karşımızda duruyor."

Aramızda mesafe olmasından sebep babam elini kaldırarak, avuç içi yukarıda, parmaklarını büküp gelmemiz için işaret verdi. İkiletme şansımız yoktu, olamazdı da. Hepimiz anında hareketlenerek tam önünde durduk. En başta Yağız, onun yanında da ben vardım. Benim hemen yanımda Gökhan, Emirhan ve Aykut sırasıyla duruyordu.

Babam önümüzde adımlarken kimseden ses çıkmadı. Tam Yağız'ın önünde durduğunda, uzun zaman sonra sert sesi yeniden kulaklarımda yankılandı.

"Asker!"

Yağız anında bir adım öne çıkarak selam durdu. "Üsteğmen Yağız Pala, Niğde. Emredin komutanım!"

Babam elleri arkada, başındaki bordo beresiyle yine ona hayran olma sebebimdi. Ben bu mesleği bile onunla sevmiştim.

"Operasyon hakkında tekmil ver, Pala."

Yağız yol boyunca bu cevaba hazırlanmış gibi hiç tereddüt etmedi. "On yedi leşle zayıtsız olarak operasyon başarıyla tamamlanmıştır komutanım."

Askeriyede netlik önemliydi. Uzatmalara giderek laf kalabalığı yapamazdınız. Kesin ve net ifadeler kullanmanız gerekirdi ve tabii sadece sorulan sorunun cevabı olmalıydı. Babam memnun bir hâlde, yüzündeki ciddiyeti koruyarak başını eğdi.

"Aferin asker."

Göğsü dışarıda, başı dik, hazır olda bekleyen Yağız'ın sesi oldukça gürdü.

"Sağ olun komutanım."

Babam eliyle işaret ettiği anda Yağız bir adım geriye giderek tekrar yerine geçti. Elleri arkada, önümüzde adımlayan adam düşünüyor gibiydi.

Karşımda duran Meriç'in, göz göze geldiğimizde dudağının kenarı kıvrıldı. Elini kaldırarak boğazının hizasında düz bir çizgi hâlinde oynatırken kaşlarını kaldırdı. Güya kendince

bana, "Bittin," diyordu. Gözlerimi kısarak ona tehditkâr bakışlar attığım sırada babam Meriç'le aramıza girerek tam önümde durdu. Meriç'e tehditkâr bakan mavi gözlerim babamın sert bakan ela gözleriyle karşılaştığında aynı etkiye sahip değildi.

Karşımda bir süre sessizce beni izledi. Ellerim terlemeye başlamıştı. İçimi bir korku kapladı. Aslında bu korku da değildi ama çekiniyordum işte. Babam bana Yağız'dan uzak durmamı söylediği hâlde ben adamla sarmaş dolaş yakalanmıştım.

Gözlerini benden ayırmadan, "İçeri geçin," dediğinde herkes ikiletmeden hareketlendi. Benimse ayaklarım kıpırdamadı. Biliyordum ki bu emir bana değildi. Yağız arada kaldığında bir adım atmıştı ki babam yalnız olmadığımı gösterdi. "İkiniz hariç." Yağız da ben de olduğumuz yere çivilendiğimizde diğerleri bir bir içeri girdi. Hatta Turan Albay bile bu ortamda bizimle kalmamayı seçmişti. Babam yine elleri arkada gezerken düşünceli görünüyordu. Bense o kadar gergindim ki yanımda bekleyen Yağız'ın yüzüne bile bakamıyordum. Aynı şekilde onun da bana bakması mümkün değildi. "Bir açıklaman var mı Bahar?"

Babamın tok sesini duyduğumda yutkunma ihtiyacı hissettim. Ne diyeceğimi bilemedim. Görünürde söz dinlememiştim ama aslında söz dinlemeyen ben değildim, kalbimdi.

"Komutanım, ben..."

Bocalayan sesim olması gerekenden berbat çıktığında Yağız bir adım öne çıktı. "Bütün sorumluluk bana ait komutanım."

Sanki bir suç işlemişiz gibi sorumluluğu üstüne alan Yağız, aslında babamın kim olduğunu bilmeden komutanına karşı beni koruyordu. Normalde sorun teşkil etmeyebilirdi ama konu babam olunca pek öyle olmuyordu.

İki adam karşı karşıya geldiğinde yutkunma ihtiyacı hissettim. Babam gözleri Yağız'da, bir kez daha tısladı. Bu sefer sesi daha sertti. "Sana ait demek."

Uysal bir kedi gibi bir adım öne geldim. Yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum. Bir adama karşı bir şeyler hissetmem gayet normaldi. Bu kişinin seçimini kalbim yaptı diye suçlu olamazdım. Fakat babam beni uyarmıştı ve bu durumda en masum kişi Yağız'dı. Onun babamdan haberi bile yoktu.

"Baba, lütfen," diyebilirdim sadece.

Bunu dediğim anda ise Yağız'ın başı bana çevrildi. Kara gözleri hayretle açılmış, bir anda buz kesmişti. Babam yetmez gibi şimdi bir de Yağız'a mahcup hissediyordum kendimi. Babamın Gölge olması kötü bir şey miydi yani?

"Üzerini değiştirip yanıma geliyorsun!"

Babamın düz çıkan sesiyle Yağız'la bakışmamız koptu. Tüm suçluluk duygularıma rağmen sesimi yüksek tuttum. "Emredersiniz komutanım."

Bir iki adım sonra başımı arkaya çevirdiğimde Yağız hâlâ babamın önünde, başı dik duruyordu. Onları böyle bırakmak istemesem de babamı daha fazla kızdırmak istemiyordum.

Başa çıkabilirsin sevgilim, bunu aşabiliriz...

Daha fazla oyalanmayarak ilerlerken aklım arkamdaki iki adamdaydı. Onları orada bırakıp içeri girdiğimde kapının yanında durarak Yağız'ı ve babamı izlemeye başladım. Babam hâlâ elleri arkada, bir sağa bir sola gidip gelirken Yağız beklemeye devam ediyordu.

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büktüm. Babam, Yağız'ın önünde durarak bir şeyler söyledi. Arkası dönük olduğu için dudaklarını okuyamıyordum.

Yağız'ın yüzünde tek bir mimik bile oynamadı. Cevap da vermedi. Babam bir şeyler daha söylüyor olacak ki işaret parmağını havada salladı. "Babanla manitanı mı gözetliyorsun?"

Dikkatli bakışlarım Yağız'a odaklanmıştı. Arkamda duyduğum sesle hemen toparlandım. Meriç'i görünce rahatlarırken, yine benimle uğraştığı için omzuna yumruğumu

geçirdim. "Of Meriç. Babamın geldiğini bana nasıl haber vermezsin?"

Omzunu tutarak suratını buruşturdu. "Nasıl verebilirdim Bahar, operasyondaydın."

Haklıydı ama yine de çaresizlikten dolayı kızgındım. "Bulsaydın bir yolunu."

Başımı yana çevirdiğimde babamla Yağız konuşmaya devam ediyordu. Meriç de bakışlarını dışarı çevirerek güldü. "İyi yakalandın. Yağız'ın yerinde olmak istemezdim."

Kızgın bakışlarımı ona diktim. "Çok fazla eğleniyorsun."

Yüzündeki çarpık gülüş biraz daha büyüdü. "Şu ortamda nasıl eğlenmeyeyim ki?"

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Kime ne anlatıyordum ki... "Git başımdan Meriç."

Onun gitmesini beklemeden teçhizat odasına ilerledim. Odaya girdiğimde çocuklar oradaydı. Üzerimdeki mühimmatı bırakırken Gökhan yanıma geldi. "Gölge neden gelmiş?"

Ona yandan bir bakış atıp omuz silktim. Açıklama yapacak hâlim yoktu. "Bilmiyorum." Bu yalan değildi. Babamın neden geldiğini bilmiyordum. Fakat gelişindeki sebepten çok, sonrasında olacaklardan korkuyordum.

Teçhizat odasından çıkarak giyinme odasına geçtim. Üzerimdekileri çıkarıp, sabah dolabıma bıraktığım kıyafetleri tekrar giydim. Bugün kesinlikle duş almam gerekiyordu. Kendimi fazla kirli hissediyordum. Beylik silahımı belime yerleştirerek telefonumu cebime attım. Montumu üzerime geçirdiğim sırada odanın kapısı açıldı.

Yağız üzerindeki yüklerken kurtulmuştu. Çatık kaşlarıyla kapıyı kapatarak yanıma ilerledi. Tam önümde durduğunda kara gözleri daha da karanlıktı, yanına eklenen öfke ve kırgınlıkla bakıyordu.

"Babanın Gölge olduğunu bilmeliydim."

Sert tavrıyla anlamsız öfkesi aramızda duvar olup gi-

derken başımı yana yatırdım. "Bunun bir önemi var mı?"

Öfkeyle yumruğunu hemen yanımda duran dolaba geçirdi. Yine fazla sinirliydi ve bunu kontrol etmekte zorlanıyordu. "Var! Hem de çok var."

Üzgün bir hâlde sesimi alçalttım. "Babam ne söyledi?"

Kara gözleri tıpkı benim gözlerim gibi kırgınlıkla bakıyordu. Üzgün olduğunu görebiliyordum ama buna inat, öfkesini ortaya çıkararak durumu kamufle etmeye çalışıyor gibiydi.

Aramızdaki sessizlik büyüüp giderken elini kaldırarak boynuma uzandı. Beni tutup kendine çektiğinde sarılacağını düşünsem de bunu yapmadı. Dudaklarını alnıma bastırarak uzun bir süre ayırmadı. Kapanan gözlerimle kokusunu içime çektim. Onun sevdiğim kokusuna rağmen içimi bir huzursuzluk kapladı. Dudaklarını geri çekmeden tenime vuran nefesiyle mırıldandı.

"Özür dilerim Bahar."

Veda öpücüğünü andıran bir buse ve arkasından gelen çatlayan sesinin ardından başımı kaldırarak yüzüne baktım. O ise buna müsaade etmeyerek geri çekildi. Gözlerini kaçırdı benden. İlk defa garip bir boşluğa düştüm. Onun yokluğu sardı tüm bedenimi. Yanımdaydı ama yoktu sanki.

"Yağız..."

Arkasını dönerek beni duymazdan geldi. Kaçar adımlarla odadan çıktığında özrünün sebebini düşünüyordum. Titrek bir nefes alarak, gözlerimin dolmasını engellemeye çalıştım. Hayır, hayır... Bana söz vermişti. Terk etme ihtimalini düşünemedim. Sinirliydi ama geçecekti. Belki de sadece babamdan dolayı özür diliyordu.

Bahçeye çıktığımda otoparka ilerledim. Babam arabasına yaslanmış, Meriç'le beni bekliyordu. İkisi de çoktan üzerini değiştirmişti. Yanlarına geldiğimde babama çekingen bakıyordum. Göğsünde bağladığı ellerini iki yana açtı.

"Gel bakalım prenses."

Tereddütsüz, sanki bunu bekliyor gibi sarıldım ona. Kollarıyla sararak göğsüne bastırdı. Özlemiştim. O da beni özlemişti. Biliyordum, babamdı o benim. Eli başıma uzandığında saçlarımı okşadı. Başımı biraz geri çekerek gülümsedim.

“Hoş geldin baba.”

Gülümsedi ama bu belirsizdi. “Pek de hoş bulmadım Bahar.”

Masum bir çocuk gibi bakıyordum gözlerine. “Baba...”

O ise buna kanmayacak kadar iyi tanıyordu beni. “Bu konuyu evde konuşacağız.”

Onaylar bir şekilde başımı eğdiğimde yeniden beni kendine çekti. Başım tekrar babamın göğsünde yerini alırken kalbimdeki tüm huzursuzluklara rağmen kendimi güvende hissediyordum.

Derin bir nefesle kokusunu içime çektim. Bu koku benim çocukluğumdu. Bu koku benim çocukken her sabırsız bekleyişlerimin ardından gelen mutluluktı. Şimdi ise barut kokusuyla sarmalanmış babamın kokusunu bir kişiden daha alıyordum. Kalbime giren bir adam daha tıpkı babam gibi kokuyordu. Kim bilir, belki bu sayede girmişti kalbime.

Babam saçlarıma küçük bir buse bıraktığında gülümse dim. Kızgındı ama seviyordu da. Evlat olmak böyle bir şeydi işte. Yüzümdeki tebessümü silemeden görüş açıma yanıımızdan geçen Yağız’la Gökhan takıldı. Yağız’la göz göze geldiğimizde kara gözleri ilk defa mavi gözlerime boş baktı. Sanki alelade bir bakıştı. Zaten bu o kadar kısa bir andı ki ben bile anlamadım. Yanımızdan geçip giderlerken geri çekildim.

“Gidelim mi?”

Başıyla onaylayarak kapımı açtı. “Geç bakalım.”

Dişlerimi göstererek güldüğümde kapıyı kapatmadan elini uzatarak burnumu sıktı. Suratım buruşmuştu, elimin ayasıyla ovarken isyan ettim.

“Baba! Ben annem değilim.”

Meriç arka koltuğa oturduğunda gülüyordu. Babam da şoför koltuğuna geçerek başını benden tarafa çevirdi. "Ama annen kadar güzelsin prenses."

Hep birlikte eve geldiğimizde aklımda annem vardı. Onu çok özlemiştim. Keşke o da gelmiş olsaydı. O zaman daha çok mutlu olurum. Arabadan inmeden bakışlarımı babama çevirdim.

"Annem nasıl baba? Keşke onu da getirseydin."

Beni geçiştirerek arabadan inerken, "İyi iyi..." dedi sadece. Meriç'le ben de indim. Hep birlikte merdivenleri tırmanırken üst kattan sesler gelmeye başlamıştı. Kulağıma çalınan sesle başımı hemen arkamdan gelen babama çevirdim. Kıvrılan dudaklarını gördüğüm anda gülmeye başladım.

"Ya baba..." Hızlı adımlarla merdivenleri tırmanırken heyecanla seslendim. "Anne!"

Son basamakları da tırmanırken ömrümde tanıdığım en güzel, en merhametli kadının şefkat dolu sesi geldi. "Bahar, güzel kızım."

Annemin açtığı kollarına atıldım çabucak. "Annem, gelmişsin."

Başımı yana çevirdiğimde Yağız ve Gökhan'ı fark ettim. Demek annem onlarla konuşuyordu. Annem geri çekilerek, tıpkı onun gibi olan sarı saçlarımı okşayarak yanağımdan öptü. "Bu fırsatı kaçırmıyım hiç?"

Gülümseyerek, annemin beyaz tenine yakışan pembe yanaklarını sıktım. "Çok iyi etmişsin."

Mavi gözleri yine ıslıl ıslıldı. Ellerimi kavradı. "Çok özledim kızım seni."

İç çekerek tekrar sarıldım. "Ben de anne."

Babam merdivenleri çoktan çıkmış, memnuniyetle bizi izliyordu. "Bana böyle sarılmadı," dedi trip atarcasına.

Gülümseyerek başımı babama çevirdim. "Baba... Aşk olsun."

Annem imalı bir bakış attı babama. "Kıskandın mı al-bayım?"

Babam bizi kolları arasına alırken ikimizin de başından öptü. "Ben sizinle ilgili her şeyi kıskanırım." Babamın biraz önceki sevimli çıkan sesi şimdi sert ve uyarır tonda çıktığında yanımızdaki adamlara bakma ihtiyacı hissettim. İkisi de öylece kapıda durmuş, bizi izliyordu. Gökhan'ın yüzünde ufak bir tebessüm varken Yağız yine ifadesizdi. Fakat ikisinin de gözlerindeki imrenen bakışları anlamamak için kör olmak gerekirdi. "Hadi eve artık..."

Babamın uyarısıyla kapıya yöneldiğimizde annem bir şeyi hatırlamış gibi arkasını döndü. "Diğer arkadaşlarınıza da haber vermeyi unutmayın çocuklar. Yarın saate masa hazır olur."

Babamla birlikte şaşkınlıkla annemin neyden bahsettiğini anlamaya çalışırken Yağız'ın sesi geldi. "Gerçekten gerek yok efendim, teşekkür ederiz."

Benim kaşlarım havalanırken babamınkiler tam aksine çatılmıştı. "Hayırdır İnci?"

Annem sıcak gülümsemesiyle kısılan gözlerinin yanında oluşan çizgilere inat hâlâ çok güzeldi. "Bahar'ın arkadaşlarını da yemeğe çağırdım. Hem tanışmış oluruz." Biraz önce Yağız'ın verdiği cevabı beğenmemiş gibi kaşlarını çattı. "İtiraz kabul etmiyorum."

Babam memnuniyetsiz bakışlarını ikiliye çevirip homurdandı. "Çok mu lazımdı şimdi?"

Yağız üstüne alınmış olacak ki annemi kibar bir şekilde reddetmeye çalışıyordu. "Biz rahatsızlık vermeyelim İnci Hanım. Siz ailecek yiyin."

Annem babama ters bir bakış atıp öne doğru adım attı. Her zaman samimi ve elindekileri paylaşmayı seven bir kadındı. "Olur mu evladım? Siz bakmayın Cihangir'e. Gençliğinde de huysuzdu, hâlâ huysuz."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırduğım da babam suratını astı. "Yavrum, sırası mı şimdi?"

Annem omuz silkerek yeniden ikiliye döndü. "Kesin bekliyorum bak."

Yağız sessiz kalırken Gökhan gülümsedi. "Geliriz efendim."

Annem cevaptan memnun, arkasını döndü. "Hadi eve o zaman."

Hep birlikte içeri geçtiğimizde aklım arkamdaki adamda olsa da babam varken başımı çevirip bakamadım. İçeri dalgın bir şekilde girdiğimde beni bekleyen ikinci sürpriz dalgasından habersizdim. Oturma odasına bir adım atmıştım ki Burçak teyzemin sesini duydum.

"Bahar."

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandırırken gülümsedim. "Teyze."

Kollarını açtığında hemen sarıldım. Bu bir ritüel hâline gelmişti sanki. Her bulduğuma sarılıyordum. Tek bir kişi hariç...

Burçak teyzemle ayrıldığımızda hemen yanında duran Giray amcama selam durdum. "Üsteğmen Bahar Aksoy. Hoş geldiniz komutanım."

Aynı şekilde selam vererek gülümsedi. "Hoş buldum asker."

Meriç çoktan annesinin kanatları altına girmişti. Herkes gülümserken Giray amcam saçlarımı karıştırdı. "Nasıl buldun sürprizimizi?"

Ellerinden kurtulmaya çalışırken homurdandım. "Şu dakikaya kadar iyiydi."

Hâlime gülmelerini umursamadan bir adım geri çekildim. "Benim duş almam lazım."

Annemin derdi yemekti. "Acele et Bahar. Yemek yiyeceğiz."

Yüzümdeki gülümsemeyle odama girdim. Silahımı komodinin üzerine bırakıp ceplerimi boşalttım. Dolaptan kıyafet alarak kendimi banyoya attım. Bu kadar kalabalıkta banyoda giyinmekten başka şansım yoktu. Kısa süren bir duş alıp havluma sarındım. Saçlarımı kuruttuktan sonra işlerimi halledip, yanımda getirdiğim dar paça, gri eşofmanımı altıma geçirdim. Üzerime de pudra, kapüşonlu polarımı geçirip banyodan çıktım. İçeriden ve mutfaktan sesler gelirken hemen odama geçtim. Yüzüme kremimi sürerek saçlarımı açık bıraktım. Bakışlarım parfümüme takıldığında aklıma gelenlerle alt dudağımı ısırdım. Yağız'ın gönlünü almayı planlıyordum. Dolabımı açarak içinden mavi fularımı çıkardım. Sağ bileğime dikkatli bir şekilde sarıp bağladım. Aynanın önünde duran parfümümü bir iki kez boynuma sıktım. Yağız'ın bu kokuyu fark edeceğini biliyordum.

Kapı çaldığında onların geldiğini anlayarak hemen odadan çıktım. Annem benden önce kapıyı açmıştı. Önden Yağız içeri girerken hemen arkasında Gökhan, Emirhan ve Aykut vardı. Hepsi suçlu bir çocuk gibi etrafa çekingen bakışlar atıyorlardı; babamdan çekiniyorlardı, farkındaydım.

Yağız başını benden tarafa çevirdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. O da duş almıştı. Saçları hafiften nemli duruyordu. İnce, duman renginde, üzerine tam oturan bir kazak ve siyah bir pantolon giymişti. Yine fazla yakışıklı duruyordu. Sıradan gibiydi ama dikkat çekiyordu. Hele o kara gözlerini tıpkı şu anki gibi bana diktiğinde daha da yakışıklı görünüyordu. Üzerimde gezen bakışları gözlerimi bulduğunda kıpırdıyamadım.

Annem bu anı farkında olmadan bozarak oturma odasını işaret etti. "Hadi, geçin bakalım. Masa hazır."

Hepsi kuzu kuzu söz dinleyerek içeri geçtiler. Ben de hemen arkalarından girdim odaya.

Hepimiz masaya otururken sığmakta biraz zorluk çekmiştik. Allah'tan masa açılıyordu da iki yana doğru büyümüş-

tü. Babam masanın bir ucuna otururken Giray amcam diğer uca oturdu. Annem, ben, Meriç ve Burçak teyzem masanın bir yanına sırasıyla otururken; Gökhan, Yağız, Aykut ve Emirhan da tam karşımıza geçti. Annem hepimize servis yaparken bir yandan da timdekilerin isimlerini öğrenmeye çalışıyordu.

“Sen Gökhan’dın, değil mi oğlum?”

Gökhan çorbasını alarak gülümsedi. “Evet efendim.”

Yağız’a uzatırken onun ismini de öğrenmişti. “Sen de Yağız’sın.”

Yağız başını hafif eğerek onayladı.

Aykut’a çorbasını annemin elinden alarak ben uzattım ama o da sorudan kaçamadı. “Senin adın neydi bakalım?”

“Aykut.”

Annem gülümseyerek Emirhan’a bakışlarını çevirdiğinde soru sormasına fırsat kalmadı. “Ben de Emirhan. Bahar Komutan’ım, timde en çok beni sever.”

Gülerek başımı iki yana salladığımda anneme fırsat vermeden babam araya girdi. “Senin ne özelliğin var?”

Babamın sorusuyla Emirhan sessizce olduğu yere sinerken, Giray amcam gülerek Emirhan’ın sırtına vurdu. “Bahar iddia da sevmez ama...”

Giray amcam Emirhan’ı ne kadar da iyi tanıyordu. Emirhan da buna şaşırmış olacak ki amcama dikti bakışlarını. “Siz...”

Giray amcamın dudaklarının kıvrılmasıyla masada biraz daha dik bir konum aldım. İlerleyen yaşına inat yeşil gözleri sanki hep aynı kalıyordu. “Albay Giray Sönmez.”

Meriç eksik parçayı tamamladı. “Namıdiğer Sarı.”

Aykut heyecanla atıldı. “Sarı Komutan siz misiniz albayım? Hani profesyonel bomba imhacı?”

Giray amcam tebessümle başını eğdi. Burçak teyzem bundan hoşnut değildi. “Yaşlandı artık. Yok öyle bomba falan.”

Giray amcam karısının elini kavradı. Burçak teyzemin en çok korktuğu şeyin bu olduğunu biliyordu. Şimdilerde amcam operasyona gitmediği için daha rahattı ama gençliğinde teyzemin kalbine az indirmemişti.

“Yok kıvırcığım.”

Babam konuşmanın fazla uzamasını istemiyor olacak ki yemeğe geçti. “Afiyet olsun.”

Herkes sessizce yemeğini yerken benim canım pek de bir şey istemiyordu. Arada kaçamak bakışlarımı Yağız’a atsam da karşılık bulamamak canımı sıkıyordu. Annem fark etmiş olacak ki kaşlarını çatı. “Bahar, neyin var kızım? Yemiyorsun hiçbir şey.”

Bakışlar bana döndüğünde biraz çekingen hâlde anneme baktım. “Yiyorum ya anne.”

Annem masadaki ara sıcak tabaklarından birini alarak tabağıma ekleme yapmaya başladı. “Zayıflamışsın Bahar. Kendine dikkat etmiyor musun kızım?”

Annemin tabağına koyduklarını engellemeye çalışarak mızımızlandım. “Çok oldu. Aynıyım hem, zayıflamadım.”

Babam da benden taraftı. “İnci, rahat bırak kız. Kocaman oldu artık.”

Annem tek kaşını kaldırarak babama diklendi. “Daha dün, ‘Benim kızım küçük, sevgilisi olamaz,’ diyen sen değil miydin?”

Elimdeki çatalı düşürmemle Meriç yanımda sırtıtmaya başladı. Emirhan’ın içtiği su boğazına kaçtı, sanki sevgilim oydu. Aykut sırtına vurarak homurdanmaya başladı.

“Sana ne oluyor lan?”

Gökhan yandan bakışlarını Yağız’a atarken karşımdaki adam hiç istifini bozmadan bardağına uzandı. Büyükçe bir yudum su aldığı anda sanki annemin söylediklerini hiç duymamıştı ya da üzerine soğuk bir su içiyor gibiydi. Babam kaşlarını çatarak bakışlarını anneme dikti.

“İkisi aynı şey mi güzelim?”

Annem babamın karşısında altta kalmayacak tek kişiydi. “Ne farkı var Cihan?”

Babam yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Bu manasız tartışmada annemin önüne geçemeyeceğini biliyordu.

“Tamam hanım, tamam. Sen öyle diyorsan öyledir.”

Annem yüzündeki tebessümle tekrar ayağa kalkarak çocukların tabaklarına zorla servis yaptı. Anlaşılan o ki bu akşam yemeği uzun süre bitmeyecekti.

Aradan geçen dakikaların ardından hepimizin karnı doymuş, bu da yüzümüze yansımıştı. Herkes annemle Burçak teyzeme teşekkür ederken ayağa kalktım. “Anne, siz oturun hadi. Masayı biz toplarız.”

Burçak teyzem ayağa kalkarak itiraz etti. “Olmaz kızım, görevden geldiniz siz.”

Yağız da ayağa kalkarak bana destek oldu. “Hepimiz birer tabak alsak masada bir şey kalmaz. Siz oturun, o kadar uğraşmışsınız zaten.”

Yağız’ın bakışıyla herkes ayağa kalkarak masadan bir şeyler aldığı anda annem gururluydu. “Maşallah, maşallah. Nasıl efendi çocuklar Cihangir, görüyor musun?”

Babam ayağa kalkarak homurdandı. “Kesin öyledir.”

Elimdeki tabakları mutfağa götürerek tezgâha bıraktım. Hemen yanımda beliren Yağız’a başımı çevirdim. “Küsmüyüz?” Sessiz kaldı. O sırada mutfağa giren Gökhan’la Aykut’un çıkmasını bekledim. Hemen arkasından Meriç ve Emirhan geldiğinde ocağa yönelip çayı demledim. Onlar çıkınca tekrar başımda bekleyen Yağız’a döndüm. “Neden benden özür diledin?”

Elimi kaldırarak yanağını okşadığımda anlık da olsa gözleri kapandı. Bileğimi kavrayıp avuç içimi yanağına bastırduğunda iç çekti. “Bahar...”

Yağız sözlerine devam edemedi. Burçak teyzemin mutfağa

girmesiyle hemen elimi çektim. Olağan davranmaya çalışıyordum. "Şu tabakları makineye koyayım ben."

Yağız benden daha kötüydü. "Bardaklar nerede demiştin Bahar?"

Teyzem kaşları havada, bize bakarken üst dolapları işaret ettim. "Sağ tarafta dedim ya komutanım."

Burçak teyzem bir iki adım daha atarak Yağız'a engel oldu. "Sen içeri geç oğlum, ben hallederim."

Yağız, teyzeme dönerek gülümsedi. "Her şey için teşekkür ederim. Yemekler çok güzeldi."

Burçak teyzem esmer bir kadındı. Siyah kıvrıcık saçlarından dolayı Giray amcam ona hep "kıvrıcığım" derdi. Şimdilerde teyzem saçını topuz yaptığı için pek anlaşılmıyordu ama gençlik fotoğraflarında kabarık saçları, iri gözleri, dolgun dudakları amcamın ona neden âşık olduğunu açıklar nitelikteydi. Zaten Meriç de kıvrıcık saçlarını annesinden, yeşil gözlerini de babasından almıştı.

"Afiyet olsun oğlum."

Yağız küçük bir tebessüm sundu. "Sağ olun."

Tam çıkacağı sırada teyzem tekrar seslendi. "Yağız." Bize döndüğünde devam etti. "Sen nereliydin?"

Teyzem, Yağız'ı dikkatle incelerken ben de her şey normalmiş gibi makineye tabakları yerleştiriyordum. Kulağım onlardaydı. Fakat bu sorunun cevabını biliyordum. Künyelerimizde yazıyordu.

"Niğdeliyim efendim."

Teyzem, Yağız'ı sorguya çeker gibi ekledi: "Annen, baban orada mı?"

Yağız sessiz kaldığında başımı çevirerek onlara baktım. İşte bunu bilmiyordum. Yağız'ın yüzü yine ifadesiz bir hâl aldı. Bakışları beni bulduğunda düz bir sesle cevap verdi.

"Babam vefat etti. Annemle kız kardeşim Niğde'de yaşıyor."

Teyzem hata yapmış gibi öne doğru bir adım atıp Yağız'ın kolunu sıvazladı. "Başın sağ olsun oğlum. Kusura bakma, üzdüm."

Yağız samimiyetle gülümsedi. "Üzülmedim. Ben içeri geçeyim artık."

Teyzem başıyla onayladığında Yağız mutfaktan çıktı. Tekrar işime odaklanırken teyzem elini tezgâha yaslamış, başım da bekliyordu. Makineyle işim bittiğinde kapağını kapattım. Bakışlarımız birleşince gözlerimi devirdim. Bu imalı bakışları iyi tanıyordum.

"Hadi, söyle teyze."

Omuzlarını silkerek, biraz önce imalı bakışları atan o de-
ğilmiş gibi dolaba yöneldi. "Hoş çocuk... Komutanın." Son
kelimeyi üzerine basarak söylemişti.

"Teyze..."

Beni duymazdan gelerek dolabı gösterdi. "Tatlı olacaktı,
onları da çıkar."

Hepimiz oturmuş, çaylarımızı içiyorduk. Annem, teyzem
ve ben masada oturarak kendi aramızda sohbet ederken er-
kekler kendi aralarında konuşuyordu. Babam çayından bir
yudum alıp Meriç'e döndü.

"Ankara işi ne oldu?"

Meriç hemen babasının yanındaydı. "İzin aldım. Sizinle
döneceğim.

Meriç Ankara mezunuydu. TUS'a girmek için Ankara'ya
gidecekti. Zamanı çok çabuk dolmuştu. Kendi bölümünde
ilerlemeyi düşünüyordu. Burçak teyzem bu durumdan en
memnun kişiydi.

"İnşallah kazanırsın."

Teyzeme dönerek gülümsedim. "Başka bir ihtimal var mı
teyze? Hocası sensin."

Burçak teyzem şu an kendi bölümünde uzman doktordu.
Emekli olsa da ortaklaşa açtığı özel bir klinikte çalışmaya devam

ediyordu. Onun azmine hayrandım. Çok zeki bir kadındı.

Giray amcam gülümseyerek oğlunun sırtına vurdu. "Kazanacak tabii, anasına sözü var."

Yağız bardağındaki çayı bitirdiğinde ayağa kalktı. "Biz artık gidelim."

Diğerleri de ayaklanırken annem itiraz etti. "Hemen niye kalkıyorsunuz? Meyve koyacaktım daha."

Gökhan gülümsedi. "Elinize sağlık. Her şey çok güzeldi ama gidelim artık."

Babam da bu fırsatı kaçırmadı. Aslında bir o kadar da anlayışlıydı. "Yorgun onlar hanım, bırak da dinlensinler."

Hepsi kapıya yöneldiğinde Meriç de ayağa kalktı. "Beni de kabul edersiniz artık. Malum, bizim ev fazla kalabalık."

Aykut ilk konuşan oldu. "Gel doktor, bizim ev müsait."

Meriç gülerek bize doğru gelip annesine sarılırken babamın bakışları Yağız'daydı. "Beni bekle. Geleceğim birazdan."

Yağız başıyla onaylarken annem beni dürttü. "Bahar, arkadaşlarını yolcu et kızım."

Beklediğim kelimeleri duyar duymaz ayağa kalktım. Kapıya ulaştığımızda Meriç, Emirhan ve Aykut alt kata indi. Gökhan karşıya giderek kapıyı açarken Yağız gitmeden kolundan yakaladım. Bakışları beni bulduğunda bileğime bağladığım mavi fularımı çıkarıp Yağız'ın bileğine bağladım. Dudakları kıvrılır gibi olsa da belli etmedi.

"Bahar!"

Babam bana seslendiğinde telaşla çabucak yanağından öptüm.

"İyi geceler."

Kapıyı kapattığımda merakıma yenik düşerek küçük gözetleme deliğinden baktım. Yağız bileğindeki fuları burnuna yaklaştırarak kokladığında dudakları kıvrıldı. Aynı anda benim de dudaklarım kıvrıldı. Başını kapıya çevirdiği an onu

gözetlediğimi anlamaması için geri çekildim. Dudağımda saklamaya çalıştığım tebessümle odaya girdiğimde babam ayağa kalktı.

“Gel bakalım prenses. Baba kız, seninle biraz konuşalım.”

Yağan yağmurlara karışan gök gürültüleri kimilerinin korkulu kâbusları olurken yıldırımın gölgesi gibi gelir bana. Sanki o ışık yansıması herkesi büyülediğinde arkasından gelen gürültü onun kendine ait olduğunu gösterir. Herkes korkar. Oysa tehlikeli olan yıldırımın kendisidir. Gürültüsü bize biraz daha geç gelir, o kadar.

Babam adının hakkını veren yegâne adamlardandı. Ne zaman nereden çıkacağını bilemezsiniz. Merhameti dağlar kadardı fakat öfkesi de yağmur gibiydi. Yıldırım çakar, gök gürler ve yağmaya başlayan yağmurla o dağlar sıırıslam olurdu.

İkimiz de yatağıma karşılıklı oturmuş, birbirimize bakıyorduk. Babam benimle konuşacağını söylemişti ama şimdi konuşmak yerine öylece susuyordu. Dudaklarım büzüldüğünde birimizin bir yerden başlaması gerektiğini düşündüm.

“Baba...” Bakışları ciddiyetini korurken kuruyan dudaklarımı ıslattım. “Biliyorum, uzak dur demiştin ama ben seni dinlemedim. Belki de hata ettim, bilmiyorum ama nedenini bir türlü anlayamıyorum. Aranızdaki sırrı bilmiyorum. Neden benden her şeyi saklıyorsun?”

İçimdekileri bir bir dillendirirken babam amacına ulaşmıştı bile. Öyle ki o bana bir şey sormadan dökülmüştüm.

“Ne zamandır babanın sözünden çıkmaya başladın?” Başımı önüme eğdiğimde buna müsaade etmedi. “Kaldır başını. Asker olduğunu unutma.” Başımı kaldırmamla dik bakışları üzerimdeydi. Masum bakışlarımla dudaklarım büzüldüğünde başını iki yana salladı. “Tıpkı annen gibisin.”

Kısık çıkan sesimle mırıldandım. “Özür dilerim.” Çatık kaşları üzerimde gezerken dayanamayarak kollarını iki yana açtığında hemen göğsüne saklandım. Yine kıyamamıştı bana.

Babamın kolları beni koruyacak en iyi yerdi. Onu ikna etmek istercesine tekrar mırıldandım. "Özür dilerim baba. Niyetim sözünü çiğnemek değildi."

Saçlarımı okşarken başıma küçük bir öpücük bıraktı. "Bilmediğin şeyler var kızım. Yağız'dan uzak durmanı isterken seni değil onu düşünüyordum. Benim senden yana şüphem yok ama daha toysun. Öğreneceğin çok şey var prenses."

Babamın göğsüne başımı yaslamış hâlde söylediklerini dinlerken kafam daha da karışıyordu. "Neden? Neden onu düşünüyorsun?"

Cılız çıkan sesimle beni biraz daha göğsüne bastırdı. Sıkıntılı gelen sesi beni şaşırtıyordu. "Onun bir amacı var Bahar. Senin görevin onun aklını karıştırmak değil."

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. İşte bu durum beni hayrete düşürmüştü. Bir görev için mi gelmiştim buraya? "Benim görevim ne baba?"

Gözlerimiz kesiştiğinde kendinden emindi. Sanki bunu çok daha önceden planlamıştı. "Senin görevin aynı zamanda onu dizginlemek."

Kuruyan dudaklarımı ıslatırken başımı yere eğdim. Düşünüyordum. Babamın aklındakilere yetişemesem de ben de düşünüyordum. Bir görevim olduğundan bile haberim yoktu mesela. Şimdi öğrenmiştim. Babamsa bunların hepsini hesaplamıştı ama hesaplamadığı tek bir şey vardı, o da benim kalbim. O ne benim ne de babamın sözünü dinliyordu.

"Alper Fidan kim?"

Bakışları dalıp gittiğinde zor bir tebessüm sundu. Acıyla karışık bakan gözleri tıpkı Yağız'a söylediğim zaman onun gözlerinde gördüğümle aynıydı. Sadece Yağız bunu daha çok belli ediyordu. Babamsa çok daha iyi kamufle edecek kadar tecrübeliydi.

"Şehit askerlerimizden, kızım."

Bildiğim şeyi söylemesinden sebep aklımdakileri teyit

etmeye çalıştım. "Onu Kulaksız mı şehit etti?" Babam öfkeyle yumruğunu sıktağında emin oldum. Doğru gidiyordum. Babamın sessizliğı de benim için onaydı. Geriye tek bir eksik parça kaldı. "Pala bu yüzden onun peşinde ve sen onu bulmasını istiyorsun."

Bakışlarını bana çevirdiğinde gülümsedi. Eli boynuma uzanırken başımı kendine çekerek alnımdan öptü. "Beklediğinden hızlısın." Ayağı kalkarak odada bir iki adım attı. "Yine de çok kurcalama Bahar."

Son cümlesiyle dudağımın kenarını kıvrırdım. "Senin kızın olduğumu unutuyorsun."

Aynı şekilde onun da dudağının kenarı kıvrıldı. "Ne mümkün?" Konuşma bitmiş olacak ki arkasını dönüp odadan çıkacağı sırada bir şey unutmuş gibi tekrar bana döndü. Parmağı havada, kaşları çatıktı. "Ha, bu arada, o yeni yetme bir daha benim prensesime dokunursa onu eğitimlerden beter yaparım."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Gerçekten utanıyordum. "Baba..."

Devam edemediğimde kaşları havada, işaret parmağını şakağına bastırdı. "Aklına..." Şakağından kalbine indirerek anlamamı ister gibi devam etti. "Ve kalbine sahip çıkacaksın Güneş. Vazife her şeyin üzerindedir."

Son sözleriyle babam odadan çıktığında sessizliğe gömüldüm. Yağız'la aramda geçenleri anlamıştı fakat aramızdaki ilişkiyi reddetmediğı gibi onaylamamıştı da. Sadece daha önemli sorumluluklarım olduğunu söyleyip beni daha büyük bir ikilemde bırakmıştı. İşin kötüsü, ben bilmediğim bir görevi sahiplendiğimin farkında bile değildim.

Her şeyi geçtim, tüm bunlar için çok geç değil mi? Çoktan kaptırdığım kalbime nasıl söz geçirecektim?

Boş boş parmaklarıma düşürdüğüm bakışlarımla düşünürken odamın kapısı çaldı. "Bahar, gelebilir miyim?"

Annemin sıcacık sesiyle onayladım. "Gelsene anne."

Annem içeriye girerek kapıyı kapattı. Meraklı bakışları üzerimde, tıpkı benim gibi yatağın kenarına oturdu. "Baba kız, beni dışlayıp ne konuştunuz bakalım?"

Gülerek omuz silktim. "Biraz iş, diyelim."

Gözlerini kısarak beni incelerken inanmışa benzemiyordu fakat daha iyi bir seçeneği de yok gibiydi.

"Öyle olsun bakalım."

Sıcak bakışlarını kendisinden aldığım mavilerime dikişler gülümsedi. "Beraber uyuyalım mı?"

Tıpkı onun gibi gülümsedim. "Çok isterim."

Ayağa kalkarak beni de dürttü. Pikeyi aralarken sitemliydi. "Baban karşı daireye gitti. Bu adam kızını görmeye geldiğinde bile iş peşinde. Yaşlandı ama hâlâ gölge oyunları oynuyor."

Annemin sözleriyle kahkaha atarak tıpkı onun gibi yatağa girdim. "Harika bir benzetme oldu."

Gülerek beni kolları arasına aldı. "Şansına küssün. Bu gece kızımınla yatacağım."

Keyifle anneme biraz daha sarıldım. Annem saçlarımı okşarken suçlu bir çocuk gibi alt dudağımı dişliyordum. Annem durumu anlamış gibi başımdan öptü.

"Anlat hadi."

Başımı geriye atarak yüzüne baktım. "Nasıl anlıyorsun anne?"

Altan bakışlarıyla dudağının kenarını kıvırdı. "Körle yatan şaşı kalkarmış. Ne de olsa ben de babanın eğittiği askerlerinden sayılırım."

Kıkırdamamla onayladım. "Haklısın."

Annem çok eğlenceli bir kadındı. Belki de babamın annemde bulup sevdiği özelliklerinden biri de buydu. Tekrar başımı göğsüne koyduğumda derin bir iç çektim.

“Babama âşık olduğunu nasıl anladın?”

Annem bir süre sessizliğe gömüldü. Fakat bu çok da uzun sürmedi. “Bir gün baban bana ailemin yanına gitmem gerektiğini söylemişti. Yani kısaca beni yanından kovdu. O kadar zoruma gitti ki anlatamam. Ben onunla olmak isterken o beni kovduğu için çok üzüldüm ama o gün bir şey daha oldu.” Yüzünde tatlı bir tebessüm oluştu. “Cihangir’e karşı hissettiklerimin de farkına vardım.”

Yağız’ın beni göndermek için uğraşması aklıma geldiğinde yutkunmadan edemedim. “Peki, babamın yanlış kişi olmasından korkmadın mı?”

Annem bir anda gençliğine giderken kıkırdadı. “O kadar çok başımı derde sokuyordum ve baban o kadar çok beni kurtarıyordu ki bunu düşünmeye fırsatım dahi olmadı. Güvenilir bir liman gibiydi.”

Üzgünce dudak büktüm. “Ya yanlış kişiyi seversem?”

Eli saçlarımda, şefkatle okşarken sesi fazla içtendi. “Aşk kumar gibidir Bahar. Hiçbir zaman garantisi yok, kesinlik yok. Her an kaybedebilirsin. Fakat yine de elindeki en iyi kartı oynayacaksın.” Elimini kavrayıp kalbimin üzerine bastırdı. “En iyi kart hep buradadır kızım.”

Sıcacık gülümsedim fakat bu gülücüğün içine bir de burukluk kondurdum. “Peki ya siz istemezseniz?”

Annem duraksayarak düşünmeye başladı. Sorularımın sebepsiz olmadığını biliyor olacak ki özenle cevap veriyordu.

“Hım... Aşk bazen insanları körleştirir ama ben senin yanlış bir seçim yapmayacağını biliyorum.”

Sessiz kaldığımda annem omzunu kıpırdatarak geri çekilmemi sağladı. İki mavi göz birbirini bulduğunda dudağının kenarını kıvırdı.

“Sana bunları sorduran hangisi?”

Şaşkınca anneme baktım. Bu çok hızlı olmuştu. “Ne?”

Gözlerini devirerek saçımı çekti. "Annenden saklaman çok ayıp. Şu esmer olan mı?"

Suratımı buruşturdum. "Masada bir esmer yoktu anne."

İmalı bir bakış attı. "Ama sadece bir tanesinin gözleri senin üzerindeydi."

Elimle yüzümü kapattığımda utanmıştım. "Utaniyorum."

Beni tekrar kendine çekerek kolları arasına aldı. "Demek benim minik kızım büyümüş."

Gülerek tatlı bir serzenişte bulundum. "Yapma anne, ben büyüveli çok oldu."

Saçlarımı karıştırarak homurdandı. "Büyümen hoşuma gitmiyor Bahar. Yaşlandığımı hissediyorum."

Başımı kaldırarak hayranlıkla, hâlâ güzelliğinden bir şey kaybetmeyen kadına baktım. "Yıllara meydan okur gibisiniz baytar hanım."

Suratını buruşturarak beni itti. Baytar hanım demem hoşuna gitmemişti. "Huyunu neden babandan aldın ki?"

Gözlerimi kıstım. Ben babamın kızıydım. "Babam hep 'İnadını annenden almışsın,' diyor."

Kahkaha atarak başıyla onayladı. "Gençliğimde az çektir-medim babana." Aklına bir şey gelmiş gibi kaşları havalandı. "Şu üstөгmenі kahvaltıya çağıracağım, daha yakından tanı-malıyım."

Mâni olmak adına itiraz ettim. "Hayır anne, biz daha çok yeniyiz."

İlk söylediğimi duymasa da nereden yakalayacağını çok iyi biliyordu. "Demek çok yeni. Sevgiliniz var ve ben yeni öğreniyorum, öyle mi Bahar Hanım?"

Sesindeki sitemi fark ettiğimde yaklaşarak annemin yanağını öptüm. Tam bu esnada Burçak teyzem içeri girdiğinde suratını astı.

"Bensiz mi İnci? Aşk olsun."

Annem beni işaret ederek gülümsedi. "Daha yeni başladım. Sorguda şu an."

Burçak teyzem heyecanla yanımıza adımladı. "Ay bir şey kaçırmadım, değil mi? Söyledi mi komutanına asıldığını?"

Gözlerim kocaman olmuştu, utançla inledim. "Burçak teyze..."

Annem gözlerini kısarak bana döndü. "En son ben mi öğreniyorum yani?" Üzgün bir surat ifadesine kavuştuğumda ağlayacaktım neredeyse. Burçak teyzem ısrarla devam etti. "Mutfakta bastım onları. Görmeliydin İnci, ikisi de şapşal âşıklar gibiydiler."

Suratım buruşurken annem parmağını havada salladı. "Her detayı istiyorum Bahar. Ben senin annenim."

Burçak teyzem hiç değişmeyecekti. "Ben de doktorum."

İki kadına da benden uzak durun der gibi bakışlar atarken, Burçak teyzemin anneme olan desteği üzerine kaçacak yerimin olmadığını iyi biliyordum.

Sabah gözlerimi araladığımda yatağımda yalnızdım. Etrafıma bakarak doğrulurken telefonuma uzandım. Saat dokuz buçuk olmak üzereydi. Bugün evde olmamdan sebep başımı tekrar yastığa bıraktım. Hâlâ uykumu alamamıştım. Yorgun vücudum için bu kadarı yeterli değildi.

İlk aklıma gelen şeyi yaparak Yağız'ı aradım. Üst üste çalan telefon cevapsız kalınca mesaj attım.

"Günaydın üsteğmenim, özledim."

Annemlerim geldiğini hatırlayarak, yattığım yataktan kalktım. Üzerimdeki pijamalarla odadan çıktığımda oturma odasından sesler geliyordu. Odaya girince bizimkileri kahvaltı masasında buldum. Hepsi çoktan uyanmıştı. Hatta Meriç bile eve gelmişti. Annem beni fark eder etmez gülümsedi.

"Günaydın kızım. Hadi kahvaltıya gel."

Annemin sesiyle bütün bakışlar bana döndüğünde gülümsedim. "Elimi yüzümü yıkayıp geliyorum."

Arkamı dönerek lavaboya gittim. İşlerimi halledip tekrar odama geçtim. Üzerime ince, V yaka bir kazak geçirip altına dar paça bir kot giydim. Boynuma bir kolye geçirerek bileğime yine kumaş bilekliklerimden birini taktım. Saçlarımı açık bıraktım. Elime telefonumu alıp Yağız'ı arayarak kulağıma götürdüm. Kısa bir süre sonra telefonunun kapalı olması kaşlarımı çatmama sebep oldu. Babam gece geç saatte eve gelmişti. Yağız'la ne konuştuğunu bilmiyordum ve şimdi telefonunun kapalı olması pek hayra alamet durmuyordu. Bozuntuya vermeyerek telefonu cebime attım. Şimdi babam varken bu durumu sorgulayamazdım.

Tekrar oturma odasına geçtiğimde masanın baş kısmında oturan babamın boynuna kollarımı dolayıp yanağından öptüm. Babam gülümseyerek bakınca aynı şekilde annemin de boynuna kollarımı dolayıp onu da öptüm. Giray amcamla Burçak teyzeme de uzaktan öpücük göndererek Meriç'in yanına oturdum.

"Hepinize günaydın."

Hepsi gülümseyerek onaylarken Meriç de eğilerek yanağına öptü. "Günaydın prenses."

Babam gördüğü manzarayla elindeki çatalı Meriç'e salladı.

"Ulan, uzak dur kızımdan."

Ben kıkırdarken Meriç sandalyesiyle yan tarafa kaymaya çalışıyordu. Burçak teyzem isyan etti. "Kardeş onlar Cihangir. Rahat bırak çocukları."

Babam umursamazca kahvaltısına devam etti. "Ben anlamam kardeş falan."

Giray amcam çayına uzanırken ters bir bakış attı. "Bahar benim de kızım."

Annem yine isyan etti. "Sabah sabah didişmeyin de

kahvaltınızı yapın.” Bakışları beni bulduğunda devam etti. “Arkadaşların bugün çalışıyor mu? Kapıyı çaldım ama açan olmadı.”

Meriç benden önce davrandı. “Ben evden çıkarken çocuklar yatıyordu.”

Şaşkınca mırıldandım. “Yo... Bugün izinliyiz.”

Babam son noktayı koydu. “Çalışıyor onlar.”

Şaşkınlıkla babama çevirdim bakışlarımı. “Ben...”

Sözümü tamamlayamadan babam anlamıştı beni. “Sen bugün izinlisin küçük hanım. Yarın sabah gideceğiz biz.”

Üzgünce dudak büktüm. “Bu kadar erken mi?”

Annemin gözleri doldu hemen. “Gitmemiz lazım kızım. Hepimizin işi var.”

Başımı eğerek onaylamak zorunda kaldım. Doğru diyordu annem. Kendisinin sorumlu olduğu bir hayvan hastanesi vardı Ankara’da. Babam ve Giray amcam hâlâ çalışıyordu, Burçak teyzem de randevularını erteleyerek gelmişti.

Hep birlikte kahvaltı yaptıktan sonra evden çıktık. Yarın gidecekleri için bugünü gezmeye ayırdık. Hep birlikte bütün gün gezdikten sonra akşam yemeğini dışarıda bir restoranda yemeye karar verdik. Aslında fazla gezecek yer yoktu ama yine de vakit geçirmiştik işte.

Aklıma Kaan’ın beni götürdüğü restoran geldi ve orayı tercih ettim. Burada gördüğüm en iyi yer orasıydı. Her ne kadar o yemek güzel başlayıp kötü bitmiş olsa da yemekleri gayet güzeldi ve Kaan tercih ettiğine göre de güvenli bir yerdi.

Cam duvarların olduğu kısımda bir masaya yerleştiğimizde hepimiz siparişlerimizi verdik. Bakışlarım cam bölmenin dışına uzanmış, o akşam Yağız’ı gördüğüm yere dalıp gitmiştim. Elimi çeneme yaslamış düşünürken tüm görüntü yeniden gözümün önünden geçiyordu; onu gördüğüm andaki telaşım, Yağız’ı aramam, beni kolumdan tutup ara sokağa çekmesi ve hararetle tartışırken gelen o eşsiz öpücük...

“Bahar.”

Duyduğum sesle irkilerek başımı hemen yanımda oturan anneme çevirdim. “Efendim anne.”

Hüzünle elimi kavradı. “Dalıp gitmişsin kızım. Bir şey mi var?”

Annemin sorusu üzerine babam da bakışlarını bana çevirdiğinde tebessüm etmeye çalıştım. “Yo...”

Devam etmekte zorlanırken, hemen ileriden bize doğru gelen Kaan dikkatimi çekti. İşte bu, planda yoktu. Bakışları bende idi, masamıza geldiğinde gülümsedi. “Bahar, bu ne güzel tesadüf.”

Mecburen ayağa kalkarak ben de gülümsedim. “Merhaba sayın savcım. Öyle oldu.”

Bakışları ailemin üzerinde gezip bende son buldu. “Misafirlerin var sanırım.” Gitmemekte ısrarcıydı.

“Evet. Ailem...”

Babam ayağa kalkarak Kaan’a elini uzattı. “Cihangir Aksoy. Bahar’ın babasıyım.”

Kaan, babamı inceleyip memnun bir tavırla gülümsedi. “Savcı Kaan Vural. Memnun oldum Cihangir Bey.”

Babam başıyla onaylarken Giray amcam da aynı şekilde elini uzattı. “Giray Sönmez.”

Kaan, amcamla da el sıkıştığında diğerlerine gülümsedi. “Hepiniz hoş geldiniz.”

Annemle Burçak teyzem tebessüm etmekle yetinirken babam yapmayacağı bir şey yaptı. “Bize eşlik edersiniz, değil mi Kaan Bey?”

Kaan’ın bakışları beni bulduğunda bunu çok uzatmadı. Babama gülümseyerek onayladı. “Memnuniyet duyarım.” Zaten itiraz etse şaşırırdım.

Hemen Meriç’in karşısına oturan Kaan’a da kısa sürede servis açıldı. Ben etrafımda Yağız’ı ararken Kaan bir anda karşımda beliriveriyordu. Hayaller, hayatlar...

Gerçi onun beni getirdiği yere gelmem baştan hataydı ama burası zaten küçük bir yerdi ve fazla seçeneğim yoktu.

"Aileni de getirdiğine göre burayı gerçekten beğendin Bahar." Kaan'ın dudaklarından dökülenler bakışlarımı ona çevirmeme sebep oldu. Yersiz bulduğum sözlerini geçiştirmek adına onayladım. "Evet."

Fakat Burçak teyzemin çoktan dikkatini çekmişti bile. Elindeki çatalıyla ikimizi işaret etti. "Siz... Daha öne buraya mı geldiniz?"

Babamın bakışları beni bulduğunda dudaklarım büküldü. Gerçekten iki günde babamın gözünde nasıl bir izlenim oluşturduğumu kestiremiyordum. Ben onun gözünde başarılı bir subay olarak görünmeye çalışırken etrafımdaki erkekler sürekli bu durumu bozuyordu.

Kaan kendinden emin bir gülümseme sundu. "Bahar kibarlık ederek davetimi kabul ettiğinde geldik."

Giray amcam, bakışları yemeğinde olduğu hâlde homurdandı. Belli ki babamın kıskançlığı ona da geçmişti ya da hoşuna gitmeyen şeyler vardı. "Gerçekten kibarlık etmiş."

Meriç gülerken annem toparladı. "Ben de beğendim burayı. Ayrı bir havası var."

Kaan keyifle gülümsedi. "Çok sevindim..."

İsmi bilmediği için duraksadığında annem tamamladı. "İnci."

Kaan memnun bir şekilde devam etti. "Çok sevindim İnci Hanım. Bu arada bir şeyi söylemeden edemeyeceğim." Annemin merakla kaşları havalandığında, Kaan babamın can alıcı noktalarına dokunmaya devam ediyordu. "Bahar'ın güzelliğini kimden aldığını merak ediyordum, şimdi görmüş oldum."

Annem duyduğu iltifattan memnun hâlde dişlerini göstererek gülümsedi. "Teşekkür ederim evladım. Çok incisin."

Babam arkasına yaslanarak sesli bir soluk verdiğinde fazla bile sabretmişti. Üzerindeki ceket düzeltirken, "Bahar

güzelliği annesinden..." dedi. Başını kaldırdığında ela gözlerini tehditkâr bir şekilde Kaan'a dikti. "Elinin sertliğini de benden almış."

Kaan durumu anlamış olacak ki bakışlarını önüne indirerek gülümsedi. "Anlıyorum Cihangir Bey."

Babamın sözleriyle sessizleşen masa bir süre sonra yerini yeniden hoş bir sohbete bıraktı. Biten yemeğin ardından içilen kahvelerle babam, amcam ve Kaan bol miktarda iş konularına daldıklarında onlara katılmadım. Annemle geçen son dakikalarımı değerlendirmek daha cazip geldi. Belki Yağız olsa farklı olurdu. O zaman sevdiğim adamla babamın muhabbetini imrenerek dinlerdim.

Yemeğin ardından akşam eve geldiğimizde odama geçerek Yağız'ı tekrar aradım fakat telefonu bu kez kapalıydı. Mesajıma da geri dönmemişti. Bu durum canımı sıkmaya başladığında Gökhan'ı aradım. Sonuçta Yağız'ın sürekli yanında olan kişi ondan başkası değildi. Yağız'ın benden çok Gökhan'ın yüzünü gördüğü kesindi.

Gökhan'ın telefonu açıktı ancak bir türlü cevap veren olmadı. Dayanamayacağımı anladığımda odadan çıktım. Oturma odasına geçerek camdan dışarı baktığımda Yağız'ın arabası ortalarda yoktu. Biz eve geldiğimizde de yoktu ama diğerlerinininki gelmişti.

Bizimkilere çaktırmadan Meriç'e işaret vererek odadan çıktım. Meriç de peşimden geldiğinde onu mutfağa çektim. "Bizimkileri biraz oyala. Ben hemen geleceğim."

Dolaptan bir tabak alarak annemin yaptığı kurabiyelerden koyarken Meriç ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. "Nereye kızım? Baban bizi vursun mu?"

Gözlerimi devirerek Meriç'e döndüm. "Beş dakika Meriç geleceğim hemen."

Tabaktaki kurabiyeden bir tane alarak sırtıttı. "Yakalanırsan seni tanımam."

Suratımı buruşturarak kapıya yöneldim. "Of, komik mi şimdi?"

Sessizce mutfaktan çıktığımda annemle karşılaştık. Elimdeki tuttuğum tabakla nereye gittiğimi anlamaya çalışıyordu. "Nereye kızım?"

Duraksayarak çekingen bir bakış attım. "Şey... Arkadaşlara kurabiye götüreyim diye..."

Meriç kapıya yaslanmış, hâlime sırtarak bakıyordu. Yine en çok eğlenen oydu. "Kızım, seni kim bordo bereli yaptı?"

Meriç'e dönerek gözlerimi kıstım. "Seni bu beyinle doktor yapanlara sor."

Annem müdahale etti. "Didişmeyin çocuk gibi." Kapıyı işaret ettiğinde bakışları bendeydi. "Çabuk git ama baban fark etmeden gel."

Mutlulukla gülerken Meriç yine bozmakla meşguldü. "Demek ki otuz saniyen var." Suratımı buruşturarak kapıya yöneldim. Meriç uyuzluk ediyor olsa da haklıydı. Yine de annemin oyalayacağını biliyordum.

Evden çıkar çıkmaz karşı dairenin kapısını çaldım. Fakat ne yazık ki açan olmadı. Alt kata inerek hemen Emirhan ve Aykut'un kapısını çaldım. Derin bir nefes alarak kapının açılmasını beklerken gözetleme deliğindeki hareketliliği fark ettim. Hemen ardından Emirhan kapıyı açtı.

"Komutanım."

Bir bana, bir de elimdeki tabağa şaşkın bakışlarla bakarken gülümsedim. "Size kurabiye getirdim."

Elimdeki tabağı aldığı anda mutlu görünüyordu. "Sağ olun komutanım."

Tebessüm ettim. "Afiyet olsun. Yağız'la Gökhan burada mı?" Emirhan duraksadığı anda göz göze geldik. Sorumu koca bir boşluğa bıraktığında kaynatmasına izin vermedim. "Cevap verecek misin?"

Bakışlarını kaçırarak, eve girmemi istemez gibi öne doğru geldi. "Yok komutanım."

Gözlerim kısıldığında Emirhan'ın yalan söylüyor oluşundan şüphe ediyordum. Sinirlenmemek adına derin bir soluk aldım. "Ama Aykut içeride, değil mi?" Başıyla onaylarken gülümseyerek elimle onu kenara ittim. "İyi. Ben de Aykut'la görüşecektim zaten."

Emirhan bir an ne yapacağını bilemeyerek beni durdurmaya çalışırken arkamdan seslendi. "Komutanım, Aykut müsait değil..."

Onu dinlemeyerek oturma odasına girdiğimde koltuklarda oturan Yağız, Gökhan ve Aykut görmeyi beklediğim kişilerdi. Üçü de afallamış hâlde bana bakarken benim bakışlarım Yağız'ın üzerinde bir ok gibiydi.

"Çocuk mu kandırıyorsun sen?" Öfkeli sesim odada yankılanırken sesimi biraz daha yükselttim. "Bu kadar mı korkuyorsun babamdan?"

Yağız dirseklerini dizlerine yaslamış, elleri önünde, gözlerime yine ifadesiz bakıyordu. "Şimdi sırası değil Bahar."

Bir adım öne atarak "Ne zaman sırası peki?" diye sordum dişlerimin arasından. "Tam olarak ne zaman kaçmayı bırakırsın?"

Yağız sessizliğe büründüğünde Gökhan ayağa kalktı. "Bahar..."

Öfkeli bakışlarımı Gökhan'a çevirdiğimde bunu görmüş olacak ki devam edemedi. Benim cevap beklediğim kişi Gökhan değildi. Yağız ayağa kalkıp iki adımda tam karşıma dikildiğinde yüzü duvar gibiydi: duygusuz, ruhsuz...

"Bitti Bahar."

Duyduklarımınla kaşlarımı çatıttım. Ne duyduğumu anlamaya çalışıyordum. Anlamıştım ama doğru olmasına imkân yoktu. Olamazdı. Olmamalıydı.

"Ne?"

Elini pantolonunun ceplerine koyarak başını yana yatırdı. Neydi bu hâli? Bu benim sevdiğim adam mıydı?

“Böyle olması daha iyi.”

Kırık bakışlarıma eğreti bir gülümseme eklendi. Kalbime ince ince yerleşen sızıya inat alayla başımı eğdim. Gülüyordum ama kalbimde çoktan bir yerler kırılmıştı. Acıyordu. İlk defa bu kadar sızlıyordu. Yine içimdeki tüm fırtınaya karşı sesim sakindi.

“Buna sen mi karar veriyorsun?” Uzanarak kolumu tutmak istediğinde geri çektim. Gözlerim ateş saçıyordu. Sakinliğim yok olmak üzereydi. “Sakın dokunma!”

Biraz önceki umursamaz tavrı yok olmuştu sanki. Öyle ki sesi çatladı. “Bahar...”

O kadar kızgındım ki öfkem acımın üzerine geçecek kuvvetteydi. Buğulanan bakışlarımı sırf o görmesin diye yerlerde gezdirirken kendi kendime konuşur gibi başımı salladım. “Bahar, öyle mi?” Başımı yeniden kaldırdığımda alev alev yanan mavi gözlerimi, zifirî karanlığa bürünen gözlerine diktim. Karalarında gördüğüm acıya aldırmadan sert yumruğumu hızla çenesine geçirdim. Geriye gitmese de sendeledi. Hazırlıksız yakalanmıştı.

Aykut’la Emirhan’ın hayret nidalarına aldırmadım. Gökhan bize doğru hareketlendiğinde Yağız elini kaldırarak engel oldu.

“Karışma!” Bakışları yeniden beni bulduğunda elinin tersiyle dudağının kenarından sızan kanı sildi. Tüm yaşadıklarımıza inat yediği yumruktan memnun gibi gülümsedi. “Hak ettim,” dedi fısıltıyla.

Öfkeli bir şekilde ona doğru bir adım attım. Suratına bir yumruk daha geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. Öyle kullanılmış hissediyordum ki kendimi, sert bir hâlde inip kalkan göğsümle öfkeme hâkim olamayıp onu parçalamak istiyordum. Hayranlıkla bakan kara gözleri daha da

kaşlarımı çatmama sebep oluyordu. Yumruk yaptığım ellerimle sıkıttığım çenemi gevşeterek fısıldadım.

“Sen sözünde duramayacak kadar korkaksın ama ben duracağım, Pala.”

Arkamı dönüp gideceğim sırada kolumu kavradı. Başımı arkaya çevirdiğimde kara gözleri yalvarır gibiydi.

“Sözümünden geçmedim.”

Dudaklarımdan alaylı bir tıslama döküldü. Hüzünle gözlerine bakarken ağlamak istemiyordum. İçimde kopan tüm fırtınalara inat sessizce başımı iki yana salladım. Sert bir hamleyle kolumu kurtardığım gibi evi terk ettim.

Bazı sırlar açığa çıkmayı beklerken senden de bazı parçaları alıp kendine ekliyormuş. Bütün parçalarım göz yumardım da kalbimi alınca olmadı, olmadı işte...

Rol yapmanın ne kadar zor olduğunu böyle zamanlarda daha iyi anlıyordum. Bir maskenin altına saklanmak güzeldi ama bu maskeyi kalıcı bir makyaj gibi yüzünde tutabilmek zor bir işti. Hele bir de bu işin profesyonelleri karşındayken...

Eve girdiğimde sessiz sedasız odama geçtim. Kendime birkaç parça kıyafet alıp hemen anneme seslendim. “Anne, ben duştayım.” Onay beklemeden banyoya girip kapıyı kilitledim. Elimdekileri kenara bırakarak üzerimde ne varsa hepsinden kurtuldum. Suyu ayarlayıp duşun altına girdiğimde akıp giden gözyaşlarıma izin verdim. Benden kurtulmak isteyen her bir gözyaşım ıslanan bedenime karışarak yok olup giderken acımın yanında duran öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum. Olmuyordu. Gözlerimden akan yaşlar içimdeki ateşi söndürecek kuvvete sahip değildi.

Bedenimin güçsüz kaldığını hissettiğimde olduğum yere çöktüm. Kollarımı bedenime sararak kendimi yatıştırmak için çabalıyor fakat bir türlü başarılı olamıyordum. Biraz da olsa başımdan aşağı akan suyla kendime geldiğimde ayağa kalkarak yıkanmaya başladım. Aklıma Yağız’ın, “Bitti,” deyişi her geldiğinde gözlerimi kapatıp, alt dudağıma dişlerimi geçir-

dim. Olan olmuştu bir kere. Yine ayakta kalan ben olacaktım. Asla ama asla hayıflanıp güçsüz görünmeyecektim. Hem kaç günlük ilişkiydi ki bizimkisi...

Üzerime eşofmanlarımı giyerek banyodan çıktım. Islak saçlarımla odama geçtiğimde kurutmak istemedim. İçimden gelmedi. Gözlerim ağladığım için biraz kızarmıştı ama bunu saklayamazdım. Ne yapacağımı bilemeyerek öylece beklerken annem girdi odaya.

"Bahar, gelmiyor musun?" Başımı anneme çevirdiğimde üzgün bakışlarımı görür görmez suratı asıldı. Hemen anlamıştı bir şey olduğunu. "Ne oldu Bahar?"

Bakışlarımı kaçırdığımda elimden tutarak kendisiyle birlikte benim de yatağa oturmamı sağladı. Gözleri gözlerimde, ne olduğunu anlamaya çalışırken onu uğraştırmadım. "Beni terk etti anne."

Gözümünden süzülen bir damla yaşı hemen elimin tersiyle silerken burnumu çektim. Annem elini yanağıma koyduğunda hafifçe okşadı.

"Nedenini sordun mu?"

Uysal sesi o kadar şefkatliydi ki daha da çok ağlamak istiyordum. Başımı iki yana salladım. "Babam..."

Aklıma başka sebep gelmiyordu. Tartışacak kadar bile bir şey yaşamamıştık. Devam edemediğimde annem şaşkındı.

"Ne demek baban?"

Burnumu çekerek buğulu bakışlarımı tekrar gözlerine diktim.

"Babam bizi gördü. Dün gece de onunla konuşmak için gitti. Bugün de Yağız ayrıldı benden."

Annem öfkeyle ayağa kalktı. "Ben şimdi sorarım o albaya."

Hemen annemin elini kavradım. Gitsin istemiyordum. "Hayır anne, lütfen. Babam ne derse desin, bunu yapmayabilirdi. Bana söz vermişti. Çocuk değiliz ki biz."

Annem hüzünlü bakışlarını bana diktiğinde kıyamayarak

tekrar yanıma oturdu. Ellerimi kavrayıp öpücükler kon-
durdu.

“Bahar... Onu seviyor musun?” Bir anda ışık hızıyla o ge-
ceye geri giderken, dudaklarıma kapanan dudaklarını hatırla-
yınca yine içimden bir şeyler koptu. Başımı eğdiğimde annem
küçük bir tebessüm sundu. “Peki, sence o seni sevmiyor mu?”

Üzgünce dudak büktüm. Sevmiyor olamazdı. Az şey pay-
laşmıştık ama o anlar küçümsenemezdi, o bakışlar sahte ola-
mazdı. Kuruyan dudaklarımı ıslattığımda kararsız bir hâlde
omuzlarımı düşürdüm. “Seviyor... Yani öyleydi...” Hüzünlü
bakışlarım yerini öfkeye bıraktı. “Bunun bir önemi yok anne.
Korkak bir adamla devam etme niyetinde değilim.”

Annemin de tıpkı benim gibi gözleri doldu ama en azın-
dan o benden daha mantıklıydı. “Sence o üsteğmen korkak
bir adam mı kızım?”

Zaman kazanmak istercesine yutkundum. Cevabını bildi-
ğim soruda bile düşünmek zorunda kalıyordum. “Değil,” de-
dim fısıltıyla. O kadar gözü kara bir adam korkak olamazdı.
Aşkta korkaklık ona göre değildi.

Annem aynı şekilde onayladı. “Sen hayatına aldığına
göre eminim ki değildir.”

Kıstığı gözleri benim üzerimdeydi, elini çenesine götür-
dü. “O zaman bu baban olacak uyuz bir işler karıştırdı.”

Başımı iki yana salladım. Bu kadar detay vermemeliydim
ama o benim annemdi. Güvenebileceğim nadir kişilerdendi.
“Bilmiyorum anne ama daha fazlası var gibi.”

Annem düşüncelere dalıp gittiğinde söylediklerim ilgisi-
ni çekmiş olacak ki ayağa kalktı. “Ve sen bunu öğrenemedin.”

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. “Şansımı denedim
ama ikisi de sır küpü. Başka öğreneceğim kimse de yok.” Yok
muydu sahiden? Umutsuzca annemle birbirimize bakarken
bir anda gözlerim parladı. Heyecanla ben de ayaklandım.
“Var anne... Biri daha var.”

Gülerek ellerini iki yana açtı. "İşte benim kızım." Kollarına atılıp sıkıca sarıldım ona. İyi ki vardı, iyi ki benim annemdi. Sessizce kulağıma fısıldadı. "Her şeyi öğrenene kadar kalbini bir kenara bırak kızım. Ben senin kadar güçlü değildim ama sen benim yapamadığım her şeyi yapacak kadar güçlüsün."

Yanağımdan öperek geri çekildiğinde, biraz önce hissettiğim tüm kötü duygulara karşı gülümsedim.

"Teşekkür ederim anne. İyi ki varsın."

İkimiz de birbirimize gülerken odanın kapısı açıldı. Babam kapıda görüldüğünde kaşları çatıktı. "Bahar'ı çağıracağım diye gittin, sen geledin. Neredesiniz siz?"

Annem öne atıldı. Ne zaman kırılısam annem hâlâ küçük kızıymışım gibi beni korumaya alıyordu. "Kızım ile sohbete daldık canım. Ona da mı izin yok?"

Babam içeri bir iki adım daha attı. "İki sarışın beni dışlıyor mu yani?"

Annem imalı bir bakış attı. "Ne sandın?"

Babam bana döndüğünde itiraz etmemi bekliyordu.

"Sarışından beklerim de, sen de mi prenses?" Gözlerimiz kesiştiğinde ben cevap vermeden kaşlarını çatı. "Bahar... Ağladın mı sen?"

Bakışlarımı kaçırarak başımı anneme çevirdiğimde kurtarıcı meleğim hemen harekete geçti. "Ay Cihangir, ne çok soru sordun. Yarın gideceğiz diye biraz duygulandık işte."

Bozuntuya vermeden ben de destekledim. "Gitmeseniz keşke. Ne yapacağım ben sizsiz?"

Babam annemle beni kolları arasına aldığı anda iki sarışını da en çok sevdiği yerdeydi. Fakat birinin kalbi kırık, diğerinin de aklı kızındaydı.

Sabah olduğunda babamlar erkenden yola çıkınca onları yolcu ettim. Tekrar eve girmek istemediğimden ben de arabama binerek karargâha geçtim. Ev bomboştu, ev yalnızdı. Kendimle kalamazdım.

Karargâha erken saatlerde gelmemden sebep henüz kimseler yoktu. Giyinme odasına geçip eğitimde giydiğim yeşil kamuflajlarımı üzerime geçirdim. Bugün düşünmeyecektim. Hafif hafif çiseleyen yağmurdan sebep ıslanacaktım ama dert etmedim. Saçlarımı da atkuyruğu yaptım. Bugün durmuyacaktım.

Arka bahçeye çıkarak biraz ileride olan parkura doğru yürümeye başladım. Yağmurdan sebep kimse yoktu ortalar da ama bu durumdan memnundum. Ben de kimsenin olmasırı istemiyordum.

Parkura geldiğimde uzunca bir inceledim. Güzel tasarlanmıştı. Çok büyük değildi ama gideri vardı. Askerler arada bir burada talim yapıyordu. Kolumu kaldırarak saatimi görebileceğim şekilde bileğimi kendime çevirdim. Ciğerlerimi havayla doldurup geri verdiğimde kronometreyi de başlattım. Bugün kendi rekorumu kırmayı planlıyordum.

İlk önce ip merdivenleri tırmanarak karşıya atladım. Birkaç adım sonrasında boru şeklinde belirli aralıklarla dizilmiş, hepsi bir öncekinden daha yüksek olan engellere tırmanarak tekrar yere atladım. Kısa süre koşuktan sonra yere yatarak, alçak şekilde döşenmiş tellerin altından sürünerek geçmem beni bir süre oyaladı. Geçer geçmez koşmaya devam ederken, üst üste dizilmiş üç engeli tırmanarak diğer tarafa atlarken sendeledim. Yağmur işimi zorlaştırıyordu. Pes etmeyerek tekrar koşmaya başladım. İnce bir yol gibi ilerleyen çizgi şeklindeki engelin üzerinde dengede durarak gitmek yağmurda daha da zor olmuştu. Hemen ilerisinde set şeklinde duran eğimli duvara üzerindeki kalın ip sayesinde tutunarak tırmanıp, diğer tarafa atladım. Biri yukarıda, biri aşağıda, arka arkaya dizilmiş engellerin sırasıyla üzerinden

ve altından geçerken ufaktan nefesim yoklamaya başladı. Yine de işim kolaydı. Sonuçta biz normalde bu eğitimleri sırtımızda kocaman çantalarla yapardık. Ben hiç yoktan onu es geçmiştım.

Boyumdan daha yüksekte olan engele geldiğimde duraksadım. Bu engele tutunarak kendimi çekip üzerine çıkmam, sonra da diğer tarafa atlamam gerekiyordu. Derin bir nefes alarak atıldığımda kalın demiri kavradım. Fakat yağmurdan sebep kayan ellerimle yere düştüm. Yerimden kalkıp bir iki adım geri çekildim. Gözüme kestirdiğim engele hızla koşarak yeniden atıldım. Sıkıca tutunarak kendimi çektim fakat yine kayıyordum. Tam bu esnada bacaklarımdan verilen destekle bir anda yükselmeye başladım. Engelin üzerine çıktığımda bacaklarımı iki yana sarkıtarak beni kimin kaldırdığına baktım. Hemen arkamda duran Yağız'ı gördüğümde beklemiyor oluşumdan sebep şaşırmıştım.

Aykut benim gibi engele tırmanmaya çalışırken Emirhan ona destek verdi. Aykut da benim gibi engele oturduğunda Emirhan atıldı. Aykut onu yakalayarak çekerken Emirhan engeli aşarak diğer tarafa atladı. Aykut da onun peşine takılırken Gökhan çevik bir hareketle engelden geçti. Hepsi gelmişti. Beni görmüş olacaklar ki hepsi yanıma gelmişti. Bu dudaklarımdan kıvrılmasına sebep oldu. Fakat her şey Yağız'la göz göze gelene kadar sürdü. Hâlâ bir hamlede bulunmamış, aşağıda beni izliyordu.

Elini bana doğru uzattığında kara gözlerine öfkeyle baktım. Tam bir yüzsüzdü. Onu umursamadan arkamı dönerek engelden atladım. Koşarak diğerlerine yetişmeye çalışıyordum. Dar bir geçitten geçip yine bir engelden atlayarak diğerlerine yetiştiğimde yanımda beliren adama baktım. Yağız da gelmişti. Kesin hile yapmıştı öküz.

Birkaç engeli daha geçtiğimizde neredeyse boyumuzu geçen çukura atladık. Emirhan çevik bir hareketle çukurdan çıkarken Gökhan'ı çekti. Gökhan da Aykut'u çektiğinde

tekrar koşmaya başladılar. Onlar önden giderken çıkmak için ellerimden destek alarak zıpladığımda arkamdan çekilmemle çukura tekrar düştüm. Öfkeyle arkamı dönerek Yağız'ı ittim.

"Ne yapıyorsun?"

Dengesini sağlayarak karşıma geçti. "Konuşmamız lazım Bahar."

Konuşmak, diyordu, konuşmak! Öfkeyle tersledim. "Seninle konuşacak bir şeyim yok benim."

Tekrar tırmanmak adına duvara tutunduğumda yine buna izin vermeyerek beni aşağıya çekti. "Konuşacağız dedim."

Hırsla ona dönerek yumruğumu savurdum. "Sana, konuşmayacağım dedim."

Atik bir hareketle kendini çekerken yumruğumdan kurtularak belimden kavradığı gibi beni duvara yasladı. "Beni dinleyeceksin." Dişlerimi sıkarak onu geriye itmemele bir yumruk daha savurdum. Sert yumruğum bu sefer isabet ettiğinde başı yana düştü. Fakat sarsılmamıştı bile. Sanırım alışmıştı yumruklarıma. Başını usulca bana çevirdiğinde kara gözleri alev alevdi. "Sen iyi alıştın buna."

Alayla gülümsedim. Doğru diyordu. "Bu daha hiçbir şey."

Ellerini kaldırarak savunma pozisyonu aldığında bir eliyle gelmem için işaret verdi. "Madem hırsını böyle alacaksın, gel hadi."

Ufak ufak çiseleyen yağmur yağmaya devam ederken üzerine yürüdüm. Ben de bunu istiyordum. Sağ yumruğumu savurduğumda kolayca savuşturdu. Karnına attığım yumrukla büküldüğünde, ben daha ne olduğunu anlayamadan bir güreşçi gibi belimden yakalamasıyla kendimi yerde buldum. Bu da yetmez gibi yakamı kavrayıp beni kaldırarak tekrar duvara yasladı. Öfkeyle ittim onu.

"Yaklaşma bana!"

Yağmur yüzüme vururken aldırış etmeden yanağıma ya-
pışan saç tellerini kenara itti. "Seni öptüğüm geceyi hatırlı-
yorsun, değil mi?"

Alayla gülümsedim. Hiç aklımdan çıkmıyordu ki. Dün-
den beri bir an olsun unutmamıştım. "Hatırlamaz olur mu-
yum? Senden vazgeçen namert-"

Onun sözlerini ona hatırlatırken elini dudaklarıma bastır-
dı. İzin vermedi konuşmama. Alnını alnıma yasladığında göz-
leri kapalıydı. "Babana ihanet edemem. Onun kızıyla olmaz."

Fısıltılı sesi, yüzüme vuran sıcak nefesi, etrafımızı saran
soğuk bedenimi titretirken tıpkı onun yaptığı gibi gözlerimi
kapattım.

"Peki ya bana olan ihanetin? Tıpkı şimdiki gibi yağan
yağmurun altında öptüğün dudaklarıma olan ihanetin?.."

Beni duymuyor gibi dudaklarını dudaklarıma sürterek
ne kalbime acıdı ne de aklıma. Elimı kavrayıp kalbinin üze-
rine bıraktı.

"Senden vazgeçmedim. Yemin ederim, bu kalp senden
vazgeçmedi. Her köşesi senin. İster yak ister yık, yine sana
razı. Fakat birliktelik zor, Bahar. Baban öl derse ölürüm, kızı-
ma dokunmayacaksın derse de dokunmam."

İçimdeki tüm acıyla onu ittim. Fakat güçsüzdüm. Söyledi-
ği her kelime beni daha da güçsüz bırakıyordu. "Aptal adam!
Bu şekilde dokunmuyor musun bana? Madem öyle, defol git!
Uzak dur benden!"

Acı çeker gibi çıkan sesime inat yumruğunu duvara ge-
çirdi. "Deniyorum." Öfkeyle yüksek çıkan sesi sonlara doğru
daha da kısıldı. "İnan ki deniyorum ama bu kadar oluyor. Ko-
lay mı senden kopmak?"

Gözümünden süzülen bir damla yaşı hızlıca silip alt duda-
ğımı ısırdım. Acı çektiği kara gözlerinden belliydi fakat yal-
nız değildi. Ben de acı çekiyordum. İşaret parmağımı kalbinin
üzerine koyup bastırdım. "Burada olmak bana yetmiyor. Ya

hem yanında hem de burada olurum ya da beni unutursun. Bende ortası yok, sende de olmasın.”

Arkamı dönerek atik bir hamleyle yukarı zıpladım. Bütün kuvvetimi kollarıma vererek kendimi yukarı çektim. Ayağım-la destek alarak bulunduğumuz çukurdan çıktığımda ortalıkta kimse yoktu. Başımı geriye çevirdiğimde kısa süreliğine, başı yerde, çıkmak için hiçbir çaba göstermeyen, omuzları düşmüş adama baktım. Gözümden bir damla yaş daha süzülürken çabucak kurulayıp tekrar koşmaya başladım. Artık parkura devam etmemin anlamı kalmamıştı.

Hızlıca giyinme odasına geçerek formamı değiştirdim. Islanan saçlarımı dolabımdan aldığım havluyla kuruladım. Hâlâ nemli olmasından sebep sıkıca bağlayıp topuz yaptım. İşim bittiğinde odama geçtim. Kimse yoktu. Daha doğrusu Yağız yoktu. Kenara bırakılan dosyaları önüme çekerken tek istediğim, düşünmemekti.

Akşama doğru mesai bitimine yakın, aklıma koyduğum planı uygulamak için doğru zamanı bekliyordum. Bir türlü odaya gelmeyen Yağız’ı beklemeyi bırakalı çok oluyordu ama benim istediğim başka bir şeydi. Masada duran telefona uzanıp nöbetçi askeri aradım.

“Teğmen Gökhan Görgün, söyleyin, yanıma gelsin.”

Askerin onayıyla telefonu kapatıp beklemeye başladım. Kısa süre sonra Gökhan kapıyı çalarak içeri girdiğinde selam verdi. “Emredin komutanım.”

Ona masamın önünde duran sandalyeyi işaret ettim. “Otursana Gökhan.” Koltuğa oturduğunda meraklı bakışları bende, dudaklarımdan dökülecekleri bekliyordu. Elimdeki dosyayı ona uzattım. “Bu ayın nöbet listesi.” Dosyayı elimden aldığı anda bir dosya daha uzattım. “Mühimmat odasında da yeni bir sayım yapılsa iyi olur.”

Diğer dosyayı da kavrayıp açtı ve incelerken suratı buruştu. “Hepsini bana mı kilitlediniz komutanım?”

Gölerek başıını eğdim. "Sen de başkalarına kilitte Gökhan. Ama bir sıkıntı çıkarsa senden bilirim." Dudağıının kenarı kıvrıldığında istediğim konuya gelmek istercesine Yağız'ın masasını gösterdim. "Bak, başkaları da bana kilitliyor." Yağız'ın boş masasına bakıp bakışlarını yere düşürdü. Eli yumruk olduğunda, benimle konuşmak istiyor da yapamıyor gibiydi. Son kozumu oynamak için -fakat gerçek duygularım- la- ciddi bakışlarımı üzerine diktim. "Abin olmaktan şeref duyuyorum demiştin, böyle mi abilik yapıyorsun Kara?"

Namına yakışan gözlerini hiddetle üzerime dikti. Kaşlarını çatarak biraz daha eğildi. "Bahar... Bu ne demek şimdi?"

Derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Söylediğim her kelimenin samimiyeti ve de haklı isyanı vardı gözlerimde. "Sen de biliyorsun her şeyi. Sen de saklıyorsun Gökhan. Yağız ve benim acı çektiğimi bizzat görüp buna susuyorsun. Bana söyleyecek hiç mi sözün yok?"

Gökhan başını yere eğdiğinde haklı olduğumu biliyordu. İçinde vicdaniyla çatışırken yanaklarını şişirip serbest bıraktı. "Sana, Yağız'ın geçmişini ondan başkası anlatamaz Bahar. Benden bunu bekleme." Üzgünce başımı masaya düşürdüğümde devam etti. "Fakat sana farklı şeyler söyleyebilirim."

Umutla başımı kaldırdım. Gözlerimin içinin parladığına emindim. "Tamam," dedim heyecanla. Fakat Gökhan'da aynı heyecan yoktu. Bundan sebep beni tembihledi. "Üzölmek yok ama." İmalı bir bakış attım. "Şu ankinden daha kötü olabilir miyim?"

Zoraki bir tebessüm sunduğunda, olma ihtimaline karşı yüzümü ifadesizleştirdim. Belli ki bu da bir ihtimaldi. "Kartal Timi'nin kurucusu kim, biliyor musun?" Merakla gözlerine baktığımda devam etti. "Baban."

Habersiz olduğum durumdan sebep şakındım. Yani babam timi kontrol edebilirdi ama kurucusu olmak başkaydı. "Babam mı?"

Benim şaşkın hâlime tebessüm etti. "Bilmiyordun, değil mi?" Başımı aşağı eğerek onayladığımda devam etti. "Çok önce baban özel bir tim kurmak için Yağız'a söylemiş. Yağız da iki şartla kabul etmiş."

Kaşlarım çatıldığında dikkatle Gökhan'ı dinliyordum. "Neymiş bunlar?"

Dudaklarını ıslattı. Elindeki dosyaları masaya bırakıp başını bana çevirdi. "Birini söyleyemem ama diğeri, ekibe kim girecekse bunu sadece Yağız'ın seçmesi şartı. Onun onayı olmadan kimse gelmeyecekti."

Kaşlarım havalanırken elime aldığım kalemle Gökhan'ı işaret ettim. "Yani sizi Yağız seçti." Tebessüm ettiğinde duraksadım. Anlamamı istercesine gözlerimin içine bakarken elimdeki kalemi kendime çevirdim. "Ben... Üstün başarımla..."

Gökhan başını iki yana salladı. "Seni buraya baban gönderdi Bahar."

Elimdeki kalem düştüğünde beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Ben buraya ihtiyaç dâhilinde üstün başarımla geldiğimi sanıyordum. Dalıp giden gözlerimle kendi kendime mırıldandım. "Bu yüzden Yağız hep torpille geldiğimi söyledi."

Gökhan bulmacayı bulmamdan sebep ayağa kalktı. "Benden bu kadar. Gerisi sende."

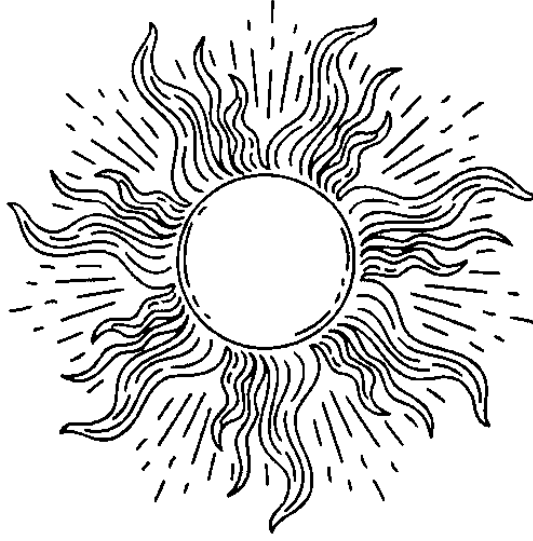
Üzgün bakışlarıma inat içten bir tebessüm sundum. "Sağ ol Gökhan."

Bir iki adım atmıştı ki tekrar bana döndü. "Pala aptallık etti ama sevgisinden şüphe etme."

Başta sessiz kalsam da Gökhan odadan çıkar çıkmaz öfkeyle elimi masaya vurdum. Babam bana böyle bir şeyi nasıl söylemezdi, anlamıyordum. O kadar ki Yağız'la inatlaşmıştım. Şimdi ise buraya babamın onayıyla Yağız'ın şartı çiğnenerek geldiğimi öğreniyordum.

Sindiremediğim tüm duygularla ayağa kalktım. Babamı

aramak geçiyordu içimden ama bunu şimdi yapmayacaktım. Odadan çıkıp giyinme odasına geçtim. Üzerimi çabucak değiştirdim. Arabama bindiğimde Gökhan'la Yağız kendi arabalarına ilerliyordu. Yağız'la göz göze geldiğimizde ters bir bakış atıp arabayı çalıştırdım. Kimseyi görececek hâlim kalmamıştı.

TAN VAKTİ

Eve gelir gelmez kendimi odama attım. Üzerimi değiştirerek yatağa uzandım. Uzun bir süre kendime gelmek için çabalamıştım. Beynim uyuşmuştu sanki. Birçok şey geçiyordu aklımdan ama bütüne baktığımda ortada mantıklı olan hiçbir şey yoktu.

Düşünmekten yıpranan sinirlerimle yatmaktan sıkılarak mutfığa geçtim. Dolabın kapağını açmamla keyfim az da olsa yerine geldi. Annem dolaba benim için bir sürü yemek bırakmıştı.

En hoşuma gideni alarak kendime yetecek kadarını ısıtıp yedim. Hemen arkasından bir kahve yapıp oturma odasına geçtim. Geçen dakikalarda içimin daraldığını hissediyordum. O kadar zaman Yağız'la ilk geldiğimde kavga ettiğim ne varsa boşmuş gibi geliyordu ve bunun sebebi babamdı.

Neden bütün timi Yağız seçerken babam beni sonradan onların arasına katmıştı ki? Aslında bu sorunun cevabını dün gece vermişti bana. Senin görevin Yağız'ı dizginlemek, dediğinde anlamalıydım bunu. Beni buraya Yağız'ı kontrol edebilmek için göndermişti.

Daha fazla evde nefes alamadığımda ayağa kalktım. Sanki duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Üzerimi değiştirerek

silahımı belime sabitleyip telefonumu cebime attım. Kapıya adımlayıp montumu üzerime geçirdim. Anahtarımı da alarak evden çıktım. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı.

Alt kata indiğimde karşıma çıkan Aykut'u görmezden gelerek ilerlemeye başladım, arkamdan bana seslense de duymak gibi bir niyetim yoktu. Dışarı çıkmamla yağmurun geride bıraktığı, karanlığa esir düşmüş havayı uzunca bir süre ciğerlerime çektim. Toprak kokusu huzur doluydu. Ellerim ceplerimde, ıssız sokaklara daldığımda tek istediğim karanlığın arasında kaybolmaktı.

Ne kadar yürüdüğümü bilmesem de nereye gittiğim aklıma harita gibi çiziliyordu. Yağız'ın bıraktığı cevapsız çağrıları görsem de telefonumu sessize alıp açmadım. Dalgın adımlarım aheste aheste beni hep ileri götürürken önüme çıkan adamla duraksadım.

"Yolunu mu kaybettin güzellik?" Kafam onca şeyle doluyken karşımdaki adamın söyledikleri pek bir manasız geldi. Dudak büktüm. Umursayacak durumda değildim. Şu an yeterince derdim vardı zaten. Aldırış etmeyerek tekrar yoluma devam ederken adamın yanından geçeceğim sırada buna izin vermedi. "Yolunu kaybettiysen çekinme, söyle. Ben sana yol olurum."

Başımı çevirerek yanımdaki adama diktim bakışlarımı. Eski bir paltonun altında, kahverengi örme bir kazak, altında kot pantolon ve eski ayakkabıları onda ilk dikkatimi çeken şeylerdi. Yüzüne baktığımda gördüğüm kirli sakalı; seyrek, kırılaşmaya giden saçları ve yüzündeki kırışıklar otuz beş yaş üzeri olduğunu düşünmemi sağlıyordu. Derdinin ne olduğunu bilsem de ters ters homurdandım.

"Defol git ve beni rahat bırak!"

Dudakları alayla gerildiğinde sararmış dişleri saçıldı ortalığa. Şu karanlıkta bile dikkatimi çekmişti. Muhtemelen sigara kullanıyordu. Üzerinden aldığım leş gibi kokuya bakılırsa içkili olduğu da bir gerçektir.

“Oldu mu şimdi be güzelim? İnsanlık yapıyoruz şurada.” Onu tekrar duymazdan gelerek öne doğru bir adım daha atmıştım ki kolumu kavradı. “Şşş, gece gece havan kime senin? Bu saatte çıktığın sokaklarda seni yerler.”

Kolumu elinden kurtarmam zor olmadı. Daha fazla sessiz kalmam mümkün değildi. “Lan git... Elimde kalacaksın şimdi.”

Eli cebine gittiğinde küçük bir çakı çıkardı. Sivri ucunu bana doğrulttuğunda fazla ciddi görünüyordu. “Seni deşmeden söz dinle.” Alayla kaşlarım havalandığında korktuğumu sanıyor olacak ki sırttı. “Nazlanmasan güzellikle hallederiz işimizi.”

Şu karanlıkta bile pis bakışlarını, ağzından akan salyalarını görüyordum. Kendince fazla şanslıydı bu gece. Komik geldi. Komik ve acınası... Ama daha çok canımı sıkan bir şey vardı, o da savunmasız bir kadının benim yerime bu pislikle karşılaşma ihtimaliydi.

Hayatlar ne kadar da ucuzdu. İnsanlar ne kadar da basitti. Bir kadının korunamadığı, şiddet gördüğü, özgür olamadığı dünyada erkeğin varlığı fazla gereksiz değil miydi?

Evinden korkarak çıkan, hava kararınca tedirgin bir şekilde evine giden, birkaç erkeğin arasında kalınca çekinerek uzaklaşan, dolmuşta sona kalmayayım diye bir durak önce son inen kişiyle inen kadınlar varsa erkeklerin benim gözümde pek bir değeri kalmıyordu.

Hele şu an karşımdaki gibi, her gördüğü dişiye ziyafet sanan pislikler insanın iyi tarafını silip, yok etmeye itiyordu.

Oysa şu an benim belimde onun minik çakısını yerle bir edecek beylik silahım vardı. Fakat buna bile gerek yoktu doğrusu. Adama doğru dönerek gülümsedim. “Demek zorla halledersin.”

Sesimdeki sertlik ve yüzümdeki kaybolan gülüşün yerini alan ifadesizlik onu anlık korkutsa da uzun sürmedi. Sonuçta benim gibi bir kadın, elinde kesici silahı olan bir adama ne

yapabilirdi ki? Bana bir adım daha atıp bıçağını biraz daha yukarı kaldırdı. "Seninle çok güzel şeyler yapacağız. İster zorla, ister-"

Devam etmesine izin vermedim. Duyacaklarıma midem dayanırdı ama onun bedeni dayanmazdı. Sert bir yumruğu suratına geçirince devam edemedi zaten. Bir iki adım sendelediğinde hayrete düştü. Beklemiyordu. Ona toparlanması için zaman verdim. Başlamadan bitirmek olmazdı. Kedi de severdi sonuçta fareyle oynamayı.

"Lan seni ben..."

Öfkeli sesiyle elindeki bıçağı bana doğru savurduğunda bileğinden yakalayıp kıvrarak göğsüne dirseğimi geçirdim. Bu onu bir süre nefessiz bırakacaktı. Bileğini geriye doğru büktüğümde inleyerek elindeki çakıyı düşürdü. Çakıyı ayağımla ileri savurunca adamı da öne doğru fırlattım.

Zor da olsa ayağa kalkarken artık korkuyla bakıyordu gözleri. Dudaklarımı büzüp gülümsedim. "Korktun mu yoksa? Daha yeni başladık."

Tekrar cesaretini toparlamış olacak ki büyük bir öfkeyle üzerime atıldı. O bana dokunamadan tekmemle yüzleşmesi acı oldu. İki büklüm olduğunda bu sefer zaman tanımadım. Yakasından kavradığım gibi arka arkaya yumruklarımı indirdim.

"Sen kimsin lan? Ne diye önümü kesiyorsun? Adam olacaksın it soyu. Adam olup, gece de gündüz de hiçbir kadına yaklaşmayacaksın."

İniltilerle yere serilen adama olan hırsım geçmedi. Karnına sert bir tekme geçirdim. Hırsımdan sebep bir tane daha indirdim.

"Yapma... Yapma..."

Çaresizce inleyen adama acıyacak kadar merhametli değildim. Bir tekme de kasıklarına geçirdim. Bu da benim hobimdi. En azından bir daha bir kadına sarkıntılık edeceğinde bu acıyı hatırlardı.

“Kes lan sesini. Ellerin arasında ben olsam bu yalvarışlarımı duyacak mıydın? Seni öyle bir hâle getiririm ki kadın değil, dişi sinek bile gördüğünde arkana bakmadan kaçarsın.”

Adam elleri kasıklarında, deli gibi kıvrılırken duyduğum siren sesi dikkatimi çekti. Peşi sıra üzerimize vuran farlar polis arabasına ait olduğunu gösteriyordu. Yanı başımızda duran araçtan inen iki memur şaşkınlıkla bize bakıyorlardı.

“Ne oluyor burada?”

Ben sessiz kaldığımda yerde yatan adam tekrar inledi. “Yardım edin... Ölüyorum.”

Dudaklarım kıvrılırken yerdeki şerefsize bakıp polislere döndüm. “Bana saldırarak bıçak çekti.” Elimle bıçağın bulunduğu yeri işaret ettim. “Hemen şurada.”

Şaşkınlıkla söylediklerimi dinleyen polisler ortada anlatıklarımın tam tersi bir durum görüyorlardı.

“Bunları karakolda konuşalım.” Orta yaşın üzerindeki polisin diğerine işaret vermesiyle bıçağı almaya gitti genç olan. O da yerde yatan adamı kaldırmaya çalışıyordu. Baktı olmayacak, diğerine seslendi. “Oğlum, yardım et de arabaya taşıyalım.”

Keyifsizdim. Suratı az dağılmıştı. Oysa bir yumruk daha gideri vardı. “Şerefsiz, pezevenk.” Ağzımın içinde homurdanırken polisle göz göze geldik. Ona şirince gülümsedim. “Ben gidebilir miyim?”

Beklediğim gibi beni bırakmadı. “İfade vermeniz lazım.”

Sıkıntılı bir nefes verdiğimde o şerefsizi zor da olsa arabanın arka koltuğuna koydular. Memurlardan biri yanına otururken ben ön koltuğa geçtim.

Karakola geldiğimizde komiserin odasında ikram edilen çayı içmekle meşguldüm. Talat Komiser’le yeni tanıştık. Belimde silah olduğundan söylemek zorunda kaldım subay olduğumu. Zaten ben söylemesem onlar öğrenecekti sonunda.

Şimdiye kadar gitmem gerekiyordu ama o şerefsiz yüzünden gidemiyordum. Bütün emniyet film izler gibi bizi izlerken tekrar itiraz ettim. "Ne demek benden şikâyetçi? Bana gücü yetmedi diye mi bu muameleyi görüyorum?"

Talat Komiser hâlâ ikna çabasındaydı. "Bakın, Bahar Üsteğmen'im, sizi anlıyorum ama..." Sözlerine devam edemeden içeri giren tanıdık yüzle Talat hemen ayaklanırken mec-buren ben de ayağa kalktım. "Hoş geldiniz savcım."

Kaan, Talat'ı duymadı bile. Bakışları bendeydi, şaşkındı. "Bahar... Senin ne işin var burada?"

Yapmacık bir tebessüm sundum. "Önemli bir mesele değil savcım."

Benden aldığı cevabı beğenmemiş olacak ki Talat'a çevirdi bakışlarını. "Sorun ne komiserim?"

Talat eliyle Kaan'a oturması için koltukları işaret etti. Kaan oturunca biz de oturduk. "Bahar Hanım'a bir serseri buluşmuş. Bahar Hanım da biraz şiddet uygulamış. Şimdi adam şikâyetçi."

Son cümleyle suratım buruşurken Kaan da benim ilk duyduğumdaki gibi şaşkındı. "Nasıl yani?"

Talat bana sıkıntılı bir bakış atıp ellerini masada birleştirdi. "Bulundukları yerde kamera yok. Olsa dahi adamın durumu ortada. Suratı dağılmış. İlk darbe de Bahar Hanım'dan gelmiş. Her ne kadar kendisine inansam da adam şikâyetçi. O da saldırıya uğradığını söylüyor."

Dişlerimi sıkarak homurdandım. "O kadar da narin davrandım. Eceline susamış it."

Kaan bana dönerek ciddi bakışlarını gözlerime dikti. "Adam direktirse mahkemeye sevk olur. Hakkında böyle bir dava seni sıkıntıya sokar. Sicilinde gözükmesi iyi değil."

Talat onaylamakta gecikmedi. "Ben de aynı şeylerden bahsettim ama Bahar Hanım çok inatçı."

Karşımdaki adamlara hayretle baktım. “Bu konuda ne yapabilirim, söyler misiniz?”

Kaan ayağa kalktı. “Bir de ben konuşayım.”

Kaan’la birlikte Talat Komiser de odadan gittiğinde, cebimde ısrarla titreyen telefona baktım. Yağız bitmiş, şimdi de Gökhan arıyordu. Telefonu açarak kulağıma götürdüm.

“Efendim?”

Benim bıkkın sesime karşılık kulağıma gelen ses oldukça telaşlıydı. “Bahar! İyi misin?”

Gözlerimi devirdim. Bugün bana söylediklerinden sonra nasıl iyi olabilirdim ki? Hem terk edilmiş hem de bir nevi kandırılmış hissediyordum kendimi. Kırıktım, fazla kırıktım. “İyiym Gökhan.”

Telefonda kısa bir hışırtı duyulurken bir yandan da Talat Komiser’in telsiz sesleri araya kaynıyordu. “Güneş! Neredesin sen?”

Yağız’ın hırıltılı sesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Fazla panikti yine. “Beni merak etmenize gerek yok. Kapatıyorum şimdi.”

Yağız bir şeyler daha diyordu ama dinlemeden telefonu suratına kapattım. Öfkeliydim ona. Hâlâ geçmemişti sinirim. Boş boş odada vakit geçirmeye çalışırken bakışlarım sürekli duvarda asılı duran saate takılıyordu. Nereden de çıkmıştım gece gece dışarı? Başıma dert almıştım resmen. Gece yarısını çoktan geçmişti ve ben dinlenmek istiyordum.

Talat ve Kaan tekrar odaya girdiklerinde arkalarından polis memuruyla gelen şerefsiz dikkatimi çekti. Beni görür görmez sırtıtmaya başladı. Bir yumruk daha indirecektim pisliğe. Aklım yapamadıklarım da geziyordu. Çok lazım gibi onu da getirmişlerdi.

“Bahar, beyefendi şikâyetini geri almayı kabul etti.”

Kaşlarım havada, Kaan’a baktım. Ne demişti o? “Beyefendi mi?”

Somurtkan tavrım ve adama olan öldürücü bakışlarımla Kaan aramıza girerek kendisine odaklanmamı sağladı. "Evet ama küçük bir şartı var." Merakla beklerken ağzındaki baklayı çıkardı. "Özür dilersen bütün sorun çözülecek. Uzamadan halledelim."

Oturduğum sandalyeden hiddetle ayağa kalktım. Herhâlde dalga geçiyorlardı benimle. "Bu nasıl bir saçmalık? Adam bana saldırdı ve ben de kendimi savundum diye özür mü dileyeceğim?"

Yüksek çıkan sesim öfkemi alenen belli ederken Kaan'ın arkasında duran pislik korkuyla gerilemişti bile. Kaan'ın elini bana uzatmasıyla kendimi geriye çektim. Ona da kızgındım.

"Bahar..."

Kaan sözlerine devam edemeden odanın kapısı gürültüyle açıldı. Yağız içeriye heybetli bir giriş yaptığında hemen arkasında Gökhan vardı. Yağız'la göz göze geldiğimiz an kimseyi umursamadan yanıma geldi. Beni kendine çekip göğsüne bastırdığında gözlerimi kapattım. Kokusu burnuma dolarken tüm sinirim uçup gitti sanki. Saçlarımın arasına öpücük bırakıp fısıldadı. "Ne işin var senin burada? Aklımı mı almak istiyorsun?"

Üzgün bir şekilde kendimi geriye çektim. Amacım onun aklını almak değil, kendi aklıma sahip çıkabilmektir. Kara gözlerine imalı bir bakış attım. "Olmayan bir şeyi alamam ya."

Gözlerini devirerek, benden düzgün bir cevap alamayacağını bildiğinden Kaan'a döndü. Ona küçük bir baş selamı verip Talat Komiser'e elini uzattı. "Kolay gelsin Talat. Sorun ne?"

Talat dostane bir şekilde Yağız'ın elini sıkarak gülümsedi. Belli ki tanıyorlardı birbirlerini. "Hoş geldin Yağız. Bahar Üsteğmen'im sizin ekipte demek." Yağız başıyla onayladığında arkada sessizce pinekleyen adamı gösterip ciddi bir ifadeye büründü. "Bahar Hanım adamı biraz benzetmiş. Halletmeye çalışıyoruz."

Yağız önce ağzı burnu dağılan adamı inceleyip başını bana çevirdi. Kaşlarını çatarak, emin olmak istercesine başını eğdi.

“Canını mı sıkı?”

Uysal ve anlayışlı sesi dudağımı kıvırmama sebep olurken sorusuna cevap vermek konusunda tereddüt ettim. Çünkü bu, sesi uysal çıkan adamın neler yapacağını az çok biliyordum. En azından o it hâlâ hayattaydı. Benim sessizliğim Kaan’ı öne itti.

“Biz hallettik. Bahar küçük bir özür dilerse konu kapanacak.”

Yüzümü buruşturarak rest çektim. “Kimseden özür dilemeyeceğim. İsteddiği kadar şikâyet edebilir. O bana saldırdı, ben kendimi savundum.”

Yağız sadece tek bir kelimeye takılı kalmış hâlde adama yöneldi. “Ne demek lan saldırdı?” Kolunu tutmaya çalışsam da engel olamadım. Kolunu rahatça kurtararak adama ulaştığı gibi yakasından kavrayıp suratına kafasını geçirdi. Adam aldığı darbeye yere düşerken Yağız’ın korkutucu sesi yankılanıyordu. “Al sana özür!”

Gördüğüm görüntüden memnun, gururla Yağız’a bakarken Kaan müdahale etti. “Ne yapıyorsun Yağız? Biz düzeltmeye çalıştıkça batırıyorsun. Adam şikâyetçi Bahar’dan.”

Yağız’ın öfkeli bakışları bu sefer de Kaan’ı buldu. “Böyle mi düzeltiyorsunuz? Bahar kimseden özür dilemeyecek. Gitsin benden şikâyetçi olsun. Bir sürü de şahidi var.”

Derin bir nefesi içime çektim. Sonunda beni anlayan biri konuşuyordu. Tek sorun, en çok kalbimi kıran kişinin de o olmasıydı. Sessizce varlığını unutturan Gökhan gözlemlerini tamamlamış olacak ki birkaç adımla Kaan’ın önüne geçti. “Kaan Savcı’m, izin verirsiniz bir de ben konuşayım arkadaşla. İkna konusunda başarılıyım.”

Kaan bir müddet Gökhan’ı süzüp kabul etti. Zaten başka

şansı da kalmamıştı. Yağız'la ortam daha da karışmıştı. "Dene bakalım."

Gökhan'la iki memurun zor tuttuğu, iniltileri duyulan adam, odadan birlikte çıktılar. Hepimizi bir bekleyiş sardığında aradan geçen on on beş dakikanın ardından önde Gökhan, arkasında memurun kelepçelediği adam, beraber içeri girdiler. Adam elleri önünde, korku ve panikle arka arkaya kelimelerini sıraladı.

"Ben şikâyetçi değilim, hata ettim, kendimde değildim. Ben yaptım her şeyi, çok pişmanım."

Kaşlarım havada, adamı dinlerken başımı yana çevirerek Gökhan'a baktım. Ellerini göğsünde birleştirmiş, dudağının kenarını kıvrırmış, bana göz kırptığında gülümsedim. Ah, bu adam gerçekten işinde iyiydi. Yağız'ın onu seçmesi tesadüf olamazdı. Bir an yeniden suratım düştü. Bir beni seçmemişti zaten. Ona kalmış olsaydı beni ihtimal olarak bile görmezdi.

Aklıma yine aynı şeyler geldiğinde keyifsizce Talat'a döndüm. "Artık gidebilirim, değil mi?"

Talat başıyla onayladı. "Tabii Bahar Hanım. Gidebilirsiniz."

Küçük bir tebessüm sunduğum sırada Yağız da onayladı. "Gidelim hadi."

Gözlerimi kısarak yandan bir bakış attım. "Seninle gelmiyorum."

Bu sefer de Kaan şansını denedi. "Ben seni bırakırım Bahar."

Herkes de çok emindi benimle gidebileceğinden. Yanaklarımı şişirip serbest bırakarak çözüm ararken Gökhan'la göz göze geldik. Gülerек bakıyordu bana. Benim de dudaklarım kıvrıldı. "Gerek yok savcım. Sizin işiniz vardır. Beni Gökhan bırakacak."

Gökhan itaatkâr bir asker gibi başını eğdi. "Emredersiniz komutanım."

Gökhan'la odadan çıktığımızda Yağız da peşimizden geliyordu. Gökhan şoför koltuğuna geçti, ben de ön kapıyı açacağım sırada Yağız eliyle engel oldu.

"Sen arkaya geç." Gözlerimi devirerek arka tarafa oturdum. Kendisinin öne oturacağını sanırken o da arkaya geçerek yanıma oturdu. Belli ki birlikte gelmişlerdi. Sessizce yolun bitmesini beklerken Yağız bedenini bana doğru çevirdi. "Gece vakti tek başına habersizce dışarı çıkmanın mantıklı bir açıklaması var mı Bahar?"

Ona yandan bir bakış attım. Konuşacak ve hatta tartışacak hâlim yoktu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Kimseye ihtiyacım yok."

Öfkeyle sesini biraz daha yükseltti. "Ya o itin yerine bir teröriste denk gelseydin? Ya seni tuzağa düşürselerdi? Bunları da düşündün mü?"

Mavi gözlerimi gözlerine diktiğimde denizlerim hoyrat ve isyankârdı. O ise öfkeli ve olay çıkarmaya hazır duruyordu. "Beni düşünüyormuş gibi yapma!"

Her seferinde ses tonumuz biraz daha yükselirken ikimiz de sinirliydik. "Seni düşünüyorum. Seni hem komutanın olarak hem de..."

Devam edemediğinde alayla gülümsedim. "Ne? Hem de ne? Söylesene! Ama olmayan bir şeyi söyleyemezsin, değil mi?"

Biraz önceki bütün öfkesi, siniri, kızgınlığı geçmiş gibi bakışları hüzünlendi. Kara gözlerindeki bütün öfke bir anda uysallığa büründü. "En az senin kadar ben de kızıyorum kendime."

Yağız'ın gözlerine dalıp gittiğimde içimden geçen hiçbir şeyi dile dökemedim. Pişmanlığı gözlerinden okunuyordu ama ben de kırgındım.

Gökhan arabayı durdurduğunda koca bir rüyadan uyanmışçasına etrafıma bakındım. Eve gelmiştik sonunda. Ses-

sizce arabadan inip apartmana girdim. Merdivenleri tek tek tırmanarak en üst kata çıktığımda arkamdan gelen ikilinin adım seslerini duyabiliyordum. Cebimden anahtarımı alıp kapıyı açtım. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girmemle ikiliye döndüm. "Teşekkür ederim Gökhan." Yağız'a tabii ki teşekkür etmeyecektim.

Gökhan tebessüm ederek kendi dairelerinin kapısını açarken Yağız bana doğru yöneldi. "Ben de geliyorum."

Şaşkınlıkla Yağız'a bakarken Gökhan da duraksayarak bize döndü.

"Ne?"

Yağız beni duymazdan gelerek kendinden emin şekilde ayakkabılarını çıkarmaya başladı. "Gözümün önünde olman daha iyi olacak. Zaten yalnızsın, kendi başına ne yaptığın belli değil."

Onu iterek önüne geçmeye çalıştım. "Çocuk sanıyorsun beni herhâlde. Çok istiyorsan kapımda nöbet tut."

"Çocuktan betersin."

Homurdanarak içeri girince çemkirdim. "Hemen çık evimden." Yağız beni umursamadan oturma odasına geçerken Gökhan'la yeniden göz göze geldik. Dudakları kıvrıldı. Ona ters bir bakış attım. "Şunu alır mısın?" Gökhan umursamayarak içeri girdiğinde tekrar bağırdım. "Sana emrediyorum Gökhan!"

Gökhan bıyık altından gülerek kapıyı kapatırken imalı bir bakış attı. "İyi geceler komutanım."

Kapı yüzüme kapandığında bir anlığına öylece kalsam da yapacak bir şey yoktu. Sert bir şekilde ben de kapıyı kapatıp oturma odasına geçtim. "Senin derdin ne? Fırsattan istifade benimle aynı evde mi kalmaya çalışıyorsun?"

Koltuğuma sırtüstü uzanmış, elleri başının altında, gözlerini çoktan kapatan adam oldukça umursamazdı. "Odadan çıkarken kapıyı kapatırsan iyi olur."

Yumruğumu sıkarak odadan çıkıp kapıyı kapatmadım. Onun dediğini tabii ki de yapmayacaktım. Dünyanın en sevimsiz adamıydı ve kesinlikle beni deli ediyordu.

Kendi odama geçtiğimde silahımı çıkarıp aynanın önüne bıraktım. Üzerimdekilerden kurtularak, alt üst takım olan, yakalı, önü düğmeli bordo pijamalarımı giydim. Bu sefer ayıcıklı olanı giymeyecektim. Saçlarımı da elimle düzeltip yatağa girdim.

Aklım biraz ötedeki odada yatan adamda olsa da üzerimdeki örtüyü başıma kadar örtüp düşünmemeye çalışıyordum. Gözlerimi kapattığım anda Yağız'ın yaptıkları, babamın tavrı ve Gökhan'ın söyledikleri aklıma üşüşmeye başlıyordu. Derin bir nefes alarak tekrar gözlerimi kapattım. Düşünmeyecektim, düşünmeyecektim...

Kısa bir süre yorganın altında beklerken bir an aklıma gelenle üzerimdekini başımdan aşağı attım. Adamın üzerine bir şey vermemiştim. Ölmezdi ama üşürdü. Kırğındım ama seviyordum. Öfkeliydim ama insandım. Sıkıntıyla yerimden kalktım. Dolabımın kapağını aralayıp, en alta koyduğum yedek battaniyeyi alarak odadan çıktım. Işıkları yakmadan koridorda çıplak ayaklarımla ilerlerken salonun kapısından kafamı uzattım. Odayı aydınlatan ay ışığıyla içeri girerken koltukta yatan adama baktım. Kollarını göğsünde bağlamış, sol omzunun üzerinde dümdüz yatıyordu. Silahını, telefonunu ve cüzdanını sehpanın üzerine bırakmıştı. Gözleri kapalıydı. Ona doğru eğilerek elimdeki battaniyeyi dikkatle üzerine örttüm. Alıp başına atmak vardı ama yapamadım.

Eğilmiş hâlde yüzüne bakarken gitmek istiyordum ama yapamıyordum. Yüzü o kadar dingin ve huzurlu görünüyordu ki bakmaktan kendimi alamıyordum. Siyah saçlarına bir kere olsun dokunmak istedim ama yapamadım. Muhtemelen uyanıktı ve geldiğimi bildiği hâlde gözlerini bile aralamıyordu. Belki de gitmemden korkuyordu.

Dudaklarımda beliren şefkatli bir kıvrımla daha fazla

kendime hâkim olamayarak saçlarına dokundum. Göz kapakları titredi sanki ama karanlıkta pek seçemedim. Yine de şahin bakışlarım vardı benim. İç çektiğimde kendi kendime konuşur gibi fısıldadım.

“Böyle olmasaydı şimdi beraber uyuyor olabilirdik.”

Sesi çıkmadı. Belli ki verecek bir cevabı yoktu. Zaten ben de cevap vermesini beklemiyordum. Kendimi geriye çekerek arkamı döndüm. Tam kapıdan çıkacağım esnada sesi geldi.

“Affet beni.”

Boğuk çıkan sesiyle olduğum yerde duraksarken ona dönemedim. Kendimi toparladığım anda bir adım daha attım. Karşılık vermeden odadan çıktığımda koşar adımlarla kendi odama girdim. Kapıyı sıkıca kapatarak, bir de onun duymasını ister gibi sert bir şekilde kilitledim. Biliyordum, odaya girmezdi, girecek olsa da kapıdaki kilit onu durduramazdı ama onu istemediğimi anlasın istiyordum. Onun da kalbi kırılsın istiyordum, tıpkı benimki gibi. Dolan gözlerimle tekrar yatağa yattığımda, geçen dakikalar içinde zor da olsa uykuyla uyanıklık arasında gezmeye başladım. Kısa bir an sonrasını ise hatırlamıyordum.

Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Kulağıma hafiften gelen sesler bir cızırtı gibi olsa da duyuyordum. Fakat ne yazık ki uykusuz bedenim bilincimin açılmasına izin vermiyordu. Sesler biraz daha arttığında panikle gözlerimi araladım.

Yağız'ın sesini duyduğum anda saate baktım. Saat altı olmuştu bile. Uykumun en tatlı yerinde ne olduğunu anlamamıştım. Duyduğum iniltilerle çabucak ayağa kalktım. Silahımı bıraktığım yerden alarak sessizce kapının kilidini açıp odadan çıktım. Elimdeki silahla holde dikkatli adımlarla oturma odasına ulaştığımda sesler arttı. Sanki biri onu boğuyordu. Sessizce oturma odasına girdiğim an silahımı doğrulttum fakat Yağız dışında kimse yoktu.

Etrafımı iyice kontrol edip Yağız'a çevirdim bakışlarımı. Onu aynı yerde sayıklarken buldum. Gözleri kapalı hâlde

yattığı yerde mırıldanırken belli ki rüya görüyordu. Arada inliyor, acı çekiyor gibi elini karnına götürüyordu. Elimdeki silahı bırakarak yanına oturunca ne kadar çok terlediğini fark ettim. Sanırım kâbus görüyordu. Tekrar mırıldanmaya başladığında dikkatle onu dinlerken ne dediğini anlamaya çalışıyordum.

“Yapma... Alper...”

Duyduğum isimle üzülererek seslendim. “Yağız, kalk. Kâbus görüyorsun.” Beni duymayan adam belli ki çok derin ve üzücü bir kâbusun pençesindeydi. Elimi uzatarak kolunu sarstım. “Uyan hadi. Yağız...” Beni duymuyor oluşuyla sesimi biraz daha yükselttim. “Pala!”

Yağız bir anda gözlerini araladığı gibi silahını kavrayıp alnıma dayadığında ikimiz de donup kaldık. Panikle, hızlı hızlı kalkıp inen göğüs kafesi, alnından sızan terler, ıslak siyah kısa saçları gördüğü kâbusun ne kadar korkutucu olduğunu gösterir nitelikteydi.

“Bahar...”

Fısıltı şeklinde, ıslık gibi dudaklarından dökülen adım nasıl da çaresizlik kokuyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak üzgün bakışlarımla alnıma doğrultulmuş silahı kavradım. Bir kaza olmasını engellemek adına kenara çekerken zor da olsa tebessüm ettim.

“Benim, Yağız.”

Yağmurlar ne kadar uzak... Mevsimler ne kadar karanlık... Bana adını veren güneş neden doğmuyor üzerime? Kör bir noktada sıkışan ben neden bulamıyorum yolumu? Her şey kolay olacak derken yüreğim neden sızlıyor bu kadar?

Senin de kalbin acıyor mu Yağız? Var mı yaptıklarının kalbimde telafisi? Hani ben batacaktım önce? Niye bizi ben-den önce karanlığa hapsettin?

Oysa ben senin her türlü Güneş'in olurdum. Ben seni bütün karanlıklarından kurtarırdım. Ayı ayrı acı çekmedik de birlikte çekerdik hiç yoktan. Şimdi ne gelebiliyorum

ne gidebiliyorum. Senin çırpınışlarını da görüyorum. O kara gözlerindeki acıyı görüyorum. O zaman niye Yağız, neden bu acıyla bizi baş başa bıraktın?

Kara gözlerine uzun uzun baktığım adamın alnına uzandım. Alnından boncuk boncuk dökülen terleri sildim. Sadece büyülenmiş gibi beni izliyordu. Hareketsiz, kıpırtısız...

"Çok terlemişsin," dedim gördüğüm bir gerçeği vurgular gibi. O an kendine geldi. Bakışları üzerinde gezerken zor da olsa yutkundu. Hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu.

Yeniden kesişen bakışlarımızla beni aniden kendine çekti. Sıkıca saran kolları müsaade istemedi. İzinsizdi dokunuşları. Fakat bedenim de bir ona müsamaha gösteriyordu. Bir ona özeldi sevgim ama öfkem de bir ona özeldi.

Başını boynuma gömdüğü gibi kokumu derin derin içine çekti. Sanki nefes almakta zorlanıyordu da bir tek kokumla bunu rahat bir şekilde sağlıyordu. Öyle candandı nefesleri.

"Şu kokun yok mu Bahar? Şu kokun benim tek ilacım."

Ben de tıpkı onun yaptığı gibi kokusunu içime çektim. Ne yalan söyleyeyim, özlemiştim. Fakat bunu ona belli etmekten kaçındım. Parmaklarım bile uzanamadı sırtına. Belki acı verecekti ama yine de fısıldadım. "Rüyada ne gördün?"

Sıcacık bedeni kasıldığı gibi derin bir iç daha çekti. Tenime vuran nefesine inat fütursuzca boynumdan öptü. "Konuşmasak olmaz mı? Sadece böyle kalsak..."

Dudaklarımdan sadece acı kelimeler dökülüyordu. Onun benden her sakladığı bana sızı olarak geri dönüyordu. Bende ki sızı dilime de zehirdi. "Biz ayrıldık Yağız."

Bildiği gerçeği yeniden yüzüne vurduğumda geri çekilerek kaşlarını çatı. Gerçekler her zaman can acıtıcı oluyordu işte. "Vurma şunu yüzüme. Dilimle söylediğime kalbim karşı çıkıyor."

Derin bir iç çekerek elimi yanağına götürdüm. "O zaman söyle bana, babam ne dedi?"

Yanağındaki elimi kavrayıp avuç içime küçük bir öpücük bıraktı. “Bir daha sana dokunursam, dokunduğum uzvumu hissedemeyeceğimi söyledi.”

Bana bunları gülerek söyleyen adama hayretle baktım. “Pek söz dinliyormuş gibi değilsin.”

Sanki söylediğimi kanıtlamak ister gibi eğilerek alnımdan öptü. “Bundan korktuğumu mu sanıyorsun?”

Öfkeyle ittim onu. Gerçekten beni deli ediyordu. Kendi deliyken yalnız kalmak istemiyor olacak ki benim akıl sağlığı-mu da zorlamakla meşguldü. “O zaman ne diye acı çektiriyorsun bize? Niye birbirimize deva olalım istemiyorsun?”

Gözlerini yeniden hüznün kapladığında yine çaresiz duruyordu. “Seni çok seviyorum Güneş ama babana da tüm hayatımı borçluyum. Bütün geleceğimi hatta şu an yaşıyor olmamı bile ona borçluyum. Durum böyleyken bir de kızına göz koymak ne kadar zor, biliyor musun? Baban benim her şeyimi biliyor. Yüzüm yok ondan kızını istemeye. Onun da veresi yok zaten.”

Kafamda bazı parçalar yerine oturmaya başladığında mırıldandım. “Babama can borcun var.”

O anı tekrar yaşıyor gibi gözleri kapandı. Başını eğdiğinde derin bir nefes alıp elini yanağıma koydu. “Sana canım feda ama öyle bir ikilemdeyim ki sıkışmış hissediyorum kendimi. Babanı anlayamıyorum. İnsan nasıl kendi kızını buraya gönderir ki? Herkes olabilirdin ama Gölge’nin kızı olman o kadar saçma ki.”

Zor da olsa gülümsemeye çalıştım. “Beni babamın gönderdiğini bilmiyordum.”

Sesimdeki kırıklığı anlamış gibi saçlarımı okşadı. “Biliyorum. O gözyaşları boşuna değildi. Geç oldu ama anladım.”

Alt dudağımı ısırarak dolan gözlerimle gözlerine baktım. “Bu sırlardan, gizemli havadan çok sıkıldım Yağız. Ben artık açıklık istiyorum.”

En çok da, "Kaldığımız yerden devam edelim," demesini istiyordum. "Hata ettim Bahar, böyle bitmesin," demeliydi.

"Buna cesaretim yok."

Üzgün bakışlarımın yanına kırıklıklar da ekledim. Cesaretsiz adamla da ben yapamazdım. "Anlıyorum ki sen beni ne yeteri kadar seviyorsun ne de yeteri kadar güvene sahipsin. Bu sebeple haklısın ama bu şekilde aramızdaki ilişkinin bir anlamı yok."

Bakışları anında sertleşirken sanki kendisi farklı bir yol çizmiş gibi köpürüyordu. "Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Bahar?"

Duyuyordu tabii. Duymasa söyler miydim? Yağız bunu çoktan hak etmişti. "Senin de dediğin gibi. Böylesi daha iyi. Fakat ben arada olmayı sevmem. Benim için ya siyahtır ya da beyaz. Bende grilere yer yok."

Derin bir nefes aldığımda gözlerimin içine sabırsızca bakıyordu. "Eee?"

Tok sesi, gelecek konuşmanın hoşnutsuzluklarıyla dolu olsa da aynı zamanda meraktaydı. Son kozumu oynamak adına saçlarımı geriye attım. Madem kararsızdı, onu vereceği karara ben itecektim. "Eesi, belki de herkes kendi yoluna gitmeli. Ben de kendi yolumu bulmalıyım. Kalbimden seni söküp atmak daha kolay olur böylece."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bakışları değişti, yüzü asıldı. Küçük bir çocuğa büründü bir anda. "Pes mi ediyorsun yani?"

Dudaklarımdaki kıvrımlarla başımı iki yana salladım. İnce parmaklarım çenesini bulduğunda hafifçe kavrayıp ona doğru eğildim. Tıpkı onun yaptığı gibi dudaklarımı dudaklarına sürtüp fısıldadım. "Ben değil Pala, sen pes ettin. Hem de ilk darbeye. O zaman ben de kendi yolumu çizeceğim diye bana kıyamazsın."

Geri çekileceğim an bileğimi kavradı. Yüzümde gezen bakışları bir süre dudaklarımda oyalanıp gözlerimi buldu.

Birbirine karışan sık nefeslerimiz, isyan eden kalbim ve Yağız'ın fısıltısı özetti bizim için. "Senin bütün yolların bana çıkar Bahar. Başka yol düşünme. Bütün ihtimalleri bir bir ortadan kaldırtma bana."

Tek kaşım havada, biraz daha geriye çektim kendimi. "Yalnız, o yolları bana açan sensin. Farkına varsan iyi olur."

Mümkünmüş gibi biraz daha kaşlarını çattı. "Başka yol yok. Bizden başka yol yok, olmasın da."

Sesi kesin ve netti. Bense çoktan istediğim cevabı almıştım. İmalı bakışlarımla onu alkışladım. Yaptığım şeyi anlamak ister gibi bana şaşkınlıkla bakarken gülümsedim. "Bunu senden duymak ne güzel. Umarım bana söylediklerini önce kendi kulağın duyar."

Son sözlerimi söyleyerek ayağa kalktığımda Yağız ne yaptığımı anlamıştı. Bileğimi kavrayıp ona dönmemi sağladı. Gözlerinde koca bir hayranlık vardı. "Nereye?"

Alaylı bir bakış attım. "Kendime yeni yollar bulmaya."

"Bahar." Kızgın sesi sert ve uyarıcı tondaydı. Fakat benim de ondan farkım yoktu.

"Ne Bahar? Müsaade edersen hazırlanıp işe gideceğim. Sen de evine gitsen iyi olur."

Ayağa kalkarak ellerini belinin iki yanına koydu. "Huy-suz bir geçisin."

Duyduğum kelimelerle dudaklarım kıvrılmak için çabalarsa da hemen toparladım. Bir an Yağız'ı babama benzetmiştim ama bu aralar babama da kızgındım. "Gidiyor musun Yağız?"

Sıkıntılı bir nefesi dudaklarının arasından bırakıp başını yere eğdi. Kısa bir süre düşünüp kara gözlerini tekrar gözleri-me dikti. "Gidiyorum, merak etme."

Söylediklerinin aksine bana doğru gelerek eliyle başımı kavradı. Kendine çekip alnıma minicik ama ömürlük bir buse bırakıp geri çekildi.

Hiçbir şey söylemeden eşyalarını alıp gittiğinde sadece çarpan kapının sesi yankılandı kulaklarımda. Yorgun düşen bedenimi direkt koltuğa bıraktım. Aslında insanın bedenini yoran en önemli şeylerden biri de düşünceleriydi. Bitmek bilmeyen muhasebeler, bir türlü susmayan iç sesi insanı kurt gibi kemiriyordu.

Karargâha geldiğimde direkt giyinme odasına geçtim. Üzerimi değiştirerek üniformama kavuştuğumda biraz daha huzurluydum. Çok emek vermişim ve omzumdaki iki yıldız benim dünyamı aydınlatıyordu. Bozulan saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra beylik silahımı kılıfına yerleştirip odadan çıktım. Karşımda bulduğum adam artık beni şaşırtmıyordu. Üniforması üzerinde, karşıdaki duvara yaslanmış, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, kolları göğsünde bağlı; sert çehresi, pürüzsüz cildi, çatık kaşları ve belirgin kara gözleriyle yine fazla kusursuz, yine fazla ihtişamlı duruyordu.

Onu bir müddet süzerken kendisi de beni incelemekle meşguldü. Sanki birbirimizi ilk defa görüyorduk ama biz biraz da üzerimizdeki üniformalara âşıktık.

“Bir şey mi diyecektiniz üstüğmenim?” dediğimde Yağız kendini yasladığı duvardan ayırarak bana doğru bir iki adım attı. İki elini de kemerinde birleştirerek gözlerini gözlerime dikti. “Evet. Çok güzelsin.”

Dudaklarım kıvrılmak için çabalasa da yanaklarımı ısır-dım. Bu hoşuma gitmişti ama belli etmek gibi bir niyetim de yoktu. “Başka bir şey yoksa müsaadenizle komutanım.”

Başını iki yana sallayıp ciddiyete büründü. “Turan Albay bizi bekliyor.” Bunu duymak yeni bir operasyonun habercisi gibiydi. Yine güne güzel başlamıştık. Bana da aksiyon lazımdı.

Toplantı odasına geçtiğimizde herkes yerini almıştı. Turan Albay kısa sürede geldiğinde hepimiz ayağa kalkarak selam verdik. Başıyla onaylayıp eliyle oturmamız için işaret verdi.

“Oturun çocuklar.” Hepimiz aynı anda oturduğumuzda Yağız yine karşımda duruyordu. Önümüze konan dosyaları merakla araladığımda Turan Albay konuya girdi. “Yeni bir istihbarat aldık. Uzun zamandır kırmızı listede olup, bizim de aradığımız Kulaksız lakaplı teröristin sınır geçişi yapacağını öğrendik.” Turan Albay sözlerine devam ederken duyduğum isimle bakışlarımı Yağız’a çevirdim. Masada yumruk olan elini sessizce aşağıya çekmesi kaçmamıştı gözümünden. Sert bakışları yine öfke doluydu. Sessizdi ama belli ki içinde yine fırtınalar kopuyordu. “Geçiş güzergâhlarını belirledik. Sınır bölgesine en yakın karakola göndereceğiz sizi. Tam olarak ne zaman geçeceklerini bilmiyoruz fakat duyumlarımıza göre birkaç gün içinde olacak. Sınır hattı boyunca İHA’lar tespit ettiği anda harekete geçeceksiniz. Hata istemiyorum.”

Turan Albay konuşmasını bitirdiğinde Gökhan biraz daha dik bir konum aldı. “Kulaksız kesin olacak, değil mi komutanım?”

Turan Albay ellerini masada birleştirerek başını eğdi. “Şu anki istihbarat verileri bu yönde. Kaçak göçmenler arasında geçmeye çalışacağı söylendi.”

Yağız yine fazla öfkeliydi. “Gelsin. Gelsin de cehennemi görsün.”

Turan Albay durumu biliyor olacak ki bakışlarını Yağız’a çevirdi. “Yanlış bir şey istemiyorum Pala. Adamı buraya getireceksiniz.” Yağız sessiz kaldığında onları izliyordum. Belli ki niyeti getirmek değildi. Bu, Turan Albay’ın da gözünden kaçmadı. “Pala!”

Yağız dik bir konum alarak hemen onayladı. “Emredersiniz komutanım.”

Turan Albay hareketlendiğinde hepimiz, o daha sandal-

yesini geriye çekerken ayağa dikilmiştik bile. "Bu vatan sizin gibi evlatlarla yücecek. Allah yâr ve yardımcınız olsun."

"Sağ ol."

Aynı anda onaylamamızla Turan Albay kapıyı işaret etti. "Gidin hazırlanın." Çıkmak için bir adım atmıştım ki ismimi duydum. "Bahar, sen kal." Ayaklarım olduğu yere çivilenirken Yağız'la göz göze geldik. Anlık duraksamanın ardından mecburen o da çıktığında Turan Albay bana oturmam için sandalyeyi gösterdi. "Otur." Sandalyeye oturmamla sıkıntılı bir nefes vererek arkasına yaslandı. "Bahar... Operasyon boyunca Yağız senin kontrolünde olacak. Kulaksız yakalandığında kontrolü kaybetmek yok. Eğer kontrolü kaybederse..."

Anlam veremediğim cümleler bir bir kulaklarımda yankılanırken "Neden ben?" dememek için zor tutuyordum kendimi. Duyduklarıma tahammül etmekte zorlanıyordum. "Kaybederse..."

Bakışları üzerimde, "Emir komuta sende olacak," diyerek devam etti.

Öne doğru eğilerek gözlerimi kısıtım. Yağız benim üstümdü. Ne kadar ona kızsam da sinirlensem de rütbelerimizin aynı olmasına karşın aramızda kıdem farkı vardı. "Benim görev tanımım tam olarak ne albayım, bakıcılık yapmak mı? Hem Yağız Komutan'ımın arkasından bu şekilde iş çevirmek hiç hoş değil."

Söylediklerimden memnun olmadı. Olamazdı da zaten. Haddimi aşmıştım. Çünkü onun sözlerini ikiletme hakkına sahip değildim. Askeriye öyle bir emir komuta zincirine bağlıydı ki sorgulayamazdınız.

"Ne zamandır emirlerim sorgulanır oldu, Bahar Üsteğmen'im?"

Bu sefer de ben duymazdan gelerek dişlerimi sıktım. Çünkü tüm bunların ardında tek bir kişiyi görüyordum. "Bunu sizden babam mı istedi?"

Turan Albay ayağa kalktığında huzlıca ben de kalktım. “Daha fazla haddini aşmadan çık dışarıya!” Sert sesi odanın içinde yankılanırken hazır ola geçip selam durdum. “Emredersiniz komutanım.”

Toplantı odasından çıktığımda o kadar sinirli, o kadar öfkeliydim ki kime çatacağımı bilemiyordum. Babama mı kızsam yoksa o sevimsiz mi, bilemedim. Kendi kuruntularımın içerisinde kaybolurken gerçeğin ne olduğunu bulamaz oldum.

Sıkıttığım yumruklarımınla mühimmat odasına girdiğimde herkes hazırlanıyordu. Farkında olmadan sert bir giriş yapınca tüm bakışlar bana döndü fakat bunu umursamadım. Akıldakileri düşünürken bu ayrıntı çok da önemli değildi.

Kendi dolabımın önüne geldiğimde kapağı açmak için çektim ama takılınca açılmadı. Bütün sinirimi ondan çıkarmak ister gibi arka arkaya zorladığımda daha da beter oldu. Sinirle dolaba sert bir tekme geçirdim.

“Aptal, açıl sana!”

Karşımda sanki bütün öfkemin sebebi duruyordu. Oadaki herkes bendeki gerginliği fark ettiği için ses çıkarmadı. Hemen yanımdaki dolabın sahibi olan adam bir adımda bana yaklaşarak kolay bir hareketle dolabımın kapağını açtı.

“Biraz sakinleş.”

Yağız’ın uysal sesiyle onunla göz göze gelirken dudaklarımı büktüm. Ben de sakin olmak istiyordum ama sanki herkes sınırlarımı zorlamak için çabalıyordu. En başta da benden sakinleşmemi isteyen adam bunu yapıyordu.

Başımınla onaylayıp derin bir nefes aldım. Yine de doğru diyordu, sakin olmalıydım. Tekrar dolabıma döndüğümde yeleğimi üzerime geçirdim. Elime aldığım silahımı kontrol edip bacağımdaki kılıfına yerleştirdim. Biraz daha sakinleştiğimde odada sesler duyulmaya başlamıştı.

“Bu operasyon çok iyi gelecek. Ben özlüyorum dağları, tepeleri.”

Aykut ortaya konuştuğunda tabii ki yine ilk Emirhan üzerine alındı. "Ben o itlerin kafasını uçurmayı özlüyorum." Elindeki keskin nişancı silahını hedef alıyormuş gibi doğrulttuğunda gülümsedi. "Bebeğim ve ben çok uyumluyuz."

Emirhan'ın tavrı beni güldürürken Gökhan ters bir bakış attı. "Lan sen nasıl bir şeysin?"

Emirhan kaşlarını kaldırıp indirerek sırttı. "Kıskanma Kara. Bu kız benim."

Gökhan sabır dilercesine başını iki yana sallarken homurdandı. "Seni ne kıskanacağım lan?" Dolabının kapağını aralayıp içindeki silahları gösterdi. "Ben bu kızlarla harem kurarım."

Onların kendi aralarındaki konuşmalarına gözlerimi devirdiğimde hemen arkamda duran, tahtadan yapılmış banka oturarak postallarımın bağcıklarını sıkılamaya başladım. Yağız da yanıma oturduğunda silahını kontrol ediyordu. Bacağındaki kılıfa silahını sabitleyip bana döndü.

"Ne dedi Turan Albay?"

Bozulan saçlarımdaki tokayı çıkardığımda saçlarımı arkadan toplayarak örmeye çalışıyordum. "Önemli bir şey değil."

Bana yandan bir bakış atarak ceplerini doldurmaya başladı. "O yüzden mi bu kadar sinirlendin?"

Yarım kalan örgümü bırakıp Yağız'a döndüm. "Sana ne bundan? Seni ilgilendiren bir durum yok ortada."

Ani çıkışıma karşılık beni duymamış gibi arkamı dönmemi işaret etti. "Arkanı dön hadi. Benimle ilgili olduğunu biliyorum."

Şaşkınlığıma eklenen boş bakışlarımla arkamı dönerken mırıldandım. "Nereden biliyorsun?"

Ellerini saçlarımda hissettiğimde kaşlarım havalandı. Saçlarımı toplamayı mı düşünüyordu acaba? Alt dudağı-mı ısırarak başımı kaldırınca Gökhan'ın bizde olan yandan

bakışlarını yakaladım. Dudağını kıvrarak önüne döndüğünde kaçamak bakışlarla Aykut ve Emirhan'a baktım. İkisi de donup kalmış, bizi izliyordu. Yağız ise kimseyi umursamıyor gibiydi.

"O adamı yakaladığımda kafasını gövdesinden ayırmak isteyeceğimi biliyorlar."

İçimi bir huzursuzluk kapladı. "Bunu gerçekten yapar mısın?"

Tereddüt dahi etmedi. "Seve seve."

Saçımla işi bitmiş olacak ki ayağa kalktı. Ellerim saçıma uzandığında verdiği cevabı pek de dikkate alamadım. İlk defa babam haricinde bir erkek saçlarımı örüyordu. Kıvrılan dudaklarımla ona doğru döndüm. "Saç örmeyi nereden öğrendin?"

Tekrar dolabına yöneldiğinde arkası dönük cevap verdi. "Kardeşim sayesinde."

Aklıma Burçak teyzemin Yağız'ı mutfakta sorguya çektiği an geldi. Annesi ve kız kardeşi olduğunu söylemişti.

"İsmi ne?"

Meraklı sorularıyla her nedense Gökhan'a kısa bir bakış atıp düz bir ses kullandı. "Sude."

Gökhan'la aralarında olan şeyi anlayamasam da ismi hafızama kazınmıştı bile. Yaşını da merak ediyordum ama onu da başka zaman sormanın daha mantıklı olacağını düşünüyordum.

"Sen biliyor musun lan saç örmeyi?" diyen Emirhan'la Aykut omuz silkti. "Benim kız kardeşim yok ki oğlum."

Emirhan silahını omzuna atıp, eli çenesinde düşünüyordu. "Benim ablam var ama ben niye bilmiyorum oğlum?" Bakışları Gökhan'ı bulurken meraklıydı. "Sen de mi bilmiyorsun?"

Gökhan bana kısa bir bakış atıp Emirhan'a dikti bakışlarını. "Oğlum, biz Pala kadar romantik değiliz. Aşk adamı çıktı içinden."

Çantamı sırtlanırken Yağız'a döndüğümde o da benim gibi çantasını eline alıp dolabının kapağını kapattı. "Ne boş yaptınız. Çıkın hadi." Herkes harekete geçtiğinde ben de dolabımın kapağını kapatıp çıkışa yönelmiştim ki çantamdan tutulması nedeniyle ilerleyemedim. "Sen kal."

Ters bakışlarımla ona döndüm. "Ne oldu şimdi?"

Herkesin çıkmasını bekleyip önüme geçerek silahını sağ eline aldı. "Ola ki o iti yakalarsak, bana sakın karışma Bahar. Araya girmek gibi bir hata yapma."

Yağız'ın sesi bıçak kadar keskindi. Kara gözlerindeki ölümler ise belli ki ruhuna aitti. Yine de bu durumu kabul edemezdim. Birincisi, emir almıştım; ikincisi ise Yağız'ı sıkıntıya sokacak bir şeye göz yumacak değildim.

"Ne yapıp ne yapmayacağımı sana sormayacağım."

Eli alnunda, sıkıntılı bir nefes verdi. "Ben senin üstünüm Bahar."

Bilmiş bir ifadeyle çenemi kaldırarak gözlerimi kara gözlerine diktim. "Sorun da o ya zaten. Artık sadece üstümsün Pala."

Yağız'ın kara gözleri, mümkünmüş gibi biraz daha karanlığa bürünürken bunu görmezden geldim. Biz birbirimize ne zaman açık olursak, o zaman ileri gidecektik. Bu şekilde devamı asla gelmeyecekti.

Küçüklüğümde beri babama hep asker olacağımı söylemiştim. O ise bana her zaman, "Sen annen gibi prenses olacaksın," demişti. Ben asker oldum, babamsa bana hep "prensesim" dedi.

Hayatta hep istikrarlı oldum. Azmettim ve başardım. Zordu ancak imkânsız değildi. Olsa da fark etmezdi çünkü

babamdan, imkânsızı başarmanın ne demek olduğunu da öğrenmiştim.

Babam bu mesleğe başlarken, "Ben bu vatana ömrümü verdim Bahar ama bu vatan da bana yetimliğimi unutturdu," demişti. Yetim bir çocuğa baba olan bir devletin eğittiği askerdi babam. "El kadar bana dedem sahip çıkmazken yurtlar evim oldu," demişti. Babamınki zor bir çocukluk olmuş. Bazı yaraları vardı, görüyordum ama annem de ona en güzel teselli olmuş. Çünkü her seferinde, "Sarışın benim dönüm noktam; bana aşkı öğreten, sonuna kadar da yaşatan tek kadın," derdi hep.

Ben de bu vatanın bir evladıydım, asker olmam şart değildi ama böyle de bir adamın kızıydım işte. Karşımda babam gibi bir örnek varken başımı çevirip başkasına bakamadım. Hep hayran kaldım onun güçlü duruşuna.

Sonra bir de Akın amcam var tabii. Babam hâlâ kızar ona, "Sen aklına soktun," diye. Haklı belki de. Çünkü küçücük yaşında başıma bordo bere geçiren, lisede beni atış talimlerine götüren, savunma sporlarına yazdırdıklarında bu yetmez gibi evde benimle çalışan da Akın amcamdı.

Akın amcam böyle bir adamdı. Sadece ben değil, kendi kızları da bilirdi bunların hepsini. Asker olmasalar da kendilerini savunabilirlerdi. Ortanca biraz daha narindi ama onu da Arya teyzem elinden almıştı. Arya teyzem Akın amcamın dişi kurduydu. Aralarında değişik bir ilişki olsa da birbirlerine karşı öyle ateşli bir aşk ben görmemişim. Tabii yaşlandıkça biraz durulduklarını da söyleyebilirim.

Uzun bir yolculuğun ardından helikopter bizi karakolun pistine indirdiğinde hızlıca çıkış yaptık. Askerlerin meraklı bakışlarına aldırmadan hızlı adımlarla pist alanından uzaklaşmaya çalışıyorduk. Helikopter hâlâ hareket hâlindeydi ve yeniden kalkışa geçecekti. Hepimiz belirli bir mesafeye ulaştığımızda etrafı kaplayan toz bulutuyla yeniden havalandı.

Girişte bizi bekleyen karakol komutanının yanına geldiği-

mizde hepimiz kapının önünde durduk. En önde duran teğmen, Yağız'a elini uzattı. "Hoş geldiniz üsteğmenim."

Yağız ciddiyetinden ödün vermeden uzatılan eli kavradı. "Hoş bulduk teğmenim."

Yağız hemen yanındaki astsubay kıdemli başçavuşla selamlaşırken, ben de teğmene elimi uzattım. Dikkatli bakışları üzerimde gezerken emin olmak ister gibi seslendi.

"Bahar..."

Adımı söylediği an herkesin dikkati bize kaymıştı. Biraz daha dikkatli baktığım adamın yeşil gözleri, kumral teni, uzun boyu o kadar tanıdıktı ki hemen göğsünün üzerinde yazan soyadına baktığımda hatırlamıştım bile.

"Barış!"

Uzattığım elimi yüzündeki tebessümle kavradı. Uzun zaman olmuştu onu görmeyeli. "Bu ne güzel sürpriz. Seni beklemiyordum." Dudaklarımı ıslatarak ben de tıpkı onun gibi gülümsedim. "Ben de çok şaşkınım." Ellerimiz hâlâ ayrılmamıştı. Gözlerinin içi parlıyordu. "Yıllar sonra yeniden..."

"Öyle oldu."

Barış hemen yanımda duran çocuklara kısa bir baş selamı verip karakolun kapısını işaret etti. "İçeri geçelim."

Hep birlikte içeri girdiğimizde Yağız hemen arkamdaydı. Bana doğru eğildiğinde sessiz fısıltısı kulaklarımda yankılandı. "Nereden tanıyorsun?"

Gözlerimi devirerek ona yandan bir bakış attım. Cevap vermek yerine omuz silkerek odadan içeri girdim. Nasıl olsa Barış hepsini anlatacaktı. Biraz merak Yağız için iyi olabilirdi.

İçeri girdiğimizde hepimiz üstümüzdeki yüklerden kurtulup oturduk. Barış'ın çay ikramı, bir karakolda olabilecek en güzel ikramlardandı. İnce belli bardak, subay şansı demekti. Bana ayrıca Akın amcamı hatırlatmıştı. Kıvrılan dudaklarımı dozunda tutup çayımdan küçük bir yudum aldım. Hemen önümde duran masaya tekrar bıraktığımda

Yağız sert çehresine eş değer sesiyle bakışları kendine çevirdi.

“Barış Teğmen'im, buraya geliş sebebimizle ilgili yeterli bilgiye sahipsinizdir sanıyorum.” Barış başıyla onayladığında devam etti. “Burada ne kadar kalacağımız belli değil. Haber geldiğinde harekete geçeceğiz. O zamana kadar buradayız.”

Barış masada birleştirdiği eliyle gülümsedi. Çoktan ona bilgilendirme gelmiş olmalıydı. “Sizi karakolumuzda misafir etmekten onur duyarız üsteğmenim. Her zaman özel kuvvetler konaklamıyor buralarda.”

Gökhan bilmiş bir ifadeyle arkasına yaslandı. “Biz genellikle konaklamayı pek sevmeyiz teğmenim. Bizim işimiz karada yürüyüp izimizi belli etmemek.”

Herkesin yüzünde keyifli bir tebessüm oluştuğunda Barış'ın bakışları beni buldu. “Sonunda girmişsin özel kuvvetlere. Sendeki azme hayranım.”

İçime çektiğim derin bir havayla dik duruşumu muhafaza ettim. Biraz ukalaca olacaktı belki ama... “Söylemiştim.”

Dudaklarımdan dökülen sadece bir kelime azmimi anlatıyordu. İstikrarımı vurguluyordu. Barış, emin bir şekilde başını salladı. “Rütbeni de hızlı yükseltmişsin. Seni üstüm olarak göreceğimi düşünmemiştim.”

Hemen yanımdaki Yağız'ın mırıltısı çalındı kulağıma. “Fark etti sonunda.”

Kıvrılan dudaklarımla çayıma uzanarak bir yudum daha aldım. “Boş durmadım diyelim.” Çenemle onu işaret ettim. “Sen de iyi görünüyorsun.”

Bir an gözleri parladı. Şu dağ başında uzun zamandır böyle bir iltifat duymadığı belliydi ama bu benim gerçek düşüncelerimdi. “İkinci görev yerim. Bilirsin, şark görevi, yakında giderim.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Zordu ama askerlik de böyle bir şeydi işte. Barış sessizliğimle gülümsedi. “Neyse... Beni boş ver, sen anlat.”

Sessizce bizi dinleyen adamlara kısa bir bakış atıp, ya-

nımda gerim gerim gerilen adamı görmezden gelerek omuz silktim. "İş dışında pek bir değişiklik yok."

Emirhan tüm merak edilen soruların öncüsü olarak araya girdi. "Komutanım, siz nereden tanışıyorsunuz?"

Barış'la göz göze geldiğimizde ikimiz de gülümsedik. "Harbiye'den."

Barış, söylediğim yeterli değilmiş gibi devam etti. "Harbiye'nin sarışınıydı komutanınız."

Suratım hafiften buruştuğunda Yağız elindeki bardağı sert bir şekilde masaya bıraktı. "Biz dinlensek iyi olacak."

Soğuk sesi odayı da buz gibi yaptı. Onun ayağa kalkmasıyla mecburen hepimiz ayaklandık. Başka bir seçeneğimiz de yoktu.

"Akşam yemeğine kadar dinlenin. Sizin için bir oda ayarladık."

Barış sözlerine devam edemeden Yağız odadan çıkmıştı bile. Belli ki dinleme niyetinde değildi daha fazla. Hep birlikte bize hazırlanan koğuşa geçtiğimizde elimizdeki çantaları büyük bir yükten kurtulurcasına kenara bıraktık. Tıpkı benim gibi Yağız'ın da dikkatini sadece dört yatak çekmiş olacak ki Barış'a döndü.

"Başka yatak yok mu?"

Barış başını iki yana salladı. "Maalesef yok. Zaten sığmaz da buraya. Fakat bizim odadakinin biri boşta." Bakışları beni bulduğunda gülümsedi. "İstersen gelebilirsin Bahar. Eski günleri yâd ederiz."

Dudaklarımı birbirine bastırarak Yağız'a yandan bir bakış attığımda eli yumruk oldu. Dişlerini sıkı sıkı konuştuğu her hâlimden belliydi. "Bahar Üsteğmen burada kalacak!" Barış'ın rahat tavrına karşın rütbemi özellikle vurguluyordu. Bakışları Emirhan'ı bulduğunda başıyla işaret verdi. "Sen git."

Bu duruma en çok sevinen hiç şüphesiz Aykut oldu. "Oh bee... Rahat bir uyku uyuyacağım sonunda."

Emirhan ve Barış için bu pek mutluluk vermese de kabullenmekten başka çareleri yoktu. Onlar odadan çıkınca çantamın içinden telefonumu alarak ranzanın alt katına oturdum. Daha ekrana bakamadan karşıma oturan Yağız fazla agresifti.

“Harbiye’nin sarışını ne demek oluyor?” Alttan bakışlarımı ona diktiğimde asık suratıyla karşılaştım. Sanki o konuşmamış gibi elimi sarı saçlarımda gezdirip telefonumun kilidini açtı. Ben o dönem bölümdeki tek kadın değildim ama sarışın olan tek kadındım. O yüzden herkes beni “sarışın” olarak bilirdi. Barış da bundan bahsediyordu ama Yağız benden pek bir açıklama duyamayacaktı. Telefonuma gelen cevapsız aramaya bakarken Yağız her cevapsız bırakmamda daha da sinirleniyordu. “Bana bir cevap verecek misin Bahar? Bir şey mi vardı bu herifle aranızda?”

Yine odadaki kimseyi umursamadan burnunun dikine dikine konuşuyor oluşuyla derin bir nefes aldım. Mavi gözlerimi gözlerine diktim. Ufaktan sinirlenmeye başlıyordum. “Hayırdır üsteğmenim? Bu özel sorular da mı görevin bir parçası?”

Bir kolu dizinin üzerinde, öne doğru eğildi. Diğer elini kaldırarak işaret parmağını havaya dikti. “Sen sabrımı zorluyorsun, ısrarla beni delirtmeye çalışıyorsun.”

Alaylı bir bakışla dudağımı kıvırdım. “İnsan kendi tercihlerinin sonucunu başkalarına yüklememeli üsteğmenim.”

Sanki görünmeyen savaşçılar gözlerimizin arasında harbe girdiğinde odanın sessizliği boş olmasından değil, kimse'nin konuşmaya cesaret edememesindendi. Yine de o sırada Aykut’un mırıltılarını duydum.

“Abi, diğer odada keşke ben kalsaydım. Pişman oldum şimdi. Bu oda çok gergin.” Başımı Aykut’a çevirdiğimde hemen bakışlarını kaçırdı. “Ben dışarı çıkayım biraz.”

Odadan kaçarak gittiğinde onun bu hâline gülmek istesem de yapamadım. Zaten o an çalan telefonum da dikkatimi

dağıttı. Annem yeniden arıyordu. Telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Kızım."

Dudaklarımda oluşan kıvrımlarla ayağa kalktım. "Kraliçem."

Annem küçük bir kahkaha atarken odadan çıkıp kapıyı kapattım. "Nasılsın kızım?"

Anneme cevap vermek yerine kapının hemen yanında sessizliğe büründüm. İçeriden gelen gürültü beklediğim bir durumdu. Yağız'ın ne kadar asabi ve sinirli olduğunu biliyordum. Fakat ben başka bir şey bekliyordum, o da gecikmedi zaten. "Delireceğim lan ben! Yüzüme bile bakmıyor."

Yüzümdeki kendimden emin ifadeyle birkaç adım daha attım. Annem hâlâ benden cevap bekliyordu. "İyiym anne. Hem de çok iyiym."

Annemin içini rahatlatan kelimelerle karakoldan çıkarak çakıl taşları üzerinde yürümeye başladım.

"Çok sevindim kızım. Aman, iyi ol da ben başka bir şey istemiyorum."

Kalbim acıyordu ama bunu dillendirmedim. Annem bil-mese de olurdu. "Sen nasılsın?"

"İyiym güzel kızım." Telefona vuran nefesi küçük bir hışırtı gibi yankılanırken devam etti. "Yağız'la aran nasıl?"

Önümdeki çakıllara küçük bir tekme attım. Cebimden kendime bir tane çikolata çıkararak telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım. Elimdeki çikolatayı açarken sıkıntılı bir nefes verdim.

"Savaş boyalarımı sürdüm, taarruzdayım. Ya kazanacağım ya da kaybedeceğim ama mağlubiyetim can yakar diye korkuyorum."

Tekrar telefonu parmaklarımla arasına aldığımda çikolatamdan da koca bir ısırık kopardım. Annem yine benim garip aşk anlayışımı sorguluyor olacak ki bir süre cevapsız

bıraktı. "Baban gibi konuşuyorsun," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Aşkta savaş yersizdir kızım. Aşk, en güzel mağlubiyettir."

Hayır, bu öyle bir şey değildi. Bazı aşklar zaferi seviyor, bazıları da güçlenmek için harp istiyordu. Yine de alışkıttım ben. Hayatta bana ailem dışında hiçbir şey kolay gelmedi. O yüzden Yağız'ın kalbi için de savaşacaktım.

Sıkıntılı olan yanı, savaştığım şey başka bir kadın ya da tavlamaya çalıştığım bir kalp değildi. Benim savaşım, Yağız'ın ruhunu ele geçiren yegâne duyguylaydı.

"Biz askeriz anne. Savaşıp elde etmeyi seviyoruz. Hem bazı aşklar zaferle taçlanmalı, yenilgiyi kabul etmiyor."

Annemin derin nefesi kulağımda yankılandı. "Bahar... Tek istediğim iyi olman."

Gülümseyerek bakışlarımı sonu görünmeyen dağlarda gezdirdim. "Merak etme. Kapatıyorum şimdi. Kendine iyi bak."

"Sen de kızım... Allah'a emanetsin."

Annem, yine beni en büyük ve en güvenilir olana emanet edip telefonu kapattı. Biliyordum ki bana bir şey olacak diye aklı çıkıyordu. Elimdeki telefonu cebime atıp çikolatamın son parçasını attım ağzıma. Ellerimi arkamda, kalçamın üzerinde birleştirerek hafif sisli görünen sıra sıra dağları seyre daldım.

Yağız'ı istisnasız seviyordum. Bu bir gerçektir artık. Ben ona hem âşık hem de onu seven bir kadındım. Tek zoruma giden şey ise bunu ona ağız dolusu söyleyememiş olmaktı. Bu sabah bana beni sevdiğini söylediğinde bile ona karşılık veremedim. Ben de seni seviyorum, diyemedim. Fakat bunun suçlusu ben olamazdım. Olmayan bir ilişkide ne demeliydim ona? "Beni bıraktın ama seni seviyorum Yağız," mı?..

Zaten görüyordu onu sevdiğimi. Sevmesem, "Bitti Bahar," dediğinde o yumruğu suratına indirir miydin hiç? Eyvallah, deyip giderdim. Ama şimdi kalbimde bir şeyler bir

türlü kopamıyordu o huysuzdan. Her gözlerime baktığında, her güldüğünde, her dokunduğunda kalbim bana ait olmayı bırakıyordu. Sanki hiç benim olmamış gibi... Sanki hep ona aitmiş gibi...

Yanımda hissettiğim hareketlilikle başımı çevirdim. Hemen yanımda duran Barış, iki eli kemerinde, tıpkı benim gibi karşıya bakıyordu. "Güzel manzara, değil mi?"

Tekrar başımı karşımda duran dağlara çevirip gülümse-dim. "Öyle. Mekânın güzel."

Yandan bir bakış attığımda gülüyordu. "Misafirim olman beni mutlu etti."

Aynı duygulara sahiptik. "Seni burada görmek de beni mutlu etti."

Yeşil gözleri bir süre yerlerde gezinip yeniden gözlerimi buldu. "Seninle bir atış talimi yapmayı isterdim."

Dudağımın kenarı kıvrıldığında imalı bir bakış attım. Bu konuda iyi olduğumu biliyordu. Fakat kendisinin de atışları fena değildi. "Kaybedeceğin yarışa girme derim. Seni erle-rinin önünde küçük düşürmek istemem."

Şen bir kahkaha attığında ikimiz de birbirimize döndük. "Bunu gerçekten istemem. Hâlâ fazla iddialısın." Başımı onaylarcasına salladığımda meraklı bakışları yine üzerimde gezindi. "Seni yenecek biri çıkmadı mı?"

Barış'ın sorusu beni dalgınlıştırırken sessiz bir soluk bıraktım. Onu görmek ister gibi başımı karakolun taş du-varlarına çevirdim. Kırmızı çatı, yeşil duvarlar arasında ba-kışlarımı gezdirirken hemen kapının yanındaki duvara yas-lanmış hâlde bizi izleyen adamlara takıldı bakışlarım. Yağız bedenini yasladığı duvarla âdeta bütünleşmiş gibiydi. Yüzü yine ifadesiz, gözleri ise bu sefer karadan ziyade karanlık duruyordu. Öyle karanlıktı ki içimi bir ürperti kapladı. He-men yanında duran Gökhan'ın dudakları kıpırdandığında okumaktan alamadım kendimi. "Abi, sakin ol, fevri davranma. Arkadaşlar belli ki."

Gökhan'ın sakinleştirme çabaları Yağız'ın kara gözlerinde buradan bile gördüğüm ateşten sebepti. Komutanının deli olduğunu da biliyordu tabii. Bakışlarımı onlardan ayırmadan Barış'ın sorusunu cevapladım.

“Çıktı.”

Tıpkı benim gibi o da ikiliye baktığında Yağız'ın dudakları kıpırdandı. Benimse tüm dikkatim ondaydı. *“Güneş’imi kaybettikçe kalbim buz tutuyor Kara.”*

Haberdar olmadan kalbimi sızlatan adama hayranlıkla baktım. Her kelimesi içime işliyordu. Keşke kulaklarım bizzat ondan duysaydı bunları. Keşke bana her şeyi bir bir anlatsaydı. Yağız daha fazla dayanamıyor olacak ki tekrar içeri girdi.

“Fazla gergin komutanın.”

Barış'ın sesiyle kendimi toparlarken gülerek başımı öne eğdim. “Ben onun normal hâlini hiç görmedim.”

Barış'ın dikkatli bakışlarını üzerimde hissettiğimde hemen ciddiyetimi takındım. Aptal âşıklar gibi davranmaya başlamıştım iyice. Daha dikkatli olmalıydım. Tam bu esnada yanıma gelen nöbetçi asker selam verdi.

“Komutanım, size bir telefon var.”

Barış başını eğerek müsaade istediğinde belli belirsiz bir tebessümle onayladım. Sonuç olarak ben onun üstüydüm ve saygı göstermesi gerekirdi. Arkadaşlık bizde bir yere kadardı. Hızlı bir şekilde karakola yöneldi. Acil bir telefon olması muhtemeldi. Bakışlarım Gökhan'a takıldığında yanıma geldiğini fark ettim. Söyleyecekleri olduğunu düşünerek, ellerim arkada, tekrar bakışlarımı sisli dağlara diktim. Yanımda belirdiğinde konuşmasına izin vermeden cebimden çıkardığım çikolatayı ona uzattım. “Bana onunla ilgili bir şey söyleme Gökhan.”

Elimdeki çikolatayı alarak paketini açmaya başladı. “Aranıza girecek değilim komutanım ama sizden bir şey isteyeceğim.”

Merakla başımı Gökhan'a çevirdim. "Söyle."

Bakışları karşıda, fazla ciddi görünüyordu. "Eğer Kulaksız'ı yakalarsak, Pala..."

Gökhan devam edemedi kolunu kavradım. Neden herkes benim sabrımı sınıyordu ki? "Sen de mi Gökhan? Neden sen, Emirhan, Aykut değil de ben?"

Bakışları kolunu kavrayan elimde bir müddet gezindi, kolay bir soru sormuşum gibi gülümsedi. "Bizi o seçti, ona karşı çıkamayız. Görmüyor musun, ona karşı çıkabilecek, önüne geçebilecek tek kişi sensin."

Gökhan'ın kara gözlerinde takılı kaldığımda elim boşluğa düştü. Babamı o an biraz daha anladım. Bilerek beni göndermişti. Yağız'a karşı çıkabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyordu. Bu şekilde aslında, kendince Yağız'ı korumak istiyordu. Tıpkı söylediği gibi...

Ne kadar bulunduğum yerde dağları izledim, bilmiyorum ama yemek saati gelmiş olacak ki Aykut çağırdığında kendime geldim. Gökhan yanımdan gideli çok oluyordu. Belki de Yağız'ı bekliyordum ki ayrılmamıştım bulunduğum yerden. O gelmedi, ben de gitmedim.

Derin bir nefes aldığımda hava ufaktan kararmaya başlamış, ayaz kendini belli eder olmuştu. Bedenimi saran soğuktan kaçmak istercesine yemekhaneye hızlı adımlarla ilerledim.

İçeri girdiğimde her zaman karşılaştığım dikkatli bakışlar ilgimi çekmedi. Bizimkilerin bir arada oturduğu masaya yaklaştıkça kaşlarım biraz daha çatılıyordu. Gördüğüm eksik dikkatimi çekerken, Aykut ayağa kalkacağı sırada omzuna bastırarak engel oldum.

"Yağız Üsteğmen'im nerede?"

Ortaya bıraktığım soru ile Yağız'ı etrafta ararken Gökhan başını kaldırdı. "Odada."

Yüzümdeki sert ifadeyi korumaya devam ettim. Sesimdeki

merakı gizlemeye çalışsam da fark ettiklerini biliyordum.
"Yemek yemiyor mu?"

"İstemiyormuş, komutanım."

Aykut'un sesiyle suratım asıldı. Alt dudağımı ısırıp yutkundum. O olmadan masaya oturmayı düşünmüyordum.
"Afiyet olsun."

Arkamı dönüp birkaç adımda yemek servisinin yapıldığı yere ilerledim. Menüye hızlıca göz attım; mercimek çorbası, musakka, pilav, yoğurt ve elma vardı.

Menü zararsız gözükse de yemeklerin tadını bilmiyordum. Fakat askeriyede ikinci bir seçeneğiniz de olmuyordu tabii. Mecburen iki tabldot alıp yemekleri koymalarını bekledim. O sırada çatal kaşık da koyarken birer dilim de ekmek almayı ihmal etmedim. En son kenarda duran elmalardan ikisini cebime attım. İki elimle kavradığım tabldotlarla birlikte bana kapıyı açan asker sayesinde yemekhaneden çıktım.

Dikkatli adımlarla ilerlerken normalde yapılamayacak bir şeyi rütbem sayesinde yapıyordum. Bunun sebebi ise tabii ki Yağız'dı. Odanın kapısına geldiğimde açamayacak olmamdan sebep etrafıma bakındım. Biraz ileride duran asker çekti dikkatimi.

"Asker!"

Sesimi duyduğu anda yanıma koşarak gelip selam verdi.
"Emredin komutanım."

"Kapıyı aç." Sözlerimi ikiletmeden kapıyı araladı. İçeri girerken onu gönderdim. "Gidebilirsin."

Yanımdan hızla uzaklaştığında içeri girdim. Ayağımla iterek kapıyı kapatıp arkamı döndüm. Yağız ranzanın alt katına uzanmış, elleri başının arkasında, bakışları ranzanın tava-
runda, düşünceli hâlde sırtüstü yatıyordu. Yanına ilerledim.

"Benimle baş başa yemek yemek istediğini bu kadar belli etme."

Yandan bakışlarını bana dikerek elimdekilere göz gezdirdi. "Aç değilim."

Çocuk gibi tavır yapıyordu. Hemen yanına oturup elimdeki tabldotlardan birini karnının üzerine bıraktım. "Askeriyede yemek saatinde herkes yemeğini yer komutanım."

Gözlerini devirerek, düşmesin diye karnının üzerindeki tabldotu tuttu. "Erler için geçerli onlar."

Dizlerimin üzerine koyduğum tabldotun içinden bir kaşık çorba alıp dudaklarıma götürdüm. Tanıdık ama çok da lezzetli olmayan çorbayı yuttuğumda sanki çok keyif alıyor gibi gülümsedim. "Imm... İçtiğim en iyi mercimek çorbası." Kaşları havada beni izleyen adama aldırmadan bir kaşık da musakkadan aldım. Soğuyan yemek ve ağzımın içinde donan yağlar farklı bir tat bıraksa da suratımın keyifli bir hâl alması için çabalıyordum. "İnanılmaz bir lezzet." Yüzünde gördüğüm tebessümün ardından kaşığımla yoğurdu işaret ettim.

"Düşünebiliyor musun, yoğurt bile var."

Gözlerini devirse de gülüşünü gizleyemiyordu artık. Olduğu yerde toparlanarak arkasına yaslanırken tabldotunu önüne çekti. "Şu hayret verici yemeklerin tadına ben de bakmalıyım sanırım."

Tebessümle pilavımdan bir kaşık alarak, ağzımdakileri yutamadan yine memnuniyet belirten sesler çıkardım. "Lapa bir pilavı hiçbir şeye değişmem."

Gülerek başını iki yana salladığında o da yemeğini yemeye başladı. İşte şimdi içim daha rahattı. Biz gerekmedikçe öğün atlayıp aç kalamazdık. Görev bizi ne zaman bulur, dağda kaç gün aç kalırız, bilemezdik. Bu yüzden Yağız'ın da aç kalmasına izin veremezdim. Yağız elbet tüm bunlarla idare edebilirdi ama benim içim rahat etmezdi.

"Teşekkür ederim."

İkimiz de yemeğimize odaklanmış, sessizce yerken içten konuşmasıyla ona doğru döndüm. "Bir daha benimle baş

başa yemek yemek istersen mümkünse hizmet işini de üstlen. Daha romantik olabilirsin bu sayede."

Küçük bir kahkaha attı. "Bunu randevu olarak alıyorum."

Ters bir bakış attım. Hiç öyle bir niyetim yoktu. "Fırsatçı."

Bakışları durgunlaşırken mırıldandı. "Seninle ilgili hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyorum." Gözlerimiz kesiştiğinde, ben ona kendi elleriyle kaçırdığı fırsatlardan bahsedeceğim sırada bana engel oldu. "Biliyorum ne söyleyeceğini." Dalgın bakışlarım yemeğime düşerken çatalım elimde, yemeklerle oynuyordum. İştahım kaçmıştı işte. Elini uzatarak, örgümden fırlayan kısa saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı. "En büyük sınavım sen oldun."

Gülerek kaçamak bir bakış attım. Biliyordum ki en büyük sınavı her neyse benden saklıyordu. Ben onun için olsam olsam, öğretmenin son dakika iptal ettiği sınav olurdu.

"Sırufta kaldın o zaman."

Elimi kavrayıp dudaklarına götürdü. Sıcacık bir buse bırakıp avucunun içinde sıkı sıkı tuttu. "Sende kaldım Bahar."

Parlayan mavi gözlerim, aşk dolu bakan kara gözlerine hapsoldü. Ses çıkaramadım. Konuşamadım. Uzun uzun baktım gözlerine. Mideme yerleşen, ondan gelecek her şeyi merakla bekleyen keleklerin hareketleriyle kıpırdandı kalbim.

Odanın kapısı bu büyümlü anı bozmak ister gibi çaldığında ikimizi de kendine getirdi. Elim çabucak çektim. Yağız da toparlanırken, Aykut kapıyı açarak içeri girdi. Hemen arkasında da elindeki çaylarla Emirhan girerken, onun arkasında Gökhan vardı.

"Çaylar... Sıcak sıcak, komutanım."

Emirhan her zamanki zevzekliğiyle gülümsetirken, tabloları üst üste koyup kalkacağım sırada Yağız izin vermedi. Ellerimden alıp Aykut'a uzattı. "Bırak da gel koçum."

Aykut hemen alıp çıkmıştı odadan. Emirhan çay servisi yaparken, Gökhan karşıımızdaki ranzada yerini aldı. Aykut'un

da gelişiyle hep birlikte sohbete daldık. Bir yandan çay içiyor bir yandan da sohbet ediyorduk. Seviyordum ekip arkadaşlarımı. Her ne kadar başlarda sorun yaşasak da şimdi hepsi kardeşim gibiydi, Yağız hariç.

Bir zaman sonra Emirhan kendi odasına gitti. Gökhan bardakları götürürken Yağız da onunla ıktı. Hemen ardından telefonu çalan Aykut da odayı terk ettiğinde ayağā kal-karak üniformamın gömleğini çıkardım. Asker yeşili tişörtle kaldığımā yatağā oturdum. Bu sefer alt katta yatacaktım. Silahımı yastığımın altına yerleştirdim. Ağır ağır ayağımdaki postalları çıkarırken Yağız odaya girdi. Tıpkı benim yaptığım gibi üzerindeki çıkarıp dolabına astı. Karşıma oturduğunda o da postallarının bağcıklarını çözmeye başladı.

“Diğerleri nerede?”

Bana kısa bir bakış atıp yatağına uzandı. “Gelirler şimdi.”

Yatağā uzanıp ona doğru dönerek elimi başımın altına yerleştirdim. Daha önce karakolda kaldığımızda beni izlediği an aklıma geldi, mutlu oldum.

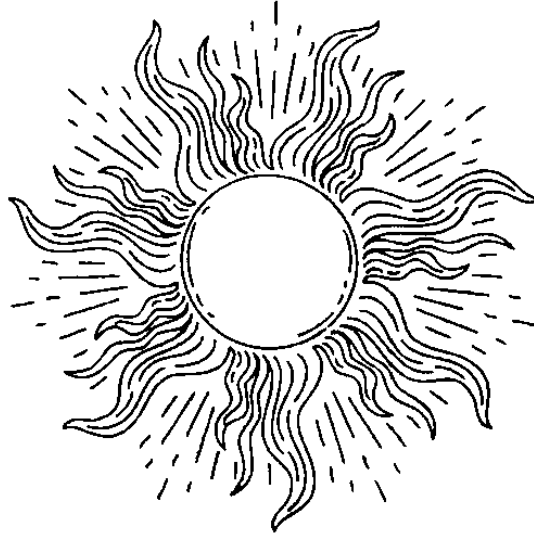
“Yağız.” Başını benden tarafa çevirdi. Bakışlarım ilgisini çekmiş olacak ki bana doğru döndü. Kara gözlerine diktiğim bakışlarımla devam ettim. “Bana bir şey söyle.”

Ondan küçücük de olsa güzel bir söz bekleyen kalbime mâni olamadığım için kendime kızgındım. Fakat kalbim bana itaat etmeyi çoktan bırakmıştı.

“Tan vaktinde kapını alacağım Güneş. şimdi uyu. Uyu ki bana kapıyı sen aç.”

Beklediğim cevabın çok çok dışında duyduğum kelimeleri anlamlandırmak için pek düşünmedim. Sadece kalbime emir veren adama itaat ettim. Gözlerim kapanırken fısıldadım.

“Bekliyor olacağım.”

KIŞ GÜNÜ ATEŞİ

Seven sevdiğini yağmurda susuz bıraktığı gibi ona alevlerin ortasında can suyu da olurmuş.

Kalbi kavrulan bir adama can suyu olmak istiyor yüreğim. Benim aşkım onun kalbini serinletebilir mi? Benim yağmurlarım onun kurak topraklarını yeşertebilir mi?

Uykumun arasında hemen yanı başımda hissettiğim nefes, saçlarımda gezinen parmaklar olmaması gereken şeylerdi. Bilincim yavaş yavaş yerine gelirken en son karakolda yatağında uyuyakaldığımı biliyorum. O zaman buna cesaret eden belli ki canına susamıştı.

Gözlerimi araladığım an karşımdaki adamın aniden yakasını kavradığımda kim olduğuna baktım. Yağız kıvrılan dudaklarıyla ellerini iki yana açarak, teslim olurcasına avuç içlerini bana doğru çevirdi.

“Uyanırken bile tehlikeli ve hırçınsın.”

Derin bir nefes alıp yakasından elimi çektim. Başımı yasığa geri bırakırken gergin bir soluk verdim. “Derdin ne sabah sabah?”

Huysuz konuşmamın ardından etrafı gösterip, susmam için işaret etti. “Sessiz ol.”

Biraz daha kendime gelirken olduğum yerde doğruldum.

Oda karanlıktı. Sabah olmak üzereydi ve Yağız'ın beni bu kadar erken uyandırması tedirgin etmişti. "Bir şey mi oldu?"

Yanağıma uzanarak hafifçe okşadı. "Tan vakti, Güneş."

Boş boş gözlerine baktım bir süre. Başımı eğerek camdan dışarı baktığımda havanın karanlık olması nedeniyle suratımı buruşturdum. "Uyumak istiyorum."

Çocuk gibi mızızlanırken gözlerini devirip kolumdan tuttu. Beni çekerken homurdanıyordu. "Nasıl asker oldun, bir anlasam. Ulan erkek olacaktın ki ben sana yapacağımı bilirdim." Duraksayarak yüzüme baktı. "Neyse, Allah'tan değilsin."

Ayağıma postallarımı geçirirken sırtarak dinliyordum onu. Erkek olsaydım, muhtemelen beni bu saatte yerlerde süründürüyor olabilirdi. Şanslıyım o vakit. Yüzümdeki sırtışı fark ettiğinde ayağıyla postallarına vurup başını iki yana salladı. Zebani gibi başımda dikiliyordu.

"Sırtma da çabuk ol. Tüfeğini yanına almayı unutma uyukucu şirin."

Diğerleri uyanmasın diye fısıldasa da komutlarını arka arkaya sıralıyordu. Yastığımın altından silahımı alıp bacağımdaki kılıfına yerleştirdim. Dolaptan sessizce çıkardığım gömleğimi giydim. Üzerime montumu da geçirip tüfeğimi kavradım.

"Ben hazırım."

Yağız'a dönerek fısıldadığımda o da çoktan hazırlanmıştı. Sessiz konuşuyordum ama muhtemelen Gökhan ve Aykut çıkardığımız seslere çoktan uyanmıştı. Uyuyor numarası yaptıklarına yemin edebilir fakat bunu kanıtlayamazdım. Yağız çıkmam için kapıyı işaret ettiğinde sessizce dediğini yaptım. Karakolun bahçesine çıkar çıkmaz yüzüme vuran ayazla başımı hemen arkamdaki Yağız'a çevirdim.

"Nereye gidiyoruz Pala?"

Yanımda durduğunda keskin bakışları etrafta dolaşıp

bende son buldu. "Uzaklaşmayacağız, merak etme."

Tekrar yürümeye başlayınca ben de peşine takıldım. Birlikte karakolun bahçe kapısından çıkarken telaşla kulübeden çıkan asker bize selam verdi. İkimiz de karşılık verip yürürken alaca karanlıkta etrafı kontrol etmeye çalışıyordum.

Yağız hemen karakolun yanındaki tepeye doğru adımlayınca ben de hızlanarak ona yetiştim. "Ne yapmaya çalıştığınızı söyleyecek misin? Nöbetçiler karanlıkta bizi vuracak."

Gülerek yandan bir bakış atıp elimi kavradı. "Senin için kendimi feda edebilirim." Gözlerimi devirdiğimde hızlı adımlarıyla beni çekmeye başladı. "Gel hadi, az kaldı."

Neye az kaldığını merak ederken küçük bir tırmanışa geçtik. Zaten koca bir dağın tepesine kurulan karakolun hemen yanındaki yüksekliğe tırmanıyorduk. On on beş dakikalık bir yürüyüşün ardından en üste geldiğimizde koca bir kayanın üzerine çıktı. Elini uzattığında kavramamla beni de yanına çekti. "Otur hadi."

Mecburen işaret ettiği yere oturdum. Kendisi de yanıma oturunca, kocaman bir kayanın üzerinde önümüze serilen manzara karşısında sessizce beklemeye başladık. Alaca karanlığın yavaş yavaş yerini bıraktığı kızıllaşan havayı izlerken dudaklarım kıvrıldı. Etkileyici bir manzaraydı. Derin bir iç çekip başımı yanımdaki adama çevirdim.

"Tan vakti," dedim hayranlıkla. Geç de olsa anlamıştım. Bu manzarayı görmemi istemişti. Tan vakti, güneşin doğduğu zamandı.

Yağız, kara gözleri beni bulduğunda tıpkı o kızılık gibi sıcacık gülümsedi. "Doğma vaktin geldi, Güneş."

Sesindeki burukluk dikkatimi çektiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Birkaç saniye sadece birbirimizin gözlerine baktık. Başımı karşıımızda duran dağlara çevirdiğimde mırıldandım. "Beni buraya manzarayı görmem için mi getirdin?"

“Hayır.” Sesi keskin ve netti. Tıpkı benim gibi bakışlarını karşıya dikti. “Sadece anlatırken manzaramız sen ol istedim.” Merakla başımı ona çevirdiğimde dudağını kıvırdı. “Yani seninki orası, benimki sen ol istedim.”

Geçen dakikalar gün doğumuna eşlik ederken karşımdaki kızılık yerini renk cümbüşüne bırakmaya başlamıştı. Ben se yine kara gözlerde takılı kalmıştım. İç çeken adam kolunu kaldırarak sınırın diğer tarafındaki dağları işaret etti. “Orayı görüyor musun Bahar?”

Bakışlarımı kaçırarak bahsettiği yere bakarken başımı eğdim. “Evet.”

İkimizin de bakışları karşımızda duran koca dağlarda gezerken soğuk sesi çalındı kulaklarıma. “İşte o dağlar benim cehennemim.”

Bir ürperti kapladı içimi. Fakat bu sefer başımı çevirip Yağız’a bakmadım. Çünkü korkuyordum, vazgeçer de anlatmaz diye. “Ne yaşadın Yağız?”

Yandan bakışlarım onu bulduğunda uzaklara dalıp gitti. Keskin bakışları sadece o dağların üzerinde geziyordu ama dalgındı. Sanki çok uzaklara gitmişti. Dudaklarında minik bir kıvrım oldu. “Daha yeni mezun olmuştum. Acemi bir teğmendim. İlk görev yerim doğuya çıktı, şark görevi. Heyecanlıydım...” Bakışları beni bulduğunda gülümsedi. “Annem ağlayarak uğurladı. Babam...” Duraksadı. Babasından bahsetmek istemedi o an. Bakışlarını kaçırdı. Tekrar dağlara dikti gözlerini. Biraz önceki heyecanı yine kuruyup gitti. Buz tuttu karaları.

Susmasından korkar gibi fısıldadım. “Sonra?”

Tüfeğinin arka kısmını toprağa yasladı. Yutkunarak devam etti. “Üç ay... Üç ay boyunca üs bölgesinde iyi kötü idare ettik. Sonra bir gün haber geldi.”

Başını yeniden bana çevirdiğinde benim artık tek manzaram oydu. Sadece onu görüyor, onu dinliyordum. Merakla atıldım. “Ne haberi?”

İşaret parmağını kaldırıp burnuma vurdu. Yüzünde kederini saklamak isteyen yalancı bir tebessüm vardı. "Sınır dışına operasyon yapılacak, dediler."

Bu durumu çok da yadırgamadım. Sınır dışı operasyon bizim için normal bir durumdu. Fakat kalbimde bir yerler sızladı. Çünkü Yağız'ın odasında bulduğum künye aklıma geldi ve o askerin şehit olduğu tarih... Belli ki duyacaklarım kulağa hoş gelen şeyler olmayacaktı. Yine de sabırla onun devam etmesini bekledim.

"Seçilen kişiler sınır dışına gönderildi. Ben de içlerindeydim tabii. Sınıra konumlandırıldık hepimiz. Bir hafta orada kaldık. Bir iki küçük çatışma oldu sadece." Derin bir nefes aldı. Sanki aldığı nefes bile ciğerlerine batıyordu. Benden aldığı bakışlarını dağlara çevirdi. Bir süre sessiz kaldı. Uzun uzun izledi. Sanki o anı tekrar yaşıyordu. Ben de onun baktığı yere baktım. Sanki bakarsam ben de görebilirdim. Fakat güneşin doğmak için gösterdiği çabadan başka bir şey yoktu... "Bir haftanın sonunda yakınımızdaki mülteci kampına yardım kolilerini götürmek için bizi görevlendirdiler. Yedi kişiydik. Başlarında da ben vardım."

Duyduklarımınla hemen gözlerimi kapattım. Aklıma hemen altı yıl önce şehit olan askerler geldi. Duyacaklarımın acısıyla çoktan kavrulmaya başlamıştım. Dudaklarımdaki mırıltılara engel olamadım. "Pusuya düşürüldünüz."

Netlik kazanmak için bekleyen kelimelerim ikimizin de birbirine bakmasına sebep oldu. Yağız'ın gözlerinde gördüğüm acı boğazıma kocaman bir yumru yerleştirdi. Dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu anlatmak onun için çok zordu.

"Tuzaklamışlar yolu. Şiddetli bir patlama oldu. Bulduğumuz araba havaya uçtu. Çatışma sesleri geliyordu, yoğun ateş altındaydık. Arabanın içinde sıkıştım, hareket edemiyordum. Alper'in sesini hatırlıyorum. Komutanım, diye bağııyordu. Beyin sarsıntısı geçiriyordum sanırım, kendimi toparlamam kolay olmadı. Hafif sıyrıklarım vardı ama bilincim

yerindeydi. Sıkıştığım yerden zorla çıktığımda askerlerime baktım. Biri ağır yaralıydı, ikisi şehit olmuştu.”

Yağız, her kelimesinde bedeni biraz daha gerilirken dişlerini sıkarak konuşuyordu. Elindeki silahı biraz daha sert kavradığında, hemen yanımda boşta duran elinin üzerine elimi koydum.

“Başımız sağ olsun.” Bakışları ellerimize düştü. Bir süre oyalanıp gözlerimi bulduğunda dudaklarında acı bir tebessüm şekillendi. “Vatan sağ olsun.”

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Devamını sormak istiyordum ama cesaretim yoktu. Başımı önüme eğdiğimde elimi tutup dudaklarına götürerek küçük bir buse bıraktı. Kendi kendine konuşur gibiydi.

“Bu kadar narin eller nasıl silah tutar, anlamıyorum.”

Tebessüm ettim. Konudan kaçıyordu. Kendine zaman kazandırıyordu belki de. Yine de onu cevapsız bırakmadım. “Seninle yarışacak kadar iyi tutuyor üstüğmenim.”

Gözleri gözlerimde, gülümsedi. Fakat bu çok da uzun sürmedi. Yeniden acı yer etti.

“Destek istedim ama ağır yaralı olan askerim dayanamayıp kollarımda can verdi. İki askerim daha çatışma esnasında vurularak şehit oldu. Alper’le ben kaldık sadece. Elimizden geleni yaptık Bahar ama çok fazlalardı. Bizim de sonumuzun aynı olacağını anlamıştım. Alper de vurulunca pek bir şansımız kalmadı.”

Yağız dolan gözlerini benden kaçırdığında içim parçalandı. Ne diyeceğimi bilemedim. İnsanın silah arkadaşını kaybetmesi kolay değildi. Rabb’im yaşatmasın. Yağız’ın ifadesi yavaş yavaş değişmeye başladı. Üzüntüsünün yerini büyük bir öfke aldı.

“Ben şehit olmayı beklerken bizi esir aldılar. Bir şey yapamadım. Alper bacağından yaralıydı, onu korumaya çalışıyordum.” Çaresiz sesi hissettiği suçluluk duygusuyla harmanlanmıştı.

“Ne yaptılar size?”

Bakışlarını bana çevirmedi. Eliyle yine sınırın diğer tarafındaki, en uzakta duran yüksek dağı işaret etti. “Kamplarına götürdüler. On dört gün kaldığım o cehenneme...”

Yarı başımdaki içi yanan adama bakarken sadece söylediği sayıyı düşünüyordum. On dört gün... İki hafta... Nasıl kalmıştı orada? Peki ya Alper orada mı şehit olmuştu? Ne yaşamıştı sevdiğim adam böyle?

“Yağız...”

Kelimelerim eksik kaldığında o artık benim dünyamda değildi. Altı yıl öncesine gitmişti.

“Gençtim Bahar, toydum daha. Ellerimizi, ayaklarımızı bağlayıp attılar mağaraya. Yarı çıplak, aç, susuz bıraktılar. İşkence ettiler. Kendim için değil, Alper için endişe ettim hep. Yarası gün geçtikçe kötüye gidiyordu. Çok kan kaybetti.”

Sıkıca kavradığı elimi bir an bile bırakmayan Yağız farkında olmadan sıkmaya başladı. Canım acıyordu ama bu önemli değildi. Onun canı daha çok acıyordu. Diğer elimi ellerimizin üzerine bıraktığımda kendine geldi. Ne yaptığını fark ettiği an elini bana zarar vermemek adına çekerken dudaklarını birbirine bastırdı.

“Özür dilerim.”

Tebessüm etmeye çalıştım ama ne kadar başarılıydı, bilemiyordum. “Sorun değil.” Bütün ciğerlerimi havayla doldurup tüm cesaretimi gelecek cevaba karşı topladım. “Alper orada mı şehit oldu?”

Bakışları yeniden uzaklara daldığında gözünden süzülen yaş fark ettim. Emin olmak istercesine dikkatle baktım. Doğru görüyordum. Benim güçlü duruşuna hayran olduğum adam ağlıyordu.

“Evet.”

O kadar kısık çıkmıştı ki sesi, dudaklarının kıpırdanışından anlamıştım onayladığını.

"Nasıl oldu?"

Bakışları yeniden karardı. Zifirî bir karanlık çöktü sanki üstüne. Dizlerini kendine çekip iki eliyle sardı. Kendini sık-tığı her hâlimden belliydi. Yüzü kireç gibi, bakışları donuk ve ifadesizdi. Hissettiği nefret, o dillendirmese de sesinden bile anlaşılıyordu.

"Kulaksız denen o piç rehin almış bizi. Defalarca işken-ce ettiler ama en çok Alper'e yapıyorlardı. Sanki Alper'in öl-mesi umurlarında değildi ama benim yaşamamı istiyorlar-dı. Uzman çavuştu Alper. Benim onun komutanı olduğumu biliyorlardı. Bilerek yaptılar. Her seferinde onun bedenine, benimse aklıma, ruhuma zarar verdiler." Elleri kulaklarına gittiğinde yeniden o sesleri duyuyordu. "Alper'in yalvarışları gitmiyor kulaklarımdan. Bana olan bakışlarını, 'Komutanım, öldür beni,' dediği anları unutamıyorum." Öfkesi o kadar bü-yüdü ki artık ben yanında yoktum. "Nişanlıydı lan o adam! Evlenecekti. Defalarca dedim, 'O yaralı, ne yapacaksanız bana yapın,' diye. Bilerek dokunmadılar bana Bahar. O Ku-laksız denen şerefsiz gözlerimin önünde bilerek ona işkence etti..." Başını ani bir hareketle bana çevirdiğinde gözlerinin beyazı kızarmış, bakışları ise büyük bir boşluğa düşmüştü. Gözlerimden süzülen yaşlarla dinliyordum onu. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırmıştım ama bu, gözyaşları-mın akmasına engel olmuyordu. "Sadece on iki gün dayan-dı... On iki gün..." dedi üstüne basa basa. "Yanıma düşen bedeniyle iki gün kaldım. Gömmediler, götürmediler... Bir cesetle ve mağarayı saran o kokuyla kalmak o kadar ağır ki son gün dayanamayıp kustum. Kış ayında olduğumuza bile şükrettim. Yemek yiyemiyordum. Zaten yemek dediğim de kuru ekmekle su. Ne var biliyor musun Bahar? İlk başlarda kurtarılmayı bekliyordum. Alper ölünce gün gün kuruyan umutlarımla sadece ölmeyi bekledim. Elimde olsa kendimi öldürürdüm ama ona bile izin vermediler. Sadece öleceğim zamanı bekledim."

Daha fazla kendimi tutamayarak kollarımı boynuna

doladım. Gözyaşlarıma karışan hıçkırıklarımla onun acısını bizzat hissediyordum. Bu nasıl insanlık dışı bir muameleydi? Nasıl bu kadar merhametsiz olabilmişlerdi? En önemlisi de sevdiğim adam tüm bunlara nasıl dayanmıştı?

Kollarını belime doladı. Yüzünü boynuma gömdüğünde, o mağaradaki kokudan kurtulmak ister gibi kokumu uzun uzun içine çekti. "Bahar..." Acı çeker gibi çıkan sesi bir itirafın eşliğindeydi. "Ben korkak ve çaresiz bir adamım."

Sıkıca göğsüme bastırdığım adamın saçlarını şefkatle okşadım. Ben onun kadar cesur olanını nadiren görmüştüm. Tüm yaşadıklarına rağmen bu dağlarda esip gürlüyorsa bu yine onun gücü ve cesareti sayesindeydi. Onu kendimden biraz uzaklaştırdığımda elimi yanağına koydum. Saf bir sevgiyle bakıyordum gözlerine. "Hayır... Sen benim tanıdığım en güçlü, en cesur adamlardansın."

Avucumun içine ateş gibi dudaklarını bastırdığında gözlerimiz kapandı. Tekrar araladığı kara gözleriyle bakışlarındaki yorgunluk kendini belli ediyordu.

Daha fazla duymak istemiyordum anlatacaklarını. Bu kadar acı bana bile fazlaydı. Oysa bize bu meslekte başımıza gelecekleri bir bir anlatırlardı. Nasıl davranmamız gerektiğini, ne yapacağımızı öğretirlerdi. Fakat gerçekler çok daha ağır oluyordu. Bir yandan da sormak istediğim bir şey vardı. Çünkü tüm bunları yaşayan adamın nasıl karşımda durduğunu merak ediyordum.

"Oradan nasıl kurtuldun Yağız?"

Verdiği nefes tenime vurdu. Parmaklarımı dudaklarına biraz daha bastırıp öptü. İki elimi de ellerinin arasına aldı. Kara gözlerinde gururlu bir hâl vardı.

"Baban..."

Kaşlarım havada, "Gölge Timi," dedim mırıldanır gibi. Demek Yağız'ı onlar kurtarmıştı.

Dudaklarımdan dökülenlerle başını iki yana salladı.

"Hayır Bahar, baban..." Bakışları dalıp gitti. "Çaresizce Alper'in cesedinin yanında ölümümü beklerken mağaraya bir adam girdi. O itlerden sandım, onlar gibi giyinip içlerine sızmıştı. Sadece gözleri görünüyordu. Zaten hayal mi gerçek mi, ayırt edecek durumda değildim. Yerde yatıyordum ve artık hissiz bir hâldeydim. Mağara çok karanlıktı, zaman kavramını kaybetmeye başlamıştım. Onu sadece bir silüet olarak görüyordum. Yanıma geldiğinde, o karanlıkta bana bakışlarını hatırlıyorum. O kadar üzgün bakmıştı ki kendi hâlime acıdım. Bana sadece o an söylediklerini hatırlıyorum. 'Tan vakti asker, kurtuluş senin için,' dedi. Bizi o mağaradan baban çıkardı Bahar." Bir an duraksadığında yine gözlerinde aynı hayranlık belirdi. "Alper'in cesedini bile bırakmadı onlara. Öyle bir sırtlandı ki görmeliydin. O gece kaçtık oradan. Biraz uzaklaştığımızda şafak sökmek üzereydi. Geriye dönüp bana, 'Seyret,' dedi. Bomba düzenekleri yerleştirmiş. Patlattı orayı. O alaca karanlıkta gördüğüm kızılık benim en mutlu olduğum andı. Belki de günler sonra ilk defa gülmüsedim. Hiç durmadan yürüdük. Baban, Alper'i bir kez bile indirmede sırtından. Dayanamadım, düştüm. Benim için mola verdi ama gitmemiz gerekiyordu. Tekrar yola çıktık, saatlerce yürüdük ama kurtulduk. Baban o cehennemden kurtardı beni."

Şimdi anlıyordum Yağız'ın can borcu olduğunu söylerken neyden bahsettiğini. Babam, Yağız'ı o delikten kurtarmıştı ve Yağız kendini babama karşı borçlu hissediyordu. Elbette babamın yaptığı büyük bir şeydi. Koca bir kampa gizlice sızarak iki kişiyi kaçırmak kolay değildi ama belli ki bunun için görevlendirilmişti. Babamın en iyi olduğu şey buydu; karda yürür, izini belli etmezdi. O yüzden ona Gölge diyorlardı. Bense onun parlayan Güneş'iydim.

"Yağız... Bu babamın görevi. O, Gölge."

Yağız'a bunları söylüyordum ama bir kez daha babama hayran kalmıştım. Ne olursa olsun, oradan sağ çıkamama

ihtimali de vardı ki babam teröristlerin korkulu rüyasıydı. Babamı ele geçirmek onların bayramı olurdu.

Yağız eliyle yanağımı okşadı. Dudaklarında acıyla karışık bir tebessüm vardı. "Babana ismini sorduğumda bana, 'Özel kuvvetlerden Gölge dersin herkes bilir,' dedi. İşte o zaman anladım babana neden öyle dediklerini. O kadar büyük bir kampta ancak baban bir hayalet gibi olabilirdi." Sadece gülümsedim. Üstüne diyecek bir sözüm yoktu. Ne denirdi ki daha fazla? Babam sadece Yağız'ın hayatını değil, benim gelecekte kalbimi çalabilecek olan adamın da hayatını kurtarmıştı. "Uzun bir süre tedavi gördüm. Hani bana hep deli diyor-sun ya, haklısın, var biraz delilik. Geriye biraz kırık bir kafa ve bitmeyen kâbuslarım kaldı."

Daha fazla üzölsün istemiyordum. Belli ki fazlaca üzölmüştü. Gülümsedim. Ona bulaştırmak istercesine gülümsedim.

"Bir tarafım hep deli bir adama âşık olmak istemişti."

Dudakları kıvrıldı. Az da olsa tebessüm etmesini sağlamıştım. Karaları yeniden hüüzünlendi. "Kalbini kırdım Güneş ama seni sevmediğimden değil, içimi yakan ateş yüzünden. Yine de fark ettim ki sen bana doğmadıkça ben daha da kötüye gidiyorum. Benim şafağım sensiz sökmüyor. Beni affedip bana bir şans daha ver."

Sonunda duymak istediğim kelimeler dökölüyordu dudaklarından. Benim için daha fazlasına gerek yoktu ki. Ben zaten bunu bekliyordum. Kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım.

"Beni bir daha bırakma Yağız. Bu, canımı çok acıtıyor."

Belime dolanan kollarıyla beni sıkıca sardı. Sıcacık kalbim onun kalbiyle daha da güçleniyordu. Başımın iki yanına koyduğu elleriyle bizi göz göze getirdi. Alnıma sıcak dudaklarını bastırıp uzun bir öpücük bıraktı. Tenimden ayırmadığı dudaklarıyla fısıldadı.

"Şu doğan güneş şahidim olsun, bir daha aynı hataya düşmeyeceğim."

Yeniden göz göze geldiğimizde imalı bir bakış attım. "Pek inanmadım ama..."

Yakama uzanan elleriyle montumun iki yanından kavradı. "Kanıtlayayım o zaman."

Her ne kadar öpmek yerine bana kafa atacak gibi bir tavır sergilese de dudaklarıma kayan bakışlarıyla kalbim bir kuş gibi çırpınmaya başladı. Gözlerim kalbimin telaşını belli ederken fısıldadım.

"Kafa mı atacaksın üsteğmenim?"

Koca bir kahkaha döküldü dudaklarından. Gülen gözleri kısılrken kavuşamayan dudaklarıyla başını iki yana salladı. "Öpeceğim üsteğmenim." Bakışları üzerimde gezinirken iç çekti. "Hem de bir kere olsun yapmak için kıvrandığım şeyi yapıp seni kamuflajının içindeyken öpeceğim."

İlkini yağmurun altında, soğuk dudaklarından aldığım öpücük bu sefer sıcacık bir ateş gibiydi. Yakamdaki elleri gevşedi. Belimi sararak beni kendine çektiğinde yumuşacık dudaklarının büyüüne kapıldım. Parmaklarım ensesine uzanırken kısacık saçlarını okşadım. Kalbim çıkacaktı sanki. Bir öpücük bu kadar tutku dolu, bu kadar yoğun olamazdı. Kollarında olduğum adam bana kalbini açmış, ben de oraya gönüllü olarak yerleşmişim sanki.

Deli bir adamın yangınlarla dolu yüreğine taht kuracak kadar âşıktım.

Ateşle kavrulan bedenlerimiz zor da olsa birbirinden ayrıldığında alnırı alnıma yasladı. Derin nefeslerimiz tenlerimize işlerken dudakları kıvrıldı. "Lakabının hakkını veriyorsun Güneş. Sana yaklaşanı yakıyorsun."

Tıpkı onun gibi gülümsedim. Ben bu lakabı boşuna almamıştım. Amaç bu değildi elbet ama birini yakacaksam ne şekilde olduğu fark etmezdi.

"Deli."

Gülerek beni kendine çekti. Başımı göğsüne yaslayıp

başına küçük bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum Bahar."

Bir elim göğsünde, huzurla kokusunu içime çektim. "Seni seviyorum Pala."

Kaç dakika orada kaldık, bilmiyorum. Koca dağlar şahitlik etti aşkımıza. Sadece onun kalbini dinledim. Fakat tüm bunların yanında bir de yaşadıklarını düşünüyordum. Belli ki Kulaksız'dan intikam almak istiyordu. Haklıydı. Onu artık daha iyi anlıyordum. Fakat benden istenen şey, onu durdurmaktı. Ben bunu nasıl yapacaktım? Ben sevdiğim adamın intikamını nasıl engelleyebilirdim?

Sert bakışlarımı karşımdaki dağlara diktim. Tıpkı benim gibi dağlara dalıp gitmiş o adamın dikkatini çekmek için boğazımı temizledim. "Bir şeyi merak ediyorum." Bakışları bana düştüğünde sormamı bekler gibi bakıyordu. Bekletmedim. "Araştırdığımda, altı yıl öncesinde seninle ilgili hiçbir şey yoktu Yağız. Sadece altı askerin pusuya düşürülerek şehit olduğu yazıyordu. Alper'in esir düştüğüne dair bilgi de yoktu."

Yine acı bir gülümseme yerleşti dudaklarına. Biraz da sabah serinliğinin etkisiyle dudaklarından çıkan nefes buhar olup havaya karıştı. Gözlerinden, saklamaya çalıştığı çeşit çeşit duygular geçti.

"Baban geçmişime dair ne varsa hepsini sildi. Nasıl bir adamın kızı olduğunu bilemezsin."

Kaşlarım çatılarak biraz daha geri çekildim. "Bilmek istiyorum."

Derin bir nefes alıp silahını alarak ayaklandı. Belli ki konuşma Yağız için bitmişti. Elini uzatıp tebessüm etti. "Bu kadarı şimdilik yeter. Çok oyalandık."

Dudaklarım bükülse de karşı çıkmadım. Uzattığı elini kavradığım gibi ayağa kalktım. O an montuma takılan bakışlarıyla başını yana yatırdı. "Cebinde ne var?"

Başımı eğerek montumun cebine baktığımda şişlik benim

de dikkatimi çekti. Aklıma gelenle gülümseyip elimi cebime attım. Cebimdeki elmaları çıkararak birini Yağız'a uzattım. "Dün bizim için almıştım ama vermeyi unuttum."

Elimden aldığı elmayı üzerine sildikten sonra koca bir ısı-
nk alıp gülümsedi. "Biz de şimdi yeriz."

Onun hâline gülerken beni kendine çekerek kolunun altı-
na aldı. Elmalarımızı yiyerek karakola tekrar indiğimizde nö-
betçiler çoktan değişmişti. Herkes kahvaltıda olacak ki kimse
ortalarda görünmüyordu. Karakolun bahçesine girdiğimizde
duraksamam Yağız'ın bana doğru dönmesine sebep oldu. Ce-
bimden telefonumu çıkarıp gülümsedim.

"Annemi arayacağım." Hoşnutsuz bakışları telefonumda
gezdi. "Kahvaltı saati bitmeden gel."

Küçük bir tebessümle başımı eğdim. Bir süre Yağız'ın gi-
dişini izlemiştim. Yemekhaneye girdiğinde arkamı döndüm.
Ekranı gezen parmaklarım babamın isminin üzerinde dur-
du. Hızlıca arayıp telefonu kulağıma götürdüm. Birkaç kez
çaldıktan sonra babamın sevilesi sesi geldi.

"Prensesim."

Derin bir nefes alarak dudaklarımı ıslattım. "Baba..."

Operasyonda olduğumu bildiğinden, durgun sesim dik-
katini çekmiş olacak ki ses tonu bir anda değişti. "Bir şey mi
oldu kızım?"

Yağız'ın bana gösterdiği sınırın uzağındaki dağlarda olan
bakışlarımla bir çırpıda içimdekileri söyledim. "Yağız'a engel
olmayacağım."

Telefonun ucundaki sessizlik uzayıp giderken sadece ne-
fes alışlarını duyuyordum. Ne tepki vereceğini bilmesem de
içimdeki sese itaat ettim. Yağız'ın bütün yaşadıklarını bildi-
ğim hâlde onun önünde duramazdım.

"Demek anlattı sana," derken sesi biraz şaşkın geliyordu.
Sessiz kalma sırası bana geçti. Babam beni anlayacaktı. Anla-
ması gerekiyordu. Fakat sesi şimdi biraz daha sertti. "Bahar

Üsteğmen'im, emre itaat etmen gerektiğini biliyorsun."

Bu bir uyarıydı. Babam bir anda kendi kimliğini bıraktı, şimdi albay olarak karşımdaydı. Gözümden bir damla yaş süzüldü. Sevdiğim adamın içindeki ateş şimdilerde benim bedenimde de tıpkı ondaki gibi derin yanacaktı.

"Üzgünüm albayım, bunun için vereceğiniz cezaya hazırım."

Babamın cevabını beklemeden yüzüne kapattığımda onu fazlasıyla kızdırdığımdan emindim fakat kararım kesin ve netti.

Kış günü ateşine düştü kalbim. Yandıkça yanasım geliyordu. İçim alev alev, dışım soğuktu. Kalbim kora düşmüş, ellerim buz...

İşte aşkın tarifi buydu bende: kış günü ateşi. Yağız'ın da bende bıraktığı aşk böyle olurdu zaten. Hiç ortası yoktu sevdiğim adamın ya kasıp kavuruyor ya da sessizliğinde boğuyordu.

Yağız... Farkında olmadan içime kor düşüren adam, ne acılar yaşamıştı. Sanıyordu ki sadece kafası kırık, oysa ben görüyordum ki sevdiğim adamın kalbi de kırıktı. İçinde biriktirdiği tonla acı, hurs ve intikam oralarda kasırga gibi esiyor, içine yerleştirdiğim aşksa arada ezilip gidiyordu.

İntikamının peşine düşmüş bir adamdı Pala. Biliyordum ki benim aşkım bile onun intikamının önüne geçemeyecekti. Biz askerdik ne de olsa. Kalbimize konan en büyük aşk önce vatandı. Konu toprak, bayrak olunca bizde geriye kalan her şey teferruattı.

Tüm bunları bilerek, subay olup bir subaya âşık olmak da ancak benim yapacağım bir şeydi zaten.

Derin bir iç çekip arkamı döndüm. Babamın öfkeli olduğunda ne kadar korkutucu olduğunu biliyordum. Onu kızdırmak akıl kârı değildi. Tek torpilim ise onun kızı olmaktı. Babam beni ciğeri gibi bilirdi fakat söz konusu Gölge olduğunda çok iyi ciğer sökerdi.

Garip bir aralıkta kaldığımda zihnimdeki bütün düşünceleri gerilere öteledim. Yağız beni bekliyordu ve ona belli etmek istemiyordum. Kendisi fazla zeki bir adamdı ve bir bordo bereli olarak olanları anlaması gayet mümkündü.

Yemekhaneye girdiğimde yüzüme sabit bir ifade takınıp kapıyı açtım. Yine bana dönen bakışlar artık çok sıradandı. Askerler bu defa, ilk görüşleri olmadığı için çok büyük bir şaşkınlık yaşamadılar. Yine de bakışların hâlâ bende olması Yağız'ın dikkatini çekmiş olacak ki hemen yanında duran sandalyeyi bastırarak yavaşça geriye çekti. Çıkardığı ses koca yemekhanede yankılanırken yüzümün buruşmasına sebep oldu. Tüm bakışlar ona döndüğünde o kadar ürkütücü bakıyordu ki etrafına, herkes durumu anlamış gibi önüne dönmeğe başladı. Karşılarında rütbeli bir kurt varken başka şansları da yoktu.

Dudağımdaki kıvrımla yanlarına ilerleyip Yağız'ın geriye çektiği sandalyeye oturdum. "Ne kadar da kibarsın," dedim sınıtarak. Onunla bu şekilde uğraşmak hoşuma gidiyordu. Gözlerini devirerek önüne döndü. Beni hazır bekleyen tablodaki kahvaltıyla gülümsemem yüzümde biraz daha büyüdü. "Sen mi aldın?"

Bana cevap vermek yerine Emirhan'a kısa bir bakış attığında zavallım yerinden fırladı. "Ben size çay getireyim komutanım." Yağız zaten almaz, aldırır; yapmaz, yaptırırdı. Rütbe aslında güzel bir şeydi. Gözlerimi devirerek çatalımı kavradım. "Kendi çayımı alabilirim, rahat bırak çocukları." Yağız bunu umursamadan kahvaltısına devam ederken, ben de bir şeyler atıştırmaya başladım. Emirhan kısa sürede gelerek çayımı önüme bıraktı.

Çayımdan yudumlarırken Yağız bana doğru dönerek yumurtasını uzattığında, kaşlarım havada, başımı ona doğru çevirdim. Bakışlarımız kesiştiğinde kara gözleri o kadar güzel bakıyordu ki dudaklarımı birbirine bastırdım. Uzun bir aradan sonra kara gözlerinin yeniden parladığını görüyordum.

Ne istediğini anladığımda kendi yumurtamı alarak ona doğru uzattım. "Var mısın iddiasına?"

Dudaklarımdan dökülenlerin ardından Emirhan, Yağız'dan önce davrandı. "Ben varım komutanım."

Aykut karşısında duran Emirhan'a ters bir bakış attı. "Lan sen yedin ya yumurtanı."

Emirhan'ın suratı asıldı hemen. "Ulan iddia deyince..."

Gökhan yanındaki adamın ensesine vurdu. "Oğlum, girme bir araya."

Yağız, Emirhan'a ters bir bakış atıp tekrar bana döndü. "Neyine?"

Dudaklarımdaki kıvrımla imalı bir bakış attım. "Kazanan belirlesin."

Tek kaşı havada, onun da bakışları imalıydı. "Fazla cersursun."

Omuz silkerek yumurtamı geri çektim. Korkacak değilim. "Sen değilsin anlaşılan."

Gözleri kısıldı. Her zaman asabi, her zaman öz güvenliydi. Elindeki yumurtayı sıkıca tutarak biraz daha bana doğru uzattı. Parmaklarımla sıkıca kavradığım yumurtayı Yağız'ın yumurtasına vurduğumda masadaki bütün bakışlar üzerimizdeydi. Merakla kendi yumurtama baktım, sapasağlam duruyordu. Yağız'ın çatlayan yumurtasını görünce gülmeye başladım. Küçük zaferler de mutluluk getirebilirdi.

"İşte bu!"

Benim sevincime karşın suratı asılan Yağız homurdanarak elindeki yumurtayı yerine bıraktı. Emirhan ise olayın eğlenceli kısmındaydı. "Baban da mı yumurta bükücüydü be komutanım?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Yumurta değil de daha çok başka şeyler büküyor babam."

Emirhan o an babamın kim olduğunu hatırlayarak büyük

bir aydınlanma yaşarken Aykut sırttı. "Destursuz anma adamı oğlum, çarpar sonra."

Emirhan'ın suratı buruştuğunda Gökhan dayanamamış, gülüyordu. Her şeyden bağımsız olan sevdiğim adamın derdi ise yine çok farklıydı. "Ne isteyeceksin?"

Asıl güzel kısma geldiğimizde elimi çeneme koyup biraz düşündüm. Fakat iyi bir fikrim yoktu. Yağız elime geçmişken bunu aceleye getiremezdim. "Operasyon sonrası söyleyeceğim."

Bendeki muzır bakışları fark etmiş gibi dikkatli bakışları üzerimde gezerken, o an bir şey oldu. İçimde ona karşı engel olamadığım bir his tüm bedenimi bir anda ele geçirdi. Ona olan tüm yoğun duygularımla elimi kaldırıp yanağına koydum. Bu içimden gelen bir şeydi. Normalde şu ortamda yapmamam gereken bir şeydi ama kendime mâni olamamıştım. İçime büyük bir merhamet duygusu karışmıştı. Belki de hâlâ Yağız'ın anlattıklarının etkisindeydim. Bilemiyorum ama şefkatle merhamet ona karşı şu an en çok hissettiğim duygulardı.

Yağız'ın da bakışları değiştiğinde kara gözleri bir girdap gibi beni kendine çekti. Nefes almak bile istemiyordum o bana bakarken, sanki aldığım nefes bile bu büyüü bozabilirdi.

Gökhan bizi daldığımız rüyadan uyandırmak ister gibi boğazını temizlediğinde, zihnimde saatlere bölünen ama saniyelerden ibaret olan minicik zaman diliminden koparak kendimize geldik. Yağız yanağında duran elimi kavrayıp masanın altına indirdi. Elim sıkı sıkı tutarken bakışları da ciddi, duruşu sertti.

"Yapma Bahar, olur olmaz yerde alma aklımı."

Biraz utangaç hâlde bakışlarımı önüme düşürdüm. Yağız ne kadar rahat biri olsa da başka askerlerin yanında yakınlıktan hoşlanmıyordu. Aslında buna pek de hoşlanmamak denilemezdi, sadece rütbe olarak ağırlığını korumaya çalışıyordu. Yine de bakışları olsun, yalnızken davranışları olsun, bana

yeter de artardı. Ne kadar sevimsiz olsa da ben onun bana olan sevgisinden emindim.

Hepimiz tekrar kahvaltımıza döndüğümüzde karşımdaki sandalye geriye doğru çekilince başımı kaldırdım. Karşımda duran Barış gülümseyerek sandalyeye oturdu.

“Afiyet olsun.”

Onun gibi gülümseyerek, “Sana da,” derken Yağız hariç herkesin dudaklarından benzer mırıltılar dökülmüştü.

“Sabah nöbetçiler sizi karakoldan çıkarken görmüş. Bir durum mu var üsteğmenim?”

Barış’ın sorgulayıcı bakışları Yağız’la benim üzerimde gezerken, yanımda kahvaltısına devam eden adamın umursadığı pek söylenemezdi ki cevabı da buna eş değer oldu. “Yok.”

Sesi “Daha fazla soru sorma,” der gibiydi fakat Barış’ı da anlıyordum. Bu karakolun bütün sorumluluğu ona aitti ve bilgi almak, kontrolü sağlamak onun başat göreviydi çünkü birçok can ona emanetti. Böylesi bir sınır karakolunda ne olacağını, ne zaman saldırıya uğrayacağınızı bilemezsiniz ve tedbirli olmak yapacağınız en iyi şeydi.

“Küçük bir işimiz vardı, onu hallettik.”

Benim açıklamam da çok sağlıklı olmazken en azından Yağız’a göre daha kibardım. Barış da daha fazla üsteleme niyetinde değildi zaten.

Kahvaltımızı bitirmek üzereyken yanımıza gelen asker hepimize selam vererek Barış’ın önünde durdu. “Komutanım, haber geldi.”

Nöbetçi askerin sözleri hepimizin dikkatini çektiğinde Yağız fazlasıyla sertti. “Söyle.”

“Sizinle görüşmek istiyorlar.”

Sonunda haber geldiğinde düşünerek ayağa kalktım. Yağız da kalktığında bakışları Gökhan’ı buldu. “Hazırlanın.”

Gökhan hazır ola geçerek başını eğdi. “Emredersiniz komutanım.”

Hızlı bir şekilde yemekhaneden çıktığımızda Yağız telsiz telefonla bir süre Turan Albay'la konuşmuş, sonra da telefonu kapatmıştı. Beklediğimiz adamın yeri tespit edilmiş ve koordinatlar bildirilmişti. Turan Albay'ın dediğine göre fazla zamanımız yoktu. Odaya geçtiğimizde ekip hazır sayılırdı.

Gökhan, "Komutanım, ne yapıyoruz?" dedikten sonra Yağız elindeki koordinatları gösterdi.

"Bu yol üzerindeler. Bir süre askerî araçla ilerleyeceğiz. Barış Teğmen bize refakat edecek. Devamında yalnızız. Yarım saatlik bir yürüme mesafesi. Bu şekilde ilerlersek önlerine çıkabiliriz."

Çantamı kavradığımda düşünceliydim. "Ya tuzaksa veya kalabalıklarsa?"

Yağız'ın beni bulan bakışları o kadar karanlıktı ki beni bile ürkütebilirdi. "Her şeye hazırlıklı olacağız. Kimse kendi başına iş yapmayacak."

Çantamdan maskemi çıkardığımda dudaklarım büküldü. "Bunu hatırlattığın iyi oldu."

Dudaklarımdan dökülen kelimeler Yağız'ı duraksatırken kaşlarını çatmasına neden oldu. Diğerleri, Yağız'ın baş işaretiyle çıkmaya başladılar. Yağız bir iki adımda yanımda bittiğinde elimdeki maskemi alarak başımdan geçirdi.

"Sen yine bana mı laf ediyorsun?"

Siyah kar maskesi sadece gözlerimi açıkta bıraktığında eminim ki mavi gözlerim fazlasıyla belirgin duruyordu.

"Lütfen sakın ol Yağız." Elim göğsünün üzerinde, hafifçe okşadım. "Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Elleriyle başımı iki yanından kavrayıp, maskemin üzerinden alınımdan öptü. "Ben bu anı çok bekledim güzel gözlüm. Karşımda durup canımı yakma."

Yakmayacaktım. Niyetim, yanacaksak bile bunun birlikte olmasıydı.

Barış'ın önderliğinde iki askerî araçla yola çıktık. Bir saat-ten fazla yol almıştık. Bu yollar, bu uzayıp giden toprakların hepsi güzel ülkemin birer parçasıydı. Her bir karışı için dök-tüğümüz kan bu toprakların vatan olduğunu gösteriyordu. Tüm bunları düşünürken Mithat Cemal Kuntay'ın bir şiirin-den dizeler geldi aklıma:

Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır;

Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır.

Biz bu topraklara düşen şehitlerimizle bayrağımıza kan rengini veren bir millettik. Öyleyse, burası vatansa her bir ka-rışı da fazla kıymetliydi.

Biten yolculuğun ardından yarım saat kadar da yürümek zorunda kaldık. Mülteci gibi geçiş yapmaya çalışan terörist-lerin geçiş güzergâhlarına konumlandığımızda beklemeye başladık. Sayılarının az olması gerekiyordu. Fazla şansları ol-mayacaktı. Fakat yine de herhangi bir tuzağa karşı kontrollü olacaktık.

Neredeyse bir saat geçtiğinde hâlâ aynı yerimde, elim-deki silahın dürbünüyle etrafı kontrol ediyordum. Yağız da sıkılmış olacak ki Emirhan'a seslendi.

"Avcı, görüntü var mı?"

"Olumsuz," diyen Emirhan'ın umutsuz sesiyle yine bek-lemeye başladık. Yaklaşık on beş yirmi dakika sonra ise Emir-han'ın sesi yeniden geldi. "Kuzeydoğu yönünde hareketlilik var."

Hepimizin dikkati anında o tarafa yöneldi. "Sayı istiyor-um. Kara, görüş bildir."

Emirhan sessiz kalırken, Gökhan karşılık verdi. "Küçük bir grup. Kadın ve çocuklar var. Zor olacak."

Grup bizim de görüş alanımıza girdiğinde Emirhan say-

ma işini tamamlamış olmalı ki konuştu. "Dokuz kişi. İki kadın, iki çocuk, beş erkek."

Gelen grubu inceliyorduk. Yüzleri kapalı adamlardan kimin ne olduğu belli değildi. "Nasıl ayırt edeceğiz?"

Biraz ilerideki Yağız'ın ciddi sesi geldi. "Ben o iti her yerde tanırım." Dürbünüyle bir süre gelenleri inceledi. "Arka ikili silahlı. Poyraz, teyit bekliyorum."

Aykut hızlıydı. "Onaylandı."

Yağız bir süre daha gelişlerini beklediğinde yeterince bize yaklaşmışlardı. "İniyoruz. Avcı, sen yuvada kal." Hepimiz hareketlenerek dikkatli bir şekilde, yuvalandığımız yerden inmeye başladık. Ben Yağız'ın hemen arkasından giderken, o hâlâ emirler veriyordu. "Kara, arka taraf senin. Poyraz, sağ tarafı tut. Güneş, sol senin. Ben önlerinde olacağım. Hata istemiyorum. Çatışma olmadan halledeceğiz. Kadın ve çocuklar zarar görmeyecek. Tehlikeli bir durumda ateş serbest."

Başını arka tarafa çevirdiğinde göz göze geldik. Burada ayrılacaktık. Kısa bir süre de olsa bakışlarını benden ayırmadan gözlerini kapatıp açtı. Onu başımla onayladığımda gitmem için eliyle işaret verdi. Hemen yana döndüm. O ise ilerlemeye devam ediyordu. Onlara fazlasıyla yaklaştığımızda Gökhan arkalarında belirmişti bile. Yağız da önlerine çıktığında bekliyordum. Ortalarında kalan adamlara ilk uyarı Yağız'dan geldi. "Kimse kıpırdamasın!"

Arka tarafta küçük bir hareketlilik olduğunda Gökhan uyarıda bulundu. "Etrafınız sarılı. Yanlış bir hareket yapan ölür."

Hepsi öylece kaldığında ben de birkaç adım öne çıkarak kendimi gösterdim. Yağız kadınlara bakarak benden tarafı işaret etti. "Geç yana." Onlar ikiletmeden geçerken arka tarafta bir hareketlilik oldu. Fakat bize gerek kalmadan Emirhan, silahına davranan adamı kolundan yaraladı. Diğer adam da silahına davrandığında Gökhan hızlı davranarak silahı

ensesine dayamıştı. Yağız bir kez daha uyardı. "En ufak bir harekette ölürsünüz."

Çocuklarına sarılmış, bize korkuyla bakan kadınlara biraz daha yaklaştım. Aykut kendini göstererek ortaya çıktığında Yağız da yaklaşmaya başladı. Kadınlara elimle işaret vererek erkeklerden uzaklaşmalarını sağladım. "Kenarda durun. Size bir şey olmayacak."

Yağız bizi geçerek erkeklerin yanına geldiğinde biri acıyla kıvranıyordu. Gökhan ve Aykut beşini de sıraya dizerek silahlarını aldı. Yağız o kadar sabırsızdı ki karşılarına geçerek silahını doğrulttu.

"Açın yüzlerinizi."

İlk ikisi yüzünü açtığında diğerleri beklemeye başladı. Yağız onları inceleyip umursamazca diğerlerine döndü.

"Açın dedim lan size!"

Gürleyen sesi ortalığı kasıp kavururken yaralı olan zor da olsa açtı yüzünü. Yağız onu da benzetememiş olacak ki son ikiliye baktı. Biri daha açarken diğeri inatla bekliyordu. Adamın önünde dikilen Yağız elindeki tüfeğin namlusuyla yüzündeki örtüyü indirdiğinde öfkeyle karşılarındaki adamın yakasını kavradı.

"Nerede lan o?" Tam Yağız'ın aradığı kişiyi bulduğunu düşünürken, sorusuyla hepimiz hayal kırıklığına uğradık. Aradığımız adam içlerinde yoktu. Karşısındaki adam ise suskun bir şekilde ona bakıyordu. "Nerede dedim lan sana? Kulaksız nerede?" Aldığımız istihbarat yanlış olamazdı. Kandırılma ihtimalimizin yüksekliğinden fazlası yoktu. Yağız da bunu biliyordu. Yakasını kavradığı adama sert bir yumruk geçirdi. Yere düşmesine bile izin vermediği adamı tekrar kendine çekti. "Söylesene lan!"

"Bilmiyorum," diyerek inleyen adama Yağız bir yumruk daha geçirdi.

"Yalan söyleme lan bana. Nerede o it? Öldürürüm seni!"

Yağız arka arkaya yumruklarını indirirken elleri arasındaki adam yere düştü. Bakışları değiştiğinde garip bir şekilde gülmeye başladı. Bir elini arkaya yaslamış, diğer eliyle ağzından akan kanı siliyordu.

“Neye gülüyorsun sen?”

Yağız karşısındaki adama onu öldürecek gibi bakarken adam toparlanarak ayağa kalktı. “Siz aptallar Kulaksız’ı yakalayabileceğinizi mi sandınız?”

Biraz önce bir şeyden haberi yok gibi davranan adamın cesareti kaşlarımın havalanmasına sebep oldu. Yağız için fazlasına gerek yoktu zaten. Üzerine çullandığı adamın suratına kafasını geçirdi.

“Aptal ha! Şimdi seni benim elimden kim alacak peki? Canına mı susadın lan sen?” Yere yığılan adamın üzerine çıktığında bir yumruk daha indirdi. “Kendi korkup seni mi gönderdi? Ne oldu? Yemedi mi buraya gelmek?”

Şiddetin dozu artarken Yağız’a doğru yaklaştım. “Pala, sakın ol.”

Yağız beni duymasa da yaralı olanın dikkatini çekmişti. “Deli komutan!”

Bunu dudaklarındaki kıpırtıdan anlayıp ona doğru yaklaştım. “Ne biliyorsun?”

Sessizlik büyüyüp giderken Gökhan, Yağız’ı tutarak geriye çekti. “Pala, dur.”

Yağız, Gökhan’ı ittiğinde çoktan kontrolden çıkmıştı. “Ona yapacağım her şeyi şimdi sana yapacağım.”

Yüzündeki gülümsemesi solan adam korkuyla geriledi. Yağız iki adım atmıştı ki önüne geçtim. Bakışları gözlerimi bulduğunda o kadar kızgındı ki yine de geri çekilmedim.

“Güneş!”

Uyaran sesine aldırmadan yanıımızdaki yaralı adamı işaret ettim. “Seni tanıyor.”

Dudaklarımdan dökülenlerle Yağız’ın alev saçan bakışları

anında yaralı adamı buldu. Yağız, ikimize de korkuyla bakan adama silahını doğrulttu.

“Seni tek kurşunla öldürür, kenara atarım. Konuşmak için beş saniyen var.”

Adam tam konuşmak için hareketlendiğinde diğeri müdahale etti. “Çenenin kapalı tut!”

Yağız ani bir hareketle silahını yerdeki adama doğrultup ateş etti ve onu omzundan yaraladı. Silahını diğer adama çevirdiğinde geriye doğru saymaya başladı. “Beş... dört... üç... iki...”

“Gelmedi o. Vazgeçti. Başka zaman gidecek.”

Gökhan hemen yanında, silahıyla dürttü. “Doğruyu söyle lan.”

“Yemin ederim ki doğrudur. Başkan bizi gönderdi.”

Yağız öfkeyle yumruğunu sıkarak arkasını döndü. Kalbindeki sızıyı bildiğim adamın yaşadığı çaresizliği keşke paylaşabilseydim. Ona doğru yürüyüp önüne geçtim.

“Çok oyalandık, gitmemiz lazım.”

Kara gözleri gözlerimi bulduğunda içim gitti. Beyaz kanlanmış, çenesi kasılmış hâlde duruyordu. Kendini ne kadar sıkıştığını görüyordum. Başıyla beni onaylayıp Gökhan’a döndü.

“Haber ver. Dönüyoruz.”

Tüm umutlarla beklediğimiz operasyonu başarısız bir şekilde tamamlayıp geri dönüş yoluna geçtik. Uzunca bir yürüyüşün ardından elimizdeki mültecileri Barış’ın bizim için gönderdiği ekibe teslim edip diğer üçünü yanımıza aldık. Bir müddet süren helikopter yolculuğunun ardından karargâha gelmiştik. Elimizdeki yaralı teröristleri teslim ederek üzerimizdeki mühimmatı bırakmak için odaya geçtik.

Hepimiz kendi dolabımızın başında sessiz bir şekilde eşyaları yerleştirirken Yağız aynı zamanda çok durgundu. Onun bu hâline üzülürken ne yazık ki elimden gelen bir şey yoktu.

“İyi misin?”

Başını iki yana sallayıp silahını bıraktı. “Az kalmıştı.”

Elini kavrayıp gülümsedim. “Bu senin suçun değil.”

Buruk bir tebessüm vardı dudaklarında. “Biliyorum.”

Omzumu dolaba yaslayıp kollarımı göğsümde bağladım. Bakışlarım sevdiğim adamda gezerken Gökhan yanımıza geldi. “Getirdiğimiz adamlar Meriç gittiği için hastaneye götürülecekmiş. Birimizin refakat etmesi gerekiyor.”

Yağız başını çevirerek, arkası dönük, konuşmayı duymuyor gibi davranan ikiliye göz attı. Fakat şüphede kalmış olacak ki Gökhan’a odaklandı.

“Sen git.”

Gökhan’ın memnun kalmadığı her hâlden belliydi ama yine de itiraz etmedi. Zaten böyle bir hakkı da yoktu. “Emredersiniz komutanım.”

Gökhan odadan çıkarken Yağız diğer ikiliye seslendi. “Üzerinizi değiştirip eve gidin.”

İkili memnun bir şekilde odadan çıktığında Yağız’la baş başa kaldık.

“Biz ne zaman gideceğiz?” Dolabın kapağını kapatıp bana döndü. “Evrak işleri var. Turan Albay’la görüşüp bilgi vermem lazım. Sonra gideriz, olmaz mı?”

Dudaklarım bükülse de mecburen kabul ettim. “Tamam. Evrak işini ben hallederim.”

Odadan çıkarken hâlâ neşesiz olsa da sohbet etmeye çalışıyordu. “Birlikte yemek yiyelim mi?”

Yandan bir bakış atıp gülümsedim. “Evde yesek olmaz mı?”

Tek kaşı havada, bana doğru döndü. “Yemeği kim yapacak?”

Gözlerimi devirerek yürümeye devam ettim. “Ben hallederim.”

Merdivenlere ulaştığımızda keyfi biraz da olsa yerine gelmişti. "İstersen dışarıdan da söyleyebiliriz."

Yanaklarımı şişirerek Yağız'a döndüm. "Bana güvenmiyor musun?"

Gülerek başını iki yana salladı. "Kıyamıyorum desek daha doğru olur. Sen de yoruldu."

İçimde filizlenen binlerce kıpırtıyla gülümsedim. "Bence bu fırsatı kaçırma."

Üst kata çıktığımızda aynı kıpırtılar onun da içini sarmış olacak ki etrafını kontrol edip bana doğru eğildi. "Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Gülerek kendimden emin bir bakış attım. "Bunu daha önce yaptığımı sanıyordum."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Bahar... Zamansız konuşuyorsun ve ben hiçbir şey yapamıyorum."

Kıkırdayarak, dağılan saçımdan çıkan bir parçayı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "İşte yeteneklerimden bir yenisi daha."

İkimiz de gülerken merdivenlerden gelen sesle koridoru işaret etti. "Sen odaya geç. Turan Albay'la konuşup geleceğim."

İşlerimiz bittiğinde neredeyse bir saati geride bırakmıştık. Benim arabamı bırakarak Yağız'ın arabasıyla birlikte eve dönüyorduk. Arabayı benim kullanıyor olmamdan sebep Yağız koltuğa yayılmış, başını da arkaya yaslamış, gözleri kapalı hâlde bana eşlik ediyordu.

Tam bu durumdan şikâyet edeceğim sırada telefonu çaldı. Huysuz bir çocuk gibi homurdanarak cebinden telefonunu çıkardı. Ekrana kısa bir süre bakıp kulağına götürürken benim merakımı da giderdi. "Gökhan arıyor." Başımı eğmemle tekrar yola odaklanırken konuşmaya başladı. "Söyle." Sakin tavrı karşıdan gelen sözlerle bir anda yerini telaşa bıraktı. "Ne diyorsun oğlum sen?"

Bir an ben de telaşa düştüğümde arabayı sağ şeride alarak yavaşladım. "Ne olmuş?"

"Bekle bizi. Yakın sayılırız." Telefonu kapatır kapatmaz yolu işaret etti. "Çabuk Bahar, hastaneye gidiyoruz."

Bir tehlikenin içinde gizlenebilir mi aşk? Savaş aşkın yandaşı olabilir mi? Hep güzel şeyler aşka tabi sanıyordum. Meğer aşk en çok tehlikeyi, en az masumiyeti severmiş. Aşk dediğimiz şey bir kasırga, biz ise toz bulutunun arasında kalmış birer yapraktan ibaretmişiz. Aşkın bir ucu ateş, bir ucu suymuş meğer. Suyu yaklaşıp boğuyor, ateşe yaklaşıp yakıyormuş seni.

Peki baba... Neden söylemedin bana bunları? Neden bu meslekte en çok âşıklar yanar, demedin? Söylesene baba, annem seni nasıl bekledi? Sen anneme mesleğinin acısını nasıl anlattın? Ölümün bir nefes kadar yakın olduğunu ancak en şereflişinin de bize ait olduğunu söylediğinde yine de içi burkulmadı mı?

Oysa ölüm herkese bir nefes kadar yakın değil mi? Ensen de hissedemiyorsun diye yok mu sanıyorsun?

Belki de bizi diğer insanlardan ayıran buydu. Biz ölümü her zaman ensemizde hissediyorduk. O yüzden gerçek ama bir o kadar da alay konuşuydu.

Ne de olsa bordo bereliler ölüme kafa tutanlardan oluşuyordu.

Gökhan'ı en son, getirdiğimiz teröristlerle hastaneye göndermiştik. Orada bir şey olduğu belliydi. Kısa sürede hastanenin önüne geldiğimizde bahçede toplanan kalabalık dikkatimi çekti.

"Teröristlerden biri kaçmış. Kalabalığa bakılırsa oradalar. Sen Gökhan'ın yanına git, dikkatlerini dağıt. Ben arkadan geleceğim."

Başımla onaylayıp arabadan indim. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmesem de birazdan görecektim. Belimden silahımı çıkarıp emniyetini açtım. Dikkatli adımlarla ilerlerken Yağız çoktan kaybolmuştu ortadan.

Bahçedeki kalabalığı aştığımda gördüğüm manzarayla canım sıkıldı. Yakaladığımız yaralı teröristlerden biri, elinde ne olduğunu tam anlayamadığım sivri bir şeyle genç bir kadını rehin almıştı. Koyu kahve-siyaha çalan saçları, alnına dökülen kâkülleri ve üzerindeki beyaz önlüğüyle doktor olduğunu tahmin ediyordum.

Tam karşısında onlara silahını doğrultmuş Gökhan'a doğru yaklaştığımda, Gökhan beni görünce anlık bir bakış attı. Silahımı teröriste doğrultarak hedef aldım.

"Durum ne?"

Gökhan o kadar sinirliydi ki burnundan soluyordu. "Kaçtı şerefsiz. Son anda kadını rehin aldı."

Karşımdaki adama doğru bir adım daha attığımda bağırdı.

"Yaklaşma sakın! Öldürürüm kadını."

Adamın sözleriyle adımlarım olduğu yerde çivilendi. Bir elimi ona doğrultarak avuç içimi gösterdim.

"Tamam, sakin ol. Yaklaşmayacağım."

Adamın arkasındaki kalabalığın arasında duran Yağız'ı fark ettiğimde göz göze geldik. Eliyle bana işaret veriyordu ama ben sadece dudaklarına odaklanmış, okumakla meşguldüm.

"Dikkatini dağıt."

Başımı hafifçe eğerek silahımı indirip Gökhan'a döndüm. Bakışları beni bulduğunda göz kırptım. Bu küçük numara işe yarayacaktı.

"Yeter ya!" dedim abartılı bir sesle. "Biz sana bir iş bile veremeyecek miyiz? Hep aynı terane. Bir adama sahip çıkmıyorsun."

Gökhan olduğu yerde doğrulurken o da benim gibi si-

lahını indirdi. Kaşları çatık, iri cüssesiyle azarladığım adam fazlasıyla korkutucu duruyordu.

“Beğenmiyorsanız vermeyin. Ben mi istiyorum böyle itlere bekçilik yapmayı?”

Yan tarafımda duran adamı umursamıyor gibi yapıp Gökhan’a bir adım attım. “Bana karşı mı geliyorsun şimdi? Senin ne haddine?”

Gökhan ellerini beline koyarak alaylı bir bakış attı. “Senden mi korkacağım kızım? Gelmiş küçücük boyuyla bana iş öğretiyor...”

Gözlerim kısıldığında elimdeki silahı belime yerleştirdim. Gökhan’ın çenesine fazla zorlamayacak bir yumruk geçirdiğimde arkamdaki adamın dikkati çoktan dağılmıştı.

“Ne yapıyor lan bunlar?”

Gökhan çenesini tutmuş, bana ters bakışlar atarken ben Yağız’ı bekliyordum. Hiddetle başımı teröriste çevirdim. “Ne yapıyor gibi görünüyoruz? Senin yüzünden kavga ediyoruz. Utanmıyorsun değil mi birilerini rehin alıp bizi birbirimize düşürmeye?”

Adam şaşkınlıkla bize bakarken, kadının boynuna dayadığı sivri şeyi çekerek bizi işaret etti. “Manyak mısınız lan siz?”

Tam o sırada arkasından yaklaşan Yağız, adamın bileğini yakaladığı gibi boynuna sarılırken Gökhan’la birlikte o tarafa atıldık. Zaten yaralı olan adam büyük bir iniltiyle elindeki kadını bırakmak zorunda kaldı. Korkan kadın çığlık atarak öne savrulduğunda Gökhan yakalamıştı.

Yağız teröristi etkisiz hâle getirirken, Gökhan rehin alınan kadını kucağına aldı. O an anladım bayıldığını. Sanırım fazla korkmuştu. Gökhan apar topar hastaneye doğru ilerlerken, bakışlarım yerdeki adamın bileğine kelepçe geçiren Yağız’ı buldu. Yerden kaldırdığı adamı Gökhan’la geldiğini düşündüğüm askere teslim etti.

"Elinizden kaçırmayın." Asker başıyla onaylayarak tekrar hastaneye götürürken Yağız sıkkın bir nefes verdi. "Kadında bir şey yok, değil mi?"

Bir şey olmamıştı ama korktuğu için bayılmıştı muhtemelen. "Yok."

Aklına bir şey gelmiş gibi bana döndü. Bakışları üzerimde, gözlerini kıstı. "Şiddete eğilimin mi var senin?"

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandırırken "O nereden çıktı şimdi?" dedim merakla.

Ellerini belinin iki yanına yerleştirdi. "Fırsattan istifade yumruğu geçirdin Gökhan'a."

Umursamazca omuz silktim. "Hak etti."

Kaşları havalandığında, arkasında bize doğru gelen Gökhan'ı fark ettim. Yağız da hemen anlamış gibi başını arkaya çevirdi. İkimiz de onun yanımıza yaklaşmasını bekliyorduk. Geldiğinde, "Kadın nasıl?" dedim hemen.

Suratı asıktı, canı sıkkın olduğu her hâlimden belliydi. "İyi, kendine gelir birazdan."

Rahatlamıştım çünkü şu durumda en masum ve savunmasız olan, genç kadındı. Başına bir şey gelseydi eminim ki Gökhan kendini çok fazla suçlardı. Yağız da bunun farkındaymış gibi dik bakışlarını Gökhan'da gezdiriyordu.

"Elindeki adamı kaçırmak da ne demek Gökhan? Neyin zafiyeti bu?"

Biraz önce oyun gereği de olsa bana diklenen Gökhan şu an fazlasıyla uysaldı. "Aşağı indiğimde çocukların elinden kaçmış. Erken fark ettim ama doktoru rehin alınca seni aradım."

Yağız'ın bu konularda affı zordu. "Bir daha hata istemiyorum. Tekrarı olmasın."

Gökhan'ın yüzünde tek bir mimik oynamadı. "Emreder-siniz komutanım."

Yağız'a ters bir bakış attım. Gökhan'ın bu durumda bir

suçu yoktu. Biliyordum ki o çok iyi bir askerdi. Yağız gitmek için bana da işaret verdiğinde Gökhan'a döndüm. "Gelmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Siz gidin, benim işim var." Bana doğru eğildiğinde "Komutanım, yumruğa gerek var mıydı?" diye sordu.

Eli çenesinde, suratsız hâline gülmeden edemedim. "Yalan da olsa söylediklerini sevmedim Gökhan."

Sabır istercesine başını yana çevirdiğinde Yağız arkamdan seslendi. "Hadi Bahar."

Apartmanın önüne geldiğimizde arabadan inerek Yağız'ı beklemeye başladım. Yanıma geldiğinde birlikte apartmana girdik. Ben önde, Yağız hemen arkamda, merdivenleri tırmanıyorduk.

"Yemek teklifin hâlâ geçerli mi?"

Yağız'ın sesiyle başımı arkaya çevirdim. "Geçerli ama önce bana biraz müsaade et. Duş alacağım."

Yağız da benimle aynı düşüncede olacak ki onayladı. "Ben de alacağım zaten. Müsait olunca ararsın."

En üst kata çıktığımızda kapımı açıp Yağız'a döndüm. "Tamam, görüşürüz."

İkimiz de evlerimize girdiğimizde hemen banyoya yürüdüm. İhtiyaçlarımı giderip kendimi duşa attığımda benden mutlusu olamazdı. Uzunca bir düşün ardından odama geçtiğimde kendimi fazlasıyla rahatlamış hissediyordum.

Dolabımdan rahat edeceğim birkaç parça kıyafet aldım. Altıma siyah bir eşofman, üzerime beyaz, kalın askılı bir atlet ve en üste de gömleklerimden birini geçirdim. Banyoda kuruttuğum saçlarımı basit bir topuz yaparak tepede topladım. Aynada bir süre kendimi inceledim. Kapıya bir bakış atıp

dudağımı ısırdıktan sonra tekrar aynaya baktım. Belki biraz makyaj yapabilirdim. Kirpiklerime rimel sürdüm. Hemen önümde duran parlaticıma uzanarak pembe dudaklarımda gezdirdim. Biraz da parfüm sıkmayı ihmal etmedim.

Hazır olduğumu hissettiğimde odadan çıkarak mutfağa geçtim. Çok acıkmıştım. Yağız'ın da aynı durumda olduğuna emindim. Dolabı açtım, ağzına kadar doluydu ama ben uzun zamandır evde olmayınca bazı şeyler bozulmuştu. Moralim bozuldu. Derin dondurucuyu açtığımda köfteleri görmemle gülümsedim. Hazır gıdalar belki iyi değildi ama benim gibi çalışanlar için de hayat kurtarıcı olduğu kesindi. Biraz köfte, biraz pilav ve salatayla durumu kurtarırdım.

İlk olarak pilavla işe başladım. Basit bir şeydi benim için. Onu hallettiğimde kısık ateşte pişmeye bıraktım. Elimdeki paketi açacağım sırada kapının çalmasıyla duraksadım. Fakat hemen Yağız aklıma geldiğinde alt dudağımı ısırdım. Duştan sonra arayacaktım güya.

Kapıya gelerek birkaç nefes aldım. Beni heyecanlandırıyor olması hem hoşuma gidiyor hem de sinirlerimi bozuyordu. Giderek ona daha fazla kapıldığımı hissediyordum.

Kapıyı açtığımda beni yine suratsız bir Yağız karşıladı. "Aramadın!"

Onun aksine yüzüme takındığım koca gülümsemeyle içeri geçmesi için geriye çekildim. "Ve sen geldin."

Tıpkı benim gibi spor giyinmişti. Altındaki gri eşofmanı ve üzerindeki siyah tişörtüyle çok hoş duruyordu. İçeri girdiğinde kapıyı kapattım.

"Gelmese miydim?"

Hâlâ huysuz çıkıyordu sesi. Ona doğru yaklaşarak elimi omzuna koydum. Parmaklarımdan ucunda yükselerek yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Hoş geldin."

Geri çekilerek yüzüne baktığımda sonunda dudakları kıvrıldı. Aynı şekilde tebessüm ederek yanından geçip mut-

fağa girdim. Tezgâhın başında yarım kalan işime döndüğümde dolaptan bir tava alarak ocağa koydum. Biraz önce elimde olan paketi tekrar kavradım, yine açmaya çalışıyordum. Yağız'ın sesi gelmiyordu. Başımı arkaya çevirdiğimde onu kapı pervazına yaslanmış hâlde buldum. Beni izliyordu. Tekrar önüme dönerek işime devam ettim.

"Orada durmak yerine yardım etmeyi denemelisin."

Tam arkamı döneceğim sırada kollarının belime dolanmasıyla hareket edemedim. Yağız, bedenimi sıkıca sararak çenesini omzuma yasladı. "Bahar..."

Beklemediğim hareketiyle gözlerim kapanırken, bir elimle karnumun üzerinde duran elini tuttum. "Hım..."

İçimi titreterek boynumdan öptü. Tenime vuran nefesiyle, "Her konuda nasıl bu kadar yetenekli olabiliyorsun?" diye mırıldandı.

Kıkırdayarak başımı ona doğru çevirdim. "Doğüstü yeteneklerim var." Elini gevşettiğinde ona doğru döndüm. "Fakat yine de kusursuz değilim. O yüzden salatayı, dolaptan malzemeleri çıkarıp sen yapıyorsun."

Suratı memnuniyetsiz bir tavra bürünse de alnıma bir öpücük bırakıp, dediğimi yapmak için mecburen dolaba yöneldi. "İyi bakalım."

Fakat kapağı açtığında boş gözlerle içine bakıyordu. Bu duruma müdahale ederek alt kısmı işaret ettim. "En alttalar Yağız. Sağlam bulduğun şeylerden getir."

O eğildiğinde ben de tekrar önüme döndüm. Birkaç günlük yokluğumda bazı şeyler ziyan olsa da yine de buzdolabım iyi durumdaydı. Yağız aldıklarını tezgâha bıraktı. Ben de ısınan tavaya köfteleri koymaya başlamıştım.

Birlikte uyum içerisinde çalışarak masayı hazırlamamız, bizim için hem eğlenceli hem de dinlendirici olmuştu. Görevlerin arkasından kafamızı başka şeylere vermek iyi geliyordu. En azından o sırada iş düşünmüyorduk. Karşılıklı olarak

masaya oturduğumuzda Yağız yemeye çoktan başlamıştı. Yüzünde güzel bir tebessüm şekillendiğinde keyif aldığını fazlasıyla belli ediyordu.

“Imm... Açıkmişim.” Ağzındakini yutarak suyuna uzandı. “Harika olmuş güzelim.”

Gülerek çatalımı elime aldım. Çok da maharet gerektirecek şeyler yapmamıştım. “Hazır köfteyi pişirmek çok da zor olmadı.”

Ağzına aldığı bir lokmayı daha yuttuğunda çatalını havada salladı. “Bana bu kadarı yeter de artar.”

Aklım bir anda eskilere giderken imalı bir bakış attım. “Bir zamanlar yaptığım yemek yerine pizza çalmamın daha etkileyici olduğunu düşünüyordun.”

Gülerek arkasına yasladı. “Hâlâ öyle düşünüyorum ama tek bir farkla...” Merakla sözünün devamını beklerken, “Benim için yaptığın yemeklerin yeri ayrı,” dedi.

Gülerek lokmamı yutmaya çalışırken yediklerim görünmesin diye elimi kaldırarak dudaklarıma siper ettim. “O zaman şöyle düşün, yaptığım her yemek senin için.”

Başını iki yana salladı. Kara gözlerinde her zamankinden daha büyük bir ışıltı vardı. “Bunu aklımdan çıkarmayacağım.”

Bakışlarım kara gözlerine dalıp gittiğinde kendimi toparlamam zor oldu. Elim saçlarıma götürerek kulağımın arkasına sıkıştırdım. Birlikte keyifle yemeğimizi yedik. Güldük, sohbet ettik. Kendimize anılar biriktirdik. O benim gülüşümü izledi, ben onun kara gözlerini. İkimizin de içinde biraz kırıklık vardı, farkındaydım. Yağız babamdan hâlâ çekiniyordu. Anlaşılan o ki yüzleşene kadar da devam edecekti bu durum.

Birlikte masayı toplayıp kahvelerimizi alarak odaya geçtik. Koltuğa oturduğumuz sırada çalan telefonum sanki aklımdaki düşüncelerin yansımasıydı. Yağız kendine daha

yakın duran telefonumu alarak bana uzattığında kimin aradığını çoktan görmüştü.

Ekrandaki "Prensesin Albayı" yazısını görünce Yağız'a çekingen bir bakış attım. Babam arıyordu. Muhtemelen beni fırçalayacaktı. Bunun Yağız'ın yanında olmasını istemiyordum. Ayağa kalktığımda küçük bir tebessüm sundum.

"Birazdan gelirim."

Hızlı adımlarla kendi odama geçerken hemen telefonu açtım. Açar açmaz da babamın gür sesini duydum. "Bahar!"

Ciğerlerimi derin bir havayla doldurdum. Gözlerim kapalı, sessiz bir soluk verdim. "Efendim baba?"

Hiç vakit kaybetmeden ne için aradığını dile getirdi. Belli ki çok kızgındı. "Üç gün görevden uzaklaştırma aldın. Yarın tutanağı imzala."

Bazı kelimeler sıradandır ama yine de canınızı acıtır ya, işte babamın bu kelimeleri de benim için öyleydi. Beni cezalandıracağını tahmin etmişim ama bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Bir de aradığımız adamı bulamayınca, sarf ettiğim sözlerin geçerliliği de kalmamıştı aslında. Fakat babam tabii ki en çok bana hoş görmeyecekti bu durumu. Sessizliğim uzayıp gittiğinde dudaklarımı araladım. Bir cevap vermeliydim. "Üzgünüm..."

Benim kırılgan sesime karşı onun sesi fazlasıyla sertti. "Dua et ki o it orada değildi. Sen askersin Bahar, duygularınla hareket etmeyi bırakacaksın!"

Yüzüme kapanan telefonu usulca kulağımdan indirdim. Ciğerlerime bir şey saplanmıştı sanki. Ben asker olarak babamın gururu olmak isterken, nasıl oluyorsa hep bir adım geri gidiyordum. Belki de haklıydı babam. İşime duygularımı karıştırarak baştan hata yapıyordum.

Kendimi az da olsa yatıştırıp odadan çıktım. Oturma odasına girdiğimde, Yağız beni görür görmez elindeki kupasını bıraktı. Bakışları, durumu çözmek istercesine üzerimde geziyordu. "Sıkıntılı bir durum mu var?"

Yüzüme yerleştirmek için çabaladığım tebessümle yanına ilerledim. Bana doğru uzattığı elini kavrayarak yanına oturdum. "Bir şey yok."

Yüzüne bakmayarak, vakit kazanmak adına kahveme uzandım. Bir yudum alıp yerine bırakmışım ki çeneme konduğu parmaklarıyla başımı kendine çevirdi.

"Albay, prensesini üzmüş." Kara gözleri irislerimin en uç noktalarına ulaştığında, ben saklamaya çalıştıkça o her şeyi görüyor ve okuyordu. Doğru bir tespit yapmıştı.

"Albay, prensesini çok sever aslında."

Gülümseyerek yanağımı okşadı. "Bundan eminim."

Sessiz kaldım. Ben de emindim ama babam en çok da beni cezalandırırdı. Yani kızı olarak ceza vermezdi fakat asker olarak affettiğini görmemiştim. Masum fakat suçlu bir çocuğu andıran bakışlarımla Yağız'ı izlerken kahvelerin yanına getirdiğim çikolatadan bir parça aldı. Dudaklarıma yaklaştırdığında bir parçasını ısırarak kopardım. Geri kalanını kendi ağzına attı. Yüzümde kocaman bir tebessüm oluştu. Beni nasıl mutlu edeceğini iyi biliyordu.

"Bu çok iyi."

Dudaklarımdan dökülen mırıltılarla kollarını iki yana açtı. "Daha iyisi de var."

Gülümseyerek kollarının arasına girdim. Başımı göğsüne yasladım. Zırh gibi kolları bedenimi sarmaladığında başımdan öptü. Tüm bunlar olup biterken sanki bir gerçeği itiraf etmek ister gibi fısıldadım. "Bana babamı hatırlatıyorsun." Verdiği nefesinden güldüğünü anlıyordum. "Kokun da ona benziyor."

Eli saçlarıma uzandığında, idareten başımda takılı duran tokayı çıkardı. Saçlarım sırtıma, oradan da göğsüne döküldü. Başıma uzun, kokumu içine çeken bir öpücük bıraktı. "Babanın bu durumdan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

İç çekerek göğsüne biraz daha sokuldum. "Bunları duyması bile seni dövmesi için yeterli."

Başımı kaldırarak yüzüne baktığımda suratı buruşmuştu. "Koskoca Gölge'nin prensesiyle sevgili olmak akıl kârı değil." Dudaklarım büküldüğünde gülümsedi. "Ama zaten ben de çok akıllı bir adam değilim."

Yağız'ın deliliğine sakladığı acısını görmezden gelerek bir elim kalbinin üzerinde, usul usul okşarken alttan bakışlarımı gözlerine diktim.

"Sadece babamla baş etmeyeceksin ama. Akın amcam da senin gibi delidir biraz."

Göğsündeki elimi sıkıca kavrayıp dudaklarına bastırdı. "Onun da mı prensesi oluyorsun?"

Öyleydi ama küçük bir farkla. "Bordo prensesi desek daha doğru olur. Bana öyle der genellikle."

Kaşlarını havalandırdı. Hemen sonra çatarak merakla eğildi. "Başka kim ne diyor?"

Gülümseyerek anlatmaya başladım. "Alparslan 'sarışın' der, babam da anneme öyle seslenirmiş. Giray, Eren ve Oktay amcalarım bazen 'prenseler' derler bazen de ismimi söylerler. Dayım 'güzelim' der, Meriç canı ne isterse onu der. Onur 'ma-viş' diye..."

Her sözümde suratı değişen adam daha fazla devam etmeme izin vermeyerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Neye uğradığımı şaşırırken küçük bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Yeter Bahar, anladım."

Gülmemek için kendime hâkim olmaya çalışırken alt dudaklarımı ısırdım. "Kıskandın mı?"

Israrla dudaklarımdan koparamadığı bakışları zor da olsa yukarı tırmanarak gözlerimi bulduğunda iç çekti. "Sen benim yanımdasın ya, kimse umurumda değil." İmalı bir bakış attığımda elini başıma koyarak, yüzümü görmemek için göğsüne bastırdı. "Bakma öyle. Yanındaki hiçbir erkekten hoşlanmıyorum." Başımı tekrar kaldıracağım sırada izin vermedi. Artık o da az çok tanıyordu beni. "Biliyorum..."

Kardeşin onlar, amcaların falan... Yine de hoşuma gitmiyor."

Büyük karşılaşma için derin bir iç çekip sessizce mırıldandım.

"Eminim, onlar sana bayılacaklar..."

Saatler birbirini kovalarken Yağız'ın kollarının arasından bir an bile çıkmadım. O da bırakmadı zaten. Birbirimize uzunca bir süre hasret kalmıştık. İkimizin de yaraları vardı. Yağız kalbindeki yaralara çare ararken, benim kalbimde de yara açmıştı. Beni bıraktığı, "Bitti," dediği anı unutamıyordum. Seviyordum ama içimde ona karşı, engelleyemediğim bir güvensizlik de vardı.

Biliyordum ki onun yaşadıkları da kolay değildi. Kimse onun yaşadıklarını küçümseyemezdi. Kardeşim dediğin insanların gözünün önünde ölmesi, onlara yapılan işkenceleri çaresizce izlemek, sevdiğin kişinin cesediyle bir bilinmezliğe düşmek, kurtarılmaktan bile umudunu keserek ölümü beklemek kolay şeyler olamazdı.

Yağız'ın tüm deliliklerine razıyım. Bana olan sevgisi beni mutlu ediyordu. Biliyordum ki içime sızan bu güvensizliğin ilacı yine Yağız olacaktı.

Kollarının arasında sarılı bir hâlde durduğum adam aniden kıpırdandığında olduğum yerde doğruldum. Cebinden telefonunu çıkarıp saate bakmış olacak ki bakışları beni buldu. "Artık gitsem iyi olacak."

Ben de merakla duvarda asılı duran saate baktım, on bir olmak üzereydi. Memnuniyetsizce dudaklarımı sarkıttım. "Erken daha."

Bakışları bir tespit için yüzümde dolaşıyordu. "Uykun geldi."

Bu yalan değildi. Uykum vardı ama sevdiğim adam söz

konusu olduğunda bundan feragat edebilirdim. "Yağız..." Sözlerime devam etmekte zorluk çekiyordum. Niyetim gitmemesini, kalmasını söylemekti ama bunu yapacak kadar cesur değildim. Biraz da kırıktım aslında. Ne kadar belli etmek istemesem de babam üzmüştü yine. Yağız'ın yanımda olması ise tek tesellimdi. Çekingen bakışlarımı kara gözlerinden kaçırdığımda elimi kavradı. Parmaklarımız hızla kenetlendi. Söylemem için bana cesaret verir gibiydi. Bakışlarım ellerimizde, gülümsedim. "Acaba gitmesen mi?"

Yanağıma uzanarak, yüzümü kapatan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tam bir Şirine'sin."

Göz göze geldiğimizde, bu tabirden hoşlanmadığımı belli ettim. "O kadar da değil."

Elimden tutarak beni ayağa kaldırdı. "Öylesin, öylesin..." El ele tutuşmuş hâlde, başını yana yatırdı. "Bir kere saçların sarı. Sonra ten rengin olmasa da gözlerin mavi ve beyaz olmasa da bordo bere takıyorsun."

Yaptığı benzetmeyle küçük bir kahkaha atarak başımı arkaya savurdum. Belimden yakalayan adamla göz göze geldiğimizde hayranlıkla izliyordu beni.

"Asker Şirine olabilir miyim?"

Dudakları kıvrılırken gözlerini kapatarak onayladı. "Tam üstüne bastın. O kadar şirinin arasındaki tek Şirine'sin." Kendi söylediklerinden kendi hoşlanmadı. Suratı ekşidi, kaşları çatıldı. "Şirine olmak zorunda mıydın?"

Kıkır kıkır gülerken kollarımı boynuna doladım. "Şirin babaya çok özeniyordum." Sağ elimi yanağına koyarak hafifçe okşadım. "Sen hangisisin?"

Tek kaşı havada, ukala bir bakış attı. Gelecek cevap kendini önden belli ediyordu. "Güçlü Şirin."

Kendime engel olamayarak yeniden kahkaha atarken göğsüne vurdum. "Kocaman bir ego yığınısın."

Saçlarıma uzandı. Her bir dokunuşu huzurdan başka bir

şey getirmiyordu. Tüm ilgisine rağmen kaşlarını çatı, öz güvenini eksiltmeden çenesini havaya dikti. "Gerçekler ne zamandır egoizm oluyor?"

Bu kadar da emindi kendinden. Başımı iki yana salladım. Gözlerim sadece sevdiğim adamdaydı. Ellerimi kaldırarak parmaklarımı çatık kaşlarının üzerinde gezdirdim.

"Huysuz Şirin'e ne dersin sevgilim? Gerçek bu olabilir mi?"

Belimdeki eli biraz daha sıkılaştı. Yüzündeki elimi kavrayıp dudaklarına götürdü. Sıcacık buseleri içimi kıpır kıpır yapıyordu.

"Gerçekler, senin bu huysuz adamın sevgilisi olduğun ve kalbimin her türlü senin için attığı, Bahar."

Derin bir iç çektim. Kalbim sıcacıktı. Alt dudağımı ısıarak gözlerine bakarken bir umut, geçiştirdiği sorumu yineledim. "Gidecek misin peki?"

Düşünceli bir şekilde bakışlarını yukarı kaldırdı. "Aslında... Geçen gece kaldığımda, beraber uyumakla ilgili söylediğin bir türlü aklımdan çıkmıyor." Tebessüm ederek çenemi kavradı. "Seninle uyuma fırsatını kaçırdım diye kendime az küfretmedim." Heyecanla bakan kara gözleri umutla parladı. "Belki bu sefer bu fırsatı kaçırmam."

Sırtarak elini kavradım. Onu odama doğru çekerken başımı arkaya çevirdim. "Neyse ki bu sefer kendine küfretmeyeceksin."

İkimiz de gülerek odama girdiğimizde bakışlarımızı yatağa çevirdim. İşte bütün öz güvenim burada son bulmuştu. Neyin cesaretiydi bendeki? Ah, ne büyük bir çelişki içerisindeydim. Babam odamın eşiğinden bile Yağız'ın geçtiğini duysa şimdi çıkar gelir, sonra da Yağız'ın ayaklarından bağlar, onu pencereden sallandırır. Daha da kötüsü, bir daha babamın yüzüne bakamazdım.

Kalbimle aklım arasında verdiğim savaşta kalbim önde gidiyordu. Ben kontrolü kaybetmiş duygularıma itaat ederken, Yağız yatağın üzerindeki yorganı kaldırdı. Sanki bütün çelişkilerimi görüyor gibi elimden tutarak yatağa çekti.

"Sadece uyuyacağız Şirine."

Üzerimdeki gömleği çıkararak yatağa oturdum. "Biliyorum... Da, ne bileyim, bir an şey oldum."

Doğru kelimeyi aradığım esnada Yağız diğer tarafa geçerek oturdu. "Tedirgin."

"Heh," dedim ona doğru dönerek. Bir an yanlış anlamasından korkarak toparlamaya çalıştım. "Senden değil tabii de..." Yağız zaten çift kişilik olan yatağında fazlaca mesafeli, sağ kolunun üzerine yatarak beni izlemeye başladı. O an gereksiz uzattığımı düşünerek ayağa kalktım. "Işıkları kapat-sam iyi olacak."

Işıkları kapatıp yanına yattığımda gözlerim karanlığa çoktan alışmaya başlamıştı. "Seni rahatsız ediyorsam gidebilirim."

Yağız'ın sesiyle ona doğru döndüm. Pencereden odaya vuran ay ışığı beni aydınlıkta bırakırken, arkası dönük olan Yağız'ın yüzünü karanlığa hapsedmişti. Ay bile Yağız'ın tarafını tutuyordu. Derin bir iç çektim. "Gitmeni istemiyorum."

Elini uzatarak narince yanağımı okşadı. Odaya biraz daha alışan gözlerimle silüet hâlinde şekillenen yüzünü izlerken, Yağız'ın gülümsediğini fark ettim. Ona biraz yaklaşarak yüzünü daha iyi görmek istediğimde yanağımdaki elini çekti. Sanki beni ürkütmek istemiyordu.

"Yüzüne vuran ay ışığı..." dedi birden. Alçak sesi fısıldar gibi çıkıyordu. "Kaç kişi Güneş tutulmasını benim gördüğüm kadar yakından görebilir ki?"

Hayranlıkla onun kara gözlerine bakarken kalbimize bir düğüm daha atan adama esir düştüm. İsteddiği zaman, diliyle kalbime işlediği gibi bir o kadar da sert olması şaşılr şeydi.

Yüzümdeki tebessüm her geçen dakika artarken elimi ona doğru uzattım.

“Senin kadar yaklaşmayı başarabilen olmadı.”

Ona uzattığım elimi kavrayarak, aramızdaki mesafeden sebep ortamında birleştirdi. Kıvrılan dudakları duyduklarının memnuniyetindendi. “Deli yanımda arada işe yarıyor.”

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. “Bence bu başarı kalbine ait.”

Elimi kendine çekerek öptüğünde gözlerim kapandı. “Kalbim akıllı mı sanıyorsun?” Gülererek yatakta sarsılırken içimdeki mutluluk tarifsizdi. İlgiyle beni izlerken elimden bir kez daha öptü. “Hiçbir kadına bu kadar yaklaşmak istemedim.” Muzip bakışları üzerimde, yatağa saçılan sarı saçlarımı okşadı. “Deli kalbim Güneş’ini bekliyormuş demek.”

“Ya...” dedim sevecen bir sesle. Kalbim eriyordu âdeta. Mavi gözlerim eminim ki ıslık ıslık parlıyordu. “Pala...” Fazlasıyla içten çıkmıştı sesim. “Bana sarılır mısın?”

İkiletmedi. Sanki o da bunu bekliyordu fakat izinsiz bir adım atmaktan çekinir gibiydi. Oysa normalde fazlasıyla rahat bir adamdı. “Gel güzelim.”

Açtığı kolunun üzerine başımı koyduğumda beni kendine çekti. Göğsüne sokulurken gözlerimi kapatarak kokusunu içime çektim. Aklım yine çok başka yerlerde geziyordu. Ona söylemek istediğim şeyler vardı, daha fazla sormak istediklerim vardı ama hepsinden de öte Yağız’ın kolları arasında olmakla ilgileniyordum.

Annem hep, “İlk başta babanın kokusu beni etkilemişti,” derdi. “Sonra ela gözleri...” Sahi, belki de anneme çekmiştim. Yağız’ın kokusunu da o yüzden bu kadar seviyordum. Ama ben ilk olarak Yağız’ın gözlerinden etkilenmişim sanırım. Uçurum gibiydi gözleri, baktıkça düşüyordum. Ne bakmaktan vazgeçebiliyordum ne de düşmekten.

“Yağız.”

Çenesini başıma yaslayan sevdiğim beni sıkıca sarmıştı, hâlimden memnundu. "Hım..."

Başımı geriye çekerek yüzüne bakmaya çalıştım. "Hani iddiayı ben kazanmıştım ya..."

Ne söyleyeceğimi bildiği için hemen araya girdi. "Ne isteyeceksin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Düşünceli bakışlarıma inat sesim fazla uysaldı. "Şey..."

Muzip bakışları üzerimde, dudağını kıvırdı. "Seni öpeyim mi?"

Şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. "Ne?"

Yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü. "Güzelim, bunun için iddiayı harcama. Ben seni iddiasız da öperim."

Omzuna vurarak biraz daha geriye kaçtım. "Yağız..."

İnlemeyle karışık çıkan sesime karşın o ısrarında kararlıydı. "Sen mi beni öpeceksin? Tamam, o da olur."

Gözlerimi büyüterek bakıyordum. Zorla utandırmak için çabalıyordu. Cırlamadan edemedim. "Yok daha neler? Konumuz o bile değil."

Yine eli saçlarımda geziyordu. "Şirineler başka ne ister ki?"

Ters bir bakış attım. "Ne bu şimdi? Şirinelerin tek derdi öpücük mü?"

Gözlerini devirerek beni kendine çekti. Bir yandan da homurdanıyordu. "Benim tek derdim o da anlayan yok işte." Tekrar göğsüne yatırdığında başıma bir öpücük bıraktı. "Yine canımı sıkacak bir şey isteyeceksin ama söyle hadi. Nasıl olsa kaçışım yok."

Elim tişörtünün üzerinde gezinirken, aklım babamda geziyordu. Yağız'a uzaklaştırma aldığı söylemek istemiyordum ama yarın öğrenecekti ve ben ne açıklama yapacağımı da bilmiyordum.

“Bana, nasıl bordo bereli olduğunu anlat. Yani tüm o yaşadıklarından sonra nasıl oldu da özel kuvvetlere girdin?”

Hoşlanmadığı sorumdan sebep kasılan bedeniyle bir süre sessiz kaldı. Derin düşünceler tüm bedenini altüst ediyordu sanki. Göz göze geldiğimizde zor da olsa gülümsedi. Karanlıkta bile tebessümü zorlama duruyordu.

“Baban bir gün...” Bir an duraksadı. Boğazını temizleme ihtiyacı hissetti. Sanki babamın görmesinden korkarcasına bedenlerimizi birbirinden uzaklaştırdı. Sırtüstü yatarak bomboş bakışlarla tavanı izlemeye başladı. “Beni ziyarete geldi.”

Acı bir şekilde sarf ettiği sözler karşısında biraz şaşırmıştım. Babamın Yağız’la bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum. Meğer en başından beri Yağız’ı hiç bırakmamıştı. “Babam Niğde’ye mi geldi?”

Bana yandan bir bakış atıp dudaklarına yerleşen acı tebessüme izin verdi. “Hayır. Ben Ankara’daydım.” Merakım giderek artarken dudaklarından bir fısıltı daha döküldü. “Hastanede...”

İçimde, kalbimin en derinlerinde bir yerlerdeki sızı Yağız’a özeldi. Belki daha anlatacaktı ama buna izin vermeyerek ona sarıldım. Konuşmak da istiyordum fakat onunlayken kelimeler anlamsız kalıyordu Görüyordum ki Yağız’ın, avutan sözlerden çok sevgiye ihtiyacı vardı. Ona sarılmak, ona dokunmak ikimiz için de ilaçtı.

Sarılmamdan sebep bana doğru döndü. Kolları arasında tüm şefkatine sığınan bedenimi kusursuzca sarmaladı. Bir eliyle saçlarımı okşayıp şakağıma birkaç öpücük bıraktı.

“Bunları anlatmak yerine sana bir itirafta bulunayım mı?”

Başımı geriye atıp kara gözlerine baktığımda, “Daha fazla anlattırma,” der gibi bakıyordu. Dudaklarım büküldü. Her ne kadar devamını deli gibi merak etsem ona, anlatması için zaman tanımam gerektiğini düşünüyordum. Daha fazla zorlamamak adına, bana açtığı yoldan yürüdüm. “Bulun hadi.”

Dudaklarında şekillenen gülümsemeyle başıma bir öpücük bırakıp kokumu uzun uzun içine çekti. "Senin kokunla uyuduğumda kâbus görmüyorum."

Emin olmak istercesine bakıyordum gözlerine. Odanın karanlığına engel olan ay ışığı izin veriyordu bize. Yine de anlayamıyordum sahiciliğini. "Ciddi misin?"

Gözlerini kapatıp beni tekrar kendine çekti. Yağız'dan uzak durmak olacak şey değildi. "Bu konu benim için fazla ciddi."

Göğsünde, kapanan gözlerime daha fazla engel olamadan mırıldandım. "Nasıl anladın peki?"

Yorganı üzerimize çekerken sanırım o da uyumaya hazırlanıyordu. Belki benim uyuyacağımı anlamış da olabilirdi. "Hatırlıyor musun, bize geldiğinde hırkamı vermiştin sana."

Dudaklarımdaki kıvrımlarla gözlerim kapalı hâlde onayladım. "Hıhım."

Hatırlıyordum. Sırf Gökhan'dan kışkandığı için yapmıştı bunu. Başka bir açıklaması olamazdı. Sonra da yatağının başında bulmuştum o hırkayı.

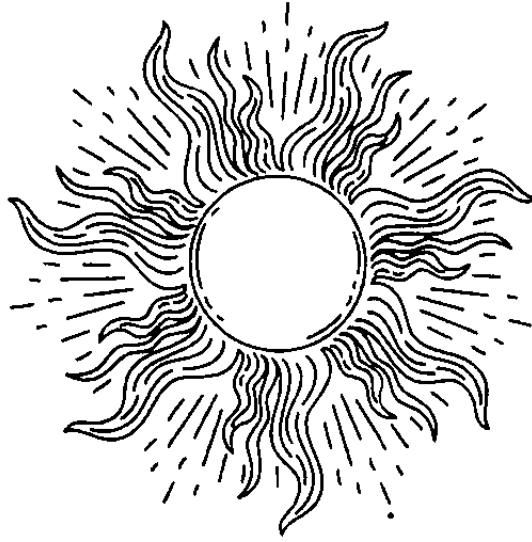
"İşte o gece hırkayla uyudum. Sebebini sorma... Hırkayla uyudum işte. Ve hiç kâbus görmedim. İlk başta tesadüf sandım ama sonra baktım ki hep aynı şey oluyor. Ta ki kokun bitene kadar... O yüzden sana ait ne varsa saklamaya başladım. Gerçi hepsi kokun için değildi ama..."

Yağız'ın kulağıma ninni gibi gelen sesi beni çok uzaklara, huzurlu bir uykunun kollarına sürükleyip giderken, farkında olmadan onun benim kokumda bulduğu huzuru ben de onun kollarında buluyordum. Babamdan sonra ilk defa bir adamın kolları benim için huzur, mutluluk demektir. Alparslan da vardı tabii ama ne bileyim, Yağız daha farklıydı. Onun tek bir sözü, tek bir bakışı ve hatta tek bir dokunuşu kalbime hükmetmeye yetecek kuvvetteydi.

“O zaman bu gece de görmeyeceksin,” derken hayalle gerçek arasında mırıltı gibi çıkmıştı sesim.

En son onun sözlerini hatırlıyorum. “Görmeyeceğim Bahar, görmeyeceğim. Bu gece benim en huzurlu gecem olacak.”

@novaebook

BAŞINI DİK TUT

Bir güneşe hayrandım bir de onu gölgede bırakan ay yıldızlı bayrağa. Ya sarı saçlarım toprak kokacaktı ya da mavi gözlerim kana bulanacaktı. Bordo prensesin vatan aşkıydı benimki. Omzumdaki her bir yıldız gökyüzünden düşerek kalbime yuva yapmıştı.

Bazı anılar unutulmamak üzere işler zihnimize. Benim de bir kadın olarak unutamayacağım asker anılarım vardı mesela. Bunlardan en önemlileri de muhakkak eğitim anlarımdı. En çok da psikolojik eğitimlerden çekmiştim.

Akın amcamın kulaklarımın dibinde yankılanan sesini hâlâ unutamam mesela. "Aç gözlerini Bahar. Uykusuzluk yok! Açlık yok! Yorgunluk yok! Düşüneceksin. Düşünecek ve plan yapacaksın. Sadece kendi canını değil, emrindeki askerleri, masum insanları da kurtaracaksın. Zamanın yok. Tek kurtuluş sensin. Plan yap ve herkesi kurtar. Hadi Bahar, süren bitiyor."

Akın amcam bana doğru eğildiğinde bu kadar söze karşılık bitkin bir hâlde tek diyebildiğim, "Açım," olmuştu. O ise gülerek saçlarımı okşayıp, "Hemen şimdi burada bırakabilirsin, içeride güzel bir ziyafet seni bekliyor," demişti.

Bırakmadım. Savaştım ve kazandım. Yeri geldi açlığımı, yeri geldi uykusuzluğumu unuttum.

Fakat tüm bu zorlu eğitimlerin bir gün farklı amaçlar için de kurtarıcı olacağını hiç düşünmemiştim.

Sabahın erken saatlerinde gözlerimi aralamakta zorlandığım bedenim duyduğu seslere karşı tatlı bulduğu kolların arasında fazlasıyla rahattı. Ne kadar gözlerim kapalı olsa da kulağıma çalınan ses ve gözlerime vuran ışıktan sebep sabah olduğunu anlayabiliyordum.

“Bahar, kızım, uyansana artık.”

Fazlasıyla tanıdık gelen sesi umursamadan, arasında olduğum kollara biraz daha sığındım. Memnuniyetle kabul edilişim de ayrı bir güzeldi.

“Ölüm uykusuna mı yattın, anlamıyorum ki ses ver bari.”

Keyifsiz bir şekilde gözlerimi aralarken, sanki hafızamı kaybetmişim de gözlerimi aralamamla hafızamın tüm parçaları yerine oturuyor gibiydi. Öyle ki bir anda irkilerek gözlerimi irice açtım. Kolları arasında yattığım adam hiç istifini bozmadan, rahat bir şekilde uyuyordu. Şaka gibiydi ama hâlâ aynı yatakta beraber yatıyorduk.

Telaşla ne yapacağımın derdine düştüğümde kapıda ısrarla beni bekleyen Meriç’in sesi tekrar geldi. “Üçe kadar sayıyorum. Eğer kapıyı açmazsan benden günah gitti.”

O an benzersiz bir paniğe kapıldığımda, yanı başımda ısrarla uyuyor numarası yapan adamı iterek yere düşürdüm. Meriç saymaya başlamıştı bile. “Bir...” Şaşkınlıkla ve biraz da kızgınlıkla bana bakan adama eğilerek susmasını işaret ettim. “Sakin sesini çıkarma.” Fısıltı gibi çıkan sesimin ardından yeniden Meriç’in sesi geldi. “İki...”

Yerimden fırladığım gibi koşarken son sayıyı söylediği anda kapıyı açtım. “Üç!”

Araladığım kapıdan Meriç’le birbirimize bakarken nefesimi toparlamaya çalışıyordum. Bir yandan da uyku mahmuru hâlimle kaşlarımı çattım. “Ne var sabahın köründe?”

Üzerimde gezen bakışlarıyla beni kontrol etmekle meş-

guldü. "O nasıl uyku kızım? Gürültü neydi? Bir şey oldu sandım."

Bir elimin ayasıyla gözümü ovarken huysuzca koluna vurdum. "Ne olabilir? Yataktan düştüm senin yüzünden. Sabah sabah nasıl uyandığımı bilemedim."

Yanağımdan makas alıp sırtarak göz kırptı. "Revirde eşek şakası yapıp beni düşürdüğüne sayarsın."

Gözlerimi devirerek homurdandım. "Aman ne güzel, aldın intikamını."

Düşen kişinin biricik sevgilim olduğunu bilse eminim çok daha fazla sevinirdi.

Suratı asıldı. Belli ki daha ilgili bir karşılama bekliyordu ama ben de şu an o modda değildim. "Sabah sabah yine tersinden kalkmışsın, belli. Ben duşa gireceğim."

Dudaklarım büküldüğünde Meriç'e doğru bir adım attım. "Ya Meriç..." Sevecen sesimle sarıldığım kuzenimin yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Hoş geldin yeşil gözlü kıvırcığım."

Yüzündeki bütün kasvet kaybolduğunda, o da benim gibi eğilerek yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. "Beni özlediğini biliyordum."

Yüzümdeki tebessümle onu geriye ittim. Biraz daha oyalırsak Yağız saklandığı yerden çıkıp Meriç'e kafa atacaktı. "Defol git odana."

Gülerek gittiğinde kapıyı kapatıp arkamı döndüm. Olduğu yere oturarak bir kolunu yatağa yaslayan Yağız sert bakışlarıyla beni izliyordu. Yanına adımladığımda yatağa oturup ondan tarafa eğildim.

"Sevdin sanırım yeri."

Muzip bakışlarıma inat, ifadesiz yüzüne kısılan gözlerini ekledi. "O herifi öpmek zorunda mısın?"

Sakince başımı salladım. "Evet."

Sadece fısıltıdan ibaretti sesim. Fakat Yağız ne şu anki

durumdan memnundu ne de sesini kontrol etmek istiyordu. "Sabır ver Allah'ım."

Bakışları tavanda gezerken, gülerek ona eşlik ettim. "Âmin." İhtiyacı vardı sonuçta. O an Rabb'im ihtiyacım olan akli bana vermiş olacak ki yüzümdeki gülümsemenin yerini alan tedirginlikle ellerimi yanaklarıma götürerek gözlerimi iri iri açtım. "Ayakkabılarını!" Olduğu yerden kalkarak yatağa oturan adam bana boş gözlerle bakarken yakasına yapıştım. "Ayakkabılarını görmüş olmalı."

Yakasındaki ellerime bakıp gözlerini devirdi. "Ayakkabısız geçmiştin bu tarafa."

Sessiz bir soluk bıraktığımda yüzüm yumuşarken yakasını tuttuğum adamın bu kez de boynuna kollarımı doladım. "Benim akıllı sevgilim... Sen harika bir erkeksin."

Her ne kadar kollarını belime dolayarak beni kendine çekse de sesi huysuzdu. "O herifin neyi gördüğü umurumda bile değil! Hatta görse daha çok hoşuma giderdi."

Geri çekilerek, ses tonuna bile dikkat etmeyen adamın dudaklarına avuç içimi bastırdım. "Sessiz ol! Yakalanmak istemiyorum."

Kara gözleri yeniden beni bulduğunda o kadar tehlikeli bakıyordu ki gülümsemem yüzümde, donup kaldım. Bir anda beni belimden yakaladığı gibi yatağa yatırdığında üzerime doğru eğildi. Kocaman olmuş gözlerimle altında kıvranmaya başladım.

"Ne yapıyorsun Yağız, yakalanacağız."

Fısıltılarıma inat kıvrılan dudaklarıyla hâlâ oyun peşindeydi. "Sadece bir gece sevgilimin yanında uyudum. Onda da kendimi yerde bularak uyandım Bahar."

Göğsüne koyduğum elimle onu itmeye çalıştım ama milim dahi oynamadı. Taş gibi adamdı sonuçta. "Meriç'in sesini duyduğunu ikimiz de biliyoruz. Sen çok fena bir adamsın."

Bakışları yumuşadığında alnıma sıcacık dudaklarını bas-

tırdı. "Sen de çok akıllısın. Bu yetmiyor gibi çok da güzelsin."

Sırıtarak aptal aptal Yağız'a bakıyordum. Söylediği gibi akıllıydım ama aşk, insanı aptallaştırıyordu. Aksi hâlde şu an beni kolları arasında kısıkaca alan adama hayranlıkla bakıp sırtlamak yerine bir an evvel onu bu odadan dışarı çıkarırdım. Aptallığın da bir sınırı vardı tabii. En azından bende öyleydi.

"Yağız, gitmen gerekiyor."

Koca kurt durumdan hoşlanmasa da üzerimden kalkarak geriye çekildi. Homurtuyla ayaklanırken ne dediğini dudaklarından okusam da bunları dillendirmekten yana değildim. Zira pek hoş kelimeler değildi. Kapının önüne geldiğimizde elimle işaret verdim.

"Sen bekle burada."

Başını eğince odadan çıktım. Koridorda etrafıma bakınarak adımlarken banyodan gelen seslerle hemen Yağız'a döndüm. Gelmesi için elimi kaldırdığımda, sanki bir operasyonda gizlice ilerlemeye çalışıyorduk. Düşman birliği de Meriç oluyordu tabii.

Kapıya ulaştığımız anda açarak geçmesi için müsaade ettim. Gitmesini beklerken bana doğru döndü. Boynuma uzanıp beni kendine çekti. Saçlarımın arasına, kokumu içine çekerek öpücükler bıraktı.

"Teşekkür ederim Bahar. Uzun zamandır bu kadar güzel uyuduğumu hatırlamıyorum."

Gözleri bile minnetle bakıyordu. O kadar sahiciydi ki gözlerindeki, ona tüm içtenliğimle inanıyordum.

"Benim için de öyleydi."

Yüzü aydınlandı. Tebessümü biraz daha büyüdü. Ona bunu söylemem bile onu mutlu ediyordu. İhtiyacı vardı; sevgiye, sarmalanmaya. Yok gibi gösteriyordu ama ben görüyordum. Bütün huysuzluğu biraz da bu yüzdendi.

Askerlik insanı ne kadar olgunlaştırırsa da ruhunuzdan bir

şeyleri alıp götürüyordu. Kadının azınlıkta olduğu hatta neredeyse hiç olmadığı bir ortamda erkeklerin sevgi ve şefkat görme ihtimalleri de bir o kadar azdı.

Meriç'in sesini duyar duymaz Yağız'ın suratına kapıyı kapattım. Üzerini giymiş, ıslak saçlarına havlu sarmış, merakla bakıyordu.

"Biri mi geldi?"

Yakalandığımı fark etsem de bozuntuya vermedim. "Yo." Konuşmasına müsaade etmeden arkamı döndüm. "Kahvaltıyı hazırlıyorum."

Meriç'le yaptığımız kuşku dolu kahvaltının sonunda ikimiz de hazırlanarak evden çıktık. Biraz geç kalmamızdan sebep diğerlerinin çoktan gittiğini anlamıştım. Karargâha Meriç'le ayrı ayrı gelmeyi tercih ettik. Çünkü bugün benim için kısa süreli bir iş ortamı olacaktı. Babam bana tatil vermişti.

Karargâha geldiğimizde arabaları park ederek ilerlerken Meriç dayanamamış olacak ki başını bana çevirdi. "Seni görevden uzaklaştıracak kadar ne yapmış olabilirsin ki?"

Dudağımda minik bir kıvrım oluştu. "Sözünü dinlemedim."

Bakışlarımız birleştiğinde alaylı bir tavra büründü. "Yapma Bahar, amcam seni çok seviyor. Sana ne kadar düşkün olduğunu herkes bilir. Bu sadece söz dinlemediğin için mi?"

Yüzümdeki tebessüm buruk bir hâl aldığı anda bakışlarımı karşımızda duran koca binaya diktim. Dinlenme odasının penceresinde beni izleyen Yağız'a takıldı bakışlarım. Gözlerim sevdiğim adamda olduğu hâlde fısıldadım. "Emre itaatsizlik babamın affetmeyeceği bir konu."

Meriç şaşkınlıkla önüme geçtiğinde Yağız'la olan bağımı kopararak ona bakmamı sağladı. "Sen," dedi şaşkınlıkla. "Sen

emre itaatsizlik ettin, öyle mi? Hem de babanın emrine!..”

Meriç karşımda hayrete düşmüştü. Yüzümde buruk bir tebessüm oluşurken omuz silktim. “Arada oluyor işte.”

Meriç’i şaşkınlık içinde bırakarak yanından geçip içeri yürüdüm. Ben daha çok Yağız’ın vereceği tepkiyi nasıl idare edeceğimi düşünüyordum. Bunu duyduğunda beni sıkıştırmaktan vazgeçmeyecekti. Sebebini illaki bilmek isteyecek, söylemiyor oluşum onu daha da sinirlendirecekti. Ve ben de öfke kontrolü olmayan deli bir adamla baş etmeye çalışacaktım.

Giyinme odasına girerek üzerimi değiştirdim. Üniformamı giydiğimde aynanın karşısında öylece kendime bakıyordum. Şu an kısa süreli giymiştim formamı ama Turan Albay’ın yanına sivil gidemezdim. Aynadaki yansımamda omuzlarıma takıldı bakışlarım. Ne çok savaş vermiştim. Elimi biraz daha kaldırıp yıldızlarıma dokundum, iki taneydi şimdilik ama ben ona daha ne yıldızlar ekleyecektim.

Babam canımı en çok acıtacak şeyle cezalandırıyordu beni. Kendisinden biliyordum, mesleği canıydı. Benim için de öyleydi. İkimizi de şu formadan uzaklaştırmak büyük boşluğa düşürürdü. Fakat yine de hak veriyordum babama. Dediğim gibi, emre itaatsizlik tahammül edemeyeceği bir şeydi.

Her şey iyi hoştu da o zaman Yağız’a neden tahammül ediyordu? Hayır, ben söz dinlemeyeceğimi söyledim diye ceza alırken, Yağız neden o iti öldüreceğini söyleyince problem olmuyordu? Oysa onun yaptığı da emre itaatsizlikti. Tabii ki Yağız’ın ceza almasını istemiyordum, onun yaşadıkları sonucunda böyle düşündüğünü de biliyordum ancak kafamda hâlâ oturtamadığım şeyler vardı. Babam, Yağız’ın üstüne neden bu kadar düşüyordu ki? Bunun bir sebebi olmalıydı.

Giyinme odasının kapısı tıklatıldığında dışarıdaki kişiyi görmek ister gibi başımı kapıya çevirdim. Çok da düşünmedim kim diye. Fazla seçenek yoktu ne de olsa.

"Gel." Yağız kapıyı aralayarak içeri girdiğinde dudağının kenarı kıvrıldı. Onunla uğraşma fikri bile beni mutlu ediyordu. "Kapı çalmayı öğrenmişsiniz üsteğmenim."

Kapıyı kapatıp bana doğru adımladı. Çaktırmadan bana gelişini izliyordum. Heybetli omuzları dik, fazla öz güvenli ve tabii ki ciddi duruyordu. Alışmışım bu hâline. Yine de eski sevimsizliği yoktu. Çünkü artık kara gözlerindeki acıyı benden saklamaya çalışmıyordu.

"Her seferinde komutanın olduğumu unutuyorsun."

Arkama geçip kollarını belime doladığında gülümsedim. Onu onun sözleriyle vurmaya bayılıyordum. "Komutanım, sizce de fazla samimi değil miyiz?"

Aynada yansımamızı izlerken fazla iyi göründüğümüzü düşünüyordum. Boynuma bir öpücük kondururken mırıldandı. "Umurumda değil."

Aynadaki yansımamıza bakan adamla göz göze geldiğimizde gözlerimi büyüterek abartılı bir tavır takındım. "Ne kadar ayıp. İş disiplini diye bir şey duymadın mı sen?"

Yüzüne düşünceli bir ifade yerleştirdi. O da benim gibi bayağı eğleniyordu. "Yo. O da ne?"

Gülerek ona döndüğümde ellerimi göğsüne yerleştirdim. "Üsteğmenim, hayretler içerisindeyim."

Alaylı tavrıma, kıvrılan dudakları eşlik etti. Boynumda asılı duran künyeme uzanan parmakları fazla narindi. "Seni daha çok hayrete düşürecek bir şey söyleyeyim mi?"

Nazik tavrı künyemi kavrayana kadar sürdü. Hafif bir şekilde kendine çektiğinde yüz yüzeydik. Başıma gelecekleri bilsem de duymak istedim. "Söyle."

Nefesi tenimi, en çok da dudaklarımı yalayıp geçerken dudağının kenarına ukala bir kıvrım yerleştirdi. "Terörist leşlerinden oluşturduğum bir koleksiyonum var. Sana onu göstermeyi çok isterim."

Kendimi tutamayarak kahkahalarımı serbest bıraktım. O

kadar ciddi söylemişti ki gerçekten onun bu tavırlarına dayanamıyordum. "Yağız... Görmeden de etkilendim."

Gülümsememi yüzümde durdurmaya çalışırken beni tebessümle izliyordu. "Seni her türlü etkileyebilirim. Ortak noktamız çok."

Kaşlarımı kaldırarak imalı bir bakış attım. "Ne mesela?"

Künyemi hâlâ elinde tutarak beni biraz daha kendine çekti. Kara gözleri daha da koyulaşmıştı, siyah inci kadar karanlık ve parlaktı. Dudaklarını dudaklarıma sürttüğü esnada gözlerim kapandı. Minicik, tüy kadar öpücüğüyle göz göze geldiğimizde parmakları omzumda gezindi. "Bu yıldızlar bile yeter bizi bağlamaya."

Haklıydı. Biz aynı formaya âşık, aynı mesleğe vurgunduk. Bu bile bizi kördüğüm yapardı.

Düşünceli bakışlarım kara gözlerinde gezerken söylemem gerektiğini biliyordum. Yoksa daha çok sinirlenecekti. "Yağız..."

Ben devam edemedi telefonun çaldı. Doğal bir hareketle cebinden çıkararak kulağına götürdü. "Emredin komutanım." Merakla yüzünü izlerken ifadesiz duruşu bana yol göstermiyordu. "Hemen geliyoruz komutanım." Telefonu kapatarak cebine attı. "Turan Albay bizi çağırıyor."

Dudaklarım büzüldüğünde çaresizce durumu kabullendim. "Gidelim hadi."

İkimiz birlikte üst kata çıktık. Turan Albay'ın olduğu kata geldiğimizde koridorda beraber yürüyorduk. Kapıda duran askere selam vererek içeri girdiğimizde Turan Albay bir süre bize baktı. İkimiz de selam verince olduğu yerde doğrularak ellerini masada birleştirdi. İkimiz de onu bekliyorduk. Fakat Yağız habersizken ben suçlu bir çocuk gibi duruyordum.

"Bahar bir süreliğine ekipte olmayacak."

Turan Albay daha cümlesini tamamlamadan Yağız başını bana çevirdi. Ona bakmadım. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Neden?” Yağız’ın merakını anlıyordum.

Turan Albay bana kısa bir bakış atarak ayağa kalktı. “Kendisi üç gün uzaklaştırma aldı. Siz de ona göre hareket edin.”

Yağız olduğu yerde donmuş hâlde Turan Albay’a bakarken şaşkındı. “Komutanım, bir sorun mu var? Bahar ne yaptı da uzaklaştırma veriyorsunuz?”

Turan Albay yanına gelmem için işaret verdi. Belli ki uzatma niyetinde değildi. “Bu konu gizli, üsteğmenim, bilgilendirme gerekmiyor.” Yanına geldiğimde kalemi uzatarak önümdeki kâğıdı işaret etti. “Bahar Üsteğmen kabahatini iyi biliyor.”

Kalemi alırken ister istemez ters bir bakış attım Turan Albay’a. Konunun Yağız’la ve ondan saklanan görevlerle ilgili olduğunu söyleyemiyorlardı tabii. Ne olursa Bahar’dan çıkıyordu...

Elime aldığım kalemle hızlıca ismimin altına imzamı attım. Biliyordum ki Turan Albay’ın yapacağı pek bir şey yoktu. Sonuçta emir babamdan gelmişti. Bu yüzden ona diyecek bir şeyim de yoktu.

“Başka bir şey yoksa müsaadenizle komutanım.”

Başını eğerek onayladı. “Çıkabilirsin Bahar.”

Yağız’a kısa bir bakış atıp çıktım odadan. Hızlı adımlarla alt kata indim. Giyinme odasına girdiğimde tekrar üzerimi değiştiriordum. Üzgündüm ama başka çarem de yoktu. Apar topar giyinme odasından çıkıp arabama ulaşmanın derdindeydim. Gözlerim dolmuştu. Bunu saklamaya çalışıyordum.

Arabama bindiğimde hemen kemerimi taktım. Kaçıyordum. Sevdiğim adamın tepkisinden korkuyordum. Tam arabayı çalıştırmıştım ki Yağız karşımda belirdi. Elleri belinin iki yanında, öfkeli duruyordu. Öyle sert bakıyordu ki alt dudakımı ısırdım. Benden tarafa adımlarken kaçışım olmadığını anlamıştım. Kapımı açıp arabaya kolunu yaslarken üzerime doğru eğildi.

"Bir yere mi gidiyordun?"

Kısa bir süre de olsa kaçabilirim sanmıştım aslında.
"Yağız..."

Alaylı sesi bir anda sertleşti. "Ben neden bilmiyorum Bahar?"

Yutkunarak başımda dikilen adama zor da olsa gülümse-
dim. "Üç gün sadece..."

Avuç içini arabaya vurdu. "Komutanın olarak da sevgilin
olarak da bilmem gerekirdi."

Gözlerim kısıldı. Ters bir bakış attım. "Öğrendin ya
Yağız."

Sabır dilercesine gözlerini kapattı. Dişlerinin arasından
âdeta tısladı. "Bana sebebini söyle." Sessiz kalışım la biraz
daha eğildi. "Beni daha çok delirtiyorsun." Dudaklarım bü-
zöldüğünde tehlikeli bakışlarıyla başını yana yatırdı. "Ama
canın sağ olsun, ben kendim de öğrenirim."

Kapıyı sert bir şekilde kapatıp gittiğinde arkasından ba-
kakaldım. Onu ve heybetli yürüyüşünü izledim. Arkasına bir
kez bile bakmadı. Bana kırılmıştı ama ona sebebini söyleye-
mezdim. Söylersem belki de daha çok kırılacaktı. Zaten söyle-
mek, beni yine emre itaatsizliğe götürürdü.

Eve geldiğimde çok da bir şey düşünmedim. Temizlikle
günü geçirmeyi tercih ettim. Çünkü bir şeylerle meşgul ol-
mazsam çok daha fazla düşünürdüm. En son kendimi duşa
attığımda akşam olmuştu. İlk günü bu şekilde geçirmiştım
ama diğer iki gün ne yapacağımı bilmiyordum. Aslında tatil
olarak düşünülebilirdi fakat böyle bir tatil de keyifli olmuyor-
du işte.

Neyse... Yine de babamın bana biçtiği zorunlu tatil olarak
görebilirdim. Sonuçta kızını düşünmüş olabilirdi. Belki de
gerçekten beni düşünüyordu.

Yemeği de yaptıktan sonra iyi bir ev hanımı gibi akşam
yemeği için pencere önünde Meriç'i beklerken, ondan başka

bir adamı daha bekliyordum. Aslında itiraf etmeliyim ki en çok onu bekliyordum.

Beni çok da fazla bekletmeyen Yağız'ın arabasını görür görmez daha bir dikkat kesildim. Gökhan'la gelmişlerdi. Arkasından diğer çocuklar da görüldü. Meriç ise ortalarda yoktu. Yağız arabadan indiğinde başını kaldırıp binaya baktı. Hemen görmüştü beni. Keskin bakışları bir müddet bende oyalandıktan sonra apartmana ilerledi.

Heyecanlıydım. Yağız artık bende farklı bir etki yaratıyordu. Ellerim benden bağımsız, saçlarıma uzandı. Saçlarımı açık bırakmıştım, Yağız da öyle seviyordu. Altımda tayt, üzerimde ise kalçalarımı kapatan bol kesim bir üst vardı. Israrla kapımın çalmasını bekliyordum.

Odanın içinde bir o yana bir bu yana adımlarken beklediğim sesi bir türlü duyamadım. Karşı dairenin kapı sesini duyduğumda umutsuzca koltuğa oturdum. Belli ki gelmeyecekti. Telefonumu alarak Meriç'i aramaya karar verdim. En azından o gelirdi. Bir süre açılmayan telefonu tam kapatıyordum ki ses geldi.

"Bahar."

"Meriç, neredesin sen?"

Anlamsız bir şekilde sert çıkan sesime karşılık o sakindi. "Bir arkadaşımın yanındayım. Ne oldu?"

Düşünceli bir şekilde, hazırladığım masaya baktım. "Yemek hazırlamıştım. Seni bekliyordum."

Hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. "Of be kızım, sen böyle söyleyince dayanamıyorum."

Gözlerimi devirip her zamanki gibi tersledim. "Zevzeklik etme. Yerine bulacağım kişi çok."

"Beş dakika sevindirme zaten," derken homurtusu telefonda yankılanıyordu.

Telefonu suratına kapatarak, önümde duran sehpayı bıraktım. Yağız'a yapacağım tavrı bile Meriç'e yapıyordum. Her

şey elimde patlamıştı işte. Umutsuzca arkama yaslanıp otururken kapı çaldı. Heyecanla yerimden fırladım. Hızlı adımlarla kapıya ulaştım ve vakit kaybetmeden açtım.

Üzerinde kare desenli gömleği, altında kotuyla Yağız'ı görür görmez arkasında duran Gökhan'ı umursamadan kollarımı boynuna doladım. Bana kızgın olduğunu bilsem de sıkıca sarıldım ona. Çünkü sarılırsam, tüm duygulardan arınmış saf sevgi kalırdı bize.

Öyle de oldu. Bir eliyle belimi sıkıca sardı. Bizi birbirimizden koparmadan eve girdiğinde geriye doğru birkaç adım attım. Saçlarımda gezen parmakları fazla şefkatliydi. Gözlerine baktığımda buruk bir tebessüm sundum. "Gelmeyeceksin sandım."

Alnıma dudaklarını bastırdı. "Benim gideceğim başka yer mi var?"

Hayranlıkla sevdiğim adama bakarken, Gökhan bizi umursamadan yanımızdan geçerek içeri girdi. O an kendimi toparlama gereği hissettim. Hemen açık kapıyı kapatıp, sevdiğim adamın elini tutarak salona geçtim.

"Hoş geldin Gökhan."

Hâlâ ayakta dikilen adam boş gözlerle etrafına bakınıyordu. "Hoş buldum Bahar. Meriç yok mu?"

İkisine de oturmalarını işaret ettim. "Birazdan gelir."

Gökhan memnuniyetsizce koltuğa otururken homurdanıyordu. "Ulan yine ayırık otu gibi kaldık."

Kumandayı alarak televizyonu açan Gökhan'a gülümsedim. Ondan kesinlikle rahatsız olmuyordum ama sanırım o bunun farkında değildi. Başımı yana çevirdiğimde masaya yaklaşan Yağız dikkatimi çekti. Bakışları, sadece iki servis olan masanın üzerinde geziyordu. Buna bile sinir olduğuna emindim ki bakışlarını bana çevirdiğinde kara gözleri de bunu alenen belli ediyordu.

"Ne zaman gidecekmiş Meriç?"

Gülerek elinden tutup onu mutfağa çektim. "Bir iki güne gidecek. Sınavı kazanmış."

"Benim bile duamı aldı. Kazansın bir zahmet," derken rahatlamış geliyordu sesi. Belli ki bunu bekliyordu.

Mutfağa girdiğimizde hayretle bakıyordum ona. "Sınavı kazansın diye dua mı ettin?"

İfadesiz yüzüyle şaşırmamı manasız bulmuş gibi omuz silkti. "Başka nasıl gidebilirdi?"

Gülerek elimi dudaklarıma kapattım. "Sana inanamıyorum gerçekten."

Dolaba uzanarak çıkardığım tabakları Yağız'a uzattım fakat o elimden alarak tezgâha bıraktı. "Emre itaatsizlikten almışsın uzaklaştırmayı."

Yağız'a yandan bakış attığımda biraz şaşkındım. "Nereden öğrendin?"

Çekmecedan çatal kaşık aldığım esnada sesi geldi. "İstedim de öğrenemeyeceğim şey yok fakat sebebini hâlâ bilmiyorum."

İki de bardak alarak tabakların üzerine bıraktım. "O zaman onu da öğrenirsin."

Öğrenemeyecekti. Bunu biliyordum. Çünkü sebebi kayıtlarda yoktu.

Önüme geçerek beni tezgâha yasladığında kollarını göğsünde birleştirdi. "Sana kızgınım ama yine de bil istiyorum." Merakla gözlerine bakarken onun yüzü ifadesizdi. "Turan Albay tutanağı işleme koydurmamış."

İşte bundan benim de haberim yoktu. Bunu nasıl öğrendiğini bilmiyordum ama Yağız için imkânsız yoktu. "Gerçekten mi?"

Başını aşağı yukarı sallarken ciğerlerini doldurduğu havayı serbest bıraktı. "Baban belli ki sana kıyamamış olmalı. Dosyanda görünsün istememiş."

Alt dudağımı dişlerimin arasında ezerken gülümsedim.

“Teşekkür ederim Yağız. Bu bilgi benim için önemliydi.”

Eliyle yanağını işaret etti. “O zaman bir öpücüğü hak ettim.”

Gülerek öpmek için uzandığım sırada kapı çalınca duraksadım. Dudaklarımdaki imalı kıvrımlarla geri çekildim. “Kapı.”

Gözleri kısıldığında sırtarak kaçar adımlarla mutfaktan çıktım. Muhtemelen Meriç gelmişti. Yağız suratı asık hâlde peşimden gelirken homurdanıyordu.

“Bunu unutmam Şirine.”

Yüzümdeki gülümsemeyle kapıyı açtım. Tahmin ettiğim gibi Meriç gelmişti ama öylece donup kalmamı sağlayan, hemen arkasında duran kadındı. Yüzümdeki gülümseme usul usul yerini şaşkınlığa bırakırken arkasındaki kadına baktım; elinde valizi, koyu kahve saçları ve çekingen bakışlarıyla, hastanede teröristin elinden kurtardığımız kişiydi.

İnsan hayatında hiçbir şey sebepsiz bir olgudan ibaret değildi. Kimin aşkı, kimin doğruyu nerede bulacağını kimse bilemezdi. Önemli olan niyetimizi temiz tutabilmek değil mi?

Meriç hemen arkamda duran Yağız’a bakarken, ben de onun arkasında duran kadına bakıyordum. İşin komik yanı, ikimiz de yanımızdakileri beklemiyorduk.

“Hoş geldin-iz.”

Anlık duraksayıp toparlamamla Meriç içeri girdi. Hemen arkasından kadının valizini alıp onun da girmesini işaret etti. “Hoş bulduk.”

İkisi birlikte içeri geçtiğinde kapıyı kapatıp peşlerine takıldım. Meriç salonun ortasında dikilmiş, imalı ifadelerle bana bakıyordu. “Burası yine ordu evine dönmüş.” Gözleri mi devirerek ona ters bakışlar atarken yanındaki kadını hatırlayarak ona doğru döndü. “Sizi bu güzel hanımefendiyle tanıştırayım. Arkadaşım Leyla. Psikolog kendisi, hastanede

çalışıyor.” Hepimiz daha önce gördüğümüz kadınla ilgili bilgileri henüz öğrenirken Meriç her şeyden habersiz, Leyla’ya bizi işaret etti. “Bu arkadaşlar da...”

O devam edemedi, elleri önünde, kâküllerinin altından bakan kadın araya girdi. “Ben tanıyorum.” Meriç’in şaşkınlıkla kaşları havalandığında Leyla sıcacık gülümsedi. “Yani isim olarak bilemesem de gördüm.”

Meriç olaydan habersiz, yine dalga geçme peşindeydi. “Hastaneye mi geldiler? Sana uğradılarsa çok normal, kırık hepsi.”

Karşımızda sırttan Meriç’e üçümüz de ters bakışlar atarken Leyla sanki gerçek olabilirmiş gibi itiraz etti. “Yok, hayır. Öyle değil.”

Meriç, kızcağıza açıklama şansı vermedi. “Ben yine de tanıtayım. Bu sarışın güzel, benim kuzenim Üsteğmen Bahar. Hemen yanındaki, karşı komşumuz ama nedense sürekli bizde olan Üsteğmen Yağız. Koltukta yayılan arkadaş da yine karşı komşumuz Teğmen Gökhan.”

Leyla hepimize kısa bakışlar atıp başıyla küçük bir selam verdi. Utangaç duruşu, çekingen bakışları her hâinden belliydi. Bu duruma son vermek adına koltuğu işaret ettim. “Zeki kuzenim misafir ağırlamaktan pek anlamaz. Otursana Leyla.”

Dudaklarındaki küçük tebessümle Gökhan’ın karşısındaki koltuğa oturdu. Bakışlarım Meriç’i bulduğunda başımla işaret verdim.

“Mutfaktan getireceklerimiz var Meriç.”

Onunla konuşmak istediğimi anlayarak Leyla’nın omzuna dokundu. “Sen keyfine bak. Ben geliyorum şimdi.”

Mutfağa geçtiğimizde telaşla Meriç’e döndüm. “Sakın bana kız kaçırdım falan deme.”

Kocaman açtığı gözleriyle hayretle bakıyordu. “Kızım, senin kafanda nasıl bir Meriç yatıyor, bahsetsene biraz.”

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Hakikaten ben neyden bahsediyordum? Evet, hatırladım, Meriç'ten. "Senden beklerim. Valizle falan gelince..." Tamam, biraz abartmıştım ama ihtimalleri değerlendirmek de benim görevimdi.

"Pansiyonda kalıyormuş bir süredir. Sıkıntı yaşayınca terk etmek zorunda kalmış. Tesadüfen gördüm. Biraz sohbet ettik. Gidecek yeri yoktu kızın, ben de aldım, buraya getirdim."

Dudaklarım büzüldü. Açıkçası üzülmüştüm. Fakat öncelikle merak ettiğim başka bir şey vardı. "Sen nereden tanıyorusun?"

Gülümseyerek dolaptan bir bardak aldı. "Ankara'da tanışmıştık. Orada okuyordu. Çok tatlı bir kızdır."

Su doldurup içmeye başladı. Beni şüphede bırakıyordu. Şipsevdi oluşu da korkutmuyor değildi. "Hoşlanıyor musun yoksa?" Ağzındaki suyu yutamadan püskürttü. Üzerimi elimle silerken suratım buruştu. "Aferin Meriç."

O ise benden de tersti. "Kızım, sen ortamını mı değiştiren acaba? Ne hoşlanması? Arkadaşım diyorum."

Onu her ne kadar terslesem de haklılık payı fazla yüksekti. Yağız'la dura dura ben de onun gibi olmaya başlamıştım. "Ortamım bu kadarına müsait. Ben ne yapayım?"

Gülerek yanıma gelip yanağımdan makas aldı. "Herkese öldürecek gibi bakan komutanından biraz uzak dursan yeter bence." Dik bakışlarım Meriç'in yüzünde gezerken o aldırmandan mutfaktan çıktı. "Ellerimi yıkayıp geliyorum."

Bir de sevgilim olduğunu söylesem ne olurdu acaba? İmalı laflar, imalı tavırlar... Yağız'ın sevgilim olduğunu az çok tahmin ediyordu aslında ama bir türlü bunu aramızda dillendirmemiştik. Bunu istemiyordum da. Diline düşecek olursam tehditlerinden kurtulamazdım.

Meriç tekrar geldiğinde misafirimiz için de bir servis açtım. Başlangıçta iki kişilik planladığım yemek masası bir anda beş

kişilik bir masaya dönüşürken bundan şikâyetçi değildim. An-nem her zaman, "Sofra bereketi sever, misafir kendi rızkını ge-lirken yanında getirir," derdi. Zaten Yağız ve Gökhan'ı misafir-den saymıyordum. Biri sevdiğim adam, diğeri ise abim gibiydi.

Hep birlikte masaya oturup yemeğe geçtik. Sessizlik bü-yüyüp giderken yanı başımda oturan Yağız masaya göz gez-dirip benden taraftaki tuzluğu işaret etti.

"Tuzluğu uzatır mısın?" Çaprazımda duran tuzluğu ona doğru uzattım fakat o, tuzlukla birlikte benim elimi de kavra-dı. Göz göze geldiğimizde o kadar güzel bakıyordu ki gülüm-semeden edemedim. Kara gözlerine, siyah saçlarına, kavruk tenine giderek hayran oluyordum. Elimdeki tuzluğu alarak sessizce fısıldadı. "Sağ ol güzelim."

Tatlı tatlı sevdiğim adama sırtarak önüme döndüğümde, Leyla'nın sesi tatlı ama kelimeleri beni çaresiz bırakacak cins-tendi. "Siz sevgili misiniz?"

Bu kadar da hızlı olmamalıydı. Leyla bunu çok çabuk an-lamıştı. Meriç yanı başımda oturduğu için bir an dilim tutul-du sanki ama kendimi toparlamak için vakit kaybetmedim.

"Hayır."

"Evet."

Hemen yanımda, söylediğimin aksine duyduğum sözle başımı çevirdim. Yağız her zamanki gibi benimle aynı fikirde değildi. Ters ters birbirimize baktık. İnkâr etmiş olmam onu kızdırmıştı. Ben ise onun bu kadar kolay onaylamasına kız-gındım. Yine de bir umut, durumu kurtarmak istedim. "Ha-yır diyecektin sanırım." Umursamaz tavrından ödün verme-den omuz silkti. "Yo, doğru. Sevgiliyiz."

Masada duran bıçağı sıkıca kavradığımda dişlerimin ara-sından tısladım. "Yağız!"

Bakışları bir süre elimdeki bıçakta gezinip gözlerimi bul-duğunda dudakları kıvrıldı. "Kız psikolog, anladı işte, Meriç de aptal değil. Neyi zorluyoruz ki?"

Elimdeki bıçağı sert bir şekilde masaya bıraktım. Canım sıkılmıştı yine. "Of Yağız ya! Şimdi Meriç ne istiyorsa yapacak bana."

Yanımda kahkaha atan Meriç'e ters bir bakış attığımda eliyle bizi işaret etti. "Ben yokmuşum gibi devam edin."

Öfkeli bakışlarım hedef ararcasına Leyla'da durduğunda, o kadar masum bakıyordu ki kıyılacak gibi değildi. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Her ne kadar, "Evet, söyledin," demek istesem de yapamadım. Benim yerime Gökhan cevap verdi. "Yanlış demeyelim de zamansız diyelim."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak gülümsedi. "Üzgünüm. Sakladığınızı bilmiyordum ama bence saklamayın. Çok güzel görünüyorsunuz."

Her ne kadar iltifatı hoşuma gitmiş olsa da umutsuzca tekrar yemeğime döndüm. "Zaten ortada saklayacak bir şey bırakmadın."

Meriç beni dürttüğünde bakışları alaylıydı. "Kızım, bilmediğim bir şey söylemedi ki. Aptal değiliz herhâlde."

Yemeğine devam eden Yağız her zamanki gibi homurdanıyordu. "Aptal olmadığın iyi oldu. Bir de yakında gidersen çok iyi olacak."

Başımı ona çevirerek, "Pala!" dedim isyan eder gibi.

Meriç ise çok akıllı bir adamdı. "Bak bunu iyi hatırlattın." Leyla'ya çevirdiği bakışlarıyla gülümsedi. "Ben yakında buradan gideceğim, Bahar yalnız kalacak. İyi bir ev arkadaşına ihtiyacı var ve en iyi adayım sensin. Çünkü diğer ihtimaller muhtemelen kamufleli olacak gibi."

Leyla biraz şaşkın, kaşları havada, Meriç'i dinlerken bana yine sadece itiraz etmek düştü. "Meriç!"

Şu an tek istediğim, Yağız ve Meriç'in kafalarını aynı anda masaya geçirmektir. Fakat bunun sırası olmadığını düşünerek, kendimi sakinleştirmek adına derin bir nefes aldım.

İkisi de çocuktan beterdi ve akıllarınca beni kıskanıyorlardı.

Leyla'nın, "Ben kendime kalacak bir yer bulurum," demesiyle zor da olsa gülümsedim. Sanırım istenmediğini düşünmüştü. Aslında pek de haksız sayılmazdı. Çünkü Meriç'ten sonra bir ev arkadaşı istediğim meçhuldü. Yani istiyorsam da kendim bulmalıydım. Huyunu suyunu bilmediğim biriyle nasıl kalacaktım? Tabii bir de güven meselesi vardı. Gerçi Meriç güvenilmeyecek birini eve getirmezdi. "Durumun seninle ilgisi yok. Rahat ol lütfen."

Konuyu daha fazla uzatmamak adına, yemeğimi de bitirmiş olmamdan sebep ayağa kalktım. Tabağımı kavradığımda Meriç, sanki o an aydınlanma yaşıyormuş gibi başını kaldırarak gözlerime baktı. "O yüzden mi uzaklaştırma aldın?"

Meriç'in neyden bahsettiğini anlamam zor olmadı. Babamın Yağız yüzünden uzaklaştırma verdiğini düşünüyordu. Belli ki gerekçelerime inanmamıştı. Haklı sayılırdı aslında, babam sevgililik olayını bilse yine bana uzaklaştırma verirdi muhtemelen ama bu sefer ömürlük olur gibi geliyordu.

"Hayır."

Bu sefer de konu Yağız'ın ilgisini çekmişti. "Bahar?"

Soru doluydu gözleri. Kaçmak ister gibi, elimdeki tabağımınla bir adım geri çekildim. "Hayır dedim ya Yağız."

Tabağımı mutfığa götürerek tezgâhın üzerine bıraktım. Tam arkamı döndüğümde Yağız'ı dibimde buldum. Elindeki tabağı bırakarak, sanki aramızda mesafe var gibi bir elini tezgâha yaslayarak üzerime doğru eğildi. "Doğruyu söyle bana."

Şu anki yakınlığımız dikkatimi dağıtıyordu. Burnuma dolan buram buram kokusuna karşı koymak zordu. Karşımdaki adam bunu bilerek yapmıyorsa ben de hiçbir şey bilmiyordum. Odaklanmamı engelliyordu. "Yağız... Lütfen bu konuyu uzatmayalım."

Ufaktan sinirlenmeye başladığı sırada kontrolü kaybetmeden önceki son düzlükteydi. "Sen nasıl emre itaatsizlik et-

miş olabilirsin ki? Senin komutanın benim." Sorguluyor oluşu beni telaşa düşürdüğünde gözleri kısıldı. "Tabii benden gizli bir görev verilmediyse..."

O an sanki büyük bir yapbozu bitirmiş de son parçayı arıyordu. Bulmasını istemiyordum ama o da bulmadan vazgeçmeyecek bir tipti. "Hani bu konuşmayı kapatmıştık?"

Masum bakışlarım, konunun üstüne gitmesin diye çabalamam onun fark ettiği ama işine gelmeyen şeylerdi. "Bahar... Benden gizli olarak sana verdikleri emir ancak benimle ilgili olabilir ve sen bunu kabul etmedin."

Sessiz kaldığımda çeneme koyduğu parmaklarıyla başımı kaldırdı. Kara gözleri telaşsız bir sevgiyle bakıyordu. Bütün kızgınlığı yok olduğunda yerini şefkate bıraktı. "Benim güzel Şirine'm..." Alnıma dudaklarını bastırduğunda tenimden ayırmadan yeniden fısıldadı. "Benim için dahi olsa emre itaatsizlik etme."

Gözlerim kapalı, sevdiğim adamı dinlerken içimde küçük bir sızı hissettim. Emre itaat edersem Yağız'ı, etmezsem de babamı kaybedecektim. Kapıda gördüğüm hareketlilikle geri çekildim. Zaten bu konuşmaya devam etmek istemiyordum.

Elindekilerle bize bakan Leyla yanlış zamanlama yapmış gibi tabakları gösterdi. "Bırakıp hemen çıkıyorum."

Onun bu hâli beni gülümsetti. Çok sıcakkanlı bir kıza benziyordu ama yine de tanımak gerekirdi.

Yağız'ın, "Ben içerideyim," diyerek yanağını okşayıp mutfaktan çıkmasıyla karşımdaki kadını incelemeye başladım. Koyu kahve saçları neredeyse beline kadar uzanıyordu. Alnını gizleyen kâkülleri yüzüne çok yakışmıştı. Açık kahve gözleri, koyu renk dudakları, esmer teni, narin bedeniyle hoş duruyordu. Sanki böyle aşırı çalışkan bir havası vardı. Bir de gözlük taksa tamamlanmış olacak gibiydi. Bakışları beni bulduğunda onu izlediğimi fark etmiş olacak ki bana doğru döndü.

"Benden hoşlanmadın sanırım." Benim konuşmamı

istemiyor gibi hızlıca devam etti. "Bu gece gidecek yerim yok ama yarın kendime yeni bir yer bulabilirim. Sizi rahatsız etmek istemem."

Yağız, Meriç derken arada kaynattığım Leyla belli ki biraz sitem ediyordu. Haklıydı da. Ona doğru bir adım atarak gülümsedim.

"Dürüst kadınları her zaman severim. İçerideki konuşmaların seninle ilgisi yok." Ona doğru yaklaşarak başımı yana yatırdım. "Sadece sürpriz bir ev arkadaşından kimse hoşlanmaz, öyle değil mi? Meriç bunu biraz terslik olsun diye yapıyor."

Büzülen dudaklarıyla hak vererek başını eğdi. "Doğru diyorsun." Eli kâküllerinde gezerken kaçamak bakışları üzerimdeydi. "Yine de burada kalmam sorun olacaksa..."

Üzgün bakışlarını gördüğümde başımı iki yana salladım. "Saçmalama, Meriç'in misafiri benim misafirim demektir." Yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirdim. "Bak ne diyeceğim, bugün güzelce sonlansın ve yarın sakın kafayla tekrar konuşalım. Anlaşırsak belki ev arkadaşı bile olabiliriz."

Gözleri dolduğunda kollarını açarak boynuma sarıldı. Bunu beklemiyordum, şaşkındım. Belli ki zor günler geçirmişti. Kıyamayıp ellerimi sırtına yerleştirdim. Küçük bir sarılmanın ardından gülmekle ağlamak arasında geziyordu. "Teşekkür ederim."

Gülerek omzunu sıvazladım. "Teşekkür edilecek bir durum yok. Hem daha onay vermedim. Konuşup bakacağız."

Dişlerini göstererek şirin bir sırıtış sundu. "Bence bana bayılacaksın." Ben biraz önce kırılgan, ağlak kızın şimdi neşeli hâline şaşkınlıkla bakarken kapıyı işaret etti. "Ben içeriye geçeyim."

Tam kapıdan çıkacağı sırada Gökhan'la karşılaştı. İkisi de ne tarafa geçeceğini bilemeden kalakalmıştı. Gerçi Leyla minicik yerden bile geçerdі ama Gökhan sağ olsun bütün kapıyı kaplıyordu.

İkisi de aynı anda sağ tarafa adım attığında kollarımı göğsümde birleştirdim, izlemesi keyifli olacaktı. Tekrar yol vermek adına bu sefer de aynı anda sol tarafa geçtiklerinde yine göz göze geldiler. Leyla'nın yüzünü profilden görsem de Gökhan omuzlarına kadar gelen kıza ilgiyle bakıyordu.

Leyla'nın ufaktan yanakları kızarmaya başladığında sessizliğimi korumayı seçtim. Gökhan bir kez daha hamle yapmayı denediğinde Leyla yeniden karşısına geçince gülmek için alt dudağımı ısırdım. Çünkü sesim çıkarsa bu büyüyü bozabilirdim.

Gökhan bu şekilde olmayacağını anladığında geri çekilmek yerine Leyla'yı omuzlarından tutarak yana çevirdi. Kendisi içeri girdiğinde kızcağız öylece kalmış, hareket edemiyordu. Gökhan bu duruma da müdahale etti.

"Sanırım sorunu çözdük."

Bana doğru bir adım atan Gökhan'ı Leyla'nın sesi yeniden durdurdu. "O gün için..." Gökhan başını arkaya çevirdiğinde dudaklarını ıslatıp devam etti. "Hastaneye kadar kucağında taşıyıp yanımdan ayrılmadığın için teşekkür ederim."

Leyla'yı biraz daha sevmiştim şimdi. Gökhan'ı çok seviyordum ve burada gördüğüm kadarıyla da yalnızdı. Leyla ise fazla güzel duruyordu. Belli ki bir tek Gökhan'a teşekkür etme ihtiyacı hissetmişti. Hayır yani, biz de vardık orada. Kucağımızda taşınacak da yardım etmiştik.

Gökhan bana kısa bir bakış attığında sırtımdan edemedim. Ne yapayım, çok eğleniyordum. Bakışları yeniden Leyla'yı bulduğunda dudakları kıvrılır gibi olsa da çabuk toparladı.

"İşimi yaptım."

Gökhan istese hastanede beklemeyebilirdi ama vicdanı rahat etmemiş ve kendini sorumlu hissetmiş olabilirdi. Leyla aldığı cevaba kırılır gibi başını eğip gittiğinde biraz daha sırtıttım. Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki Gökhan işaret parmağını havaya kaldırdı.

“Sakın bir şey söyleme.”

Omuz silkerek göğsümde birleştirdiğim kollarımı çözdüm. “Tatlı kız, kabul et. Teşekkürleri de sana özel.”

Dolapları karıştırırken ters bir bakış attı. “Fazla tatlı.”

Gözlerimi devirdiğimde Gökhan’ın arayışı dikkatimi çekti. “Ne arıyorsun?”

Aramayı bırakıp karşıma dikildi. “Kürdan.”

Çenemi kaldırarak alt çekmeceyi işaret ettim. “Burada.”

Gösterdiğim yeri açıp kürdanı aldı. Fakat benim derdim bambaşkaydı. “Senden bir şey isteyeceğim Gökhan.” Çekmeceyi kapatıp bana döndüğünde ikimiz de ciddiyete büründük. “Leyla’yı araştır. Nedir, ne değildir, bilmek istiyorum.”

Kaşlarını çatarak, “Bir durum mu var?” dediğinde başımı iki yana sallayıp yaslandığım tezgâhtan kendimi kopardım.

“Ev arkadaşım olmaya çok hevesli. Sadece tedbirli davranıyorum.”

Eli çenesine gitti. Bir yandan da diğer elindeki kürdanla oynuyordu. “Zararsız duruyor.” Sanki kendi içerisindeki çatışmadan bu sonucu çıkarmıştı.

“Evet ama emin olmalıyım.” Gökhan’ın cevabını beklemeden kapıya yöneldiğimde konuşmama devam ettim. “Bu arada, bak bakalım yavuklusu falan var mı? Lazım olur belki.” Sırtarak mutfaktan çıktığımda Gökhan’ın arkamdan çattık kaşlarıyla baktığını biliyordum.

Hep birlikte masayı toplayıp ortadan kaldırdık. Mutfağı da Leyla sayesinde çabucak işe yarar hâle getirmiştik. Hamarat bir kızdı. Belli ki bu işlerin yabancısı değildi. Annesi ona her şeyi öğretmiş olmalıydı. Tekrar içeri girdiğimizde Yağız eliyle yanı başındaki yeri gösterdi. Yanına oturmamı istiyordu. Oturacaktım. Hatta bundan memnuniyet bile duyacaktım.

Yerime oturduğumda Meriç ikimize de imalı bir bakış atıp arkasına yaslandı. Daha şimdiden başlamıştı. “Canınıza

susadığınız belli," dedi gevrek gevrek. Yağız'ı işaret ederek elini havada salladı. "Hadi Yağız Üsteğmen'im deli, onu anladık..." Gözlerini belerterek bakışlarını bana diktiğinde sesi abartı doluydu. "Senin derdin ne?"

Telaşsız hâlde elimi tutarak öpen adamla göz göze geldik. Dünya yansa umurunda olmayacak gibiydi. Yüzündeki tebessümle Meriç'e beni işaret etti. "O da deli."

Meriç'in tüm ciddiyetine karşın Yağız'ın sözlerine gülmeden edemedim. Doğru söze ne denir ki? İkimiz de deliydik. Ama var ya, nasıl güzel deliydik. Çifte deli...

Meriç hâlimize ne diyeceğini bilememiş olacak ki sessizliğe büründü. Anlaşılan, o da ikimizin de deli olduğumuzu düşünüyordu. Yağız sanki bunu fırsat bilmiş gibi ayağa kalktı. "Biz gidelim artık."

Meriç alayla dudağını kıvırdı. "Yatıya kalırsınız diye düşünmüştüm."

Gökhan da ayaklanırken, Yağız sert bakışlarını Meriç'e dikti. "Ulan dua et, gidiyorsun. Yoksa ben sana gösterirdim yatıya kalmayı."

Meriç de zaten bundan sebep rahattı. Yoksa Yağız'ın yapacakları gerçekten korkutucu olabilirdi. Tabii bir de Meriç şu an beni köşeye sıkıştırdığını düşünüyordu ki onunla yalnız kaldığımızda bu sorunu çözecektim.

Gökhan önde, Yağız arkada, evden çıktıklarında onları yolcu etmek için kapıya çıktım. Gökhan iyi akşamlar dileyip kendi dairelerine girerken, Yağız bana doğru döndü. Yüzüme uzanarak, yanağıma dökülen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı. Fakat bir türlü ayırmadı elini tenimden. Ben de sanki bunu istiyor gibi yanağımı avuç içine bastırdım. Gözlerim kapandı. İçimde ona karşı zararsız, kendime karşı ise fazlasıyla zararlı gördüğüm bu hissin ne olacağını bilmiyordum. Bir ateşe düşmüştüm. Yandıkça yanasım geliyordu. En son küllerimi verecektim avuçlarına. Belki kalbine savururdu da mezarım mükâfatım olurdu.

“Sensiz zor...”

Sadece iki kelime fısıldadı ama ben anlamıştım ne demek istediğini. Bu gece bensiz kâbuslarıyla uyuyacaktı. Neden bilmiyorum ama gözlerim doldu. Onun sürekli acı çeker gibi bu kâbuslarla boğuşuyor olması beni üzüyordu. Kurtuluşu olmalıydı tüm bunların. O belli etmese de bir kere görmüştüm kâbuslarının ne kadar acılı olduğunu. Alnıma silah dayayacak kadar korkunçtu.

Hiç düşünmeden ellerimle üzerimdeki kalçalarım kadar uzanan tişörtü kavradım. Çekip çıkardığımda Yağız şaşkınlıkla bakıyordu. Elimdekini ona uzattım. Üzerimde kalın askılı beyaz atletim olduğu için rahattım. Bir süre hareketsiz kalsa da karşı koyamadan aldı tişörtümü. Burnuna götürerek kokladı. Dudakları kıvrıldı.

“Böyle böyle taşınacaksın bana.”

Kıkırdayarak omzuna vurdum. “Rüyanda görürsün.”

Dişlerini gösterdi. Yağız gülümseme işinde giderek ustalaşıyordu. “Görür müyüm sahiden?”

Gözlerimi devirerek ittim onu. Fırsatçı olması da cabasıydı. “Git de yat artık.”

Gülerek ensemden kavradı. Asker arkadaşıydık sanki. Sahiden de öyleydik. Beni kendine çektiğinde alnıma derin bir buse bırakıp son kez fısıldadı. “Üzerine bir şey giy, durma böyle.”

Bu da Yağız’ın dilinde, “İyi geceler,” anlamına geliyordu herhâlde. Cevabımı almadan arkasını döndü. Elinde tişörtümle içeri girdi. Kapıyı kapatmadan son kez gülümsedim. O ise yine beni karşılıksız bırakmadı.

Sabah gözlerimi araladığımda sağ tarafımda duran komodinle baktım bir süre. Saat daha erken sayılırdı ama alı-

şıktım erken kalkmaya. Askeriyenin bende bıraktığı izlerden biri de buydu.

Telefonum çalmaya başladığında başımı yastıktan biraz kaldırıarak komodine uzandım. Telefonumu alarak kendime çevirdiğimde kraliçemi görmek beni mutlu etmişti. Başımı tekrar yastığa bırakıp telefonu kulağıma götürdüm.

“Anne.”

“Kızım... Nasılsın?”

Yorganıma biraz daha sarıldım. “İyiyim. Yatakla güzel dakikalar geçiriyoruz.”

Annem kıkırdadığında sesi fazlasıyla neşeliydi. “Seni uyandırdım mı?”

Esneyerek itiraz ettim. İnandırıcı değildim belki ama erken kalktığımı bilirdi. “Hayır... Uyanmıştım. Haberin vardır, tatildeyim.”

Sonlara doğru sesimdeki kırıklık kendini belli ederken, bu annemi de durgunlaştırdı. “Biliyorum. Babanla konuştuk biraz. Fakat bilirsin, kendisi tam bir huysuz.” Bir an duraksarken sesi ciddiyete büründü. “Kızım... Babanla arandaki sorunu çözmelisin. Meriç bugün buraya gelecekmiş. Bence sen de gelsen güzel olurdu.”

Ciğerlerime doldurduğum nefesi sıkıntılı bir şekilde tekrar bıraktım. “İstemiyorum anne. Yani sizi görmeyi çok isterim ama ekibim çalışırken tatil yapmak bana göre değil.”

Annem söylediğimden memnun olmasa da bu konularda ne kadar keskin olduğumuzu biliyordu. Ekip kavramı bizim için çok başkaydı. Özel kuvvetlerde seni bir ekibe bağladıklarında onlar nefes alamıyorsa sen de nefesini tutardın, ta ki ekibin tekrar nefes almaya başlayana kadar.

“Peki, Pala ile aranız nasıl oldu?”

Yatış pozisyonumu değiştirerek yan döndüm. Bir yandan da yorganıma sarılmaya devam ediyordum. “Karışık ama yolunda sayılır.” Oflayarak olduğum yerde doğruldum.

“Anne...” dedim mızırdanarak. “Babamla sevdiğim adam arasında kaldım. İkisi de bana yardımcı olmuyor. Yağız’ın acıları çok büyük. Babamsa tam bir otoriter. İkisiyle de baş etmek çok zor.”

Annemin sakin nefesleri telefona vururken kısa bir süre sessizlik oldu. Sanırım bana vereceği cevabı düşünüyordu. “Dedenle baban arasında kaldığımda bir an bile tereddüt etmeden babanı seçtim. Fakat benim babam seninki kadar kızının arkasında duran biri değildi Bahar. Babanın senin için yaptıklarını, yapacaklarını çok iyi biliyorsun. Şu aralar huy-suz bir ihtiyara dönüşse de seni sevdiğini biliyorsun.” Sessizliğe gömüldüğümde annemin ne kadar haklı olduğunu biliyordum. Zaten annem hep haklıydı. Onunla ne zaman neyi konuşsam, söylediği her kelime bakış açımı değiştirir ve ona hak vermeme sebep olurdu. Babam ise benim için çok çaba sarf etmişti. Tek farkı görünmez oluşuydu. Gölge lakaplı biri başka nasıl olabilirdi ki? Ben bu mesleği seçtiğimde dahi babamın arkamda olduğunu hiç görmedim. Fakat bunu her daim hissettim. “Bahar... Seni seviyoruz kızım.”

Gözlerim dolu dolu olduğunda annemin bunu anlamaması için sesimi düz tutmaya çalıştım. “Ben de sizi seviyorum anne.”

Telefonu kapatıp odadan çıktığımda burnuma gelen güzel kokular ilgimi çekmişti. Lavaboya uğrayarak elimi yüzümü yıkayıp mutfığa geçtim. Mükellef sayılacak bir kahvaltı masası gördüğümde şaşkındım. Bakışlarım çayları dolduran Leyla’yı bulurken masada duran salatalıklardan birini kavradım.

“Günaydın.”

Çaydanlığı kenara bırakıp saçını düzeltti. “Günaydın. Otursana.”

Boş sandalyeye kuruldum. Önüme bıraktığı çaydan küçük bir yudum aldım. “Meriç yatıyor mu hâlâ?”

Yanıma oturarak gülümsedi. “Üzerini giyip gelecekti.”

Başımı sallayarak tekrar kahvaltılıklara göz gezdirdim. "Bu şekilde beni etkilediğini söylemeliyim."

Kıkırdayarak ortada duran omletten tabağına küçük bir parça aldı. "Buna sevindim ama toplama işini sana bırakıyorum. İşe geç kalmamam gerekiyor."

Başımın onaylarken kahvaltılıklardan iştahla tabağıma doldurmaya başladım. "Bu hiç sorun değil."

Acele acele bir şeyler atıştırırken saatine baktı. Kendine biraz daha zaman verirken atıştırmaya devam ediyordu. Ben istemsiz onu izlerken Meriç içeri girdi. "Günaydın kızlar." Sandalyesini çekerek oturduğunda yüzünde çarpık bir gülüş vardı. "Buradan hiç gitmesem mi? İki güzel kız, iştah açan masalar..."

Kıvrık saçlarını yakalayıp çekiştirdim. "Zevzeklik etme."

Elime vurup ters bakışlarını üzerime dikti. "Kırılma diye çoğul konuştum. Yoksa ben Leyla'dan bahsediyordum."

Gözlerimi devirdiğim sırada telefonum çaldı. Gökhan'ın adını görünce hemen açtım. "Evet."

Sesimi duyar duymaz konuşmaya başladı. "Kâküllüyü biraz araştırdım."

Bir süre kim olduğunu düşünürken, yanı başımda, bozulan kâküllerini düzelterken Leyla'ya takıldı bakışlarım. Dudaklarım kıvrıldığında kolumdaki saate bakma ihtiyacı hissettim. Daha sekiz buçuktu.

"Bu ne hız?"

Gökhan sert bir nefes verdiğinde, beni umursamadan kendince gerekli gördüğü bilgileri özet hâlinde geçmeye başladı. "Konya doğumlu, Ankara'da okumuş, yirmi altı yaşında. Ömer Asaf adında ikizi var. Başka kardeşi yok. Ailesi Konya'da. Tayini altı ay kadar önce buraya çıkmış. Sicili fazlasıyla temiz. Hiçbir olayda adı geçmiyor. Herhangi bir kötü alışkanlığı yok. Örgüte ait bir bağlantısı çıkmadı."

Gökhan'ı dinleyerek kahvaltıma devam ederken sıkıntının olmaması beni mutlu etmişti. "Başka detay var mı?"

Gökhan bir süre duraksadığında birkaç hışırtı duyuldu. "Bir süredir pansiyonda kalıyormuş fakat nedense dün gece aniden ayrılmış. Detaylı bir araştırma yapacağım. Sorun çıkarsa seni haberdar ederim."

Söylediği şeyler Meriç'in dedikleriyle de örtüşürken memnun bir şekilde onayladım. "İyi bakalım." Fakat telefonu kapatmadan yine muzip bir sesle devam ettim. "Peki, son dediğime de baktın mı?" Karşı tarafta koca bir sessizlik olduğunda sırtımama engel olamıyordum. Bir yandan da Gökhan'ın ne cevap vereceğini merak ediyordum fakat yüzüme kapanan telefonla sadece *dıt dıt* seslerini duymaya başladım. Telefonu kendimden uzaklaştırarak ekrana boş boş bakıp dudak büktüm. "Terbiyesiz. Üste saygı kalmamış bunlarda."

Meriç'in, "Ne oldu?" diye sormasıyla omuz silkerek telefonu masaya bıraktım. "Hiç... İşler güçler."

Leyla çayından son yudumu alıp apar topar ayağa kalktı. "Benim çıkmam lazım." Bana bakıp gülümsedi. "Ev işini akşam konuşsak sorun olur mu?"

Başımı iki yana salladım. Akşam olması benim için daha iyiydi. Hiç yoktan Gökhan o zamana kadar detayları öğrenir, bir aksilik varsa beni haberdar ederdi. "Hiç sorun değil."

Meriç de ayaklanıp son lokmasını ağzına attığında zar zor konuştu. "Beraber çikalım. Ben seni bırakırım."

İkisi de alelacele evden çıktığında yapayalnız kaldım. Kısa süre içinde masayı toplamış, mutfak ahesste ahesste temizlemiştim. Sıkıntıyla duş almak için odama geçtiğimde yine telefonum çaldı. Yağız'ın adını görür görmez açtım.

"Üsteğmenim."

Meraklı ses tonuma karşın onun sesi neşeliydi. "Ev nöbeti nasıl gidiyor asker?"

O görmese de omuz silktim. Yatağıma oturarak iç çektim. "Kötü ve sıkıcı. Karakolun en uzaktaki kulübesinde yalnız kalmış gibiyim."

Kısa bir gülme sesinin ardından sıkıntılı nefesi telefonun hoparlörüne çarptı. Bir anda neşesi kaybolup yerini kasvete bırakmış gibiydi.

"Bahar..."

Duraksadığı anda içime bir sıkıntı düştü. "Söyle canım."

Merakla devamını beklerken beni üzecek kelimeler dudaklarından döküldü. "Biz göreve gidiyoruz güzelim." Canımı acıtan bir sızı kalbime ulaştığında acımasızca devam etti. "Bir ay kadar olmayacağız."

5 Aralık...

Sana her baktığımda kora dönüşen mavilerimin bu aralar parıltısını kaybetmiş, denizin güneşinden uzak, en diplerde koyu lacivert duruyor olması normal mi Yağız? Yokluğunun verdiği yalnızlık mı desem yoksa bensiz görevde oluşun mu desem, bir şeyler kalbimde fazla ağırlık yapıyor.

Eğitime başladığımız ilk günlerden beri aşılana "Ekip her şeyindir" düşüncesi şimdi benim kalbimde benim yalnızlığım ile boğuşuyor.

On beş gün olmuştu. Sevdiğim adam ve kardeş bildiğim ekibim göreve gideli on beş gün oluyordu. Sadece iki kez konuşabilmiştik. Yağız fırsatı olmadığını söylüyordu ama ne durumda olduklarından da bahsetmiyordu. Sadece sınır dışında, sıcak temasta olduklarını biliyordum. Bu durum canımı sıkıyor olsa da yapacak bir şeyim yoktu.

Benim için oldukça yavaş, bir o kadar da ağır çekimde geçen günler Ankara'da son buldu. Bir hafta kadar dayanıbilmişim. Sonrasında annemin ısrarlarıyla Ankara'ya geldim.

Yağız da kendisiyle konuştuğumuzda gitmemi isteyince karşı çıkmadım. Tabii bir de babamla konuşmak istemiştim ki konuşmamız pek benim istediğim gibi geçmedi. Çünkü babam her ne hikmetse beni görür görmez sarılarak her şeyi silmiş, verdiği uzaklaştırmayı ise ilelebet gömerek bahsini kapatmıştı. Bir iki sefer konuşmak için çabalasam da konudan kaçtığını görebiliyordum. Babam konuşmak istemiyorsa annem dışında kimse onu konuşturamazdı. Fakat içimdeki kırgınlık ne yazık ki geçmiyordu.

Kendimi uzun süre sonra yeniden evimde, yatağında bulmaksa bu aralar yaşadığım en güzel histi. Özlemiştim. Küçüklüğümünden beri burada kalıyordum, yani okul ve eğitimler dışında. Çok eskiydi evimiz ama güzeldi. Annemle babam bu evi hiç bırakmadı. Hâlbuki isteseler çok büyük, lüks evlerde oturabilirlerdi. Fakat onları bu eve bağlayan, taş duvarlar değil, yaşanmışlıklar oldu.

Allah biliyor ya, zengin bir aileydik. Babamın birikimleri, annemin kocaman bir hayvan hastanesi kurması, babama dedemden kalanlar derken fazlasıyla iyi durumdaydık. Yine de babam hatıralarını terk etmek istemedi. Annem de babama her zaman saygı gösterdi. Tabii evimiz küçük olunca yanındaki evi de almalarıyla iki evi ortak kullanmaya başladık. Babam iki evi birleştirip kocaman bir bahçe yapmıştı. Diğer evde genellikle misafirler ve Alparslan kalırdı hatta bayağı çökmüştü o eve.

Kocaman bir sitede oturuyorduk. Burada sadece biz değil, Akın ve Giray amcam da vardı. Zaten onların ayrılacakları da yoktu. Bir Eren ve Oktay amcam yoktu içlerinde, onlar da emekliliklerini isteyip memleketlerinde olmayı seçmişti.

Yatağımın içinde dönüp dururken kalkmak istedim ama sanki çivilenmiş gibi bunu yapamıyordum. Kapım çaldığında ruhsuzca onayladım.

“Gel.”

Annem kapıyı biraz aralayıp başını uzattı. Beni yatakta

gördüğünde gülümseyerek içeri girdi. "Kahvaltı hazır. Haber vermek istedim."

Yüzümde oluşan tebessümle yatakta toparlanarak sırtımı başlığa yasladım. "Kalkıyordum ben de."

Bu beyaz bir yalandı. Aslında ne kalkmak ne de kahvaltı yapmak istiyordum. Annem bunu anlamış da beni neşelendirmek ister gibi yanıma oturdu.

"Akın amcanla Arya teyzen de gelecek. Kaç gündür dinlen diye bekliyorlardı. Hem Alya seni sayıklıyordu. Burçak teyzenle Giray amcan da var."

Suratım ekşidi. Alya çok cadı ve baş etmesi zor bir kızdı. Akın amcamın en fırlama kızı Alya olmuştu sanırım. Çünkü Ayla fazlasıyla uysal ve akıllı bir kızdı. Ne annesine ne de babasına benziyordu. Sanırım üçüncü çocuğu da Ayla'ya aldırıp yapmışlardı. Ama kazandibi tam kendileri gibi bir fırlama çıkmıştı işte.

"Onur nerede?"

O sırada kaçırdığım ayrıntı dikkatimi çekti. "İstanbul'da. Yakın zamanda gelir herhâlde."

Akın amcamla Arya teyzemin bir oğlu, iki kızı vardı. İlk çocuklarının adını Onur koymuş olsalar da devamını Ayla ve Alya yaparak zihin karışıklığına sebep olmak istedikleri muhtemeldi. Kendi kuzenlerimin ismini iki kez düşünüp öyle söylüyordum. Hatta çoğu zaman söylemiyordum. Akın amcam bunu nasıl başarıyordu? Arya, Ayla, Alya...

Aslında onun için her şey kolaydı. Teyzem Dişi Kurt; kızları da Aykurt ve Alkurt'tu. Böyle seslenirdi genellikle. Onur'un ismi yetiyordu zaten. Allah sahibine başışlasın, yakışıklı çocuktu. Tıpkı babası gibi...

Annem ayağa kalktığında ben de hareketlenmişim ki telefonum çaldı. Kimin aradığına baktığımda "Sevimsiz" yazısını görünce dudaklarım kıvrıldı. Yağız arıyordu. Kalbime ufak bir heyecan yuva yapmıştı, ne zaman sevdiğim adam

arasa kendini belli ediyordu. Annem, bakışlarımız kesiştiğinde tebessüm etti.

“O mu?”

Alt dudağımı ısırarak gülümsedim. “Bana biraz müsaade eder misin anne?”

Eli saçlarıma uzandığında çabucak okşadı. O an annemin gözleri dolmuştu sanki. Bilmiyorum... Mavi gözleri çok anlamlı bakıyordu gözlerime. Sanki bana bakınca kendini görüyordu. Hızlıca kendini toparlayıp çıkışa yöneldi. “Hadi aç hemen.”

Annem kapıyı kapatırken telefonu kulağıma götürdüm. Yağız yine huysuz ses tonuyla karşıladı beni. “Otuz yedi saniye.”

Aradığı süre zarfında saniyeleri sayması Yağız için şaşılacak bir durum değildi. “Saniyelerin mi kıymetli yoksa ben mi?”

Sessizliği çok uzun sürmedi. “Seninle olan saniyelerim, Bahar.”

Dudaklarım kıvrılsa da onu zorlamaya niyetliydim. “O yüzden mi bensiz göreve gittin?”

Sanki bu onun suçu gibi üzerine gitmem belki hata idi ama babama olan kızgınlığımı Yağız’dan çıkarıyordum işte. Konudan sıkılmışçasına soluk verdi. Nefesi kulağıma vurduğunda gelecek konuşmayı bekledim.

“Güzelim... Biliyorum, sen de bensiz yapamıyorsun ama senin zarar görmendense kısa süreliğine sensiz olmak, kokunu alacağım günü beklemek daha kolay.”

Huysuzca, sanki o görecekmış gibi omuz silktim. “Ben...” Devamını getiremedim. Çünkü onun zor gördüğü şeyi ben yaşıyordum. Benim sevdiğim adam yanımda yoktu. Bilinmez bir görevin içinde bensiz mücadele veriyordu. Ya Yağız’a bir zarar gelirse ben ne yapacaktım?

“Sen benim deli yanım, en çok da huzurumsun.”

Yağız'ın sözleriyle gözlerim dolduğunda yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Canımın acısını görüyor, biliyor, hissediyor ama yok gibi davranıyordu. Her kelimesi kalbime işliyor ancak aklım kalbime oynanan oyunun farkında, dimdik ayakta duruyordu.

“Ne durumdasınız?”

Sesimdeki kırıklığı saklamadan sordum bu soruyu. Karşılarına almıyor olmalarından çok sıkılmıştım. Ben buradaydım. Ben konuşmak istiyordum, geçirtilmek değil.

“Şimdi kapatmam lazım Güneş. Fırsat bulunca yine ararım. Az kaldı güzelim, geleceğim.”

Telefonu kapattığımızda boş gözlerle pencereye baktım. Bakıyordum bakmasına da görmüyordum. Karşımda bir adam silüeti vardı, bana çarpık gülüşüyle bakan adam. Kara gözlere saklanmış sıcak bakışlar bir bana özeldi. Ne yazık ki hepsi hayalden ibaretti.

Ayağa kalkıp banyoya gittim. İhtiyaçlarımı giderip tekrar çıktığımda üzerimi değiştirmek için dolaba yöneldim. Kendime tatilde olmamdan sebep saks mavisi, yünden bir elbise seçtim. Arada elbiselerimle bu şekilde kendimi ödüllendiriyordum. Saçlarımı da serbest bıraktım, esip savrulmak onların da hakkıydı.

Elim istemsiz, komodinin üzerinde duran silahıma gitti. Hızlıca kontrol edip yerine bıraktım. İşte elbiseleri sırf bu yüzden sevmiyordum. Uzaktı bana. Silahıma yer vermeyen elbise bende nasıl değer kazanacaktı ki?

Saatimi takıp telefonumu aldım. Saat de bileğimde mutlaka olmalıydı. Diğer bileğimde de yine kumaş bileklik vardı. Aşağı indiğimde herkesi masada buldum. Babam yine başköşede oturuyordu. Hemen çaprazında, asla yanından uzak tutmadığı annem vardı. Hayrandım onlara. Yanlarına ulaştığımda Alya hemen gülererek el salladı. Ona tebessüm ettiğimde Arya teyzemin de bakışları beni buldu.

“Günaydın güzellik.”

Arya teyzeme gülümseyerek, bana arkası dönük olan Akın amcamın boynuna kollarımı doladım. "Günaydın."

Başımı yana eğdiğimde yaşlı kurdun kıvrılan dudaklarını görebiliyordum. Yanağından öpünce elindeki bardağı masaya bıraktı. "Günaydın güzel kızım."

Akın amcamın içten sesiyle ondan sıyrılıp teyzemi öptüm. Hemen sonra babama geçtim. Yanağından öpmemle anneme de uzaktan bir öpücük atıp Alparslan'ın karşısına oturdum. Masanın sonunda duran çaydanlığı kavradım. Kendime çay koyup kahvaltıya başladığımda yeniden kapı çaldı.

Evimizdeki yardımcımız Hilal kapıyı açar açmaz içeriye önden Meriç girdi. Masadakilere selam verip, yer yok gibi yanıma oturduğunda onu dürttüm. "Yer mi kalmadı?"

Benden makas alıp yanımıza gelen Giray amcam ve öpmeyi ihmal etmeyen Burçak teyzemle Meriç kanıtlamak istercesine masayı gösterdi. "Gördüğün gibi kalmadı." Oysa Alparslan'ın yanı boştu ama ona bulaşırsa kurtulamayacağını biliyordu.

Hoş sohbetle geçen kahvaltı sona erdiğinde Alparslan ayağa kalktı. Onun kalkması Meriç'i de harekete geçirmişti. "Biz yan taraftayız."

Herkesin alışık olduğu durumdan sebep kimse ses çıkarmadığında birlikte gittiler. Hepimiz salona geçip oturunca Akın amcam bana bakıp gülümsedi.

"Tatil nasıl gidiyor?" Yandan bakışlarım Akın amcamda, umursamaz duruyordum. "Sıkıcı." Ama herkese aynı cevabı vermekten sıkılmamıştım.

Akın amcam gülerek arkasına yaslandı. "Memnun edemedik mi seni?"

Arya teyzem hemen müdahale etti. "Karışma kıza. Belli ki ekibini merak ediyor."

Akın amcam karısına diktiği bakışlarıyla ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Tamam, bir şey demedik."

Babam tüm bunlardan bağımsız ayağa kalkıp Akın amcamla Giray amcama baktı. "Kahveleri çalışma odasında içelim."

Yaşlı ekip tereddütsüz ayaklandığında babamın bakışları annemi buldu. "Yavrum, kahveleri gönderirsin."

"Hilal getirir birazdan," dedi annem sevecen sesiyle.

Hilal bizim evimizdeki çalışanımızdı. Annesiyle birlikte bizim evde kalıyorlardı. Başka da kimseleri yoktu zaten. Nesrin anneannem vefat edince babam, annem yalnız kalmasın diye bu şekilde bir çözüm bulmuştu. İyi ki de bulmuştu. Hilal'i de annesini de çok severdim. Benden küçüktü Hilal, kardeşim gibi olmuştu. Alparslan'dan da küçüktü hatta. Bu yüzden ikimize de kardeş olmuştu.

Babam ve amcalarım gidince annem de mutfağa gitti. O sırada Arya teyzem kalkıp yanıma oturdu. "Fotoğrafı var mı?" Boş gözlerle teyzeme bakarken omzumu dürttü. "Seninkinin diyorum..."

Gözlerimi devirerek başımı teyzeme çevirdim. "Yok."

İnanamaz gözlerle bakıyordu bana. "Ne demek yok? Merak ediyoruz burada."

Sahiden de yoktu. O kadar süre zaman geçirdiğim hatta sevgili olduğum adamla bir fotoğraf bile çektermeyi akıl edememiştik. Oysa zihnimde her dakika ona ait ayrı bir görüntü canlanıyordu. "Ne bileyim teyze? Çekmedik hiç."

Burçak teyzem müdahale etmekte gecikmedi. "Ay senin kocan gibi kara yağız bir şey işte."

Arya teyzem tatmin olmamıştı. "Olmaz ki canım. Görmem lazım benim. Görmeden anlayamam ki seviyor mu yoksa oy alıyor mu bizim kızı."

Fotoğraftan bunu nasıl anlayacaktı acaba? Burçak teyzem bu konuda da tecrübeliydi. "Aklını peynir ekmekle yemediyse seviyordur. Hem ben gördüm, mutfak köşelerinde aşk tazelediklerini."

Gözlerimi büyüterek Burçak teyzeme döndüm. "Teyze, bir şey olmuş gibi şunu her yerde söyleme."

Burçak teyzem sırtırken Arya teyzem daha da bir merak içerisine düştü. "Ay nasıl oldu, anlatsana kızım. Ah... Elimizde büyüdü. Seni de mi vereceğiz şimdi?"

Bir köşede başını kaldırmadığı telefonla bütünleşen Alya dikkatini çekmiş olacak ki sırtarak annesine baktı. "Anne, sen önce evde kalan kızını evlendir de sonra Bahar ablamı verirsin."

Arya teyzem kenarda duran yastığı kavradı. "Sus kız! Ab-lan daha küçük. Bahar bizim ilk göz ağrımız."

Konuşmalardan sıkılmışçasına, elinde kahve fincanlarıyla Hilal'i gördüğüm an hemen ayağa kalktım. "Hilal, sen dur, ben götüreyim."

Olduğu yerde kaldığında hemen yanına yürüyüp tepsiyi aldım. Tebessümle yan eve uzanan koridoru gösterdi. Evler arasına geçiş bile yapmıştık.

"Yan taraftalar."

Uzun, üzeri cam tavanla kaplı koridordan geçtiğimde Meriç ve Alparslan'ı oyun konsollarına yapışmış hâlde buldum. Onlara kısa bir bakış atıp sessizce çalışma odasına yöneldim. Elimdeki kahveler soğumadan hızlı adımlar atarken Akın amcamın sesi fazla öfkeli geliyordu.

"Yaptığın iş mi Gölge? Bahar bunu duyduğunda ne diyecek? Yetmedi mi o çocuk için yaptıkların?"

İsmimin geçmesi dikkatimi çektiğinde ister istemez duraksadım. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Abi, Kurt haklı, o senin kızın. Pala istedi diye görevden uzak tutmak da ne demek? İkiniz bir olmuş, ayakta uyutuyorsunuz kızını."

Aralık kapıdan duyduğum sözler üzerine elimdeki tepsiyi düşürmemek adına daha sıkı kavradım. Doğru mu duyuyordum? Yüzümü büyük bir ifadesizlik kapladığında, söy-

lenenlerden emin olmak ister gibi öne doğru bir adım attım. Giray amcam ne diyordu öyle? Görevden uzak tutmak mı? Bu... Bu olamazdı. Nefesimi tuttuğumda babam kükrüyordu.

“Ne yapsaydım ya lan? Her işime karışmayın!”

Akın amcamın da ondan bir farkı yoktu. “Anladık, kendini suçluyorsun ama yetmedi mi Pala için yaptıkların? Onun yaşadıklarının sorumlusu sen değilsin. Sen o çocuk için fazlasını yaptın. Bahar’a ne hesap vereceksin? Onu ben eğittim. Kimse kalkamasa bile o kalkardı bu operasyonun altından.”

Ne olduğunu anlayamasam da içime bir kurt düştü, kalbimde Yağız için sakladığım yeri kemirmeye başladığında babamın sesi hâlâ fazla öfkeli geliyordu. “Ben kızımı kendi başarısıyla gönderdim oraya. Ben de biliyorum yapabileceğini...”

Bu konuşmayı daha fazla dinlemek istemedim. Tek elimle tepsiyi tutarken diğer elimle kapıyı ittim. İçerideki koltuklara oturmuş üç adamın da bakışları beni bulduğunda yanlarına ilerleyip, elimdeki tepsiyi ortadaki sehpaye sert bir şekilde bıraktım. Fincanlardan dökülen kahveyi ve su dolu bardaklardan fırlayan damlaları umursamadım. Öfkem bir fincandan sıçrayanlardan çok daha fazlasıydı.

Hepsi susmuş, benim vereceğim tepkiyi bekliyordu. Üçünde tek tek gezen bakışlarım babamın ela gözlerinde son buldu. Biz nadiren babamla karşı karşıya gelirdik ki bu da tehlikeli anlar olurdu. “Doğru mu baba? Beni bilerek mi görevle göndermedin? Bunu Yağız istiyor diye mi yaptın?”

Babam sessizce karşımda dururken gözlerimin dolmasına engel olamadım. İnkâr etmiyor oluşu nasıl da acıyordu canımı. Gözümden bir damla yaşın dahi süzülmesine izin vermeden arkamı döndüm.

“Bahar!” Babamın seslenmesine aldırış etmeden hızlı adımlarla odadan çıktım. Koridorda koşarak ilerlerken arkamdan gelen adım seslerini duyabiliyordum. “Bahar, konuşalım kızım.”

Konuşmayacaktım. Bundan sonra duymayacaktım kimseyi. Dinlemek istemiyordum. Yağız ve babam ne sanıyordu beni, bir kukla mı?

Öfkeli adımlarımla diğer eve geçtiğimde annem hemen beni fark etti. Yüzümdeki öfke kendini nasıl belli ediyordu, bilmiyorum ama annem oturduğu koltuktan ayağa kalktı.

“Bahar!”

Onu da duymazdan gelerek merdivenlere yöneldim. Üst kata çıkar çıkmaz odama girdim. Kapıyı hızlıca kapatıp kilitlediğimde ağır gelen bedenimi dik tutmayı bırakarak kapının dibine çöktüm. Gözyaşlarım akıp giderken babam kapıya vurdu. “Bahar, aç kapıyı.”

Gözümünden süzülen yaşı silerek ben de kapıya vurdum. “Git buradan!”

Beni duymamış gibi arka arkaya yumruğunu vurmaya başladı. “Bahar, yanlış anladın kızım. Baba kız konuşalım prenses, aç şu kapıyı.”

Sessiz kaldığımda annemin sıcacık sesi geldi. “Ne oluyor Cihangir?” Hemen ardından, sanırım annem kapıyı yokluyor olacak ki kapı kolu kıpırdadı. “Kızım, bir sorun mu var?”

Bacaklarımdan birini uzatıp diğerini bükerek yere oturdum. Kolumu dizime yasladım. Başım kapıda, biraz yüksek sesle, “Yalnız kalmak istiyorum,” dedim.

Kapının önünde duyduğum birkaç ayak sesinin ardından Alparslan’ın sesi geldi. “Sarışın, konuşalım mı?”

Yalnız kalamayacağımı anladığımda öfkeyle ayağa kalktım. Dolabımın kapaklarını açıp, gelirken getirdiğim spor valizime kıyafetlerimi koymaya başladım. Neden gelmiştim ki buraya? Tüm bunları duymak için mi? Apar topar eşyalarımı toparlamaya başladım. Kendime siyah bir pantolon ve mavi dar bir badi aldım. Üzerimdeki elbiseden hızlıca kurtulup dolaptan aldıklarımı giydim. Silahımı belime yerleştirdim. Üzerime montumu, başıma beremi geçirip valizimi sırtıma

attım. Telefonumu ve cüzdanımı da ceplerime sıkıştırdığımda hazırdım.

Kapıdaki sesleri duymazdan gelerek anahtarı çevirdim. Kapıyı açtığımda annem ve babam karşımda duruyordu. Ağladığımı belli eden gözlerimi onlardan saklayamadım. İkisi de gideceğimi hâlimden anlamıştı. Annemle göz göze geldiğimizde onun mavileri de bulutluydu. "Gidiyor musun kızım?"

Bir adım daha atıp başımı eğdim. "Üzgünüm anne."

Babamın bakışları ise daha kırık, daha karanlıktı. "Böyle olsun istemedim prenses."

İstemediyse niye yapmıştı ki? Görmüyor muydu üzüldüğümü? Beni nasıl geri plana attıklarını aklım almıyordu. Babama cevap vermeden yanlarından sıyrılıp aşağı indim. Bizi salonda bekleyen ev ahalisi beni görünce Akın amcam önüme geçti. "Bahar, dinlemeden gitme."

Elimi kaldırarak devam etmesine izin vermedim. "Sırası değil amca."

Evden çıktığım gibi arabamın yanına yürüdüm. Çantamı arka koltuğa fırlatarak arka kapıyı kapatıp şoför koltuğunun kapısını açtım. Arabaya binmeden önce başımı kaldırarak, kapının önünde beni izleyenlere baktım. Annemle babam üzgün görünüyordu. Ankara ayazı tüm bedenimi sardığı esnada, zaman kaybetmeden arabaya bineceğim sırada telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp kim olduğuna bakarken Yağız'ın aradığını görmek beni duraksatmıştı.

Tüm öfkemi kusacağım adam beni aramıştı. Elbette ki ona diyeceklerim vardı. Öyle ki onun konuşmasına izin vermeden bağırdım. "Beni nasıl arkanda bırakırsın, nasıl kandırırsın? Senden nefret ediyorum, beni ikinci plana attığın her an için senden nefret ediyorum!"

Öfkeli sesim telefonun diğer ucunda yankılanırken Yağız'dan hiç ses gelmedi. Sanki içimi kusmamı bekliyordu. Bu

durum beni şüpheye sürüklerken kesik bir hırıltı geldi. Hemen ardından zorla duyulan sesi. "Bahar..."

İşte o an yüreğime oturan ağırlığın nasıl bir yük olduğunu kelimelerle ifade etmem mümkün değildi. Yer yarıldı da ben içine düştüm sanki. Boğazım düğüm düğüm olduğunda yutkunamadım.

"Yağız..." Fısıltı gibi çıkmıştı sesim. Olur da karşılık alamazsam diye korkarak seslenmiştim ona. Arkadan sesler geliyordu kulağıma. Silah sesleri, gürültü, uğultular derken ne olduğunu anlayamıyordum. Bakışlarım yardım dilenircesine, biraz önce arkamı döndüğüm babamın gözlerini buldu. Kapının önünde annemle birlikte hâlâ beni izliyorlardı. Gözlerim dolmaya başladığında yüzüme vuran soğuğa inat, başıma geleceği bilir hâlde, titreyen sesime mâni olamadan tekrar fısıldadım. "Yağız."

Kalbimi yakan sesi kırılğan olduğu kadar da şefkat doluydu. "Hakkını... Helal et... Güzelim."

Dengemi sağlayamadığımda açık duran kapıya tutundum. Karnuma ağrı girmiş gibi öne eğildiğimde, "Ah..." dedim inleyerek. Karnuma kramplar giriyordu sanki. Vücudum acı içindeydi. Baş edilemez bir acı çekiyordum ama hissetmiyordum da. Alt dudağıma geçirdiğim dişlerimle yumruğumu arabanın üstüne geçirdim. "Ne diyorsun Pala? Olmaz... Olmaz... Bensiz olmaz."

Annemle babam hâlimi görmüş olacak ki koşarak yanıma geldiler. İkisinin gözlerindeki korkuyu da görürken annem kolumdan yakaladı. "Kızım, ne oluyor?"

Gözlerimi kapattığım anda yaşlar süzülürken yine hırıltılı sesi çalındı kulağıma. "Başını... Dik tut... Şirine."

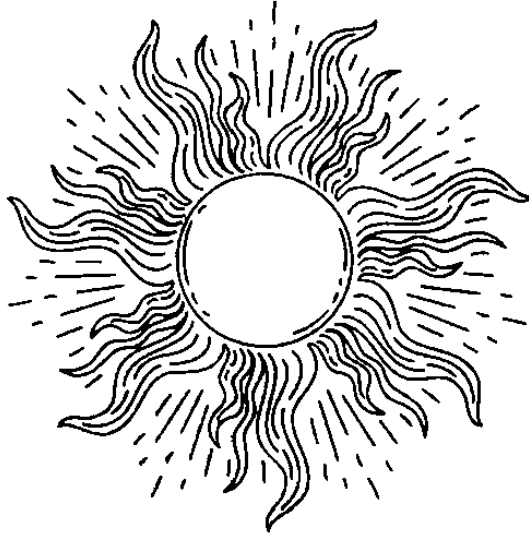
Son kelimesi gülümser gibi çıkmıştı dudaklarından. Ben cevap veremediğim bir anda bütün sesler kesilirken kalbimdeki tüm acıyla feryat ettim. "Yağız!"

Babam belimden yakaladığı gibi elimdeki telefonu aldı. Kulağına götürür götürmez seslendi. "Alo... Yağız... Yağız..."

Karşılık bulamadığında telefonu arabanın içine fırlatıp başımı göğsüne bastırdı. "Giray! Turan Albay'a ulaş hemen," derken sesi yeri göğü inletecek kuvvetteydi.

Ağlayarak kolları arasında çırpınırken, babamın göğsüne indirdiğim yumruklarımla hıçkırıklarımla "Hayır..." dedim inleyerek. "Hayır... Gidemez baba... Beni bırakıp gidemez."

Saçlarımı şefkatle okşayan babamın, dudaklarını saçlarımın arasına bastırırken her bir kelimesi yemin gibiydi. "Ağlama Güneş'im, her neredeyse onu bulup getireceğim."

GÖZ BEBEĞİM

8 Aralık...

Ölüm...

Hepimizin varlığını bilip de görmezden geldiği, ruhun daha fazla bedenün yükünü kaldıramayıp terk ettiği an...

Ne ağır imtihan... Sevdiğini, canını kaybetme korkusu nasıl bir sınav?

Peki ya şehit olmak?..

İkisi aynı şey gibi görünürken nasıl da farklı. Lakin ikisi de aynı acıyı veriyor. İnsan sevdiğini kaybettiğinde her türlü yüreği yanıyor. Sadece ölüm; şehit olana güzel, ailesine şerefli. Yâr içinse onurlu ancak bir o kadar da yakıcı.

Üç gündür beklediğim odanın kapısının önünde düşünüyorum, düşünüyorum, sadece düşünüyordum. Yağız ağır yaralandığında babam onu bir şekilde timle beraber aldırması ve hastaneye getirterek acilen ameliyata alınmasını sağlamıştı. Ameliyatın uzun ve zorlu geçmesinden sebep doktor, Yağız'ı sürekli uyutuyordu. Bense üç gündür bu kapıda tek bir damla gözyaşı dökmeden, hiç konuşmadan onu bekliyordum.

Uyanacaktı...

Doktor, "Çok kan kaybetmiş ama çok güçlü, kurşunu çı-

kardık, umudumuz yüksek,” demişti fakat sonuna, “Yine de her şeye hazırlıklı olmakta fayda var,” diye eklemekten geçmemişti. Ne gerek vardı ki bu eklemeye?

Biliyordum, uyanacaktı...

Sol göğsünden vurmuşlardı sevdiğimi. Hani benim evim olan, sahiplendiğim yer var ya, oradan. Evim hasarsız olsa da doktor, “Kalbine yakın, Allah korumuş,” demişti. O kurşunu kalbine ben saplayacaktım! Hem beni bıraktığı için hem de bensiz vurulduğu için... Ama önce göz bebeğimin uyanması gerekiyordu...

Uyan Pala. Uyan ve yapacaklarımı gör. Eğer beni birazcık seviyorsan acı çekmeme izin verme. Çünkü sıra bende. Çünkü tüm yaptıklarının, tüm canımı yakmalarının sınırına geldik.

Yoğun bakım odasının bir duvarına yapılan küçük cam bölmenin yanına yaslanmış, Yağız’ın uyanmasını bekliyordum. Çoğu vaktimi burada onu izleyerek geçiriyordum. Sadece bir kere içeri girmeme izin vermişti doktor. İki kere de annesi girmişti yanına.

Arkamdaki sandalyelere oturan Aykut’un sesi geliyordu. Geldikleri günden beri sürekli ağlıyor ve yakınıyordu. Aykut vurulacak diye Yağız’ın ona doğru koşmasıyla vurulduğunu söylemişlerdi. Ne önemi vardı ki? Sonuçta vurulmuştu.

“Benim yüzümden, benim yüzümden vuruldu. Ben dikkat etseydim...”

Geldiğimden beri tekrar edilen cümleler artık beni öfkeliendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Sessiz kalarak her ne kadar duruma tepki vermemeye çalışsam da sinirlerim yıpranmıştı ve artık tahammül edemiyordum. Kendime hâkim olamadığımda göğsümde birleştirdiğim ellerimi çözerek arkamı döndüm. Sert adımlarım beni Aykut’a ulaştırdığında, koltuğa oturmuş, eli alnında, sayıklayan adamı yakasından kavradığım gibi cümlesini tamamlayamadan ayağa kaldırarak duvara yasladım.

“Kes sesini!”

Etrafımdaki bakışları önemsemeden işaret parmağımı, biraz önce Yağız’ı izlediğim cam bölmeye doğrulttum. Fakat gözlerim sadece Aykut’un gözlerindeydi.

“Fark etmezdi...” dedim öfkeyle. “Beni anlıyor musun? Orada yatan sen ya da o, fark etmezdi. Sen de vurulsan aynı derecede üzülecektik. Biri kardeşim...” Bir an devamını getiremezken biraz daha kısık konuşarak cümlemi tamamladım. “Biri sevdiğim adam. İkisi için de aynı şekilde üzülecektim.”

Gözleri dolu dolu olan Aykut bana masumca bakarken yine gözlerim doldu. Ağlamamak için dişlerimi sıktığım sırada birbirimize sarıldık. İçimin yanışına gözyaşlarımın çaresi yoktu, sadece bir çift kara gözün bana yeniden bakışı çare olabilirdi.

“Kıpırdadı. Eli kıpırdadı.”

Arkamda duyduğum, Yağız’ın kardeşi Sude’nin sesiyle hemen yanına koştum. Yağız ameliyattayken gelmişlerdi. Üç gündür annesi ve kardeşi bizimle beraber perişan hâlde, Yağız’ın uyanmasını bekliyorlardı. Yağız, camdan dikkatle baktığımda elini yeniden oynattı. O sırada Yağız’ın annesi de yanımıza gelmiş, gözyaşları içinde sayıklıyordu. “Allah’ım, şükürler olsun.”

Gökhan telaşla, “Doktora haber vereyim,” diyerek yanımızdan ayrılmıştı.

Ellerim camın üzerinde, sevdiğim adama bakıyordum. Gözlerini aralamış, tam karşıya bakıyordu. Biz sadece yandan görebiliyorduk onu. Bir süre ne olduğunu ya da nerede olduğunu anlamak ister gibi hiç kıpırdamadı. Başını yana çevirerek serumuna baktığında, sanırım hastanede olduğunu anlamıştı.

Başını bizden tarafa çevirince göz göze geldik. İşte o an gözümünden süzülen yaşa, ne kadar istesem de engel olamadım. Sonunda gözlerini açmıştı ve bana yeniden hayat sunuyordu. Beni görmüş olmaktan memnun hâlde gülümsediğinde içim

gitti. Gülüşü güzeldi. Gerçi şimdi yorgun bir tebessüm vardı dudaklarında ama olsun, yine de güzeldi; ona ait olan her şey gibi, düşünceleri dışında. Keşke düşünceleri de kalbime merhem olsaydı...

Doktor odaya hızla girerken hemen arkasından bir iki hemşire girdi. Onlar Yağız'ın etrafını sardığında biz sadece camdan izliyorduk. Gökhan'ı yanımda hissetsem de bakışlarımı Yağız'dan ayıramıyordum. Elini omzumda hissettiğimde başımı kaldırarak ona baktım. Dudaklarında güzel bir tebessüm vardı. "Şükür," dedi mırıldanır gibi. Zor da olsa tebessüm ettim. Aslında şu an yaşadığım durumu bir kelime ile tanımlamıştı lakin bende eksikleri vardı.

Sabırsızca doktoru beklerken annemle babamın sesini duydum. Başımı çevirerek onlardan tarafa bakınca bize doğru geldiklerini gördüm. Birlikte gelmiştik buraya. İkisi de yanımdan ayrılmamıştı kaç gündür. Annemle kantine inmişlerdi kısa süreliğine.

"Cihangir, uyanmış." Annem heyecanla pencereden gördüğü görüntüyü babama aksettirirken başını bana çevirdi. Sanki içimdeki yangını görüyor ve biliyor gibi sıkıca sardı beni. Çenesi omzumda, mutluluğu ses tonuna yer etmiş hâldeydi. "Gözümüz aydın."

Sessiz kaldım yine çünkü babamla göz göze geldik. Şu üç günde çok şey değişmişti hayatımda. Ne uyuduğumu biliyordum ne de yemek yediğimi. Babamla olan son konuşmamdan sonra aldığım kararları ona söylediğimde ikimiz için de sancılı bir süreç olmuştu. Ondan istediğim şeyi ise mecburen kabul etmişti. Yağız uyandığına göre ise mecburen planım devreye girecekti. Bundan sonra, annemden aldığım ne varsa kenara bırakma zamanıydı. Kimse benden nahif, kalbi kırık, üzgün bir kadın olmamı beklememeliydi. Sen de bekleme Yağız. Hatta en çok sen bekleme çünkü sen o parçayı yok ettin.

Doktor kontrollerini tamamlamış olacak ki odadan

çıktığında hepimiz dikkat kesildik. Ne diyeceğini merak ediyorduk lakin bundan sonra tehlikeli kısmı atlatmıştık. "Hastamız gözlerini açtı, genel durumu gayet iyi. Birazdan normal odaya alacağız."

Doktor sözlerini tamamlar tamamlamaz Yağız'ın annesi Fatma Hanım söze atıldı. "Yanına girebiliriz, değil mi? Yavrumun elini bari tutayım, doktor."

Fatma Hanım'a tebessümle bakan doktor başını eğdi. "Odaya geçer geçmez yanına gidebilirsiniz ancak kalabalık olmamak şartıyla."

Fatma Hanım sevinçle ellerini iki yana açtı. "Allah razı olsun doktor evladım."

Fatma Hanım'la pek fazla sohbet etmemiştik. Hafif kilolu, uzun boylu, başında türbanıyla dinç ve güzel bir kadındı. Yağız'ın tüm esmerliğine karşın annesiyle pek bir alakası yoktu. Belli ki babasına benziyordu sevdiğim. Yine de bazen bakışları andırıyordu annesini.

Fatma Hanım diğer çocukları tanımasından sebep hep sine elini öptürüp hâl hatır sormuştu. Benimle karşı karşıya geldiğinde ise asker olmamı beklemiyor olacak ki, "Benim oğlanın yavuklusu sen misin?" diye sordu. Neye uğradığımı şaşırırken annemlerin yanında bocalamıştım. Doğal olarak soruya da net cevap veremedim. Asker olduğumu ve Yağız'ın komutanım olduğunu söylemiştim ki bu doğrudu. O ise yine beni şaşırtarak gözlerimin içine bakıp gülümsemiş, "Belli ki o sarı papatya, güzel Şirine sensin," demişti. Yağız beni annesine anlatmıştı. Benden "sarı papatya" diye bahsetmişti demek. Doğru tercihti. Narin bir papatya yerine güçlü, her mevsime dayanıklı bir papatya seçmişti. Cevap veremeyip başımı yere düşürdüğümde elimin üzerine elini koyup okşamıştı. Şefkatle bakmıştı gözlerime. İçi sıcacık olsa da gözleri yas tutan bir kadını andırmıştı bana.

Yağız'ı odaya almalarıyla doktorun sözünü pek de dinleyemedik. Oda fazlasıyla kalabalıktı. Tim zaten odayı

kaplamışken Yağız'ın annesi ve kardeşine eklenen benim annemle beraber epey kalabalıktık. Şimdilik bir seyirci gibi sevdiğim adamı uzaktan izliyor olsam da buna da şükrediyordum. Uyanmıştı ya, beni onsuz bırakmamıştı ya, daha ne isteyebilirdim?

Fatma Hanım, oğlunun elini kavrayıp yanına oturduğunda Sude de yatağın diğer tarafına oturdu. Yağız'ın yatağını az da olsa yükseltmişlerdi. Yarı oturur vaziyette duruyordu şimdi. Onları karşı duvara yaslanmış, kollarım bağlı hâlde izlemeyi tercih etmiştim.

"Abi, iyi misin? Ağrın var mı?"

Sude'nin sorusuyla Yağız başını ondan tarafa çevirdi. Dudaklarında yine yorgun bir tebessüm vardı. "İyiym."

Sesi kısık ve yorgundu ama yine de kendinden emin çıkmıştı. Sonuçta iyi kandırıyordu. Fakat kıpırdanmasıyla yüzü buruştu. Dudaklarından küçük bir inilti döküldü. Fatma Hanım telaşla oturduğu yerden kalkarak oğlunun alına elini koydu. "Oğlum... İyi misin?" Yağız gözlerini kapatıp açtığında tekrar elini kavradı. "Bizi çok korkuttun. Babandan sonra seni de kaybetmeye dayanamazdım."

İşte bu sözler odayı bir süre sessizliğe boğdu. Fatma Hanım için hayatının erkeklerini toprağa vermek ya da verecek olma korkusu belli ki derindi.

Yağız zor da olsa elini kaldırarak annesinin yanağına uzandı. Sesi zar zor, biraz da hırıltılı çıkıyordu. "Ben... Nerelerden döndüm anne. Rabb'im nasip etmiyor demek ki."

Dudaklarımda küçük bir kıvrım oluştu. Şehit olmaktan bahsediyordu. Vardı bir hayalimiz. Şehit olmak askerliğin en üst mertebesiydi. Ulaşabilmek Rabb'imın kader çizgisinde verdiği hükme bakıyordu. Yine de ne yalan söyleyeyim, kendim şehit olmak istesem de sevdiğim adamın olmasını istemiyordum. Bunu nasıl anlatabilirim ki? Geride kalmak çok acı... Yağız'sa bunu benim üstümde deniyordu.

“Geçmiş olsun kardeşim,” diyen Gökhan’a, Yağız gülümseyerek başını eğdi.

“Sağ ol kardeşim.”

Fakat benim dikkatimi başka bir şey çekmişti. Gökhan ne zaman konuşsa Sude’nin bakışları onda bitiyor, Gökhan ise o yokmuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

Sude güzel bir kızdı. Abisi gibi esmer, keskin hatlara sahip, koyu renk dudakları ve kısa saçlarıyla ilgi çekiciydi. Lakin Gökhan’ın ilgisini çektiği söylenemezdi.

Aykut ve Emirhan da Yağız’a yaklaştığında Aykut’un yine sesi titriyordu. “Affet komutanım.”

Yağız anlamakta gecikmedi. “Affedilecek bir şey yok.”

Sesi tüm yorgunluğuna karşın keskin çıktı. Konuştukça toparlıyordu. Aykut yersiz bir iç savaş veriyordu zaten. Hâlbuki bizim için timde kim yaralansa, acının derecesi aynı olacaktı.

“Geçmiş olsun komutanım.” Emirhan da iyi dileklerini iletirken Yağız sadece başıyla onayladı. Bakışları beni bulduğunda belli ki benden de bir şeyler duymayı bekliyordu. Fakat annem bir iki adımda yanına giderek Sude’nin yerini aldı. “Geçmiş olsun oğlum. Bizi çok korkuttun ama Allah’tan, yüreğime indirilmesine alışığım.”

Yağız, annemin sözlerine tebessüm ettiğinde ben de aynı durumdaydım. Annem hastane kapılarında beklemeye, sevdiği kime zarar gelecek diye her an eli yüreğinde geçen günlere alıştı. Babam da ben de ona az çektirmemiştik.

“Sağ olun İnci Hanım. Sizi de yorduk buralarda.”

Annem şefkatle Yağız’ın elini okşadı. “Estağfurullah oğlum. Sen iyi ol da biz bekleriz.” Fatma Hanım’ı işaret ederek gülümsedi. “Annenle arkadaş olduk.”

İki kadın birbirine, aslında gözleri dolu dolu bakıyordu. Çünkü iki gündür Fatma Hanım’ı annem teselli etmişti. Yaşanmışlıklarından sebep, bu konuda iyiydi. Sahi annem bize

fark ettirmeden ne çok sınav vermişti. Onu babam olmadan düşünemiyordum. Canı acırdı, canımız acırdı.

Yağız'ın bakışları yeniden beni bulduğunda kapı açıldı. İçeriye çekingen adımlarla giren Leyla beni görünce tebessüm etti. Bu aralar aramız iyiydi. Ya da bu aralar tek muhabbet edebildiğim kişiydi. Beni konuşsam da dinliyor, garip olanı ise tüm bunların üstüne anlıyordu.

Yağız'ın ayak ucuna geldiğinde üzerindeki beyaz önlüğünün yakasını kavradı. Bizim yanımızda hâlâ rahat değildi. Alnına dökülen kâküllerini başını hafifçe yana sallayarak geriye attı. Siyah, uzun saçları dalgalandı. Uzun kirpiklerinin altından bakarken küçük bir tebessüm sundu. Bu kız tam seyrilikti. Erkek olsam kaçırmazdım herhâlde. Ortam müsait olsa Emirhan kesin yazardı. "Geçmiş olsun Yağız."

Yağız düz bir ses kullanmayı tercih etti. "Sağ ol." Karşısında üçüncü kez gördüğü kadına karşı herhangi bir samimiyeti yoktu.

Leyla durduğu yeri uygunsuz bulmuş gibi bir iki adımda yanıma geldi. "Nasılsın?"

Omuz silkerek umursamaz davranmaya çalışıyordum. "Yeniden doğdum."

Başını bana doğru eğdiğinde saçları yüzüne dökülürken "Çok seviyorsun ama belli etmek de istemiyorsun," dedi fısıltıyla.

Gözlerimi devirdim. Analizlerini benim üzerimde yapıyordu galiba. "Git de hastalarını çözmeye çalış."

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Başarılıyım ama, değil mi?" Fazla tatlıydı bu kız. Yanaklarını muncırarak, "Aferin, bildin küçük kız," demek istesem de sadece tekrar gözlerimi devirmekle yetindim. O ise ısrarla kolumu sıvazladı. "Gözün aydın. Uyanacağını biliyordum."

Bunu duymak bir nebze de olsa yüzümü güldürdüğünde sesim fısıltıdan ibaretti. "Sağ ol."

Bu kadarı ona yeterken benden aldığı bakışlarını Gökhan'a dikti. Alt dudağını dişleyerek, bir iki adımda onun yanına gitti. Onun bu hâlini izlerken donuk ifademi korumakta zorlanıyordum.

"Biraz benimle gelebilir misin?" Kısık çıkan sesine rağmen ne dediğini anlamıştım. Fakat yanı başındaki Gökhan duymazlıktan gelmeyi tercih ederek başını ondan tarafa çevirmedi bile. Bu tavrı kaşlarımı havaya kaldırmama sebep olduğunda bir tahminim vardı. Kardeşi yaralı bir şekilde karşısında yatarken, Gökhan kadınlardan kaçmaktan başka bir şey yapmazdı herhâlde. Leyla inatçı bir kişilik olduğunu belli edercesine Gökhan'ın kolunu dürttü. "Bu yaptığın çok ayıp, beni duydu."

Gökhan ısrarcı kadın karşısında başını ondan tarafa çevirdi. Dik bakışları Leyla'nın yüzünde gezerken Sude'nin sesi geldi. "Gökhan..." Yüksek çıkan sesindeki tonlama ilgimi çektiğinde sanki bir hataya düşmüş gibi toparladı. "Abi... Kantine inip çay mı alsak? Herkese iyi gelir."

Ben merakla Gökhan'ın ne diyeceğini beklerken, o başıyla Emirhan'ı işaret etti. "Sen Emirhan'la git. Benim kâküllüyle işim var." Leyla gözlerini aç aça Gökhan'a şaşkınlıkla bakarken, Sude'nin çoktan suratı düşmüştü. Leyla hareket etmeyi unuttuğunda, Gökhan biraz önceki kabalığına inat kibarca eliyle kapıyı işaret etti. "Çıkalım mı?"

Leyla işaret parmağını Gökhan'la kendi arasında gezdiren dudaklarını büzdü. "Biz mi?"

Kıvrılan dudaklarını daha fazla gizleyemeyen Kara etrafı gösterdi. "Başka kâküllü mü var?"

Leyla bu tezi kanıtlamak için etrafına bakındı. Bakışları beni bulduğunda başımı iki yana salladım. Tekrar Gökhan'ı bulan bakışları fazla masum, bir o kadar da sevimliydi. "Yokmuş."

Kısık sesi artık beni bile güldürdüğünde sonunda dışarı çıkmayı başardılar. Fakat bu sefer de içeriye babam girdi.

Babamın gür sesi odada yankılandığında itiraz edecek kimse yoktu.

Emirhan ve Aykut hazır ola geçti. "Emredersiniz komutanım."

Gülerek onlara bakarken babamdan çok korktuklarını biliyordum. Yağız'a yeniden geçmiş olsun dileklerini iletip çıktıklarında babam bu sefer de anneme dikti bakışlarını. "İnci hadi, gitmemiz lazım artık."

Annem oturduğu sandalyeden kalkıp gülümsedi. Şimdi ikinci plan gereği rol sırası ondaydı. "Tamam canım. Sen çık, ben geliyorum." Babam onaylayarak kapıdan çıkar çıkmaz annem harekete geçti. "Fatma Hanım, hadi sizi de eve bırakalım."

Fatma Hanım tabii ki kendisinden bekleneni yaparak itiraz etti. "Olmaz İnci Hanım, daha yeni uyandı oğlum."

Annem ikna kabiliyeti yüksek bir kadındı. "Olur canım. Çok şükür oğlumuz uyandı, iyi de. Kaç gündür buralarda harap oldunuz, uykusuz kaldınız. Evde biraz uyuyup sabah tekrar gelirsiniz."

Sude de annemi onayladı. "İnci teyze doğru söylüyor anne. Sen git, ben beklerim abimi."

Fatma Hanım kızına da kıyamıyordu. "Sen git kızım, sen de yorgunsun."

Yağız duruma müdahale etti. "İkiniz de gidin anne. Ben iyiyim."

Fatma Hanım, deli gibi sevdiğim adamın saçlarını okşadı. "Seni nasıl yalnız bırakalım oğlum?"

Annem tam bu noktada asıl maksadımıza yöneldi. "Bahar bekler. Bir geceliğine idare ediverir."

Bakışları beni bulan Fatma Hanım tatlı bir tebessüm sundu. "Kaç gecedir o da uykusuz."

Birkaç adımda Yağız'ın yatak ucuna gelerek ellerimi plas-

Herkes duruşunu düzeltip toparlanırken ben de bir asker olarak dik bir konum aldım. Yağız yatağında toparlanmaya çalıştığında içim sızladı. Öne atılma ihtiyacı hissederken babam eliyle işaret vererek Yağız'a engel oldu.

"Rahat ol."

Yağız zaten başaramadığı eyleme son verdi. Babam, Yağız'ın yanına yürüyüp sağlam omzuna dokundu.

"Geçmiş olsun."

Babacan sesi albayımın askerine olan sevgisiyle birleşmişti. Yağız'a karşı ilk defa bu kadar sıcak konuşuyordu. Yağız'ın yaralı olması da en büyük etkendi.

Sert tutmaya çalıştığı sesiyle, "Sağ olun komutanım," dedi.

Babam bir şeyler daha söyleyecekti elbette. Bunun için bakışları odada gezinip beni bulduğunda göz göze geldik. Bir süre bakışları bende oyalanıp tekrar Yağız'ı bulduğunda sıkıntılı bir nefes verdi. Israrım onu kızdırıyordu ama başka çare yoktu. "Süresiz izinlisin oğlum. Bol bol dinlen. İyi olana kadar karargâh sana yasak."

Yağız duyduklarını kabul etmeyecekti tabii. Beni şaşırtmadı. "Olmaz komutanım. İyiyim ben."

Babam kaşlarını çatarak bir adım geri çekildi. "Bu mu iyi hâlin? Daha ameliyattan yeni çıktın. Hem..." dedi Fatma anneye bakarak. "Memlekete git, ailenle vakit geçir. Değişiklik iyi gelir."

Fatma anne bu duruma kayıtsız kalamadı. "Ne iyi dediniz Cihangir Bey, oğluma ellerimle bakarım ben."

Yağız, bakışları beni bulduğunda annesi ve babamla aynı fikirde gibi durmuyordu. "Gitmeye gerek yok."

Alaylı bir tebessüm yayıldı dudaklarıma. Ah Yağız... Planlarımdan haberdar olsaydın o yataktan şu an kalkar, göreve başlardın ama artık bunu bile yapamayacaktın.

"Oğlum, ne duruyorsunuz odada hâlâ? Uyandı komutanınız. Siz de perişan oldunuz. Evinize gidip dinlenin artık."

tik korkuluğa yasladım. "Benim için sorun değil. Alışığım uykusuzluğa."

Hâlâ tereddütle bakan kadınla annem, "Genç canım onlar, koltukta yatıverir. Hadi, biz gidelim," dediğinde Fatma Hanım oğluna baktı.

Yağız gözlerini kapatarak onayladığında sonunda pes etti. "İyi madem, gidelim."

Onlar da toparlanarak odadan çıktıklarında Yağız'la sonunda baş başa kaldık. Ben tam karşısında ona bakarken, o elini uzatarak tebessüm etti. "Gel artık." Bakışlarım elinde ve yüzünde gezindi bir müddet. Yanına yaklaşmayacağımı anladığında kırık bakışlarını gizlemeye çalışarak elini indirdi. "Çok mu kızdırdım seni?" Sessizliğim büyüyüp giderken, derin ama bir o kadar da zor bir nefes aldı. "Vurulmam da mı fayda etmedi beni affetmene?"

Sessiz bir soluk verip ona doğru bir adım attığımda kapıyı açan babam görüş açıma girerek sert bakışlarını bana dikti. "Bahar, buraya gel."

Yağız'a buruk bir tebessüm sundum. "Hemen geliyorum."

Hızlı adımlarla yarı açık kapıdan dışarı çıkarak kapıyı kapattım. Birkaç adım ötede beni bekleyen babamın yanına gider gitmez babam bir ileri bir geri gitmeyi bırakarak tam önümde durdu. "Tüm ayarlamalar yapıldı Bahar. Tan vakti çıkman lazım. Seni söyleyeceğim adresten alacaklar. Plana sadık kal. Silahın yanında olacak, yine de tedbirli git. Kimseye güvenme. Asla kimseye güvenme Bahar! Dostun olmayacak. İstihbarat sana destek verecek. Onlar kendini belli eder. Güneş durum kodumuz olacak. Yardıma ihtiyacın olduğunda kendini belli etmekten çekinme."

Babam arka arkaya yapmam gerekenleri sıralarken, çoğunu bilsem de sabırla onu dinledim. Konuşması bittiğinde yüzümde küçük bir tebessüm vardı. "Tamam."

Kendini boşlukta hisseder gibi duraksarken bir anda kollarını bedenime sararak bana sıkıca sarıldı. Bulduğum

sıcaklığa sığınırken gözlerimi kapattım. Zordu ama bu hâle gelmesindeki sebep ben değildim. "Gitmek zorunda değilsin kızım. Babanı bu şekilde cezalandırma."

Babamın kırık sesi göğsüme bir yumru gibi otururken yutkunamadım. Onu çok üzdüğümü biliyordum. Ağlamayacaktım, ağlamamalıydım. Kendimi zor tuttuğum sırada geri çekilerek gülümsemeye çalıştım.

"Baba, lütfen... Aynı şeyleri konuşmasak."

Gözlerimin içine bakarken iki eliyle yanaklarımı kavradı. Alnıma dudaklarını bastırarak sıcak, şefkat dolu bir öpücük bıraktı. Ela gözleri dolu doluydu. Zordu babamın böyle anlamına şahit olmak. Yaşlandıkça daha duygusal oluyordu. Belki de kendini suçluyordu. Beni kendi elleriyle gönderiyor olmak onun için acı vericiydi.

"Allah'a emanetsin prenses."

Hazır ola geçip selam verdim. Benim gibi selam verdiğinde ikimiz de ellerimizi indirdik. "Siz de baba."

Babam her ne kadar istemese de beni hastanede bırakıp gittiğinde tam odaya girecektim ki yemekler geldi. Yağız'ınkiyle birlikte refakatçi yemeğini alarak odaya girdim. Eğilerek bana bakan adamın sabırsızlıkla beni beklediği çok belliydi. Yüzümdeki tebessümü saklayarak ona doğru ilerledim. Elimdekileri hastalar için koyulan yemek masasına bırakıp Yağız'a doğru ilerlettim. "Yemek zamanı."

Sessizce beni izleyen adama kısa bir bakış atıp masayı ortamıza aldım. Yağız çok aşağıda duruyordu. Kumanda ile yatağın biraz daha dik bir konum almasını sağladım. Kendimce uygun olduğunu düşünsem de ona sormadan edemedim. "İyi mi?" Başıyla onayladığında karşısına geçerek oturdum. Sıcak çorbayı önüne doğru ittim. "Senin için pek bir şey yok. Sadece çok az çorba."

Bakışları bende, çorbayı ileri doğru itti. Zavallı çorba ikimizin arasında kalmıştı. "Baban ne dedi?"

Omuz silkip kendi çorbamı içmeye başladım. Çok açtım. Üç gündür ağzıma lokma koymamıştım. Şimdi de yemezdim ama yarın için yemek zorundaydım. Güce ihtiyacım vardı. "Önemsiz şeyler..."

Gözleri çorbam ve dudaklarım arasında gelip giderken kırık bakıyordu. Beklediği ilgiyi bulamamaktandı belki de. Sebep ararcasına mırıldandı. "Bana çok kızgınsın." Eğreti bir gülümseme peyda oldu dudaklarımda. Ne kadar da haklıydı. Kara gözlerinin içine bakarken aynı tebessüm ona da bulaştı. Göğsünden vurulmuştu ne de olsa, aklı hâlâ yerindeydi. Gerçi bu da muallaktı ama neyse. "Öğrendin, değil mi?"

Yanaklarımı şişirerek ofladım. Yağız'ın kaşığıyla çorbadan alarak ona doğru uzattım. "İç hadi."

"Bahar..." dediğinde açılan dudaklarının arasından kaşığı ağzına soktum. Mecburen çorbayı içtiğinde yutarken yüzü buruştu. Boğazı onu zorluyordu. Hemen plastik bardaktaki suyun ağzını açarak ona uzattım. Elimden alıp birkaç yudum içti. "Teşekkür ederim."

Çorbasından bir kaşık alıp yeniden uzattığımda geri çevirmedi. Zaten azıcık bir şeydi. Yoğun bakımdan yeni çıktığı için sıvı olarak azar azar beslenecekti. Kolundaki serumun onu sabaha kadar idare edeceğini tahmin ediyordum. Bunu fırsat bilerek kendi yemeğimi kenara bırakıp ona çorbasını içirdim. Daha sonra kendi yemeğimi de çabucak yedim. Yağız da beni izlemişti tabii. Yemekler bittiğinde masayı aramızdan çıkararak yerine koydum. Tekrar Yağız'ın yanına oturduğumda gülümsedim.

"Ağrın var mı?"

Yatağa yasladığım elimi kavradı. "Yok."

Bakışlarım ellerimize düştüğünde içimi kaplayan hüznün o kadar büyüktü ki kendimi kasmaktan bedenim yorulmuştu. Tek istediğim, Yağız'a sıkıca sarılıp onu çok sevdiğimi, ona bir şey olacak diye deli gibi korktuğumu söylemekti. Fakat

Bir boşluğa bakar gibi dalıp gittim. Oysa cevabım tek ve netti. "Hayır."

Bundan sonra kimseye bir şey sorma gereğini hissetmiyordum. Yağız beni bırakıp giderken telafilerini de yanında götürmüştü. Şimdi ona neyin hesabını soracaktım ki?

Saçlarımın arasında gezen parmakları usul usul okşamaya başladı. İçimdeki öfkeye karışan yangını görüyor ve beni sakinleştirmek istiyor gibiydi. "Özür dilerim güzelim. Seni üzdüğüm, korkuttuğum her an için beni affet ama yapamazdım. Seni o cehenneme yanımda götüremezdim. Aykut vurulacak diye kendime hâkim olamadım. Konu sen olsan kendimi asla kontrol edemezdim. Bahar... Sana bir şey olma ihtimalini hesaplamadan adım atamam ben."

Dudaklarımdan homurtuyla karışık bir nefes çıktı. Onu anlıyordum. Korkularını, endişesini anlıyordum ama o beni anlamıyordu. İçimdeki vatan aşkını, bu mesleğe olan tutkumu ve bu üniforma için yapabileceklerimi bilmiyordu.

Bir bir öğretecektim demek ki...

"Bitti Yağız... Biz diye bir şey yok artık. Bu gece son. Bu gece sana olan adanmışlığım, sana olan açıklarım, toleranslarım ve zaafım son. Bu geceyi bize ayırdım ama sadece bu geceyi."

Her kelimemde kasılan bedeni duyduklarından hoşnutsuz olduğunu belli ediyordu. Parmaklarını çeneme koyarak başımı yukarı kaldırdı. Göz göze geldiğimizde kaşları çatık, bakışları sorgulayıcı, bir o kadar da sertti. "Seni bırakmam. Seni asla bırakmam. Bunu bir kere denedim. Olmaz Bahar. Bu imkânsız. Nasıl bir acı olduğunu biliyorum."

Kara gözlerinin içine, en uç noktalara bakarken bir yandan da bu görüntüyü zihnime kazıyordum. Gülümseyerek saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Dudaklarına uzanarak küçük, tebessümle birleşen, acı dolu bir öpücük bıraktım. Tekrar başımı omzuna yerleştirdim. Gözlerine bakarak söyleyecek cesaretim olsa da onun kontrolden çıkmasını

istemiyordum. "Sen bırakmayacaksın ki ben gideceğim."

Tek koluyla bedenimi biraz daha sardığında başıma yeniden küçük bir öpücük kondurdu. Beni kaybetmemek adına sıkı sıkı tutuyordu. Kendi kendine, "Seni bırakmam. Hiçbir yere gidemezsin," diye mırıldandığı sırada gözlerimi kapattım. Ne yazık ki bizim için artık çok geçti.

Uykunun tüm bedenimi sarmasına kayıtsız kalamıyordum. Kaç gecedir uykusuz ve yorgundum. Kendimi o kadar çok yıpratmıştım ki ayakta duracak dermanım bile kalmamıştı. "Biraz gözlerimi dinlendirmem gerekiyor."

Başıma ardı ardına öpücükler bırakan adam uzun uzun saçlarımı kokladı. Mayısın bedenim hayal âlemine bürünürken onun sesini duyuyordum. "Uyu güzelim, uyu, dinlen. Yeter ki ayrılma kollarımdan." Ve huzur dolu bir karanlık artık benimleydi...

Gözlerimi yeniden araladığımda, saat kaçtı, tam olarak bilmiyorum ama hâlâ Yağız'ın kollarının arasındaydım. Başımı kaldırarak bir müddet onu izlediğimde dalgın hâlde uyuduğunu gördüm. Dikkatli bir şekilde cebimden telefonumu çıkardım. Saate baktığımda dört buçuktu. Nasıl bu kadar deliksiz uyumuştum, geç kalacaktım. Sessizce Yağız'ın kollarının arasından sıyrılıp, dolaba astığım montumu giydim. Cebimde duran beremi çıkarıp başıma geçirdim. Yağız normal şartlarda çoktan uyanırdı ancak ilaçlardan sebep şu an uyanması zordu.

Ona doğru eğilerek bir süre daha yüzünü seyrettim. Hafif çatık kara kaşları, siyah gölgeli kirpikleri, belirgin duran keskin yüz hatları ve esmer teninden daha koyu dudaklarıyla kalbimi titretiyordu. Yüzü biraz soluk, göz altları morarmış, sakalları uzamış olsa da hâlâ ilk gördüğüm yakışıklılığa sahipti. Siyah saçlarını narince okşayıp alnına belli belirsiz bir buse bıraktım. Âdeta içim gidiyordu. Ömrümü istese vereceğim adamın bu kadar canımı yakması haksızlıktı.

"Kalbim hep seninle olacak Pala. Her şeyi sileceğim ama

aşkın daim kalacak. Kendine çok iyi bak, üsteğmenim. Çabuk iyileş ve yeniden dimdik ayağa kalk.” Ciğerlerimi yakan bir soluk alıp tebessüm ettim. “Gittiğim için değil ama seni böyle bıraktığım için beni affet Yağız.” Geriye çekildim ve komodinin üzerinde duran silahımı alıp belime yerleştirdim. Kapıyı açmadan önce, sevdiğim adama son kez baktım.

“Hoşça kal sevgilim.”

Sessizce odadan çıktığımda tekrar arkama bakmadım. Bakarsam dayanamaz, ona geri dönerdim çünkü her bir zerresine körkütük âşık olan kalbimi nasıl avutacağımı bilmiyordum. Yeniden o kara gözlerini görmek nasip olur muydu, onu da bilmiyordum. Sert adımlarım beni hastanenin bahçesine ulaştırdığında bakışlarım da bir o kadar sert ve ifadesizdi. Sabah ayazı yüzümü yalarken aldığım nefes ciğerlerimi yaktı. Gördüğüm taksiye doğru ilerlerken en ufak bir tereddüdüm dahi yoktu.

Güneş bir kez daha doğacak ve bu kez hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Devam edecek...

*Güneş bir kez daha doğacak ve bu kez hiçbir şey
eskisi gibi olmayacaktı.*